

ЕРАТРИЛЪР **ВИНС
ФЛИН**

ЦРУ превръща един млад мъж в хладнокръвно оръжие.
Мич Рап повежда първата си битка...

**ВСИЧКО
Е ЛИЧНО**

ВИНС ФЛИН ВСИЧКО Е ЛИЧНО

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

Преди да се утвърди като тайното оръжие на ЦРУ, преди да се превърне в най-лошия кошмар за терористите, преди да стане легендата, която познаваме, Мич Рап е невинен и безгрижен колежанин. И тогава...

В края на 80-те години светът е разтърсен от зловещия атентат над Локърби. Появява се нов невидим и непредсказуем враг. Правилата на играта се променят и трябва хора, които знаят как да ги заобикалят...

ЦРУ сформира специалния отряд „Орион“, който не фигурира дори и в най-секретните документи. Защото за да победиш невидим враг, ти трябва невидимо оръжие — мъже без минало, мъже, които официално не съществуват... Воден от желанието да получи възмездие за смъртта на годеницата си, Мич Рап е перфектният избор.

След 6 месеца интензивни тренировки той е готов за първата си мисия. Пътят му минава през цяла Европа в трескаво издирване на виновните за атентата. Но врагът вече е узнал за неговото съществуване. И неусетно преследвачът се превръща в преследван...

Винс Флин — тежката артилерия на политическия трилър — за пореден път доказва, че никой друг не познава света на разузнаването по-добре от него. Позовавайки се на своите източници, той ни отвежда под повърхността на известните факти и ни разкрива тайни, прикривани десетилетия...

На жертвите от терористичния атентат над самолета на „Пан Ам“ над Локърби и на техните близки.

ПРОЛОГ

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Мич Рап погледна отражението си в прашното, напукано огледало и се запита дали е нормален. Не трепереше, дланите му не се потяха. Не се чувстваше неспокоен. Само се опитваше да прецени способностите си и шансовете си за успех. Той отново премисли плана от началото до края и отново стигна до заключението, че има голяма вероятност да го пребият жестоко, да го изтезават и може би да го убият, но не можеше да се откаже — и това пак го връщаше към въпроса за душевното му здраве. Какъв човек би избрал доброволно такова нещо? Рап помисли над това известно време, после реши, че някой друг трябва да даде отговор на въпроса.

Въпреки че очевидно всички други бяха решили да стоят със скръстени ръце, Рап не беше такъв човек. Двама негови колеги бяха похитени на улицата в Бейрут от членове на една гадна малка групировка, наричаща себе си „Ислямски джихад“. Това бе клон на „Хизбула“, специализирал се в отвличания, изтезания и самоубийствени атентати. Джихадистите несъмнено вече бяха започнали разпита на новите си пленници. Щяха да подложат двамата мъже на нечовешки изтезания и постепенно да обелват като люспи от лук защитите им, докато получат онова, което искат.

Такава беше жестоката истина и ако колегите му се самозалъгваха с нещо друго, значи съзнателно или не вече бяха взели решение, удобно за тях, но не и за пленниците. След като цял ден гледа как хората, които твърдяха, че ще овладеят положението, бездействат, Рап реши да вземе нещата в свои ръце. Бюрократите във Вашингтон можеха да не правят нищо, но той нямаше такова намерение. Беше хвърлил твърде много труд, за да позволи да бъде разкрит, пък и продължаваше да държи на честта и войнишката солидарност. С тези момчета бе минал през огън и вода. Единият го уважаваше, възхищаваше му се и го харесваше. Другият го уважаваше,

възхищаваше му се и го мразеше. Желанието да направи нещо — всичко — за да ги спаси, бе непреодолимо. Типовете във Вашингтон можеха с лека ръка да отпишат двама непознати оперативни служители като част от неизбежните жертви по време на война, но при хората, които лежаха в окопите, проблемът беше малко по-личен. Воините не обичат да оставят другарите си да умират в ръцете на врага, защото знаят, че един ден и те могат да се окажат в такова положение и тогава със сигурност ще се надяват родината им да стори всичко, което е по силите ѝ, за да ги измъкне.

Рап се вгледа в прорязаното си от пукнатини отражение; буйната, рошава черна коса и брада, загорялата и тъмна кожа и очите, толкова тъмни, че бяха почти черни. Можеше да се разхожда между враговете, без да предизвика никакви подозрения, но това щеше да се промени, ако не направеше нещо. Той се замисли за обучението си и за всичко, което бе жертвал. Целият му план щеше да се провали, а това щеше да сложи край и на полевата му кариера. Щяха да го пратят зад някое бюро във Вашингтон. През следващите двайсет и пет години всяка сутрин щеше да става и всяка вечер да си ляга с мисълта, че е трябвало да направи нещо каквото и да било. Освен това, докато беше жив, нямаше да престане да се упреква за малодушието си. При тази мисъл Рап потрепери. Може би наистина бе малко луд, но беше чел достатъчно гръцки трагедии, за да съзнава, че живот, изпълнен с такива терзания, ще го заведе в лудницата. „Не — помисли си. — Предпочитам да умра като войник.“

Той кимна сам на себе си, пое си дълбоко въздух и отиде при прозореца. Дръпна леко завесата и погледна към улицата. Двете момчета от „Ислямски джихад“ още стояха на другия тротоар и следяха. Рап пусна в квартала слух за мнимите си намерения и те се появиха само час, след като бе пъхнал седем стодоларови банкноти в алчната ръка на един местен търговец. Обмисли възможността да убие единия терорист и да разпита другия, но знаеше, че новината ще се разпространи толкова бързо, че колегите му ще бъдат убити или преместени, преди успее да действа въз основа на събраната информация. Той поклати глава. Това беше. Имаше само един начин и повече не можеше да отлага.

Бързо надраска бележка и я остави на малкото бюро в ъгъла. Взе слънчевите си очила, картата и голяма пачка банкноти и тръгна.

Асансьорът беше повреден, затова слезе по стълбите. Новият служител на рецепцията изглеждаше адски уплашен, което означаваше, че някой вече е говорил с него. Рап излезе от главния вход на напечената от слънцето улица и постави картата над очите си, за да се огледа. Престори се, че не забелязва двамата терористи. Забоде нос в картата, зави надясно и тръгна на изток.

След половин пресечка нервната система започна да праща в мозъка му предупредителни сигнали, всеки по-настойчив от предишния. Наложиха се да положи огромни усилия, за да преодолее рефлексите на специалното си обучение и еволюираните в течение на милиони години инстинкти за оцеляване, запечатани като компютърна програма в човешкия мозък. Познатата черна кола бе спряла от другата страна на улицата. Рап се престори, че не забелязва човека зад волана, и зави по тясна пресечка. Точно трийсет крачки напред пред един магазин стоеше мъж със суров вид. Левият му крак бе изпънат и здраво стъпил на тротоара, другият — свит назад и подпрян на стената. Бе облегал едрото си тяло на стената и пушеше. В този човек имаше нещо познато, от лицето до прашните черни панталони и бялата риза с петна от пот под мишниците.

Иначе улицата беше пуста. Оцелелите от кървавата гражданска война умееха да надушват неприятностите и разумно бяха предпочели да си останат вкъщи, докато видят развързката на тазсутрешното представление. Стъпките зад гърба на Рап отекваха като върху каменния под на пуста катедрала. Преследвачите ускориха крачка. Чу се бръмчене на автомобил, сигурно на черното беемве, което беше видял. С всяка стъпка Мич чувстваше как се приближават зад гърба му. Мозъкът му с нарастваща бързина анализираше различни сценарии, начини да предотврати надвисналата катастрофа.

Бяха близо, чувстваше ги. Мъжаката отпред хвърли цигарата и се отдели от сградата малко по-бързо, отколкото американецът очакваше. Рап се насочи към него. Мъжаката се ухили и извади от джоба си кожена палка. Рап изпусна картата с престорена изненада и се обърна да побегне. Двата мъже стояха точно там, където очакваше да бъдат. Държаха пистолети: единият — насочен към главата на Рап, другият — към гърдите му.

Колата спря рязко точно до него, багажникът и предната врата се отвориха. Рап знаеше какво да очаква. Затвори очи и стисна зъби миг

преди палката да се стовари върху главата му. Залитна напред и се остави в ръцете на двамата въоръжени мъже. Отпусна се с цялата си тежест и те се принудиха да напрегнат всички сили, за да го задържат. Почувства как едрият мъжага го хваща отзад, за да го изправи. Измъкнаха 9-милиметровия автоматичен пистолет „Берета“ от колана му и го завлякоха до багажника на колата. Рап се стовари вътре с главата напред и се чу силно издумкване. Останалата част от тялото му се сгъна отгоре и капакът се затръшна.

Двигателят изрева и задните гуми забуксуваха за момент в пясъка и прахта, докато зацепят в асфалта. Колата рязко потегли и Рап се изтърколи назад. Бавно отвори очи и точно както очакваше, се озова обвит в мрак. Главата го болеше малко от удара, но не беше сериозно. Той не изпитваше нито страх, нито съмнение. Усмихна се в тъмното и отново обмисли плана си. Лъжливата информация, която беше пуснал предишния ден, бе привлякла враговете му точно както се надяваше. Похитителите му нямаха никаква представа за истинските намерения на пленника си и още по-важно, не подозираха какъв ужас и хаос ще все в леговището им.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

ЮЖНА ВИРДЖИНИЯ (ЕДНА ГОДИНА ПО-РАНО)

Мич Рап махна превръзката от очите си и вдигна облегалката си. Черният форд „Таурус“ се тресеше по чакълестия път и бълваше дим от двата си ауспуха в нагорещения августовски въздух. Превръзката беше предпазна мярка в случай на неуспех, какъвто не предвиждаше. Той се загледа през прозореца към гъстата стена от борове, заграждащи пътя от двете страни. Дори на ярката светлина погледът не проникваше по-навътре от десетина метра в тъмния лабиринт от дървета и храсталаци. Като дете винаги се беше чувствал уютно в гората, но точно този следобед тя му навяваше мрачни чувства.

Лошо предчувствие смуцаваше мислите му и ги изпращаше към едно място, където не искаше да отиде. Поне не този следобед. Той се намръщи и се запита колко ли души са намерили смъртта си точно в тази гора. Нямаше предвид войниците от Гражданската война, сражавали се тук преди толкова години. Не — замисли се Рап, опитвайки се да бъде максимално честен със себе си. „Смърт“ бе прекалено невинна дума. Тя оставяше вратичка да се предположи, че човекът е бил сполетян от някое нещастие, и беше удобен начин да се омаловажи сериозността на онова, което се канеше да направи. „Екзекуция“ бе далеч по-точно определение. Мъжете, за които си мислеше, бяха доведени насила в гората, застреляни в тила и заровени в прясно изкопани дупки, за да не чуе никой повече за тях. Това бе светът, в който се канеше да влезе Рап, и той съвсем спокойно приемаше решението си.

Все пак съмнението се прокрадваше в ума му и го караше да се колебае. Рап се възпротиви срещу тези емоции и ги запрати в най-дълбоките дебри на съзнанието си. Сега нямаше място за колебание. Той бе обмислил всичко. Беше го анализирал от всеки възможен ъгъл още от деня, в който онази тайнствена жена влезе в живота му. Странно, но бе предвидил докъде ще доведе това още в мига, в който тя го погледна.

Рап очакваше да се свържат с него, но не й го каза. Нито това, нито че единственият начин да се справи с болката от загубата на голямата си любов бе мисълта за отмъщение. Че всяка вечер, преди да си легне, си мислеше за непознатите мъже, които бяха планирали взривяването на полет 103 на „Пан Ам“; че си представяше как и той пътува с този самолет; че отива на някое уединено място, не по-различно от гората, в която се намираше сега. Всичко му изглеждаше много логично. Враговете трябваше да се убиват и Рап с най-голямо удоволствие щеше да стане техният палач. Знаеше какво ще се случи. Трябваше да се обучи, одяла и ошлайфа, за да се превърне в съвършеното оръжие, а после — да тръгне да ги търси. Всеки един от никому неизвестните мръсници, замислили убийството на толкова много невинни цивилни в онази студена декемврийска нощ.

Колата намали и Рап погледна навън; видя телена ограда с ръждясала порта, затворена с желязна верига и катинар. Тъмните му вежди се свиха подозрително.

Жената, която караше, го погледна и каза:

— Май очакваше нещо малко по-съвременно, а?

Той мълчаливо кимна.

Айрини Кенеди спря колата и добави:

— Външният вид може да бъде много заблуждаващ.

Спря и слезе. Тръгна към портата и се ослуша. След няколко секунди чу шума от отварянето на другата врата на колата и се усмихна. Без да бъде обучен специално, той бе взел правилното решение. Още от първата им среща й бе станало ясно, че Рап е различен. Тя проучи всяка подробност от живота му и го наблюдава тайно няколко месеца. Кенеди бе майстор в занаята си. Методична, организирана, търпелива. Освен това имаше много добра фотографска памет.

Кенеди се беше издигнала в кариерата от нулата. Баща й работеше в Държавния департамент и голяма част от образованието си тя получи в чужди държави, където отношението към американците невинаги беше приятелско. Бдителността бе част от ежедневието й още от петгодишна възраст. Докато другите родители се тревожеха да не би децата им да излязат на улицата и да ги блъсне някоя кола, тези на Кенеди се безпокояха, че дъщеря им може да намери бомба под колата им. Така се беше научила винаги да следи обстановката около себе си.

Когато най-накрая се представи на Рап, той я изгледа изпитателно и я попита защо го следи. А беше едва двацет и две годишен и нямаше никаква специална подготовка. Ако Кенеди имаше някаква слабост, това бе, че не умееше да импровизира. Обичаше да планира с дни напред и понеже беше обмислила всичко в най-големи подробности, бе убедена, че новобранецът няма никаква представа, че го проучват. Беше вербувала десетки агенти, но за първи път някой я разкриваше. Кенеди толкова се изненада, че започна да се запъва, докато се опитваше да измисли някакъв отговор. Би трябвало не тя, а новобранецът да недоумява какво се случва. В сценария ѝ не влизаше това, Рап да я разкрие.

По-късно, в мотела в Сиракуз, тя премисли всичките си ходове осем месеца назад и се опита да установи къде е сбъркала. След три часа, през които прегледа седемнайсет страници записки, още не намираще грешката си. Ядосана на себе си и впечатлена от младежа, тя неохотно заключи, че Рап има изключителна способност да преценява ситуации. Премести досието му върху купчината документи и взе смело решение. Нямаше да използва стандартните канали, а щеше да прибегне до услугите на една фирма на пенсионирани шпиони. Бяха стари приятели на баща ѝ и се бяха специализирали да си вършат работата, без да оставят писмени следи. Кенеди ги помоли да направят обективна оценка на Рап, в случай че тя е пропуснала нещо. Две седмици по-късно ѝ изпратиха доклад, от който я побиха тръпки.

Кенеди занесе доклада на шефа си, Томас Стансфийлд. Още по средата на досието той започна да се досеща какво е намислила. Когато свърши с четенето, Стансфийлд затвори дебелата пет сантиметра биография на младия Мич Рап и накара Кенеди да му представи идеите си. Тя говори изчерпателно и по същество, но все пак шефът ѝ изтъкна някои от евентуалните недостатъци и опасности от прескачането на началните етапи на обучение. Тя защити убедително плана си: Играта се променяше. Самият Стансфийлд често го повтаряше. Не можеха да бездействат и да играят отбранително. Не, в този постоянно променящ се свят имаха нужда от хирургическо оръжие, по-прецизно от всяка самонасочваща се бомба и ракета с далечен обseg. Като човек с дългогодишен опит в полевите операции Стансфийлд също съзнаваше, че такъв човек ще може да действа

абсолютно самостоятелно. И за тяхно удобство нямаше да оставя никаква документирана следа.

Кенеди изтъкна още осем причини, поради които смяташе, че този младеж е най-подходящият човек. Логиката ѝ беше желязна, пък и бе крайно време да предприемат нещо. Стансфийлд постоянно повтаряше, че е трябвало да започнат това начинание още преди пет години, затова, след като въздъхна тежко, той реши да продължат по плана. Инструктира Кенеди да прескочи официалния етап на обучение и да заведе Рап при единствения човек, който бе достатъчно луд, за да се опита да превърне един зелен новобранец в онова, което им трябваше. Ако младежът оцелееше през шестте месеца обучение при Стан Хърли, можеше наистина да се превърне в оръжието, от което се нуждаеха. Преди Кенеди да излезе, Стансфийлд ѝ нареди да заличи всички следи: всеки лист хартия, снимка или запис, който би могъл да ги свърже с Мич Рап, трябваше да бъдат унищожени.

Тя вкара колата през портата и нареди на Рап да заключи. Той се подчини и отново се качи при нея. След стотина метра Кенеди намали и се опита да заобиколи една голяма дупка на пътя.

— Защо няма охрана? — попита Рап.

— Съвременните системи за охрана много често привличат излишно внимание. Освен това вдигат твърде много фалшиви тревоги, което пък налага да се използва прекалено много персонал. Това място не е замислено с такава цел.

— Защо не кучета?

Начинът му на мислене ѝ харесваше. Като по сигнал в този момент иззад близкия завой изскочиха две хрътки. Тичаха право към колата. Кенеди спря и изчака да се махнат от пътя ѝ. След известно ръмжене и зъбене те им обърнаха гръб и хукнаха обратно, откъдето бяха дошли. Кенеди вдигна крака си от спирачката и продължи напред.

— Този човек... — започна тя. — Този, който ще те обучава...

— Смахнатият дребосък, който ще се опита да ме убие — с абсолютно сериозен глас довърши Рап.

— Не съм казала, че ще се опита да те убие. Казах, че ще се опита да те накара да си помислиш, че се опитва да те убие.

— Много успокоително — саркастично измърмори той. — Защо постоянно ми говориш за него?

— Искам да си подготвен.

Рап се замисли и след няколко секунди каза:

— Подготвен съм, доколкото човек може да се подготви за такова нещо.

— От гледна точка на физическата подготовка всичко е ясно — продължи тя след кратка пауза. — Знаем, че си в добра форма, което е важно, но искам да ти е ясно, че ще бъдеш подложен на тормоз, какъвто не си сънувал. Това е игра. Целта е да те накара да се откажеш. Основното, което трябва да развиеш, е вътрешна дисциплина, не физическа сила.

Рап не беше на това мнение, но запази мълчание и непроницаемо изражение. Ако искаше да бъде най-добрият, имаше нужда по много и от двете. Той знаеше играта. Беше преживял много сурови тренировки по американски футбол и лакрос във влажните, горещи вирджински лета и тогава го поддържаше само желанието да играе. Сега мотивацията му за успех бе много по-дълбока. Много по-лична.

— Само не забравяй — напомни му Кенеди. — В това няма нищо лично.

Рап се усмихна наум. „Точно тук грешиш — помисли си. — Всичко е лично.“ Отговорът му обаче гласеше:

— Знам. — После добави: — Какви ще бъдат другите?

Това бе единственото, което го безпокоеше малко. Другите новобранци бяха в базата от няколко дни. Мич не обичаше да изостава. Те сигурно бяха започнали да се сработват и нямаше да приемат добре късното му появяване. Не проумяваше защо трябваше да го забавят толкова, но нямаше как да разбере.

— Шестима са — отговори Кенеди.

Мислено отново прегледа снимките им. Беше чела досиетата им. Всички имаха армейска подготовка и поне на документи притежаваха много от качествата на Рап. Бяха мургави, атлетични, склонни към насилие, или поне не се бояха да го прилагат, и всички в една или друга степен бяха преминали през обстойни психологически изследвания. Бяха показали склонност към чуждите езици. По отношение на разбиранията си за добро и зло попадаха в златната среда на тестовете за ментално здраве. Все около тънката граница между мисленето на полицаия и това на престъпника.

След последния завой излязоха на открита местност. Пътят пресичаше наскоро окосена морава с размерите на футболно игрище, а

насреща се виждаха боядисана в бяло дървена барака и двуетажна къща с остъклена тераса, обикаляща я от всички страни. Не това бе очаквал Рап. Мястото приличаше на пасторален пейзаж от пощенска картичка, на голямата бяла веранда дори имаше два люлеещи се стола.

Отвътре излезе някой. Държеше чаша кафе с едната ръка и цигара в другата. Рап го загледа внимателно. Човекът небрежно наклони главата си на едната, после на другата страна. Малцина биха обърнали внимание на това, но той добре знаеше, че хората се делят на две основни категории: овце и ловци. Домакинът му проверяваше фланговете си. Той спря на края на верандата и огледа гостите през черните авиаторски очила, които носеше. Мисълта, че този човек ще се опита да го пречупи, накара Рап да се усмихне. От доста време търсеше точно такова предизвикателство.

2.

През изцапаното с размазани насекоми предно стъкло Рап наблюдаваше инструктора, за чиито груби методи толкова го предупреждаваха. Дори от това разстояние забеляза неодобрението на лицето му. Стан Хърли имаше средно дълга кестенява коса, заресана на една страна, и гъсти мустаци. Носеше избелели зеленикави шорти, които му бяха тесни, и бяла фланелка с V-образно деколте. Когато колата спря, Рап забеляза изтъркани черни кубинки и дълги бели чорапи, стигащи до коленете му. Кожата му бе груба, силно почерняла от слънцето, дори и на бузите, които изглеждаха изградени само от мускули и сухожилия. Рап се почуди как изглеждат очите, удобно скрити зад черните очила. Нямаше търпение да разбере какво му готвят, но скоро щеше да узнае.

— На колко е? — попита Рап.

— Не знам точно — отговори Кенеди, докато паркираше. — Постар е, отколкото изглежда, но на твое място не бих повдигала тази тема. Не обича да говори за възрастта си. — Разкопча колана си. — Изчакай ме тук за момент.

Тя слезе от колата и небрежно тръгна по чакъла към къщата. Носеше черни официални панталони и бяла блуза. Поради жегата и факта, че бяха на стотина километра от главната квартира, беше оставила самото си на задната седалка. На десния ѝ хълбок висеше 9-милиметров пистолет, повече за да избегне мъмрението от страна на човека, стоящ пред нея, отколкото от опасения, че може да се наложи да го използва. Тя погледна Хърли и прибра един непослушен кичур коса зад ухото си. Спря пред стълбите на верандата и отбеляза:

— Чичо Стан, май не се радваш особено, че ме виждаш.

Хърли изпита леко чувство на вина. Тази дребна сладурана разбунваше емоциите му, както малцина умееха да правят. Той познаваше Айрини по-отдавна, отколкото тя сама се помнеше. Беше я гледал как израства пред очите му, беше ѝ носил подаръци за Коледа от чудни и екзотични места и бе прекарал повече уикенди заедно със семейство Кенеди, отколкото без тях. Ненадейно преди малко по-малко

от десет години радостта им бе отнета — когато пред американското посолство в Бейрут се взриви микробус, натъпкан с над един тон експлозив. Загинаха шейсет и трима души, между които и бащата на Кенеди. Хърли беше по работа извън посолството и така избягна смъртта. В онзи априлски ден ЦРУ загуби осем безценни служители и оттогава играта на котка и мишка не спираше.

Хърли много добре знаеше, че не умее да се владее, затова предпочиташе да се изразява кратко, когато е ядосан и говори с някого, когото харесва. Затова каза само:

— Добър ден, Айрини.

Кенеди от няколко месеца очакваше със страх този момент. При нормални обстоятелства Хърли щеше да я посрещне с топла прегръдка и да се поинтересува за майка ѝ, но не и този следобед. Тя не се беше посъветвала с него за плана си, а Стан не обичаше хората да вземат такива важни решения зад гърба му. Държането му очевидно бе хладно, но въпреки това тя продължи:

— Как си?

Хърли не отговори, а попита сприхаво:

— Кой е оня в колата?

— Един новобранец. Томас ми каза, че ти е обяснил всичко — отвърна Кенеди, имайки предвид шефа си.

Очите на Хърли бяха скрити зад поляризационните лещи на авиаторските очила. Той бавно завъртя главата си от колата към Кенеди.

— Да, разказа ми какво сте намислили — отговори с видимо неодобрение.

Тя гузно събра ръцете си пред гърдите и попита:

— Не одобряваш ли решението ми?

— Изобщо.

— Защо?

— Тук не е ученически лагер, по дяволите.

— Никога не съм казвала такова нещо, Стан.

— Защо тогава ми водиш някакво хлапе, току-що излязло от колежа, което не може да различи пистолет от пушка?

Обикновено спокойна, Кенеди си позволи да покаже леко раздражение. Тя много добре знаеше какви емоции събужда у Хърли и

неодобрителният ѝ поглед щеше да постигне по-добър ефект от пряката атака.

Хърли я погледна и видя колко е недоволна от него. Това не му хареса. Същото се получаваше и със собствените му дъщери. Ако някое от момчетата му го погледнеше дори малко по-дръзко, щеше да получи шамар, но момичетата напълно го обезоръжаваха. Умееха да му влязат под кожата и да го накарат да се съмнява в правотата си. В този случай обаче бе сигурен, че е прав, и държеше на мнението си.

— Не намесвай чувствата между нас, Айрини. Отдавна съм в този занаят и знам какво правя. Не можеш да вземаш решения без знанието ми, а после да идваш и да ми натрисаш непроверени новобранци.

Кенеди стоеше като каменна статуя, неотстъпчива.

Хърли дръпна от цигарата и добави:

— Мисля, че за да ни спестиш главоболията, просто трябва да се качиш обратно в колата и да го върнеш там, където си го намерила.

Тя се изненада от обидата, която изпита в този момент. Повече от година работеше над този проект. Анализите и интуицията ѝ подсказваха, че Рап е точният човек. Сега Стан се опитваше да я изгони като абсолютна дилетантка, която изобщо не разбира какво искат да постигнат. Тя бавно се качи на верандата и застана срещу него.

Ветеранът отстъпи леко назад, очевидно смутен от това внезапно противопоставяне с човек, на когото не смееше да посегне.

— Имам много работа да върша, Айрини, затова колкото по-скоро си тръгнете, толкова по-добре.

Кенеди се наежи и попита настойчиво:

— Чичо Стан, някога показвала ли съм неуважение към теб?

— Не това е проблемът...

— Точно това е проблемът. Какво съм направила, че да заслужа това пренебрежително отношение?

Кенеди се приближи с още няколко сантиметра. Хърли започна нервно да потропва с крак. Намръщи се:

— Много добре знаеш колко те ценя.

— Защо тогава се държиш, сякаш съм още ученичка?

— Не те смятам за некомпетентна.

— Само мислиш, че трябва да си правя анализите, а да оставя набирането на нови агенти и обучението на теб.

Хърли се покашля:

— Правилно си разбрала.

Кенеди постави ръце на кръста и вирна брадичката си.

— Свали си очилата за малко, ако обичаш.

Това искане го стресна.

— Защо?

— Защото знам слабото ти място и искам да гледам мекушавите ти очи, докато ти казвам онова, което някой трябваше да ти каже още преди години.

Хърли се усмихна леко и махна пренебрежително, но тя настоя. Накрая той неохотно свали очилата си.

— Аз страшно те уважавам — започна Кенеди. — Бих ти поверила живота си повече, отколкото на когото и да е друг на този свят. Ти без съмнение си най-способният човек, който може да подготви тези агенти... Но има един проблем.

— Какъв?

— Прекалено си късоглед.

— Нима?

— Да. Не съм убедена, че разбираш какъв човек търсим.

Хърли изсумтя, сякаш идеята беше нелепа.

— Точно така е и ти си прекалено голям инат, за да го признаеш.

— Да не би да си мислиш, че Специалната оперативна група се е появила за един ден? Кой мислиш, че е обучил всички тези мъже? Кой мислиш, че ги е подбрал? Кой мислиш, че ги е превърнал в безотказните машини за убиване, каквито са сега.

— Ти си го направил и знаеш, че в случая не става дума за това. Отнася се за третата ни цел.

Той се намръщи. Кенеди знаеше точно къде да го удари. Хърли се почуди дали Стансфийлд не я е подготвил.

— Да не мислиш, че тая работа е лесна? Искаш ли ти да поемеш ръководството на цялата операция?

Кенеди се усмихна изненадано:

— Знаеш ли, ти си корав мъж, но си удивително елементарен. Говориш като онези самонадеяни глупаци в Ленгли, които управляват отделите си с методите на дребни диктатори от Третия свят.

Думите ѝ му подействаха като удар под кръста. Хърли се вцепени.

— Създал си култ към собствената си личност — продължи тя. — Всеки обучен от теб агент е като твое копие преди два-сет-трийсет години.

— Какво лошо има в това?

— Нищо, ако говорим за първите ни две цели. — Кенеди вдигна пръст. — Да обучим агенти, умеещи и готови да използват нестандартни методи, ако се наложи, и... — вдигна втори пръст — ... да създадем мобилен отряд за бързо реагиране. Но що се отнася за третата ни цел... — поклати глава — ... все още сме на стартовата линия.

На Хърли това заключение не му хареса, но той не беше инатлив глупак. Знаеше каква задача са му поставили и си даваше сметка, че засега не е успял да постигне никакъв напредък по най-деликатната от трите програми. Въпреки това нямаше навика да се предава лесно.

— Мога да науча всекиго да убива. Това е елементарно. Насочваш оръжието, дръпваш спусъка и ако приемем, че умееш да се целиш... бум!, парче олово пронизва тялото на жертвата, поражавя жизненоважни органи и готово. Ако човек има малко повече кураж, мога да го науча как да забие нож в гърдите на врага и да пукне сърцето му като балон. По дяволите... мога да ти покажа хиляди начини да изпратиш някого на оня свят. Мога да те уча на бойни изкуства до припадък...

— Обаче? — попита тя, за да го подтикне към онова, което знаеше, че ще каже.

— Да превърнеш някого в онова, което ние търсим... — Той замълча за момент и поклати глава. — Никак не е лесно.

Кенеди въздъхна. Това беше моментът, който чакаше. Докосна ръката на Хърли и изрече:

— Не казвам, че е лесно. Точно затова трябва да имаш доверие и на останалите в екипа. Този младеж е истинска скъпоценност, Стан. Сега не го осъзнаваш, защото смяташ, че човек трябва задължително да мине през военна подготовка, преди да дойде при теб за обучение, и аз по принцип съм съгласна. Този случай обаче е друг. Просто ще трябва да почакаш малко с упражненията за развиване на самоконтрол. Това, което съм ти докарала, е точно от каквото имаме нужда, Стан.

Няма лоши навици, за които ще трябва да жертваш месеци, докато ги изкорениш. Няма я строгата военна дисциплина, заради която в гражданска обстановка тези момчета се набиват на очи като паднали от космоса.

Хърли погледна към колата.

— Резултатите му на всички тестове са далеч над средните — добави Кенеди. — И можеш да правиш с него каквото поискаш.

Той се намръщи и се вгледа изпитателно в неодяланото парче дърво, което Айрини искаше да му натресе.

— Разбира се — додаде тя, — преди всичко ще се наложи да преглътнеш гордостта си и да признаеш, че момиченцето, което е седяло на коляното ти, вече е зряла жена и може би умее да открива истинските таланти по-добре от теб.

„Шах и мат — помисли си Хърли. — Сега няма как да се отърва от този некадърник. Но за няколко дни ще намеря начин да го накарам да се откаже.“

— Добре — отговори с пораженчески тон. — Но без специално отношение. Ще мине през всички изпитания като всеки друг, иначе си заминава.

— Не очаквам да имаш специално отношение към него, но... — Кенеди вдигна предупредително пръст — ... много ще се разочаровам, ако разбере, че си го нарочил и му отделяш повече внимание, отколкото на останалите.

Хърли се замисли за момент, после кимна рязко:

— Добре. Ще стане, както ти искаш, но те уверявам, че само да доловя някаква слабост...

— Знам, знам — прекъсна го тя, без да му даде възможност да произнесе докрай тирадата си. — Ще го накараш да съжалява, че те е срещнал.

За момента бе постигнала целта си. Рап само трябваше да покаже на този своенравен дъртак онова, което тя вече знаеше.

— Хайде, трябва да се връщам във Фермата да свърша една работа. Ще се отбия за вечеря. — Тя се обърна и докато се отдалечаваше към колата, извика, без да се обръща: — И внимавай да не изглежда по-измъчен от останалите шестима, защото ще си имаш работа с една много сърдита племенничка.

3.

Кенеди потегли, като остави след себе си Рап и голямата тежка мешка с нещата му отстрани на пътя. Сцената изглеждаше малко нереална. Накара го да си спомни един ден преди години, когато беше на девет и майка му го остави така в един ученически лагер. Както и днес, тогава той бе отишъл по собствено желание, само дето сега не плачеше. Тогава беше само едно хлапе, страхуващо се от неизвестното. Днес бе двацет и три годишен мъж, готов да покорява света.

Когато колата се отдалечи, той си даде сметка за истинската тежест на решението си. Вратата за отстъпление се затваряше. Беше избрал своя път и без съмнение не най-лекия. Чакаше го обрасла с хрусталаци и изпълнена с опасности пътека, но въпреки това с младежкия си ентузиазъм той се чувстваше непобедим и вече кроеше планове как да излъже смъртта. Със сигурност щяха да се опитат да го откажат, но той бе уверен, че това няма да се случи. Никога в живота си не се беше отказвал от нищо, което е започнал, а нямаше нещо, което да е желал повече от това. Рап знаеше какво го очаква. Знаеше как ще се опитват да го измъчват и разиграват и че ще се наложи да изтърпи всичко. Наградата накрая обаче си заслужаваше страданията и той бе готов да понесе всичко за този шанс.

Възрастният мъж го гледаше. Рап пусна тежката мешка на земята и го изчака да се приближи. Мъжът с черните очила и мустаците закри с тялото си дългата алея към къщата. Младият мъж веднага усети дразнеща миризма на кафе и цигари в дъха му. Идеше му да се отдръпне крачка назад, но не искаше да излезе, че отстъпва, затова остана неподвижен и започна да диша през устата.

— Запомни добре тази кола — мрачно изрече Хърли. Рап се обърна и погледна автомобила, който в този момент се скри зад завоя. — Тя няма да се върне.

Мич кимна.

— Гледай ме в очите! — сопна се старецът.

Рап се втренчи в отражението си в черните стъкла и не каза нищо.

— Не знам какъв номер си й изиграл; не знам как си я подлъгал да си помисли, че имаш качествата да издържиш процеса на селекция, но те уверявам, че всеки ден, докато си тук, ще я проклинаш хиляди пъти, че е влязла в живота ти. Но го прави наум, защото само да чуя една лоша дума по неин адрес, ще те подложат на такава болка, каквато дори не си сънувал. Разбра ли ме?

— Да.

— Да! — изрева Хърли. — Да не би да ти приличам на някой от ония педераста, професорите ти в колежа?

— Не — отговори Рап, без да мигне.

— Не! — изрева отново старецът и жилите на врата му се изпънаха. — Когато говориш с мен, ще ме наричаш „сър“, или така ще ти забия тази обувка в задника, че ще ти излезе през устата!

Слюнка опръска лицето на Рап, но той се престори, че не забелязва. Беше очаквал подобно посрещане. От идването си не бе видял никого от останалите новобранци, затова реши, че това е златният му шанс.

— Сър, разрешете да доложам.

— Трябваше да се досетя — въздъхна Хърли. Сложи ръце на кръста и добави: — Добре, колежанче. Ще ти дам тази възможност да се изкажеш. Надявам се да си размислил и да поискаш да си вървиш вкъщи. Изобщо няма да ти се разсърдя — добави бързо. — Дори лично ще те закарам!

Рап се усмихна и поклати глава.

— Мааааамка му! — изръмжа Хърли. — Наистина ли си мислиш, че ще се справиш?

— Тъй вярно, сър.

— Значи наистина ще се наложи да си губя времето с теб.

— Така изглежда, сър. Макар че, ако позволите... бих предложил да ускорим нещата.

— Да ускорим нещата ли?

— Да, сър. Предполагам, че когато срещнете някого, двайсет секунди са ви достатъчни, за да прецените дали този човек има качествата да издържи процеса на селекция.

Хърли кимна:

— Точно така.

— Не искам да ви губя времето, затова предлагам да проверим по-бързо дали имам необходимите качества.

Старецът се усмихна за първи път.

— Предизвикваш ли ме?

— Да, сър... искам да ускорим нещата.

Хърли се изсмя:

— Да не би да си мислиш, че си по-добър от мен?

— Ако това, което съм слушал, е вярно... никакъв шанс.

— Защо тогава толкова бързаш да те разкатая?

— Предполагам, че рано или късно ще се случи. Предпочитам да е по-рано.

— Защо, ако смея да попитам?

— За да преминем към важната част.

— Коя по-точно?

— Да ме научите как да убивам терористи.

Това се случваше за първи път в кариерата му. Хърли отстъпи назад и огледа внимателно новобранеца. Беше висок и изглеждаше в идеална физическа форма, но за двайсет и три годишен младеж това можеше да се очаква. Имаше гъста, катраненочерна коса и тъмна, загоряла от слънцето кожа. Външността му беше подходяща. Хърли за първи път изпита подозрение, че Кенеди може би е права. Повече развеселен, отколкото обезпокоен, той кимна в съгласие и каза:

— Хубаво. Ще ускорим нещата. Виждаш ли онази барака?

Мич кимна.

— Вътре има свободно походно легло. Там ще спиш, докато не се откажеш. Хвърли си боклуците в шкафчето и си сложи шорти и фланелка. Ако не си готов след две минути, строен в средата на постелката, ще те изритам да си ходиш.

Рап го прие като заповед. Грабна мешката си и хукна към бараката. Хърли го изчака да влезе, засече времето на електронния си часовник и се върна при верандата, където остави чашата си на ръба на лъскавия, боядисан в бяло под. Без да погледне назад, разкопча панталона си и започна да уринира в храстите.

4.

Рап намери походното легло до три двуетажни койки. Стандартно военно оборудване. Не беше голям лукс, но със сигурност много по-удобно, отколкото да спи на пода. След като се съблече по бельо, той отвори мешката си и извади шорти и бяла фланелка с къс ръкав. Кенеди му беше казала да си вземе еднотипни дрехи. Не искаше нищо във външността му да издава как е бил избран. На всички, които преминаваха през процеса на подготовка, бе забранено да говорят за миналото си. Той сгъна дрехите си, прибра ги в шкафчето, затвори го и остави мешката отгоре. Искаше да извади и другите неща от нея, но чу стъпките на инструктора. Рап застана по средата на износения тепих за борба и зачака с нетърпение първото си изпитание.

Хърли спря на входа на бараката, дръпна от цигарата и започна да разгръва с няколко разтягания и разкършване на раменете. Не очакваше сериозна съпротива, затова след кратко изпъване на прасците дръпна за последно от цигарата, смачка фасата на земята и влезе. Новобранецът стоеше по средата на тепиха по шорти и фланелка. Той го изгледа от глава до пети. Младежът беше атлетичен като всички останали, но позата му бе по-небрежна и спокойна, което леко подразни инструктора.

— Изпъни раменете! Погледът напред! — Хърли поклати глава и промърмори нещо. — Нямам време да се занимавам с лигльовци.

Наведе се, събу обувките и чорапите си и ги постави под ъгъл около деветдесет градуса спрямо постелката до самия ъгъл, чорапите — сгънати отгоре. Свали черните си очила и ги сложи върху чорапите. Стъпи на тепиха и попита:

— Правила?

— Вие ги определяте, сър.

Хърли се изви назад и като продължи да се разтяга, каза:

— След като няма кой да гледа как ще те натупам, предлагам да го направим като цивилизовани хора. Не посягай към топките и очите, и без удари в гърлото.

— Задущаващи хватки?

— Разбира се — ухили се Хърли. — Ако искаш да се предадеш, просто удари по земята.

Рап поклати глава.

— Разбрано.

Инструкторът за първи път забеляза нещо, което не му хареса. Младокът не изглеждаше напрегнат. Беше спокоен като богаташче на игрището за голф. Имаше две възможности и нито едната не се харесваше на Хърли. Първо, можеше да се окаже, че новобранецът не е маминото синче, за което го смяташе. И второ, можеше да е прекалено глупав, за да разбере, че не става за тази работа. И в двата случая щеше да се наложи да изгуби повече от един ден от ценното си време, докато се опитва да го откаже. Хърли поклати глава и замърмори, но изведнъж му хрумна, че може би има и трета възможност — младокът наистина да има талант.

Мисълта за възможните рискове го накара да спре. Той погледна младежа и осъзна, че знае изненадващо малко за него. Досието, което беше получил от Стансфийлд, бе толкова лаконично, че съществените подробности можеха да се съберат на една страница. Извън общите описания и резултатите от тестовете всяка друга информация бе силно редактирана. Този човек беше като гола мраморна плоча. Хърли нямаше никаква представа за физическите му възможности и обичайното му поведение. Дори не знаеше дали си служи по-добре с дясната ръка, или е левичар. Челото на възрастния шпионин се набърчи и той се опита да обмисли още няколко възможни развития на нещата.

Обикновено, когато излизаше срещу новобранец, Хърли вече имаше преимущество над противника, защото бе чел личното му досие и го беше наблюдавал няколко дни. За няколко дни наблюдение можеш да научиш много за един човек. Той мълчаливо се напсува, че не е помислил за това по-рано. Сега обаче нямаше как да се откаже. Беше стъпил на постелката. Ако се откажеше, щеше да покаже слабост.

Хърли се опита да преодолее безпокойството и си напомни, че досега е побеждавал всеки, минал отгук. Тръгна напред с обичайната си наперена походка и подигравателна усмивка на лицето. Спря на десет крачки от младежа и каза:

— Започвай, когато си готов.

Рап кимна, приклепна и направи бавно движение наляво. Хърли започна да го приближава отдясно, като търсеше подходящ ъгъл за нападение. Съзря възможност, когато противникът му направи лъжлив замах напред, чиято цел беше очевидна. В този момент Хърли реши бързо да се разправи с хлапето. Не искаше да губи време с излишни отбранителни хватки и блокове. Щеше да даде на този младок да разбере какво е болка. Може би да му счупи едно-две ребра. Така, дори новобранецът да се окажеше инатлив глупак, нямаше да има шанс да настигне останалите.

Инструкторът предвиди удара, приклепна и замахна да удари хлапака в слабините. Точно когато се завърташе на единия си крак и ритна с другия, осъзна, че нещо не е наред. Младежът се оказа по-бърз, отколкото бе очаквал. Малкият мръсник се беше отдръпнал от предишната си слаба позиция и сега стоеше стабилно на два крака вдясно от мястото, където Хърли очакваше да бъде. Изглежда, че го беше надхитрил. Хърли знаеше, че се намира в ужасно лоша позиция и е беззащитен, но това ни най-малко не го притесни. Той се отдръпна назад и се приготви да нападне отново от друг ъгъл. Тъкмо замахваше за втория удар, когато отново забеляза, че нещо не е наред. По-скоро почувства, отколкото видя големия ляв юмрук, стоварващ се върху лицето му. В последната частица от секундата преди удара той се сви, притисна брадичка до гърдите си и се наведе. Юмрукът се заби с всичка сила малко над дясното око.

Юмручните удари са странно нещо и всеки е различен. Има ъперкът, кроше, ляв прав, десен прав, удар през рамо и много други. Ако се бие често, човек опитва от всичките и се научава да ги разпознава в мига, в който получи някой от тях. Един малък чип в главата ти бързо анализира удара и между онази част от мозъка, която е отговорна за този анализ, и другата, грижеща се мозъкът да не спира да функционира, бързо прелитат сигнали. Хърли се занимаваше с това от дълги години и като човек, чиято работа беше да оценява и да обучава, той бе свикнал мигновено да коментира действията на онзи, чийто задник искаше да срита. Сега обаче се наложи да положи твърде много усилия, за да остане на крака, затова замълча.

Ударът беше толкова силен, че за частица от секундата Хърли се подпря с коляно на земята. Това, че се сви в мига преди сблъсъка, го беше спасило. Ако главата му бе по-незащитена, силата на удара щеше

да го завърти толкова бързо, че да го изкара от равновесие и да го прати на земята за дълга дрямка. Вродената аларма в мозъка му го извести за две новини много бързо една след друга. Първата бе, че отдавна не са го удряли; втората — че трябва да предприеме контраатака, и то бързо, ако не иска да го натупат.

Хърли се извъртя от единия на другия си крак и нанесе хаотична комбинация от удари с цел по-скоро да накара младока да отстъпи назад, отколкото да му направи нещо. Първите два бяха парирани, а останалите пет отидоха нахалост във въздуха. Хърли осъзна, че младокът се е занимавал с бокс, а това означаваше, че трябваше да го повали на постелката и да го пребори. Нямаше смисъл да пробва повече удари. Преди възрастният човек да се окопити съвсем, противникът го изрита умело в глезена на десния крак, който в този момент носеше около деветдесет процента от тежестта му. Това, което се случи после, бе просто следствие от законите на физиката. Ритникът така го извади от равновесие, че нямаше шанс да се задържи на другия крак. Хърли падна. Приземи се на задник, подпря се с крак, завъртя се и веднага се изправи. Това умело препъване не убягна от вниманието му. Боксьорите не умееха да използват краката си. За части от секундата Хърли се втренчи в новобранеца в другия край на тепиха и се почуди дали не е излъгал за това, че няма военна подготовка. Почивката беше кратка.

Хърли отново се озова под дъжд от добре прицелени удари. Задължително трябваше да намери начин да повали младока на земята, иначе наистина щеше да загуби. Той отскочи назад бързо, сякаш от това зависеше животът му. Хлапакът го подгони и точно когато замахваше за поредната атака, Хърли приклезна и скочи напред. Сграбчи го за изнесения напред крак, удари го с рамо в слабините и в същото време го дръпна към себе си и го повдигна. Хлапакът се опита да освободи бедрата си, но той стискаше здраво. Тъкмо щеше да го повали, когато между раменете му се стовариха два сключени юмука. Ударът беше толкова силен, че Хърли за малко не изпусна краката на противника, но нещо му подсказваше, че ако го направи, битката е изгубена, затова се вкопчи още по-здраво в него и най-накрая успя да го повали.

Хърли го притисна на земята. Напипа китката му и заби палеца си в една чувствителна точка, като в същото време извъртя тялото си в

позиция за мъртва хватка с лакът. Обърна се и се опита да го изрита в гърлото, което при правилата, за които се бяха разбрали, не беше много честно, но не го интересуваше. Пропусна на милиметри, но все пак вече стискаше китката му с две ръце и бе готов да се извърти назад и да извие ръката на проклетото хлапе, докато разтегне лакътя му. Преди да успее обаче, младокът направи нещо, което старият боен инструктор не си беше представял, че е възможно.

Рап някак се беше извъртял върху Хърли, който все още стискаше здраво китката му. Главата на инструктора изведнъж се оказа притисната между коленете на младежа. Рап склучи глезените си и започна да притиска коленете си като преса за чупене на кокосови орехи.

Хърли заби палеца си колкото можеше по-силно в китката му, но не можа да принуди Рап да отхлаби хватката. Започваше да му причернява. Инструкторът панически затърси начин да се спаси. Освободи лявата си ръка и сграбчи гъстата черна коса на хлапето. Вместо да го пусне обаче, младокът го стисна още по-силно. Пред очите на Хърли затанцуваха бели искри. Не можеше да повярва, че едно новоизлюпено колежанче може да го надвие така.

Въпреки това продължаваше трескаво да търси начин да се измъкне и след миг видя отговора само на сантиметри от лицето си. Смътно си спомняше краткия разговор за правилата на боя, преди да започнат, но точно сега това нямаше никакво значение. Най-важното бе младокът да не го победи. В последно усилие да избегне бедствието, Хърли пусна китката на противника и замахна със свободната си ръка. Напипа тестисите на хлапака и ги стисна с всичките сили, които му бяха останали.

5.

Кенеди се върна в къщата при езерото малко след шест вечерта. Чувстваше се уморена, гладна и изобщо не ѝ беше до спорове с Хърли, но имаше няколко нови неща, които искаше да обсъдят. Една от непредвидимите и ставащи все по-сложни особености на работата ѝ бе неспособността да разговаря свободно с колегите си. Чуждите разузнавателни служби, които действаха във Вашингтон, винаги бяха представлявали заплаха, но не те я безпокояха толкова. Сега я притесняваха повече представителите на властта в собствената ѝ страна и новото поколение журналисти, които търсеха нов скандал като „Уотъргейт“, изтичането на секретна информация от Пентагона или аферата с иранските контри. Тези два фактора бяха провалили кариерата на стотици хора и бяха нанесли сериозни щети на националната сигурност. Всички във Вашингтон като че ли се състезаваха да пречат по всякакъв начин на службите, натоварени с безопасността на Америка. Странно, но в това отношение Кенеди беше раздвоена. Както често казваше учителят ѝ в занаята, Томас Стансфийлд, „големите шпиони не се оплакват от правилата, те просто намират начини да ги заобиколят“.

Тя спря пред къщата и се качи на верандата, като вече със свито сърце очакваше поредния сблъсък с Хърли. Дръпна мрежестата врата срещу комари и влезе. Стаите от двете страни бяха празни, затова мина по коридора и влезе в кухнята. Спря на границата между дъските и линолеума. На масата седеше Стан Хърли, целият в синини и драскотини. Пред него имаше чаша изстудено уиски, до подпухналата си долна устна притискаше бутилка „Мейкърс Марк“, а до подпухналото си дясно око — торбичка с лед. Срещу него, облегат на кухненския плот, стоеше Трой Чилда — трийсет и две годишна бивша зелена барета и дясна ръка на Хърли. Чилда безуспешно се стараеше да не показва усмивката си от окаения външен вид на шефа си.

— Забавно ли ти се вижда? — изръмжа Хърли.

— В никакъв случай — със сериозен, престорено искрен глас отговори Чилда.

— Задник. Ще видиш, като те пратя на ринга срещу него. Няма да ти е толкова весело, след като ти удари няколко тупаника.

— Какво става? — попита Кенеди, която нямаше представа за какво говорят.

Хърли не я беше видял досега заради торбичката с лед на дясното си око и не я бе чул, защото ушите му още звъняха от боя. Той завъртя глава към нея, свали леда и показа окото си — толкова подуто, че почти се беше затворило. Кожата наоколо бе червена и лъщеше.

— Става това — заговори той с нарастващ гняв, — че тоя шибаняк, който ми изтърси днес, ми разказа играта.

На Кенеди ѝ се изясни всичко.

— Искаш да кажеш, че моят новобранец те е подредил така?

— Не се прави на невинна. Изобщо не ми е до шегите.

Хърли тресна чашата си на масата и взе бутилката бърбън. Наля си до ръба.

— Нямам представа за какво говориш — искрено каза Кенеди.

Хърли отпи голяма глътка и измърмори:

— Да, бе, нямаш. Нали ти си го вербувала. Даде ми някакво скалпено досие, в което не пише нищо съществено. Не бяхме говорили и минута, когато копелето предложи веднага да проверим дали става за тая работа. — Хърли отпи още една глътка бърбън, после с преправен писклив глас, имащ за цел да имитира Рап, добави: — „Хайде да ускорим нещата. Да разберем дали имам данни да се справя.“

— Моят новобранец те е подредил така? — отново попита Кенеди, все още не съвсем сигурна, че разбира правилно.

Той пак тресна чашата си върху масата. Този път кафеникавата течност се разпръска.

— Да, по дяволите! Не ми се преструвай на изненадана. — Размаха обвинително пръст към нея. — Ти си планирала всичко. Хубав номер ми погоди.

— Нямам представа за какво говориш. Да не искаш да кажеш, че моят новобранец те е победил?

— Почти.

Хърли се втренчи в чашата си и започна да си мърмори нещо.

— На практика твоят новобранец го е победил — намеси се с усмивка Чилда. — Само че Стан нарушил правилата и му усукал

топките.

— Смешно ли ти е? — изрева Хърли.

Помощникът му се усмихна и кимна.

Инструкторът го изгледа, сякаш му идеше да го замери с чашата, но в последния момент реши да използва торбичката с лед.

Чилда реагира бързо и я хвана във въздуха.

— Хайде, не се дръж като малко дете. След всички момчета, които си натупал в оная барака, време беше да си го получиш.

— Не е това проблемът — изръмжа Хърли. — Проблемът е, че тази госпожичка тук ме прави на глупак. Момичето, което, между другото, съм гледал като собствена дъщеря. — Той се обърна и погледна Кенеди със здравето си око. — Нямам военна подготовка, а? Дръжки. Къде го изкопа тоя хлапак?

Кенеди все още не можеше да превъзмогне изненадата си. Беше виждала как Хърли сгъва на кравай шампиони от Националната футболна лига. Докато проучваше Рап, не откри нищо, което да подсказва, че младежът е в състояние да се опъне на Стан Хърли.

— Стан, повярвай ми. Нямах представа, че може да те надвие.

— Той не ме надви! *Почти* ме надви.

— Да, но ти си играл нечестно — напомни Чилда, който изпитваше перверзно удоволствие да дразни шефа си. — Значи на практика те е победил.

Хърли мобилизира цялото си самообладание, за да не замери подчинения си с чашата. Обърна се към Кенеди:

— Какво си замислила, Айрини? Защо, по дяволите, ми натресе тоя смотаняк?

— Успокой се за минутка, Стан. Честно ти казвам, в проучването за него не съм срещнала нищо, което да подсказва, че е способен да направи това. — Тя кимна към насиненото му лице. — Наистина, надявах се, че един ден ще се научи да се бие по този начин... но не толкова скоро.

— Значи проучването ти не струва пукнат цент. Човек не се учи да се бие така с упражнения в мазето. Някой трябва да те научи.

— През последната година е ходил на тренировки по бойни изкуства — призна Кенеди.

— Нямахше да е зле, ако ми го беше казала по-рано.

— Стан, ти мрънкаше, че момчето не ставало за нищо, защото не било минало подготовка в специалните. Мислиш ли, че една година в кварталния спортен клуб е достатъчна, за да достигне това ниво?

— Зависи от треньора.

— И от ученика — добави Чилда.

Кенеди скръсти ръце и се замисли.

— Има още една възможност — каза след малко.

— Каква?

— Знаем, че не обичаш да говориш за това, но може би годинките вече ти тежат.

Чилда се разкикоти толкова силно, че широкият му гръден кош се раздуваше и свиваше като ковашки мях. Хърли се вбеси:

— Ще те изпратя на ринга срещу него още утре сутринта. Тогава ще видим дали ще ти бъде смешно.

Чилда млъкна. Кенеди си взе стол и седна до масата срещу Хърли.

— Моля ти се, разкажи ми какво се случи.

— Да ме дразниш ли се опитваш?

Тя поклати глава.

— И не си планирала всичко това? Не е било номер?

— Не. Дори се притеснявах, че ще го набиеш много лошо. Не съм очаквала, че ще стане обратното.

Въпреки замайването от гнева и алкохола Хърли започна да осъзнава, че Кенеди казва истината.

— Къде намери този хлапак? — отново попита.

Кенеди го изгледа многозначително и той веднага разбра. Обърна се към Чилда:

— Некадърник, я слез да видиш какво правят ония нещастници и ако се разтакават, изритай ги навън и ги накарай да направят по сто набирания.

— Слушам.

След като Чилда излезе и затвори вратата, Хърли погледна Кенеди и измърмори:

— Кой е той?

Тя не можеше да го държи в неведение прекалено дълго, но ѝ се искаше да бяха отложили този разговор за след няколко дни. Опита се да преодолее чувството си на безпокойство и започна:

— Казва се Мич Рап.

6.

Рап лежеше на походното легло с глава върху възглавница на буци и торбичка замразен грах между краката. Вечерята бе сервирана на сгъваема масичка в другия край на бараката. Той нямаше апетит, но се насили да хапне. Седемте новобранци и двамата инструктори ометоха една тенджерата спагети, една чиния хлебчета и цяла купчина салата и варена царевица. Мъжете бяха капнали от жега и смазани от умора, но въпреки това се тъпчеха с храната и пиеха големи количества студена вода и мляко. През последните пет години Рап се беше хранил предимно на такива казармени маси и знаеше какво трябва да прави. Изморителните тренировки не възбуждаха апетита. Точно обратното — убиваха го, но човек трябваше да превъзмогне себе си и да се натъпче хубаво. Физиологията следваше ясни принципи. Организмът изгаряше по над пет хиляди килокалории на ден, а това означаваше, че ако не изяде около един тон храна, щяха да започнат да слабеят. При сегашното си телосложение и тегло Рап можеше да си позволи да свали около пет килограма, но всичко в повече от това би довело до по-голяма уязвимост за травми и болести.

Сега хвърли на пода списание „Тайм“, което четеше, и намести торбичката със замразен грах в скута си. Когато привършваха вечерята, един от инструкторите го извика настрана и го накара да легне по гръб и да продължи да изстудява травмираното място. Даде му изрична заповед да докладва, ако забележи кръв в урината си. Рап кимна и взе торбичката. Между схватката на тепиха за борба и вечерята, докато под ръководството на единия инструктор новобранците правеха гимнастика, а след това — петнайсеткилометров крос през гората, той имаше няколко часа да размисли върху случилото се. Преструваше се, че му е трудно, но не му беше. Особено тичането. Ако се наложеше, можеше да бяга така цял ден, но не искаше твърде скоро да показва всичките си умения пред другите момчета. Освен това, ако трябва да избира между отличник, който винаги показва най-добрите резултати, и старателен ученик, който постоянно бележи напредък, всеки учител би избрал този, който постоянно се усъвършенства.

Рап все още се чудеше каква поука може да си извлече от двубоя с мъжа, чието име още не знаеше. Не беше доволен, че противникът му промени собствените си правила по средата на борбата, но нищо не можеше да направи. Трябваше да предвиди как това ще се отрази на обучението му отсега нататък. Много важно бе да прецени колко може да си позволи. Ако инструкторите не смятаха да спазват правилата, не трябваше да очакват и той да го прави.

Рап отново видя противника си след кроса. Новобранците правеха набирания на висилката зад бараката — четири серии по двайсет и пет. Освен подлия старик, който командваше лагера, имаше още четирима инструктори. Точно както го беше предупредила Кенеди, никой не използваше истинското си име и не споделяше никаква лична информация. Първите двама инструктори изглеждаха свестни. Ниският хилав тип се казваше сержант Смит, а високият хилав тип — сержант Джонс. Денят на новобранците започваше със Смит и Джонс.

Рап трябваше да направи две серии от по двайсет и пет набирания с почивка от трийсет секунди между тях, за да настигне другите войници. След като всеки от младежите направи по сто набирания, сержант Смит като че ли превъртя. Накара ги да се строят и закрачи напред-назад пред тях, като им хвърляше презрителни погледи.

— Между вас има едно педерастче, дето си мисли, че може да не прави пълно набирание — закрепя той. — Мисли си, че може да не се спуска съвсем до долу и да не се набира до края. Да знаете, че на мене такива педерастки номерца не ми минават. Затова ще направите всичко отначало.

Продължи още известно време с такива обиди, като постави под съмнение мъжествеността, достойнството, интелигентността и потеклото им. Рап забеляза, че инструкторът ги третира като група, без да посочи кой точно е кръшкачът. Всъщност нарушител вероятно нямаше. Рап наблюдаваше другите и никой от тях не се опитваше да си спестява усилията. Сержантът просто искаше да вдигне по-високо летвата, като се надяваше на някого да му писне и да се откаже. Не изглеждаше обаче някой да има такова намерение. Другите шестима новобранци бяха корави момчета.

— Още четири бързи серии. Сега! — заповяда сержантът. — И този път ги правете както трябва, защото пак ще ви пратя да бягате и

можете да забравите за вечерята.

Имаше две висилки. Новобранците се строиха пред тях и започнаха. Докато Рап чакаше реда си, някой го сръга силно в бъбреците. Той се обърна да види кой е и нахалникът започна да го ругае шепнешком, така че никой друг да не го чуе. Младежът приличаше на професионален играч на ръгби. Имаше ниско чело с преминаващи от едното до другото слепоочие склучени вежди, които му придаваха още по-заплашителен вид. Очите му бяха катраненочерни и раздалечени, но най-запомнящите се черти на лицето му бяха изкривеният нос, който изглеждаше чупен поне два пъти, и дълбока трапчинка на брадичката. Две мисли минаха през главата на Рап почти едновременно. Първо, че ще му е трудно да зашемети нахалника само с един удар — оня имаше врат, дебел колкото бедрото на нормален човек. Второ, че мъжаката изглежда не на място сред тях — поне доколкото Рап схващаше целта на обучението им. Толкова се набиваше на очи, че човек трудно би могъл да го забрави. Можеше да е подходящ за полицай, но не и за шпионин.

— Този път ги направи както трябва, малоумнико — изсъска той.

Рап бе плувнал в пот, мръсен, умираше от жегата и не търпеше обиди от никого. Беше направил набиранията си по всички правила. Ако някой можеше да бъде обвинен, че хитрува, това бе точно натрапникът, който се опитваше да го мъмри. Рап се изкушаваше да му даде урок, като го свали на земята, но реши, че ще има достатъчно време за това по-късно. Затова се обърна мълчаливо и зачака реда си.

— Точно така — рече мъжаката. — Бъди послушно момче и не се опитвай да се перчиш. Само този път направи набиранията както трябва.

Следобедът мина спокойно и момчетата дори получиха разрешение да се изкъпят в езерото, за да се разхладят преди вечеря. Рап гледаше да стои настрана от Виктор, но постоянно го наблюдаваше. Под това име се подвизаваше якият младеж. Тъй като беше забранено да използват истински имена, инструкторите им бяха измислили фалшиви. Рап беше Ървинг и вече всички го наричаха Ърв. Другите пет момчета бяха Фред, Рой, Глен, Бил и Дик.

Всички изглеждаха кротки, стояха със сведени глави, но очите им постоянно шареха. Разменяха си многозначителни погледи — вид мълчалива комуникация. Понеже беше забранено да говорят за

миналото си, никой не споменаваше дали е служил в армията или в какво подразделение е бил. Това правеше положението много интересно за Рап. Инструкторите най-вероятно знаеха, че той няма военна подготовка, но другите новобранци нямаха представа.

Когато поставиш група мъже в ситуация, в която е забранено да говорят за миналото си, между тях се създават доста странни отношения. Почти нямаше за какво да си приказват и по време на вечерята. Рап си легна, за да сложи лед върху слабините си, и се загледа съсредоточено върху бавно въртящия се вентилатор на тавана точно над него. Отново проиграваше схватката през деня и се опитваше да измисли как по друг начин би могъл да действа. В един момент Виктор се появи до леглото му.

— Как се казваш? — попита шепнешком той.

Рап погледна към вратата, където единият от инструкторите даваше заповеди на друг новобранец, и отговори:

— Ърв.

— Не, глупако. Питам за истинското ти име.

Този Виктор започваше да не му харесва. Кенеди го беше предупредила, че личният живот е забранена тема в цялата програма на обучение. Само десет минути по-рано, докато се хранеха, инструкторите отново им го бяха напомнили. Рап безизразно погледна другия младеж и отговори:

— Не чу ли какво казаха инструкторите?

Виктор се усмихна накриво:

— Това са пълни глупости. Само ни будалкат. Играят си с нас. — Огледа се, за да се увери, че никой не ги подслушва, и добави: — Хайде, кажи... откъде си?

— Каква ти е играта?

— А?

— Какво целиш?

— Само се опитвам да опозная другите момчета.

— Не се обиждай, ама изобщо не ти влиза в работата как се казвам и откъде съм.

— Така значи? — Виктор стисна зъби и лицето му почервения. — Слушай сега какво ще ти кажа аз. Не си ти този, който ще ми казва кое ми влиза в работата и кое — не.

Рап не харесваше положението, в което се намираше. Лежеше по гръб и беше уязвим. Не искаше другият да си помисли, че може лесно да го сплаши.

— Не ти го казвам аз — отговори спокойно. — Те определят правилата.

Рап кимна към инструктора при вратата.

Инструкторът каза, каквото имаше да казва, и излезе. В помещението останаха само седемте новобранци.

Виктор се разхили:

— Хайде, мамино синче, вече няма кой да те защитава. Мога да те смачкам.

Рап реши, че не е разумно да продължава да лежи. Той бързо свали краката си от леглото и се изправи. Спокойно, но достатъчно високо, за да чуят останалите, попита:

— Какъв ти е проблемът, Виктор?

— Ти си проблемът.

— Виждам. Но кажи какво по-точно. Може да изгладим нещата.

— Едва ли — отвърна мъжаката презрително. — Приличаш ми на някакъв глезльо. Не ти е мястото тук.

— Ами... хайде да проверим.

Рап посочи тепиха за борба. Мъжаката се изсмя:

— Нямах шанс.

Мич кимна многозначително и отиде до постелката.

— Жална ти майка, Виктор.

— Какво каза?

— Казах: „жална ти майка“ — изкрещя Рап.

— Ще те размажа!

Очите на Виктор засвяткаха яростно.

— Хайде, опитай.

Другите петима младежи бяха зарязали онова, с което се занимаваха, и ги гледаха.

— Стиска ли ти да ме нападнеш, Виктор? — попита Рап, за да подразни още мускулестия нахалник. Беше готов да го обезвреди за секунди. — Какъв ти е проблемът? Да не би майка ти да е била курвата на квартала, когато те е родила? Не ти ли обръщаше достатъчно внимание, когато беше малък? Или не те е пускала да сучеш, защото е давала на непознати мъже да лижат циците й?

— Само приказваш — изръмжа Виктор, едва сдържайки гнева си.

— Просто се опитвам да разбера какъв ти е проблемът, Виктор. Цял ден не си си затворил устата. Държиш се като училищен хулиган. На всички им писна от теб.

— Ще те смачкам! — изрева мъжагата, като подскочаше от един крак на друг.

Рап не каза нищо. Отиде в средата на тепиха и даде знак на противника си да се приближи.

С ръмжене и гневни крясъци Виктор започна да обикаля в кръг около Рап. Нанасяше лъжливи удари във въздуха, докато образно описваше какво ще му направи. Изведнъж един от инструкторите се показва на вратата.

— Хей, какво правите, малоумници?

Виктор замълча, но беше късно.

— А, ясно — добави инструкторът. — Щом имате достатъчно енергия, за да се биете, значи имате енергия и да потичате. След шейсет секунди ви искам строени навън. С пълно бойно снаряжение!

Всички скочиха да се приготвят. Другите петима младежи замърмориха недоволно. Рап мълчеше, но на Виктор негодуванието на другарите му явно му доставяше удоволствие. Започна да ги дразни и подкани всеки, който има нещо да му каже, да си премери силите с него, ако му стиска. Рап се обу и изтича навън. Нареди се първи в строя и докато чакаше другите да дойдат, му хрумна, че нещо не е наред. Ако тази програма за обучение се провеждаше при толкова строга секретност, какво правеше в нея кресльо като Виктор?

7.

КЕМП ПЕРИ, ВИРДЖИНИЯ

Том Люис се обади по секретния телефон. Търпеливо изслуша човека от другата страна на линията, който му събщи на пръв поглед стандартната новина за някакво заседание във Вашингтон следобед на другия ден. За всеки, способен да разгадае шифъра, включително хората от вътрешното разузнаване в Ленгли, разговорът би прозвучал толкова безобидно, че не би му обърнал внимание. В третото изречение обаче Люис чу една дума, която го накара леко да повдигне вежда. Той благодари на човека от другата страна на линията и каза, че ще си поговорят повече, когато се видят на заседанието следващия ден.

Психиатърът бавно остави слушалката и потропа с химикалката си върху стандартния бележник върху бюрото. Всичко в кабинета беше стандартно: стандартни офис мебели, каквито държавните агенции купуват с тонове всяка година. Бюрото, етажерката и бюфетът бяха от талашит с тънък пластмасов фурнир, който би трябвало да имитира дърво, но не изпълняваше много успешно предназначението си. Столовете бяха от черна пластмаса с грапава повърхност, която само за девет месеца можеше да изтърка до скъсване официалните панталони. Люис се удивляваше колко широко се използва тази мебелировка във Вашингтон, което пък го навеждаше на извода, че производителят на тези боклуци има някакви връзки с финансовата комисия на Конгреса.

Психиатърът мразеше това некачествено обзавеждане, но не се опитваше да внесе подобрения в кабинета си. Частният му кабинет бе в центъра на Вашингтон и там всеки квадратен сантиметър беше грижливо декориран. С парите, които вземаше за едночасова терапия, Люис не просто можеше да си позволи луксозно обзавеждане, а и нещо повече — посетителите му го очакваха. За много кратък период той си беше създал доста доходна клиентела. Списъкът на пациентите му бе като указател на най-влиятелните хора в столицата. Той лекуваше само ограничен брой политици, но за сметка на това съпругите на десетки сенатори и конгресмени го посещаваха всяка

седмица и изливаха сърцата и умовете си пред него. Някой побезскрупен би могъл да използва тази информация за своя изгода, но Люис никога не се беше изкушавал.

Трийсет и шест годишният психиатър обичаше работата си и имаше естествена дарба за нея. Беше учил икономика и математика в колежа „Помона“, а после бе завършил клинична психология в Университета на Пенсилвания. За второто беше получил спонсорство от държавата, което го задължаваше след дипломирането си да служи четири години в армията. Точно тази трудова повинност при военните бе една от основните причини Люис да се озове в сегашното си положение, в този лишен от прозорци, гаден кабинет, за чието съществуване знаеха само ограничен кръг хора. Беше се оказало, че притежава природна дарба да усеща различни душевни разстройства, и това привлече интереса на няколко офицери във Форт Браг. Три години Люис помага на Обединеното командване на специалните служби да усъвършенстват методите си за подбор и оценка на кадри.

Психиатърът поседя неподвижно няколко минути, за да събере мислите си и да поумува как последното обаждане ще се отрази върху плановете му за вечерта. В базата имаше един вид ергенско общечитие за различните служители и консултанти, които постоянно пътуваха между Вашингтон и Форт Браг. Когато започваха обучението на нова група агенти, той обикновено оставаше една-две нощи седмично, за да наблюдава поведението им. Сега бе планирал да прекара вечерта и да отдели известно време на един от новобранците, който показваше някои обезпокоителни признаци, но това, за което му се бяха обадили, изглеждаше по-неотложно.

Люис погледна часовника си — „Елджин А-11“ от Втората световна война, специален модел за американската армия. Баща му му го беше подарил преди три години на смъртното си легло. Люис бе сменил износената каишка и поддържаше часовника в безупречен вид. Часът беше седем и четиринайсет. На бюрото не го чакаше нищо спешно, пък и вечерта бе идеална да излезе и да се освежи малко. Той взе две папки и се завъртя със стола си към отворения сив метален сейф. Остави документите вътре, затвори сейфа и завъртя шифрованата ключалка. Остави вратата на кабинета отворена, защото освен съдържанието на сейфа вътре нямаше нищо ценно, което да пази.

Мотоциклетът му беше паркиран точно срещу сградата. Люис свали сакото и вратовръзката си, внимателно ги сгъна и ги постави на седалката. Отключи една от страничните чанти на машината „Бе Ем Ве 1200“ и извади черно кожено яке и протектори. Никога не караше мотора без тях. Дори когато станеше над трийсет градуса. В главата му завинаги бе запечатана картината от охлузванията на един негов приятел, след като беше паднал с мотора на асфалта през един горещ следобед в Калифорния. Люис прибра сакото и вратовръзката в страничната чанта и си сложи сивата каска. Възседна машината и запали. След шейсет секунди спря на пропускател при главния вход на комплекса, вдигна визьора си, за да се покаже на дежурния, и даде газ. След една минута вече хвърчеше по рампата за излизане на междуцатско шосе 64 в северна посока. Предстоеше му около час каране, което бе добре дошло.

Един час нямаше да се налага да вдига телефона или да говори с хора, идващи на вратата му, за да разкажат за проблемите си. Люис все по-рядко намираше време да избистри мозъка си и да се съсредоточи върху най-належащата си задача в момента. На голям зелен знак покрай пътя бе означено колко километра остават до Ричмънд, но той не му обърна внимание. Вече мислеше за новобранеца. Сигурно затова му се беше обадила Кенеди. Люис нагласи автопилота на сто километра в час, намести се удобно на седалката и погледна в огледалата. Размишляваше колко труд е отделил на този нов кандидат. За двете години, през които работеха по програмата, този беше първият, който изглеждаше почти идеален за целите им. Люис се наклони на един по-остър завой и се запита дали е възможно Хърли да откаже младежа само за един следобед. За съжаление знаеше отговора, защото беше виждал стария инструктор да го прави с други кандидати, и то неведнъж.

8.

ЕЗЕРОТО АНА, ВИРДЖИНИЯ

Нямаше луна и освен няколко външни лампи всички светлини бяха изгасени, за да не привличат насекоми. Новобранците току-що бяха свършили с кроса, набиранията и още няколко упражнения, имащи за цел да понатоварят някои по-рядко използвани мускулни групи, а може би и да накарат един-двама да се откажат, преди да започнат по-сериозната подготовка. За съжаление и седмината влязоха в бараката, макар и с вид на крави, връщащи се от паша. Всички гледаха в земята, стъпваха бавно и неуверено, но за щастие никой не показваше желание да се кара с другите. В момента единственото, за което бяха в състояние да мислят, беше за сън.

Хърли отпи глътка бърбън и погледна през моравата. Въпреки че това бе седмата му чаша за последните три часа, той не беше пиян. По отношение на алкохола, както и за много други неща, шпионинът издържаше три пъти повече от обикновен човек с неговия ръст. Тази вечер обаче самоувереността му бе малко поразклатена. Хърли изпитваше натрапчиво чувство за колебание, което можеше да е нормално за един среднестатистически човек, но не и за целеустремен, решителен мъж като него. Насиненото му око и пулсиращата болка в главата му бяха само досаден симптом. Още няколко чаши „Мейкърс Марк“, и щяха да отшумят.

Истинският проблем беше много по-дълбок — един белег в душата му, който го връщаше към рядко посещавано, но ставащо все по-познато за него място. Едно глождещо чувство, опитващо се да завладее мозъка му и да го изкара от строя. Признаците бяха налице: стягане в гърдите, учестено дишане и паническо желание да се махне, да отиде някъде другаде, където ще да е, само не и тук. За човек, свикнал винаги да контролира положението, винаги да е прав, това беше най-неприятното чувство, което можеше да си представи. Предпочиташе да го ритат в главата, докато изпадне в безсъзнание, отколкото да се бори с този вътрешен враг.

Хърли знаеше, че лечението е свързано с нещо, с което не беше свикнал. С години пренебрегваше проблемите, стараеше се да не мисли за тях, криеше ги от себе си. Работата му беше твърде важна — имаше прекалено много врагове, срещу които да се борят, и прекалено малко мъже, имащи желание да го правят. Имаше твърде много задачи и твърде малко време, за да седи и да се самосъжалява. Все пак Хърли беше рожба на Студената война. Докато връстниците му вършеха щуротии и тичаха по момичета, той беше рязал гърла и бе прекъснал почти всички връзки с нормалния живот. В края на петдесетте и началото на шейсетте сновеше из цяла Европа, по-късно — в Югоизточна Азия. Седемдесетте го запратиха в Централна Америка и накрая, за капак на цялата гадост, се озова в Близкия изток. Всичко бе една многоизмерна игра на шах със Съветите, продължение на събитията от края на Първата и последиците от Втората световна война.

Да анализира мислите, чувствата си или каквото друго го тормозеше, не беше сред любимите занимания на Хърли. За него имаше добро и зло, а в пропастта между двете живуркаха отрепките на обществото, хората, които приемаха сигурността и свободата не като лукс, а като даденост, без да са направили нищо, за да ги заслужат. Защо не беше чувал никога майка си или баща си да хленчат като тези нещастници? Те просто бяха корави хора. Хърли бе роден по времето на Голямата депресия, но семейството му беше оцеляло. Родителите му се бяха преместили от Чикаго в Боулинг Грийн, Кентъки, с петте си деца, за да избягат от дългите опашки за храна и невиджданата безработица в големия град. Хърли бе израснал в същите тежки условия. Животът му не беше по-добър от този на хиляди други негови връстници. Затова стоически прие съдбата си и се записа в армията. След като изслужи отреденото време, влезе във Вирджинския технически университет със стипендия по Закона за висше образование на ветераните и завърши със сносен успех. Тогава при него дойде един тип от федералните служби, който силно се беше заинтересувал от военното му досие, и го попита дали иска да види света. Попита го дали желае да *промени* света. Хърли се хвана на уловката.

Според официалните документи през последните двайсет и една години той бе обикалял различни раздирани от война страни, за да

даде своя принос в подклаждането на конфликтите. Неофициално вършеше тази работа доста по-отдавна. Бе наблюдавал отблизо конфликта между Съветите и Америка и не хранеше никакви илюзии за това, чия кауза е по-благородна. Достатъчно беше да прекараш известно време в Берлин, за да видиш отблизо последиците от комунизма и капитализма. Двойният град, разделен на източен и западен, беше ярък пример. Двете му половини бяха като големи рекламни афиши на правителствата, които ги управляваха. Едната страна беше пъстра снимка с ярки цветове, другата — черно-бяла нескопосана гнусотия.

Хърли никога не се беше гордял толкова, колкото при падането на проклетата Берлинска стена. Той бе пролял и от своята кръв в тази битка, бе загубил няколко близки приятели и много информатори, чийто брой не можеше или не искаше да си спомня, но в крайна сметка бяха победили. Уви, не му остана много време да се радва на победата. Хърли и други негови колеги вече внимателно наблюдаваха ислямските фундаменталисти. Беше опознал тези хора по време на операциите за изтощаване на съветските части откъм средства, оборудване и жива сила. Бе участвал в битката на Хайберския проход и отначало не видя нищо обезпокоително. Народът просто искаше да си върне земята, окупирана от съветските войски. Проблемът започна с религиозните фанатици, докарани от Саудитска Арабия, Йемен и други упадъчни държавици.

Хърли обичаше да псува, да пие и да ходи по жени, което го сблъска със задръстените, отричащи всяко удоволствие фанатици ухабит от Саудитска Арабия. Още тогава ги намрази, но все още не осъзнаваше, че една от целите им е да прехвърлят свещената си война отвъд границите на затъntenите планини на Централна Азия. Това се случи по-късно, когато се намесиха в палестинския проблем. Играта започна отново. Съветите бяха обуздани и поставени на колене, но на сцената се появи нов злодей. Хърли имаше лошо предчувствие за посоката, в която се развиваха нещата, и на всичкото отгоре за първи път в кариерата си се чувстваше уморен. Тази заплаха нямаше да си отиде сама. Изведнъж го обзеха съмнения, че ще успее да открие, камо ли да обучи, новото поколение бойци, необходими за справяне с опасността. Нуждаеше се от помощ. За съжаление да моли за помощ не беше нещо, което се удаваше на Хърли.

Едно от кучетата излая и измежду борове се чу бръмчене на мотор. Не беше ревът на американска машина, а по-скоро мъркането на японска или германска. Хърли въздъхна леко, отчасти с облекчение, отчасти примирено. Това трябваше да е докторът. Явно Кенеди го бе извикала. Между дърветата се появи светлина от фар и след няколко секунди мотоциклетът излезе иззад завоя. Двигателят му бе толкова безшумен, че Хърли чуваше скърцането на чакъла под гумите му. Машината спря пред къщата, Люис смъкна стъпенката с крак и изключи двигателя. Извади от една от страничните чанти плоско дървено трупче, постави го под мотоциклета, после свали каската си.

Психиатърът прокара пръсти през рошавата си руса коса и погледна Хърли. Веднага забеляза подутото му око, но това, което го разтревожи повече, бе изражението му, което едва наскоро бе започнал да разбира.

— Труден ден, а?

Инструкторът се опита да се засмее непринудено:

— В този занаят няма лесни дни. Знаеш го.

Люис кимна. Много добре знаеше какви поражения нанася тази професия върху човека, и не само върху тялото. При физическите рани положението беше ясно. Или заздравяваха, или не. Пораженията върху душата и ума бяха съвсем друго нещо.

9.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Очуканото, мръсно пежо намали. Шофьорът се наведе над кормилото и огледа наляво и надясно цялата улица „Хамра“. Спътникът му отдясно направи същото, но по-неохотно. Нямаше светофар, нито знак „Стоп“, но навиците, придобити през войната, трудно се преодоляваха. Самир беше най-младият от четирима братя. Другите трима бяха загинали във войната, която бе съсипала този красив в миналото град. Най-близкият от братята му, само с тринайсет месеца по-голям от него, беше убит от РПГ снаряд на същото това кръстовище. За западните журналисти, които отразяваха кървавата гражданска война, улица „Хамра“ бе известна като „Зелената линия“. Али и приятелите му я наричаха „Ничия земя“.

Това бе улицата, която разделяше Източен от Западен Бейрут и до известна степен, мюсюлманите от християните, или по-точно — мюсюлманите шиити от християните маронити. И от двете страни на улицата имаше квартали, където живееха малки групи сунити, арменци, източноправославни и друзи. Някои от тези общности бяха по-изложени на бойните действия и бяха почти изчезнали по време на продължителните и ожесточени сражения. Други, по-слабо пострадали, сега се възстановяваха. Гражданската война в много отношения напомняше на боевете между конкурентните мафиотски банди в Чикаго през двайсетте години, но се водеше с много по-тежки оръжия.

След като войната официално бе свършила преди близо две години, градът вече показваше признаци на живот. Християните от изток строяха с главозамайваща бързина; мюсюлманите на запад се опитваха да ги догонят. Навсякъде стърчаха строителни кранове и сега имаше по-голяма опасност да те сгази самосвал или булдозер, отколкото да те застреля снайперист. Поне в определени райони. Улица „Хамра“ не беше от тях. Тук сградите все още бяха надупчени и изтърбушени, идеални укрития за снайперисти.

Самир внимателно огледа къщите отляво, а седящият до него Али — отдясно.

— Предпазни мерки, а? — с хриплив глас отбеляза мъжът на задната седалка.

Самир го погледна смутено в огледалото и измънка:

— Съжалявам.

Асаф Саяд кимна и дръпна от цигарата си. Спомни си как братът на Самир бе загинал недалеч от тук. Много добри мъже бяха паднали на тази проклетата улица. Саяд обаче нямаше навик да си приказва с подчинените си. Такава фамилиарност само ги караше да си въобразяват разни неща. Вредни неща. От тях се искаше да изпълняват заповеди. Освен това той не желаше да се сближава прекалено с момчетата за временно ползване, работещи за него. По-лесно е да преживееш смъртта на някого, когото не познаваш добре, отколкото на близък приятел.

След като Али му даде знак, че всичко е чисто, Самир натисна газта и колата профуча през широката улица, пресече изоставените трамвайни релси и се скри между полуразрушените сгради от другата страна. Само преди година изобщо не би му минало през ума да мине по този по-кратък път. Колата продължи още две пресечки, като криволичеше между купчините отломки, после рязко сви наляво. Сграда след сграда, улица след улица, кварталите изглеждаха все по-добре и по-добре. Първият добър признак бе липсата на боклуци по платното. По-нататък се появяваха скелета и бетонобъркачки и накрая стигнаха до редица сгради, които дори имаха прозорци, макар че каменните им фасади все още бяха надупчени от снаряди и куршуми на по-малки оръжия.

Пред една бариера стояха двама младежи с автомати „Калашников“. Самир спря колата и погледна в очите момчето, което държеше оръжието си насочено към главата му. В тези дни всички бяха или много млади, или много стари. Цяло поколение беше избягало от страната или избито. Самир посочи с палец към задната седалка и очите на часовия се разшириха от удивление при вида на свирепия Асаф Саяд. Младежът се поклони почтително и извика на колегата си да премести барикадата.

Улицата се охраняваше и в двата края. Някои се опитваха да оспорват необходимостта да се хвърлят толкова много усилия и

човешки ресурс, но един от изпепеляващите погледи на Саяд бе достатъчен, за да ги накара да си затварят устата. Полковникът от сирийското разузнаване беше убеден, че този мир е по-скоро примирие преди възобновяването на военните действия и ако се отпуснеха, горчиво щяха да съжالياват. Постоянно предупреждаваше другите милиции да се мобилизират, да вербуват нови войници и да ги обучават добре, да използват примирието, за да се запасят с оръжие и боеприпаси. С всеки изминал месец ставаше все по-трудно да ги убеждава да се подготвят за следващата битка. Мъжете под прякото му командване обаче дори не си и помисляха да оспорват заповедите му. Само два месеца по-рано Саяд бе взел мерки за това, като лично пръсна главата на един от помощниците си на една среща на щаба му.

Полковникът хвърли цигарата си в канавката и влезе в сградата. По пода и стените бяха опънати кабели, осигуряващи електричество на няколкото етажа. Използваха постройката едва от две седмици и Саяд не смяташе да остават тук повече от няколко дни. Най-големият недостатък на това място беше пълната липса на противовъздушна отбрана. Ако някое израелско куче надушеше тайната им квартира, само двацет минути след това над главите им щяха да бръмчат самолети и да падат бомби.

Саяд слезе в подземиеото. Миризмата на канализация веднага му напомни, че градът все още страда от пораженията на петнайсетгодишни боеве. В коридора до една газова лампа стояха двама мъже. В подземиеото все още нямаше ток. Без да чакат заповед, мъжете се дръпнаха от вратата. По-възрастният козирува по типично британски маниер.

— Полковник, радвам се да ви видя.

Саяд не обърна внимание на поздрава.

— Къде е полковник Джалил?

Часовият кимна към вратата:

— Вътре с пленника.

Саяд му даде знак да отвори вратата.

Часовият вдигна ръката си. Държеше черна качулка.

— Да скриете лицето си.

Саяд го изгледа презрително. Часовият остави качулката и отвори вратата. По средата на помещението, вързан за метален стол, седеше гол мъж. До него стоеше друг, пред него — трети. И двамата

носеха черни качулки. Саяд влезе и отиде направо при пленника. Хвана го за косата и изви главата му нагоре, за да види лицето му. Саяд постоя половин минута, докато добре огледа чертите му. Видя само тънка струйка кръв върху долната му устна. Ако не се смяташе това, лицето му изглеждаше непокътнато.

— Как се казваш?

— Нихад Уасуф.

Саяд се втренчи в очите на пленника за няколко минути. После каза:

— Според мен лъжеш. Според мен си евреин.

— Не! — възкликна пленникът. — Сириец съм.

— Съмнявам се.

— Не бих излъгал за такова нещо. Попитай хората, чиито имена ви казах.

Саяд вече го беше направил, но този мръсник беше хитър като плъх, а ония мързеливи кретени в Дамаск всеки можеше да ги излъже. Саяд мълчаливо се приближи до една количка. Отгоре бяха подредени различни инструменти. Погали с пръсти няколко от тях. На този етап не искаше да прави нищо, което да изисква медицинска прецизност. Накрая се спря на едни клещи. Върна се при пленника и му показа инструмента.

— Аз не съм нито толкова внимателен, нито толкова търпелив, колкото тези двама души. Ще те попитам само още веднъж... как е истинското ти име?

Пленникът се поколеба за момент, после отговори:

— Нихад Уасуф.

Саяд хвана левия му показалец и го изпъна. Стисна с клещите парчето от нокътя, стърчащо над върха на пръста, и го разклати няколко пъти нагоре-надолу. Пленникът започна да се гърчи. В основата на нокътя се появи кървава чертичка.

— Кажи ми истинското си име.

— Вече го казах... кълна се.

— Защо търсиш американеца?

— Изпратиха ме да преговарям за освобождаването му.

— Кой?

— От фирмата, в която работи.

— Лъжеш.

— Не... не лъжа. Обадете се на приятелите ми в Дамаск. Те ще потвърдят.

— Не ти вярвам.

— Моля ви. Аз съм само посредник. Готови са да платят много пари.

— Аз мисля, че си шпионин.

— Не съм.

— Лъжец! — изкрещя Саяд и изтръгна нокътя на пленника.

10.

ЕЗЕРОТО АНА, ВИРДЖИНИЯ

Лекарят свали кожените си дрехи и застана неподвижно на верандата, докато Хърли разказваше за събитията от изминалия следобед. Слушаше, като се стараеше да не издава мислите си, макар че няколко от нещата, които чу, сериозно го обезпокоиха. От опит знаеше, че да се опитваш да прекъсваш Хърли не е добър подход. Най-добре беше да го остави да довърши. Стариият шпионин приемаше всеки въпрос или коментар като лична нападка, която на свой ред предизвикваше ожесточена контраатака, а всичко това само затрудняваше работата на психиатъра.

Люис се беше запознал с Хърли преди пет години. Министерството на отбраната бе изпратило специалния му отряд в Пакистан да помага в една секретна операция на ЦРУ за обучение и екипиране на муджахидините в опасния граничен район с Афганистан. Хърли, с типичния си рязък маниер, им се подигра, че прехвалените Зелени барети вече включват и психиатри в отрядите си. Сравни Люис с политкомисарите в Червената армия, което едва ли беше комплимент, тъй като въпросните офицери изпълняваха политическата задача да поддържат любовта на войниците към комунистическите идеали. Те бяха известни също с това, че изпращаха в Сибир всеки, който не показва абсолютна преданост към Партията. Собствените им другари се страхуваха от тях и ги мразеха.

Люис прозря през нахаканото поведение на Хърли и вместо да се обиди от забележките му, се изсмя. С течение на времето шпионинът все по-често започна да се консултира с психиатъра. Скоро осъзна, че опитният лекар е много полезна придобивка. Люис бе истинско съкровище. Той като че ли умееше да чете мислите на хората. Този човек беше истински ходещ и говорещ детектор на лъжата.

Когато разказа всичко за случилото се през изминалия следобед, Хърли не спря, за да чуе мнението на психиатъра, нито му даде

възможност за въпроси. Веднага продължи с онова, което смяташе, че трябва да се направи.

— Искам да седнеш с него и да го различиш. Зарежи всичките си други ангажименти до края на седмицата, ако трябва. Искам да знам всичко за това хлапе. Той крие нещо и аз трябва да разбера какво.

По стар навик Люис стисна устни и се загледа в далечината, докато обмисляше възможните решения. Той уважаваше и харесваше Хърли, чувстваше го като приятел, но в никакъв случай не би го причислил към категорията на уравновесените, психически здрави възрастни мъже. Кенеди, от друга страна, бе сред възможно най-стабилните и разсъдливи хора, с които някога бе имал удоволствието да работи. Преди да направи каквото и да било, искаше да чуе и нейното мнение.

— Ще се освободя утре — каза Люис, давайки вид, че се съгласява, без всъщност да поеме ангажимент. — Хайде да влезем. Умирам от глад и ми се ходи до тоалетната.

След като психиатърът се облекчи и изми лицето си, двамата влязоха в кухнята, където Кенеди четеше някакви документи и от време на време ровеше с вилица спагетите в една чиния. Люис погледна бездарния буламач и се намръщи. Той бе любител на добрата кухня и сърцето му се свиваше, когато видеше някой от колегите му да се отнася с такова пренебрежение към нещо толкова важно. Без да продума, докторът започна да рови из шкафове в търсене на нещо, с което би могъл да сготви сносно ядене. Кенеди и Хърли се спогледаха развеселени.

Люис надникна в хладилника и без да се обръща, каза:

— Стан, бъди така добър да донесеш една бутилка вино от мазето. Едно „Шато Доминик“ например.

Извади едно пакетирано пиле и затвори хладилника. Направи крачка към мивката, спря за момент и добави:

— Я по-добре донеси две.

Когато Хърли излезе, Люис погледна Кенеди над рамото си и й кимна да отиде при него до умивалника.

— Е — отбеляза, — Стан не е много въодушевен от новото ти откритие.

— На него никой не може да му угоди.

Люис пусна водата и започна да мие месото. Подсмихна се и добави:

— Мисли, че си му скроила номер.

Тя завъртя очите си, без да отговори.

— Това ли е младежът, за когото ми говореше? Момчето от Сиракюз?

— Да.

— Не си ми споменавала за бойните му умения.

Кенеди смутено сви рамене:

— Аз самата не знаех за тях.

— Доста сериозен пропуск. — Люис я погледна. — Не го приемай като критика.

— Не се гордея, че съм го пропуснала, но в крайна сметка така може би е по-добре, не мислиш ли?

— Може би да... може би не.

Кенеди разказа всичко, което знаеше за Рап, а то изобщо не беше много, но тя отново изтъкна, че не е задължително липсата на повече информация да е нещо лошо. Отново наблегна на убеждението си, че това е човек, когото лесно могат да обучат за целите си. Точно когато свършваше краткото си изложение, Хърли се върна от мазето. Люис я помоли да нареже малко салатата, а той сложи да вари фиде, разфасова пилето и приготви бял сос със сметана. За Хърли остана задачата да отвори виното.

Докато Люис довършваше основното ястие, Хърли и Кенеди пак заспориха. Опитваха се да се надприказват, всеки отстояваше своята версия за случилото се и обвиняваше другия, че се е провалил. Като всеки опитен психиатър Люис умееше да слуша и веднага влезе в ролята си. Много го улесняваше това, че и двамата бяха интересни личности. Хърли бе истински феномен сред пациентите му, един от онези толкова рядко срещащи се хора, чиято компания е толкова забавна, че по-скоро ти трябва да им плащаш за сеансите, отколкото те на теб. Разбира се, понякога преувеличаваше, но Люис беше станал свидетел на няколко реални случки с него и знаеше, че разказите му обикновено доста точно отговарят на действителността.

Кенеди беше коренно различна. При нея нямаше ругатни, гняв или възбудена жестикулация, придружена с театрални мимики. Спокойният ѝ, аналитичен и интелектуален стил предразполагаше

събеседника. Отговорите ѝ никога не бяха прибързани и почти винаги звучаха добре обмислено. Тя никога не прибягваше към лични нападки и не се опитваше да преувеличава, за да повлияе върху чуждото мнение. Въпреки тези коренни различия двамата с Хърли имаха няколко общи черти, които още повече изостряха спора. И двамата бяха силно подозрителни към всеки и трудно признаваха собствените си грешки. Освен това дългогодишното им познанство и близките им отношения изкарваха на повърхността и най-добрите, и най-лошите им качества по много агресивен начин. Люис никога не би им го казал, но от професионална гледна точка му доставяше огромно удоволствие да наблюдава споровете им — това бяха словесни битки от световна класа.

Сложиха масата, наляха виното, храната бе сервирана. Кенеди деликатно бодеше от салатата, докато двамата мъже се заеха да унищожават пилето и фетучините с доматен сос. Люис се хранеше мълчаливо, докато двамата шпиони продължаваха да се препират. Той ги прекъсна три пъти, но само за изясняване на някои неща. След като изяде всичко в чинията си, той си наля още една чаша вино, дръпна стола си назад и даде знак, че е готов да им каже мнението си. Когато започваха операцията, бяха постигнали споразумение Люис да има пълен контрол над всички решения. Хърли ръководеше екипа, но неговото самонадеяно поведение не се харесваше на мнозина във Вашингтон. Трябваше да му се признае, самият той също разбираше, че това е негова слабост. Вместо с обичайното си поведение на твърдоглаво ченге да настоява ролята на Люис да се ограничи до отстраняването на очевидно ненормалните кандидати, Хърли му беше казал:

— Не искам никакви джунджурии, компютри и тем подобни научни глупости. Плащаме ти, за да даваш мнение. Затова не ме баламосвай с постоянни недомлъвки.

Имайки предвид точно тези думи, Люис остави чашата си и каза:

— Допуснали сте две грешки, и двамата знаете какви.

Кенеди кимна.

— Сещам се за една — отбеляза Хърли. — Това, че не е проучила достатъчно старателно този тип. Коя е втората?

— Не се ли сещаш за единственото нещо, което не си направил правилно днес? — попита психиатърът.

— Не съм съвършен, но това не е моя грешка. — Инструкторът посочи Кенеди. — Аз си скъсвам задника от работа, за да вкарам нещо в главите на тези синковци. Не съм длъжен да оправям нейните бакии.

Люис си даде сметка, че ще трябва да притисне Хърли малко по-сериозно. Покашля се и отбеляза:

— Аз виждам две възможни обяснения. Или това хлапе много го бива, или ти започваш много да издишаш. — Отпи глътка вино и попита: — Кое от двете е вярното?

Хърли стисна зъби.

— Не съм започнал да издишам! — Смутено добави: — Просто го подцених, това е всичко.

— Точно това най-много ме тревожи — с назидателен тон изрече Люис.

— Не се безпокой... няма да се повтори.

— Опасявам се, че това не е достатъчно.

Хърли запали цигара и отбеляза небрежно:

— Добре де, хайде да не правим от бълхата слон.

— Глупости! — срязва го Люис.

— Какво толкова... — измърмори Хърли, опитвайки се да омаловажи проблема.

— Не ми се оправдавай. Днес си оплескал всичко, сериозно си го оплескал.

Кенеди се дръпна назад, погледна лекаря с широко отворени очи, неспособна да скрие удивлението си от острата му реакция.

— Хайде да се успокоим — смирено го подкани Хърли, като се опитваше да смекчи тона.

— Да се успокоим ли? — Люис се наведе напред. — Не виждам нищо, което да ме успокоява в тази ситуация. Но това, което най-много ме ядосва, е, че ти съзнаваш какво си направил, но упорито отказваш да си го признаеш.

— Е, не се е свършил светът.

Гневът на Люис растеше с всеки следващ опит за отричане.

— Ти трябва да си безгрешен. Тези момчета трябва да се страхуват от теб, да те ненавиждат, да те мразят. Дори не трябва и да си помислят, че могат да те насинят... — Посочи подутото око на Хърли. — Камо ли пък да те победят. И най-малкото можеш да

допуснеш да го направи някой, който е влязъл в базата преди десет минути.

— Той не ме победи — изръмжа възрастният мъж.

— По това може да се поспори. Доколкото чух, на практика те е победил и си се измъкнал само защото си играл нечестно.

— Да... животът понякога не е справедлив.

— На този етап, Стан, тези момчета са като малки кученца. Знаеш го. Ако нарушаваме собствените си правила, няма да успеем да ги пречупим. Така им създаваме погрешна нагласа.

Хърли се облегна назад и като скръсти инатливо ръце, заяви:

— Подлъгаха ме да се забъркам в тази каша.

— Не съм сигурен, че това е вярно, но нека за момент да приемем, че е така. — Люис замълча за момент, сетне добави: — Ти не трябва да се оставяш да те подлъгват. Трябва да гониш тези псета, докато така капнат от умора, че да не могат да се държат на крака. Трябва да ги насъскваш един срещу друг... да разбереш на какво е способен всеки от тях и после, когато са съвсем пребити, да ги вкараш в оная барака и да ги смачкаш, точно както са правили с нас, когато сме били новобранци. Това е деликатна работа, по дяволите, много добре знаеш. Точно това е причината да правим нещата по начина, по който ги правим, и твоето самолюбие няма никакво място при вземането на решения.

— Самолюбието ми няма нищо общо — кисело изрече Хърли. — Просто свалих малко гарда.

Психиатърът поклати глава:

— Не. Тук съм склонен да се съглася с Айрини. Ти още гледаш на нея като на малко момиченце и не ѝ гласуваш доверието, което заслужава. Тя ти довежда новобранец, който сама е избрала, но понеже той не се вписва в твоята закостеняла система, в която всеки от питомците ти трябва да е минал през определено обучение, решаваш да пропуснеш няколко от стъпките на подготовка, да го пребиеш и да го изриташ от лагера. — Люис се облегна назад, отпи глътка вино и попита с по-спокоен глас: — Това, че Томас е дал съгласието си, не ти ли говори нещо?

Люис имаше предвид заместник-директора по операционната дейност в ЦРУ.

Смутен, Хърли измънка:

— Не помислих за това.

— Разбираш ли в каква ситуация сме сега заради тебе?

Отначало Хърли не отговори, но после мълчаливо кимна.

Кенеди вече се чувстваше по-спокойна за своята кауза, но нямаше много ясна представа за какво говорят двамата мъже, затова попита Люис:

— Каква ситуация имаш предвид?

— Нещата много лесно могат да излязат от контрол — обясни психиатърът. — Ако един от обучаващите се успее да насини окото на някого от инструкторите, всички останали изведнъж могат да решат, че и те имат шанс. Това са хора, не работи. Като добавим и факта, че се е наложило Стан да се бие нечестно, за да победи, положението става още по-опасно.

— Защо?

— Мислиш ли, че е добре за нас да обучим твоя човек, да го пратим в акция и да го оставим да си мисли, че когато нещата загрубейт, винаги може да нарушава правилата?

Кенеди разбра.

— Мамка му — изръмжа Хърли. — Какво искаш да направя?

— Ще се махнеш оттук за няколко дни. Искам тези синини да изчезнат. Ще оставиш новобранците на мен и другите инструктори. Аз най-добре ще преценя този Рап и на какво е способен.

— Ами после?

— Ще се върнеш, ще отидете двамата в бараката и ще го победиш, но в честен бой.

— Ами ако не успее да го победи? — попита Кенеди.

Двамата мъже се спогледаха. Тук вече попадаха в непознати води. След кратко мълчание Люис погледна Кенеди и отговори:

— Това вече ще бъде сложен проблем.

11.

Първата нощ не мина много добре, поне що се отнася до съня. Виктор не им даваше да заспят, като разказваше отвратителни измислици за сексуалните си завоевания, коя от коя по-образна и невероятна. След около час запасът му от истории се изчерпи и той нарече всички банда педераста, задето не можели да се похвалят и те с такива случки. Още петнайсет минути след това отправя обиди по техен адрес, докато най-накрая заспа дълбоко и силно захърка.

Рап зарови главата си под възглавницата и се опита да се изолира от шума, но не ставаше. Тогава, умиращ за сън в мъчителните часове след полунощ, той започна да крои планове как да се отърве от Виктор. Отначало се изкушаваше да стане и да срита кретена, но така само щеше да предизвика още наказания от инструкторите и да си спечели омразата на другите новобранци. Мисълта, че ще трябва да прекара следващите шест месеца с този досадник обаче, беше нетърпима. Човек като Виктор лесно би могъл да повлече някого със себе си и Рап имаше силно предчувствие, че сблъсъкът между тях е неизбежен. Конфликтът не беше от тези, които могат да се предотвратят, ако единият от двамата промени поведението си. Не, нямаше как да се избегне. Той трябваше да се подготви за сблъсъка. В такива ситуации трябва да се мобилизираш, да поемеш удара и да нанесеш на противника по-големи поражения, отколкото той на теб, иначе нямаш шанс.

Около този младеж имаше нещо много странно. Самата идея, че може да участва в шпионска операция, изглеждаше абсурдна. Цяло чудо би било, ако успееше да се промъкне сред врага незабелязан. Рап искаше новото си призвание с всяка клетка на тялото си, но беше достатъчно умен, за да си даде сметка, че едно е да се закълнеш, че никога няма да се откажеш, а съвсем друго — наистина да не се откажеш. Знаеше също, че ще го поставят на изпитания, които никога не е сънувал. Щяха да го тласкат отвъд границите на физическата и психическата издръжливост и в определен момент, когато болката станеше нетърпима, сянката на съмнението със сигурност щеше да се

промъкне в съзнанието му. Възможно ли беше Виктор да създаде такава атмосфера, че в най-трудните моменти на Рап наистина да му се прииска да се откаже?

Не искаше да разбере. По някое време през нощта, докато гледаше прилепите, стрелкащи се между гредите на тавана в бараката и слушаше хъркането на Виктор, реши, че кретенът трябва да се махне и ако не го направеше по собствено желание, и то бързо, сам Рап ще трябва деликатно да го тласне към вярното решение.

Станаха преди изгрев. Двама от инструкторите нахълтаха в бараката и с псувни, дърпане и ритници ги изкараха от леглата. За свое щастие Рап бе почти буден, когато чу вратата да се отваря. Вече бе стъпил на земята, преди инструкторът да успее да го изхвърли от леглото. Беше очаквал всички сутрини да започват така, но въпреки това крясъците го изнервиха. Между думкането и виковете той се опита да разбере какво се очаква да направи. Успя да долови думите „строй“ и „плац“. Грабна тренировъчната си екипировка и маратонките и изхвърча през вратата като куршум. Тревата беше мокра от роса, а на изток само бледо сивкаво сияние предвещаваше появата на слънцето. Не им беше позволено да носят часовници и в бараката също нямаше, но Рап предположи, че е някъде около пет. Температурата бе около двайсет и пет градуса, влагата направо полепваше по кожата. Очертаваше се отново горещ ден.

Когато застана на линията за строяване, Рап осъзна, че е първи и единствен на плаца. От самото начало си беше дал сметка, че за някои неща е разумно да изпреварваш другите, но за други — не. Ставането сутрин и бързото строяване бяха от първите. Не смяташе да се пести и в бойните тренировки, но при упражненията за издръжливост, като тичането и лицевите опори, не смяташе да се напруга на максимум. Трябваше да пази здравето си и да има някакви резерви. Тези типове не трябваше да знаят, че може да тича по-бързо от вятъра.

Докато чакаше останалите, подуши миризма на кафе и погледна към къщата. Там, на верандата, видя ново лице — русокос мъж около трийсетте. Непознатият го наблюдаваше съсредоточено. Рап също се загледа в него и дори от това разстояние се впечатли от сините му очи. Русият мъж носеше дънки и фланелка с къс ръкав. Стоеше облегал на една от колоните на верандата, отпиваше от кафето и не се стараше да прикрие интереса си към младежа. Този тип изглеждаше необичайно.

Личеше си, че е в добра физическа форма, но имаше доста по-небрежен вид от другите инструктори и на устните му играеше тънка садистична усмивка.

Един по един другите новобранци се измъкнаха от бараката и се строиха на линията. Виктор излезе последен, което вече му ставаше навик. Сержант Смит вървеше бързо до него и му даваше заповеди с приглушен глас. Бяха ги предупредили, че на плаца не трябва да има крясъци. Това не беше единствената къща на брега на езерото и над водата гласовете се чуваха надалеч. В бараката обаче, при затворени врати, децибелите удряха максимума. Виктор се подреди в другия край на строя.

Сержант Смит застана пред седмината новобранци и изсъска през стиснати зъби:

— Плужеци такива, стягайте се, че ще почна да налагам. Виждал съм ученици на скаутски лагер да се справят по-добре от вас. Влачите се като баби. Трябва да можете да станете, да се облечете и да се строите за не повече от шейсет секунди. Когато си лягате, си пригответе всички боклуци за сутринта. Дръжте ги на нощните шкафчета, за да можете да ги грабнете веднага. Ще започваме с физзарядка всяка сутрин точно в пет.

Инструкторът погледна към другия край на строя. Рап хвърли кратък поглед натам. Виктор бе вдигнал ръка.

— Сержант, ами кога ще пикаем? Едва стискам.

Сержант Смит направи няколко крачки към него и приближи лицето си до неговото.

— Ако беше измъкнал мързеливия си задник от леглото навреме, може би щеше да имаш време да се изпикаеш. — Върна се отпред и огледа строя. — Ще започнем с бърза загрявка. Колкото и да ми се иска да ви смачкам, идиоти такива, началниците не искат нежните ви задници да пострадат, докато не си проличи дали ставате за тази работа. Опитах се да ги разубедя, защото според мен вие сте най-голямата сбирщина от лигльовци, които някога съм виждал.

— Сержант, ще се напикая — проплака пак Виктор.

— Ами, напикай се, глупако. — Сержантът се обърна към останалите в строя: — Ако не можете да се оправите за шейсет секунди, ще се отнасям към вас като към бебета. Тъй че... давай, Виктор, напикай се. Ако на някой друг му се пикае, съветвам ви да

изчакате, докато тръгнем да тичаме. Тогава ще можете да спрете и да свършите тази работа. Сега лягайте и искам по петдесет лицеви опори. И само да видя някой да кръшка, започвате отначало.

Направиха по петдесет лицеви опори, после — по сто коремни преси, по петдесет клякания и след още няколко минути — ножични ритници и няколко упражнения за разгриване. Сержант Смит ги поведе към гората. Движеха се в стройна колона, само Виктор изоставаше. Не тичаха много бързо според разбиранията на Рап. Той редовно правеше десеткилометрови кросове, затова сега се чувстваше комфортно. След пет километра тичане спряха пред тренировъчната полоса по средата на гората. Мястото приличаше на декор от ренесансов фестивал. Сержант Смит извади хронометър и започна да им засича времето.

Рап се нареди пети в строя — така че между него и Виктор да има още един човек. Искаше да види как първите четирима ще минат през препятствията — предполагаше, че вече имат опит от новобранския център в армията. Идеята му не се осъществи, защото сержант Смит започна да изпраща младежите през трийсетсекундни интервали. Полосата започваше с ниска стена — триметрова, дървена, обрасла с мъх. Пред нея от земята стърчаха два стълба: първият, около петдесет сантиметра висок, бе разположен на около метър преди нея. Вторият — на петдесет сантиметра преди нея — стърчеше на един метър над земята.

Първият новобранец се втурна към стената, набра скорост, после, точно преди стълбовете, направи бърза крачка встрани и с невероятна ловкост стъпи с левия си крак върху разположения по-напред и по-нисък от двата. С десния крак стъпи върху втория стълб и като го използва за отгласване, скочи върху стената, хвана се за ръба и опря коленете си на няколко педи под върха ѝ. Всичко бе идеално преценено. Младежът с лекота се прехвърли през стената и скочи на меката земя от другата страна.

Вторият прескочи по същия начин, а третият подходи малко по-различно, като се набра на ръце. След ниската стена имаше десетметрова права отсечка и втора стена, висока около пет метра, от която висяха въжета. За да я преодолееш, не се изискваше особено майсторство, достатъчно бе да се хванеш здраво за въжето, да опреш крака в стената и да се набереш нагоре. Следваше препятствие с бодлива тел, също доста лесно за преодоляване. Трябваше да се завреш

под нея, да се притиснеш до земята и да пропълзиш. След това имаше голяма корабна мрежа, опъната между два големи бора. Следваха подредени на зигзаг греди на около метър над земята. Те изпълняваха ролята на висящ мост за тренировка на равновесието.

Рап не успя да види какво има след гредите, защото дойде неговият ред. Той бързо избърса длани в шортите си и когато сержант Смит му даде знак, хукна към ниската стена, повтори точно движенията на първия новобранец, скочи и се хвана за ръба на стената. Набра се, прескочи и се приземи меко от другата страна. Втората, по-висока стена, наистина беше лесна за преодоляване, а бодливата тел не го затрудни изобщо. Ако някой не можеше да се научи на нещо толкова елементарно като пълзенето, направо можеше да си върви вкъщи. Мрежата се оказа първото по-сериозно препятствие. Когато се покачи на една трета от нея, Рап забеляза, че в средата е увиснала, затова се премести леко встрани. Следващите препятствия бяха лесни. Гредите бяха фасулска работа, висящите автомобилни гуми не го затрудниха, прехвърлянето по въжетата бе като игра на детска катерушка.

Следваше успоредка с разположени на различна височина лостове, на каквито се състезават жените гимнастички. Той спря, не знаеше какво да прави с двете хоризонтални греди. В този момент като по сигнал единият инструктор му закрещя какво да прави, и да го направи бързо. Ако се съдеше по обясненията, този способ за преминаване изглежда беше много добър начин да си счупиш ребрата, но тъй като не можа да измисли друг, Рап скочи, хвана се за първия лост, прехвърли се през втория и продължи през още автомобилни гуми и едно препятствие, наречено бирмански мост. Следваха още греди, въжета и стени за прескачане и накрая — спринт до финала.

Когато Рап пресече линията, сержант Смит гледеше хронометъра и клатеше глава. Погледна Рап с нескрито презрение и измърмори:

— Много слабо.

Рап стоеше прегънат на две, опрял длани на коленете си. Преструваше се на по-уморен, отколкото беше в действителност. Идеше му да се подсмихне. Не вярваше представянето му да е било чак толкова лошо. Младежът, който стартира след него, още не беше финиширал. Обърна се да види как се справят последните двама. В другия край на полосата, на петдесетина метра назад, забеляза русия

мъж, когото бе видял сутринта на верандата. Стоеше в края на гората и го гледаше внимателно, без да крие интереса си към него.

12.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Кенеди остави колата си на източния паркинг и влезе в главната квартира на ЦРУ точно в осем часа и три минути. Беше използвала единия час и половина на връщане от езерото Ана, за да си състави план как да разпредели задълженията си, официални и неофициални. Работа ѝ беше секретна, което изключваше воденето на каквито и да било записки и документация. Тя подреждаше всичко в главата си и всеки път, когато идваше в главната квартира, трябваше да има план за действие. Когато вратата на асансьора се отвори на шестия етаж, отпред много загрижен я чакаше един от шефовете ѝ.

Макс Пауърс я върна обратно в асансьора и измърмори:

— Проблем.

Пауърс беше началник на отдела за Близкия изток. На Кенеди ѝ беше трябвало доста време, докато свикне със стила му на работа. Той бе известен с това, че изреченията му обикновено се състояха само от по една дума. Колегите му, които го познаваха по-отдавна, го наричаха Лаконичния Макс.

Кенеди се върна в асансьора и попита:

— Какво е станало?

Веднага я обзе страх — както всеки път, когато влезеше в сградата — че са разкрили тайната ѝ операция.

— Бейрут — отговори кратко Пауърс.

„Бейрут“ би могло да означава много неща, но в тази августовска утрин Кенеди направи само една връзка:

— Джон?

— Да.

— Гадост — прошепна тя.

Джон Къминс беше един от агентите им под прикритие, който само преди три дни бе заминал за Ливан. Предишната седмица в Бейрут бяха отвлели американски бизнесмен, работещ в информационна фирма. Оказа се, че компанията е собственост на

тексасец с големи връзки във Вашингтон. Собственикът бе възпитаник на старите порядки, бивш военен и в продължение на трийсет години безплатно и доброволно беше изпращал на ЦРУ и Пентагона всякаква информация, която той и служителите му събираха при международните си сделки. Много хора в столицата му бяха задължени и сега явно бе решил да си поиска вересиите.

Пентагонът нямаше никакви части в региона, ЦРУ също нямаше с какво да се похвали. Управлението все още не се беше окопитило след отвлечането и зверското убийство на главния им агент в Бейрут преди пет години. Ленгли все пак имаше хора в Йордания, Сирия и Израел. Къминс, който беше живял в Сирия през последните три години, бе най-подходящ за задачата. Беше си създал отлични контакти, като се представяше за фалшификатор на долари и контрабандист на американски стоки, върху които в региона имаше наложено ембарго.

От самото начало Кенеди се беше противопоставила срещу предложението да го използват. Той бе твърде ценен кадър в Сирия, а Бейрут, макар и доста по-безопасен, отколкото през осемдесетте, все още беше „дивият запад“ на Близкия изток. Ако станеше някаква грешка, Къминс бе загубен. Някой с много по-голямо влияние от нейното обаче беше наложил мнението си.

— Колко лошо? — попита тя.

— Много.

Вратата се отвори на седмия етаж и двамата с Пауърс слязоха. Отидоха в кабинета на Томас Стансфийлд, заместник-директор по оперативната дейност. Вратата беше отворена и двамата се втурнаха в приемната, минаха покрай секретарката на Стансфийлд и влязоха в главното помещение. Пауърс затвори шумоизолираната врата след себе си. Кенеди погледна собственика на кабинета, който седеше зад масивното си бюро с очила в едната ръка и телефон в другата. Стансфийлд беше сред най-уважаваните и всяващи най-много страхопочитание хора в сградата, ако не и в целия град. Тъй като работеха в един и същи екип, Кенеди уважаваше стария шпионин, но не се боеше от него.

Стансфийлд прекъсна рязко разговора си, каза „дочуване“ на човека от другата страна на линията и затвори. Погледна Пауърс:

— Някакви новини?

Той поклати глава.

— Как е станало? — попита Кенеди.

— Излязъл от хотел „Моно“ за обяд. След това не се появил. Днес следобед пропусна рутинната проверка и веднага се обадох на колегата ми в Израел. От „Мосад“ са направили бързо разузнаване. — Стансфийлд поклати глава. — Един продавач видял да набутват човек, отговарящ на неговото описание, в багажника на кола малко преди обяд днес.

Стомахът на Кенеди се сви. Тя харесваше Къминс. Много добре знаеше какво ще се случи сега. Изтезанията сигурно бяха започнали веднага и колкото и да се държеше Къминс, най-вероятният завършек щеше да бъде смърт.

— Знам, че ти беше против — призна Стансфийлд. — За някои неща дори аз не бях уведомен.

— Какви например?

Заместник-директорът по оперативната дейност поклати глава, давайки й да разбере, че не му е разрешено да говори за това.

— Най-важното е, че сирийските познати на Шноз поддържат версията му. Ако не го подкрепят на сто процента, тази работа ще свърши зле.

Къминс беше наполовина арменец, наполовина евреин и имаше нос, за който и римски император би му завидял; оттам идваше неофициалният му таен псевдоним — Шноз.

— Двойно прецакване — отбеляза Пауърс. — Да пратим пича от Тексас с два куфара долари.

— Вече обсъдих тази възможност с хората в Белия дом. Те вече са малко нервни, и с основание.

— И още как — измърмори Кенеди. — Току-що жертваха един от най-добрите ни шпиони заради лична услуга, която, доколкото разбирам от тези неща, няма нищо общо с националната сигурност.

— Бинго — обади се Пауърс.

Стансфийлд замълча за няколко секунди, после отбеляза:

— Имам начин да се свържа с нашия милионер. Той иска да спаси служителя си и мисля, че ако му обясним какво се е случило с нашия човек, ще бъде готов да плати и за двамата. Освен това така ще подкрепим версията, че Шноз работи за себе си.

— Действай по-бързо — посъветва го Кенеди. — Никога не се знае колко време може да издържи един човек. Ако пречупят Шноз...

Тя замълча и потрепери при мисълта какви поражения можеха да претърпят.

— Знам — въздъхна Стансфийлд.

— Спасителна акция? — попита Пауърс.

Стансфийлд го погледна леко смутено.

— Не става. Знаехме за рисковете. Бейрут още е опасна зона.

— Няма ли начин да се доберем до информация? — попита Кенеди.

— Твърде малко вероятно.

— Но ако все пак стане — настоя тя, — ще трябва да изпратим хора на място.

Стансфийлд тъжно поклати глава.

— Ъгловият кабинет или шестнайсет нула нула? — намеси се Пауърс.

Това бе закодиран начин да попита дали пречката идва от директора на ЦРУ, или от Белия дом.

— Белият дом — отговори Стансфийлд.

— Нашите приятели от Института — предложи Пауърс. — Могат ли да помогнат?

Стансфийлд потупа с пръсти по кожената попивателна за мастило на бюрото, докато обмисляше дали е разумно да замесват израелските служби. „Институтът“ бе съкратено от „Институт по разузнаване“, известен повече като „Мосад“.

— Казаха ми, че са разбрали преди нас.

— Можем да ги оставим да свършат мръсната работа... ако се стигне до това.

Фактът, че и през ум не му минаваше да оставят „Мосад“ да извърши цялата спасителна операция, бе показателен за сложността на отношенията между разузнавателните служби.

— Ако се разбере нещо конкретно, ще го взема предвид, но...

— Не искаш да им ставаш длъжник — намеси се Пауърс.

— Именно. Така най-вероятно ще поискат нещо, което или не искам, или не мога да им дам.

— Може ли да предложи нещо? — попита Кенеди.

Стансфийлд не беше сигурен, че иска да чуе предложението ѝ, но съзнаваше, че един началник е длъжен да изслушва подчинените си. Той кимна.

— Този проблем няма да изчезне от само себе си, докато не дадем на тези хора добър урок.

— Предполагам, че имаш предвид отвличането.

— Да.

— Казах същото на директора пет минути преди да влезете, но, изглежда, че в момента ни липсва политическа воля за по-агресивен подход.

— Путьовци — изръмжа Пауърс, после погледна Кенеди и добави: — Извинявай.

— Няма защо да се извиняваш. — Тя замълча за момент и реши да ускори малко нещата. — Знаете ли какво ни показва това?

— Не.

— Това е поредният пример защо трябва да задействаме и да ускорим програмата „Орион“. Как, по дяволите, можем да очакваме от агентите ни да работят в такава обстановка? Не стига, че не смеем да притиснем онези мръсници... а сега се колебаем дали да организираме спасителна операция. Той е един от нас, за бога!

Стансфийлд не се изненада от реакцията ѝ. Той би разсъждавал по същия начин, но в такива кризисни ситуации много често срещана грешка бе да се опитваш да ускориш неща, за които е необходимо време.

— Аз не по-малко от теб искам това да се случи, Айрини, но не можем да действаме прибързано. Ако изпратим недостатъчно подготвени агенти на огневата линия, накрая ще трябва да изхабим цялата си енергия, за да ги измъкнем. Повярвай ми... изпитал съм го на собствения си гръб в Берлин. Запази търпение още няколко месеца. Ако поне двама от тези младежи покажат необходимите качества, ще дам зелена светлина на проекта и ще те подкрепям във всяка стъпка.

Кенеди прие обещанието, но не можеше да прогони от главата си мисълта за Къминс и мъченията, на които сигурно бе подложен. Необяснимо защо се замисли за Рап. Надяваше се той да е този, от когото имаха нужда. Оръжието, което щяха да използват срещу фанатизираните убийци.

13.

ЕЗЕРОТО АНА, ВИРДЖИНИЯ

Минаха през полосата още три пъти, после се върнаха на бегом до бараката за закуска. Хапнаха набързо пържени яйца и палачинки, после им дадоха трийсет минути, за да смелят храната и да си оправят леглата. За голямо облекчение на Рап Виктор реши да досажда на друг. След това отидоха на стрелбището, което се намираше на три километра пеша навътре в гората. Отиването дотам обаче не беше разходка. Инструкторите им казаха, че имат дванайсет минути да стигнат и който не успее, може да си стяга багажа. За Рап ставаше все по-очевидно, че им се очертава много тичане, което изобщо не го притесняваше. Стараеше се да се държи на известно разстояние зад първия и втория, като се преструваше, че се задъхва, макар че не му беше трудно.

Стрелбището се намираше близо до тренировъчната полоса. Представляваше изкопана с трактор бразда с широчина четири и дължина трийсет метра, изчистена от всякаква растителност. От двете страни се издигаха високи борове, беше заградена с използвани автомобилни гуми и покрита с камуфлажни мрежи, което в допълнение към сянката от дърветата правеше мястото доста тъмно. Имаше три позиции за стрелба, оградени с шперплат и дъски. На седем метра отпред бяха вдигнати мишени и на всяко място за стрелба бе оставен заредена 9-милиметрова берета 92F. Трима новобранци заеха позиции и след сигнала на сержант Смит методично изпразниха пълнителите по изрязаните от картон човешки силуети.

Рап преглътна тежко, когато видя резултата от стрелбата им. Първите двама бяха пробивали дупки с размера на купички за супа в гърдите на черните силуети. Третата мишена имаше правилна дупка с размера на доларова монета по средата на главата. Никой от тримата не беше изпратил нито един куршум напразно. Рап остана впечатлен, но най-много го изненада реакцията на сержант Смит. Инструкторът се усмихваше доволно.

Сержант Смит отиде при третия стрелец и каза:

— По принцип тук „тюлените“ не ви обичаме много, но мамка му! Там определено ви научават да стреляте.

Потупа новобранеца по гърба и заповяда следващите трима да заемат позиции. Резултатът беше подобен, поне при първите двама. И двамата пробиха равномерни дупки в гърдите на мишените си. Тази на Рап не изглеждаше толкова прегледно.

Той свали пистолета и погледна какво е направил. Беше започнал да стреля едва преди няколко месеца и без помощ от инструктор резултатите бяха незадоволителни. Мишената му бе надупчена като швейцарско сирене, с дупки от гърдите до слабините. Той остави тежката берета на талашитената плоскост и присви очи, когато почувства ръцете на инструкторите върху раменете си.

— Определено не е „тюлен“ — каза сержант Смит.

— Определено — съгласи се сержант Джонс. — Май и в армията не е бил. Може да идва от някоя улична банда. Така стрелят ония негодници. Пръскат куршуми навсякъде, като се надяват да засегнат някой жизнен орган.

— Само че тук не правим нещата по този начин — добави Смит.

— Момче, къде си се учил да стреляш? — попита по-високият инструктор.

Рап се покашля смутено и призна:

— Сержант, аз не мога да стрелям.

— Искаш да кажеш, че са те обучавали и не си се научил? Или че никога не са те обучавали?

— Никога не са ме обучавали, сержант.

Последва неловко мълчание, докато двамата инструктори се колебаеха как да реагират. Уви, точно в този момент Виктор реши да изтърси една от глупавите си забележки:

— Стреля като женичка.

Рап се изчерви, въпреки че не пролича. От самото начало знаеше, че стрелбата ще е едно от слабите му места. Въпреки това се засрами, че другите са толкова по-добри от него. Той погледна сержант Смит и попита:

— Може ли да пробвам пак?

По-ниският инструктор го погледна и след кратка пауза кимна:

— Добре. Да те видим още веднъж.

Подаде му нов пълнител. Сержант Джонс изрева:

— Виктор, некадърнико. Идвай тук и ни покажи какво можеш.

Другите петима младежи се отдръпнаха назад и мълчаливо зачакаха, докато отпред се вдигнат две нови мишени. Сержант Смит застана до Рап и започна тихо да му обяснява какво да прави. След първия куршум хвана ръката му и я нагласи в правилна позиция, каза му как да разположи лактите и краката си. След всеки изстрел инструкторът коригираше стойката на Рап и изстрелите ставаха все по-точни. И този път дупките бяха раздалечени една от друга, но поне бяха в района на гърдите, а не из цялата мишена.

Рап чу кискане до себе си и погледна мишената на Виктор. Смешникът бе направил две дупки за очи, една за нос и още пет, оформящи извита надолу уста. Останалите куршуми беше изпратил в областта на слабините.

— Виктор, какво означава това, по дяволите? — кресна сержант Джонс.

— Дългосрочно стратегическо планиране, сержант.

— Не съм сигурен, че празният ти мозък е способен на такова нещо.

— Това са мерки за контролиране на раждаемостта — обясни Виктор, като се изплю на земята. — Пръсваме топките на всички чалмалии и вече няма да се раждат бебета терористи. След двамадесет години победата ще бъде наша. Блестяща идея, мен ако питате.

Сержант Джонс постави ръце на кръста си.

— Остави оръжието, Виктор, и се дръпни назад. — Якият младеж изпълни заповедта и Джонс продължи с разочарован глас: — След като всички сте толкова добри стрелци, а Виктор мисли, че това е фасулска работа, сега ще отидем на трасето за бягане и ще ви пусна да тичате, докато поне един от вас се изповръща. През това време вашият некадърен, но имащ желание да се научи другар ще остане тук със сержант Смит, който ще му преподаде основните правила на стрелбата. — Едрият инструктор огледа строго младежите. — Но преди това няма да е зле, ако направите няколко серии лицеви опори. Заеми позиция!

Шестимата веднага легнаха и се опряха с изпънати ръце на земята. Започнаха да правят лицевите опори, без да продумат, с

изключение на Виктор, който не спираше да роптае срещу наказанието.

През това време сержант Смит започна да разкрива пред Рап тайните на точната стрелба. Рап попиваше всяка дума. Смит го накара този път да се прицели в главата. Сложи нов пълнител в пистолета и дръпна затвора.

— Когато сложиш нов пълнител и освободиш затвора, първият куршум се зарежда автоматично. — Сержантът му подаде оръжието. — Петлето е вдигнато и пистолетът е готов за стрелба. Не всички оръжия действат по този механизъм, но при беретата е така. Виждаш ли и онази червена точка. Червеното означава смърт. Не я насочвай към нищо, по което не смяташ да стреляш, и никога не дръж пръста си на спусъка, докато не си готов за стрелба. Ясно?

Рап кимна.

— Добре. Сега заеми правилната стойка. Дръж краката си така. Ти си левичар, затова дясното ти стъпало трябва да бъде малко по-напред от лявото. Разположи ръцете си в равностраничен триъгълник и насочи червената точка в главата. Някои хора казват, че трябва да задържиш дъха си, когато се целиш, но за мен това са глупости. Ще ти се налага да стреляш, докато тичаш, затова задържането на дъха няма много да ти помогне. Най-важно е как стискаш спусъка. Обърни внимание, че не казвам „дърпаш“. Спусъкът не се дърпа. Стисни го силно и забий куршума в главата на мишената.

Рап изпълни всички инструкции и куршумът излетя от заглушителя. Дулото на пистолета подскочи и когато го върна в стабилна позиция, той видя дупка точно в центъра на главата на мишената.

— Хайде пак — заповяда Смит.

Рап пак стреля и куршумът улучи мишената на един сантиметър вдясно от първия.

— Още веднъж.

Третата дупка свърза първите две. Мич започна да влиза в ритъм. Не бързаше, но и не се бавеше прекалено. За по-малко от дваайсет секунди изпразни целия пълнител и когато свърши, дупките от куршумите му образуваха кръг с диаметър около петнайсет сантиметра — назъбена дупка в главата на хартиената мишена. Рап въздъхна облекчено.

Сержантът го потупа по рамото и каза:

— Има надежда, момче. Браво. Хайде да пробваме още няколко пъти.

Докато зареждаше пистолета, Рап неволно обърна глава и погледна назад. На двайсетина метра от тях, в сянката на голям бор стоеше някой и ги гледаше. В сумрака лицето му не се виждаше, но Рап предположи, че е мъжът, когото бе видял на верандата по-рано сутринта. Обърна се към сержант Смит и понечи да попита кой е този човек, но реши да си замълчи. Не биваше да бърка този кратък индивидуален урок по стрелба с приятелство.

14.

Доктор Люис влезе в кабинета, усмихна се леко на посетителя си и затвори вратата. През последните три дни бе наблюдавал новобранеца внимателно. Двайсет и три годишен, той беше най-младият, когото се опитваха да обучават в рамките на секретната програма, и от онова, което Люис бе видял, резултатите изглеждаха обещаващи. Преди да седне, психиатърът погледна бележника и химикалката върху бюрото си. До тях бе оставена папка, надписана с името на Рап с големи черни букви. Нямаше начин да не я забележи и точно това беше целта. Знаеха невероятно малко за новобранеца, но в крайна сметка колко информация можеш да събереш за толкова млад човек, толкова неопитен? Ако слушаш твърдоглавия Хърли, липсата на опит беше бедствие; за по-прагматичната Кенеди тя бе огромен плюс. Той не знаеше кой от двамата е прав, но му беше дошло до гуша от постоянните им дразги.

Психиатърът отиде зад бюрото си, седна на изтъркания кожен стол и се облегна назад. Столът изскърца. Лекарят не обърна внимание на шума и премести погледа си от лицето на младежа към папката върху бюрото. Той използваше много инструменти в занаята си — всякакви трикове, с чиято помощ изпитваше хората, изпратени му за преценка. Някои бяха тънки, други — по-очевидни, но всички му помагаха да надникне в душевността на кандидатите за шпионска кариера. Папката на бюрото беше един такъв трик. През последните пет минути Люис бе наблюдавал младежа със скрита камера. Рап седеше неподвижно като статуя. Психиатърът хвърли поглед към папката, после зае спокойна поза, издаваща скука. Люис не го познаваше достатъчно добре, за да каже дали се преструва, но в този Мич Рап имаше нещо, което говореше за големи възможности. Небрежното му държане криеше нещо много по-дълбоко.

Люис се замисли дали да посегне към бележника и химикалката. Това беше начин да покаже авторитет, да постави събеседника под напрежение. Да му внуши страх от последствията, ако се опита да лъже. Люис се отказа от този подход. Съдейки по видяното през

последните три дни, не вярваше това да смути новобранеца. Досега нищо като че ли не бе в състояние да наруши спокойствието му.

Люис реши да импровизира. Протегна се, склучи ръце зад тила си и попита:

— Осъзнаваш ли с какво си се захванал?

Рап го погледна с тъмнокафявите си очи и сви рамене, сякаш не смяташе за необходимо да посочва очевидното.

— Не умея да чета мисли — каза Люис. — Искам да ми отговаряш с думи.

— Ако всичко върви добре, ще ме превърнете в живо оръжие... в убиец.

Психиатърът се замисли за момент над този пряк отговор, после уточни:

— Не аз лично, но по принцип, да, това е целта.

Рап кимна леко, сякаш нямаше нищо против, и продължи да гледа право в сините очи на човека, който през последните дни го наблюдаваше от разстояние.

— Имаш ли някакви опасения?

— По-скоро не.

Люис опря длан на бюрото и след като известно време я гледа втренчено, отбеляза:

— Нормално е да имаш.

Младежът се усмихна леко:

— Вероятно.

— Е, имаш ли някакви опасения?

Въпросът не беше конкретен, а Рап обичаше ясните неща.

— В какъв смисъл?

— Това е сериозно обвързване. Повечето ти връстници сигурно вече гонят кариера в големия бизнес.

Наистина, имаше доста такива, но Рап само кимна.

Люис забеляза, че младежът не се старае да му се хареса. Не показваше и открито неуважение, което много кандидати използваша като защитен механизъм. Поведението му бе идеално балансирано. Люис реши да пропусне обичайната двайсетминутна подготвителна част и да говори по същество.

— Запитвал ли си се някога какво е да убиеш човек?

Рап кимна. Бе преминал през много душевни терзания по този въпрос, но не смяташе да ги споделя нито с този човек, нито с друг.

— Това хубаво ли е според теб?

Този път младежът се изсмя. Люис познаваше този метод за избягване на истинския отговор, но реши да не реагира агресивно. Затова и той се усмихна.

— Кое е смешното?

— Мога да ви отговоря по шест различни начина и в зависимост от поведението ви и шестте могат да ви се сторят приемливи или безумни.

— Как така?

— Всичко зависи от обстоятелствата.

— Обстоятелствата са важни — съгласи се психиатърът. — Дай ми пример.

Рап се замисли за момент, преди да отговори:

— Ако лежа през нощта в леглото си и обмислям как да убия някого, който е разбил колата ми и ме е обрал, може би най-точната преценка ще бъде, че не мога да контролирам гнева си и не разбирам принципа, че наказанието трябва да е съизмеримо с престъплението. — Той постави загорялата си от слънцето ръка на облегалката на стола и се загледа през прозореца, като се двоумеше каква част от истината да издаде. — Но ако не мога да заспя, защото копнея от желание да издълбая с ножа си очите на терорист, който е убил двеста невинни граждани... — Рап сви рамене — ... това може би не е толкова неоправдано.

Този пряк отговор хареса на Люис. В желанието си да предизвика по-силна реакция той попита:

— Мъчно ли ти е за приятелката ти?

Мич го погледна разочаровано и поклати глава.

— Какво има? Обидих ли те по някакъв начин?

— Не... не бих казал...

— От начина, по който ме погледна, ми се стори, че се засегна.

— Дойдох по собствено желание, но не ми е до такива игрички.

— Какви игрички?

— Вие сте психолог, нали? — Без да изчака отговора, продължи: — Наблюдавахте ме през последните три дни. Забелязах, че ми отделяте голямо внимание. Повече, отколкото на другите. Внимателно

обмисляте какво говорите и със сигурност сте чели досието, което сте сложили на бюрото. Знаете за какво съм тук.

Люис не издаде изненадата си от това, че Рап се беше досетил за професията му.

— Работата ми е да задавам въпроси.

— Хубаво, но защо ме питате дали ми е мъчно за нея? Не е ли очевидно?

— Затова ли си тук?

— Не съм дошъл, защото ми е мъчно за нея. Мъчно ми е за много хора. За баща ми, който почина, когато бях на тринайсет. За дядо ми и баба ми. Някой ден ще ми бъде мъчно за майка ми, когато почине, а ако станем приятели, и за вас ще ми бъде мъчно. Това е част от живота. Дошъл съм тук по много очевидна причина. И съм сигурен, че я знаете.

Новобранецът изведнъж бе поел водещата роля в разговора, но това напълно устройваше Люис.

— Отмъщение?

— Предпочитам думата „възмездие“, но това е въпрос на гледна точка.

Люис остана доволен, че младежът прави разлика между двете думи.

— Искам да чуя какъв смисъл влагаш ти в това.

— Отмъщението е по-спонтанно, необмислено... твърде лично.

— А възмездието?

Рап се замисли за момент, после отговори с много ясен глас:

— Възмездието е морално оправдано и заслужено наказание.

— Какво мислиш за виновниците за взривяването на „Пан Ам 103“?

Мич се наведе напред, опря лакти в коленете си и отговори:

— Всички до един заслужават да умрат.

Психиатърът погледна папката на бюрото и попита:

— Католик ли си?

— Да.

— Как съчетаваш това с вярата в Господ? Идеите ти за възмездието никак не се вписват в призива на Исус да подлагаме и другата буза.

— Добър ход — подсмихна се Рап.

— В какъв смисъл?

— Ще ви кажа нещо за себе си. Аз не съм най-търпеливият човек на света. Имам много неща да уча и искам да ги науча, но когато някой започне да ми вадя поучения от селективната теология, започва да ми се дрейфа.

— Селективна ли?

— Да. Никога не съм разбирал двуличието на хора, които твърдят, че Библията е Божието слово, а в същото време избирателно вадят само определени цитати от Новия завет. Принципът „ако те ударят, подложи и другата си буза“ е любимата им мантра и я повтарят наляво и надясно, без да отчитат факта, че в Стария и части от Новия завет е пълно със стихове, според които виновниците за свалянето на онзи самолет напълно са си заслужили смъртта.

Люис кимна в знак на съгласие.

— Значи, ако се наложи... за теб не е проблем да отнемеш чужд живот?

— Зависи.

— От какво?

— От човека и най-важното — от това, дали наистина е виновен.

15.

Когато слънцето изгря на петия ден, вече бяха с един човек по-малко. Дик си беше тръгнал. Рап не знаеше истинското му име, още по-малко откъде идва и накъде отива, затова не изпита голямо съжаление, когато младежът излезе от строя по време на една убийствена серия от лицеви опори под палецото следобедно слънце. Той просто отиде при единия инструктор, каза, че се отказва, и двамата си стиснаха ръцете. Край на мъките, потенето, парещата болка в мускулите, смъденето в очите и постоянните унижения. Изглеждаше толкова лесно, че Рап се ужаси.

Напускането на Дик го накара да се замисли дали и той не е способен да се огъне. Всичко бе възможно при подходящо стечение на обстоятелствата. Лош момент, настинка, висока температура или поредната безсънна нощ. Една грешка, и можеше той да е следващият, който с треперещи ръце ще започне да си стяга багажа. Вечерта, преди да заспи, Рап се опита да се фокусира върху нещо положително. Конкурентите му оставаха с един по-малко. Постоянно им повтаряха, че не се съревновават помежду си, но той не беше убеден в това. Ако не се състезаваха, защо засичаха с хронометър всичко, което правеха? Представяйки си сцената, когато другарят му се огъна само след пет дни тренировки, Рап се замисли за собствените си слабости. За първи път осъзна колко лесно могат да се провалят плановете му.

Сутринта се събуди уморен, но твърдо решен да продължи. Той първи се строи пред бараката и докато разкършваше врата и раменете си, забеляза двамата инструктори, които обсъждаха нещо, очевидно неприятно. Когато всички се строиха, сержант Джонс застана пред строя, изгледа ги разочаровано и заяви:

— Снощи един от вас адски е оплескал нещата.

Рап се замисли, чудейки се къде може да е сбъркал.

— Тук има установени правила. На този етап не е нужно да знаете защо, иска се само да ги спазвате. — Джонс замълча и огледа всички. — Многократно сме ви повтаряли, че не трябва да издавате никаква лична информация. Е... мислим достатъчно реалистично, за

да допуснем, че рано или късно ще откриете някои неща един за друг. Някои от вас говорят с акцент, затова е сравнително лесно да се отгатне от коя част на страната идват. Що се отнася до опита ви в армията, не сме се опитвали прекалено строго да потушим полезното съперничество между военните подразделения. Снощи обаче един от вас премина границата на допустимото. — Сержантът направи кратка пауза. После добави с разочарован тон: — Единственото, което никога не бива да издавате на никого, е истинското ви име.

Рап чу някой по-нататък в строя да мърмори недоволено, но не успя да познае кой, а предвид настроението на двамата инструктори, не посмя да погледне.

— Всички сте достатъчно умни, за да разберете това правило, и много ясно ви бяхме предупредили какво ще се случи, ако го нарушите. Тук не е ученически лагер. Това е сериозно обучение. — Сержант Джонс погледна в другия край на строя. — Бил, отивай да си стягаш багажа. Заминаваш си.

Отличникът в стрелбата, идващ от специалните части на военноморския флот — „тюлените“, за когото Рап се беше досетил, че е от Тексас, излезе пред строя, като клатеше глава, отчаян от строгото наказание. Изглеждаше, сякаш иска да каже нещо, но замълча. Джонс тръгна към бараката и му заповяда да го последва. Сержант Смит поведе останалите към спортната площадка, но преди да се отдалечат, Бил се обърна към групичката и извика:

— Виктор, мръсник такъв! Казах ти, че не искам да говоря за това, но ти не спря да ми досаждаш. — Погледна Джонс и попита: — Защо не изгоните и него?

— Тръгвай. Ще говорим в бараката.

— Защо само аз? Той също ми каза името си и откъде е — негодуваше Бил.

Виктор се изсмя:

— Глупак. Казах ти фалшиво име.

— Защо го направи, по дяволите? — попита един от младежите в строя.

— Гадняр — измърмори друг.

— Трябва да сте ми благодарни — безгрижно отговори Виктор. — Един конкурент по-малко.

Сержант Смит заповяда да млъкват и да заемат позиция за лицеви опори:

— Следващият, който проговори, изхвърча. Почвайте да помпате.

Рап легна по корем в росната трева и започна да се изтласква с ръце и да се спуска, като броеше наум опорите. Беше направил толкова много през последните пет дни, че вече ги възприемаше като нещо естествено — почти като дишането. Някъде между четирийсетата и петдесетата започна да изпитва истинска омраза към Виктор. Пожелаваше си гаднярът да падне и да си счупи крака. Присъствието му бе твърде опасно. До края на сутрешната тренировка, докато изпълняваше едно упражнение след друго, Рап не можа да се отърси от предчувствието, че го очаква сериозен сблъсък с Виктор. След като Дик се отказа и изгониха Бил, хората, с които досадникът можеше да се заяжда, оставаха с двама по-малко. Виктор можеше да отдели повече внимание на Рап.

Кросът му се отрази добре, защото Виктор тичаше най-бавно от всички. Така не се налагаше да слушат глупостите му. Когато влязоха за закуска, всички го отбягваха с презрение. Виктор обаче не се трогваше. Продължаваше да дрънка, да обижда и да досажда с дебелашките си шеги, които инструкторите приемаха по-спокойно, отколкото би трябвало. Прекараха един час на тренировъчната полоса и още един на стрелбището, след което се прибраха за обяд. Настроението беше мрачно. Всички се държаха, сякаш в редиците им има предател. След обяда отидоха да се упражняват в разглобяване и сглобяване на различни оръжия. После ги извикаха обратно в бараката за тренировка по ръкопашен бой.

Рап за първи път щеше да стъпи на тепиха след схватката в деня на идването му. Чудеше се къде се е дянал старият гадняр и се изкушаваше да попита сержант Смит, но знаеше, че няма да получи информация. Джонс и Смит разделиха младежите на двойки. Тъй като бяха петима, един трябваше да остане сам и това се падна на Рап. Правилата бяха прости — без удари в главата и слабините. Душащите хватки бяха разрешени, но инструкторите ги предупредиха да внимават да не смачкат гръкляна на противника. Ако някой искаше да се предаде, достатъчно бе да удари с ръка по постелката. Точно преди да влязат, русокосият психиатър се вмъкна в бараката.

Първите противници бяха Рой и Глен. Рап не можеше да определи откъде са, но не смяташе да ги пита. Както всички в отряда, двамата бяха мургави, с черна коса и кафяви очи. Рой бе среден на ръст, Глен — няколко сантиметра по-висок. И двамата изглеждаха на около дваисет и седем. Рап не се впечатли особено от стила им на борба. Използваха стандартни похвати от джудото. Много хватки и хвърляния, но нищо, с което биха могли бързо да обезвредят противника. И двамата бяха достатъчно технични, издръжливи и силни, за да проведат дълъг, уморителен и скучен двубой.

След около пет минути продължаваха да се търкалят потни, вкопчени един в друг по тепиха и най-накрая сержант Смит ги накара да спрат. Виктор и Фред бяха следващите. Фред беше висок, як и доста мълчалив. Във всеки крос финишираше в първата тройка, справяше се доста леко с препятствията на полосата и стреляше най-точно от всички след Бил. Виктор, с няколко пръста по-висок и трийсетина килограма по-тежък, беше най-едрият в групата. Вратът му бе почти с дебелината на бедрата му, което, както Рап беше забелязал още в началото, означаваше, че ще е много трудно да бъде зашеметен с удар в главата. Ако се съдеше по приказките му, на тепиха трябваше да излезе втори Мохамед Али.

Виктор заподскача по постелката, като раздаваше боксови удари във въздуха.

— Ела да те смачкам, Фреди!

Фред мълчеше. Излезе бос по средата на тепиха и зае отбранителна поза. От движенията му личеше, че е борец. Виктор толкова се перчеше, че беше невъзможно да се разбере на какво е способен. Малко боксьори имаше с неговия ръст, но доста добре движеше краката си. Сержант Смит даде знак и двамата започнаха да се борят. Фред се хвърли ниско, точно както очакваше Рап. Виктор се опита да го прескочи, но противникът успя да го сграбчи за крака. Фред се вкопчи в коляното на Виктор и го притисна силно към гърдите си. Държеше се ниско, здраво стъпил на земята, като се опитваше да повали по-едрия мъж. Виктор заподскача назад на левия си крак, като налагаше с юмруци противника си по гърба. Първите няколко удара бяха неточни и прекалено слаби. Виктор загуби равновесие и залитна. Реши да смени тактиката и удари Фред в тила с юмрук. Противникът му се забави за частица от секундата, но не отхлаби хватката.

Виктор се стовари на земята и веднага се извъртя по корем. Разпери ръцете и краката си, за да не може противникът му да го обърне. Фред го яхна и го стисна с дясната си ръка през врата. Дръпна главата му назад и го подпря с лявата в тила. Това бе така наречената приспивна хватка и ако човек не се освободи бързо от нея, предизвикваше такъв ефект, за какъвто подсказваше името ѝ. Виктор хвана два от пръстите на Фред и ги изви с всичка сила, като в същото време се опита да се извърти по гръб. Впрегна цялата си тежест в това движение. Отначало изглеждаше, че ще успее, но Рап бързо осъзна какво е намислил Фред. Виктор си мислеше, че инициативата е негова, но всъщност идеята бе на противника му. Когато Виктор се извъртя по гръб, Фред обхвана кръста му с крака и го стисна в така нареченото ножично заключване. Като се опитваше да се освободи, Виктор само утежняваше положението си.

Както Рап вече знаеше от собствения си горчив опит, най-лесният начин да се освободиш от тази хватка бе с добре прицелен удар с лакът в слабините на противника. По-рано същото лято инструкторът му по бойни изкуства го беше хванал в същото това ножично заключване и сериозно му вгорчи живота. Като се опитваш да се измъкнеш от тази схватка, тялото ти се разтяга само и това позволява на противника да те стисне още по-силно. Дробовете ти се изпразват, а натискът става все по-силен и по-силен. В следващия момент усещаш, че се задушаваш, започваш да се гърчиш от болка и те обхваща сериозна тревога, че имаш счупено ребро.

Виктор допусна тази грешка и по тревожния му поглед личеше, че осъзнава в каква безизходица е попаднал. Замахна силно в опит да удари противника си в слънчевия сплит, но Фред парира удара. Едрият мъж опита да се измъкне, като се извъртя, с което само даде възможност на Фред да го стисне още по-силно. Лицето на Виктор бе моравочервено. Щеше да издържи още няколко секунди и Рап тайно се надяваше да чуе изпукване на ребра. Изглеждаше, че Виктор се кани да се предаде. Размаха лявата си ръка, но точно когато Фред поотхлаби хватката, замахна с десния си юмрук и го стовари с все сила в лицето му. Главата на Фред издрънча върху постелката и той изпусна противника си. От счупения му нос рухна кръв.

Рап направи крачка напред, готов да изрита Виктор в главата. Малко му оставаше да го направи, но в този момент сержант Смит

изскочи на тепиха и закрепця. Рап се отдръпна. Виктор изблъска Фред настрана, изправи се и се разхили.

16.

Сержант Джонс се грижеше за носа на Фред. Рой и Глен си шушукаха и хвърляха изпълнени с омраза погледи към Виктор. Рап погледна към вратата и забеляза, че психиатърът го наблюдава. За втори път, откакто бе тук, някой нарушаваше правилата, но досега никой не беше наказан за това. Разбира се, едва ли някой можеше да накаже досадния старик, но Виктор бе обикновен новобранец и щом на него беше позволено, значи и Рап можеше да си прави каквото иска. Хрумна му, че може би е време и той да изиграе някой нечестен номер. Докато обмисляше как да го направи, сержант Смит му заповяда да излезе на тепиха, после посочи Глен.

— Предпочитам да се бия с Виктор — каза Рап.

— Не си ти, който командва — скастри го Смит.

— Сержантът ти прави услуга — изсъска Виктор, все още задъхан. — Нямаш шанс срещу мен, педерастче.

Рап запази спокойствие, но в погледа му се четеше заплаха.

— Хайде да видим — изрече с равен тон.

— Това е самоубийство — подразни го Виктор.

— Мисля, че те е страх.

— Я млъквайте — прекъсна ги Смит. — Глен, излизай на тепиха.

Рап направи крачка вляво, за да препречи пътя на Глен. Погледна жилестия инструктор в очите и настоя:

— Тук нещо не ми е ясно. Има ли някакви правила, или Виктор може да прави каквото поиска?

— Има правила, по дяволите! Отивай на тепиха и си затваряй плювалника!

— Не искам да ви противореча, сержант, но това са глупости. Как очаквате да си имаме доверие... как очаквате да имаме доверие на вас, ако той продължава да върши каквото си поиска безнаказано?

— Да не мислиш, че навън има някакви правила? — намеси се Виктор. — В истинския свят! Там няма никакви правила!

— Тук е друго... не можеш да правиш каквото поискаш.

— Сержант — каза Виктор, като се изправи. — Нека аз да го оправя тоя. Не се безпокойте. Мога да смачкам това лигаво колежанче с една ръка, вързана на гърба.

Сержант Смит изглеждаше, сякаш всеки момент ще избухне, но русокосият психиатър се намеси:

— Сержант, мисля, че трябва да разрешите на Виктор и Ървинг да се разберат.

Сержантът се обърна рязко. Двамата мъже се спогледаха за момент, сякаш водеха безмълвен спор. Накрая Смит отстъпи:

— Добре. Хайде, двамата в средата на тепиха. Пригответе се. Започват по мой сигнал.

— Ще спазваме ли правилата този път, или да приемам, че Виктор може да ги наруши? — попита Рап, като запази каменно изражение.

— Ударите по главата и врата са забранени, по дяволите!

— Благодарен съм ви за загрижеността, сержант, но предпочитам бой без правила.

— Не ме интересува какво предпочиташ. Аз определям правилата.

Рап се поколеба. Искаше всичко да е ясно отсега и да не се притеснява, че Виктор може да играе нечестно.

— Ами ако Виктор ме удари в лицето?

— Мамка ви! Това да не е дискуссионен клуб? Ще се биете ли, или да ви пратя да потичате?

Рап мълчаливо излезе в средата на постелката, доволен, че е изразил позицията си, но все още се опасяваше, че Виктор ще е готов на всичко, за да победи. В главата му вече се оформяше стратегия. Виктор се беше показал като доста едностранчив боец. Вероятно можеше да надвие някой по-неопитен, но имаше предпочитание към боксовите удари — това бе очевидно.

Якият младеж се ухили широко и удари с юмрука на едната си ръка по дланта на другата.

— Сега ще те смачкам, гнидо.

Рап вдигна юмруците си пред лицето, събра лакти.

— Ами ако не успееш?

— О! Това е повече от сигурно. Ще те размажа.

Рап го изчака да се приближи. Престори се, че се колебае, и даде на Виктор възможност да нападне първи. Якият младеж нанесе два бързи удара към лицето му. Рап ги парира с дясната си ръка, после приклезна, за да избегне едно силно кроше, което щеше да го повали, ако го беше улучило. Рап забеляза, че и трите удара бяха насочени към главата му, което теоретично бе забранено, но сержант Смит явно отново нямаше нищо против, че Виктор нарушава правилата. Това улесняваше Рап. Той промени посоката си и се дръпна наляво, за да избегне два силни десни прави на противника си. Първият не го улучи, но вторият засегна лявото му рамо. Ударът не беше чак толкова силен, но Рап нарочно залитна надясно, сякаш изгуби равновесие. Виктор се хвана на примамката и пристъпи в атака, като с лявата си ръка се опита да изблъска настрани ръцете на Рап, за да му нанесе зашеметяващо дясно кроше.

Когато якият младеж вдигна юмрука си на нивото на дясното ухо, Рап скочи напред, с което го хвана абсолютно неподготвен. Сграбчи лявата китка на Виктор с дясната си ръка, а с лявата парира удара. В момента на скока си Рап изви главата си назад, после рязко я наби напред. С челото си удари с все сила носа на противника, който издаде неприятен звук на чупещ се хрущял. Преди Виктор да успее да реагира, Рап го хвана през врата и го повали. Нанесе два ритника с коляно в гръдната му кост, преди да го пусне. Виктор залитна назад, като отчаяно се мъчеше да си поеме дъх, от носа му шуртеше кръв.

— Извинявай, Виктор — подразни го Рап. — Не исках да ти счупя носа.

— Ще те убия! — изрева якият младеж.

Рап му даде знак да се пробва.

Мъжагата се хвърли към него. Мич очакваше такава яростна атака. Направи лъжлива крачка вдясно, после се върна наляво и когато Виктор залитна към него, нанесе силен удар в бъбреците му, който го накара да се сгърчи. Виктор се извъртя, за да парира следващия удар, но вместо да се отдръпне, Рап се хвърли върху него, притисна гърлото му с лявата си ръка, а с дясната сграбчи бицепса му. Виктор дръпна главата си назад и понечи да нанесе удар с чело, но преди да успее, Рап направи нещо, което никой не очакваше. Той скочи, провря левия си крак под дясната мишница на Виктор, преметна десния през врата му и остави тялото си да падне върху тепиха. Така Рап увисна надолу с

главата, като се държеше за лявата ръка на Виктор и го дърпаше надолу към себе си. Вдигна бедрата си и от тежестта мъжагата падна. Рап го стискаше в същата хватка, в която бе заклешил стария мошеник първия ден, само този път не очакваше от него да се предаде.

Рап стисна китката на Виктор с две ръце. Завъртя я, докато усука лакътя му около единия си хълбок, след това повдигна таза си и дръпна надолу с все сила. Не спря дори когато Виктор запищя от болка. Всичко свърши за две секунди. Чу се силно изпукване и тогава Рап пусна ръката на противника си, която увисна под неестествен ъгъл.

Рап се изправи и погледна Виктор. Якият младеж се гърчеше от болка. Мич не се усмихваше, нито започна да се перчи с победата си. Изпитваше лека вина, но другият беше мръсник и си го просеше. Фред седеше на края на тепиха с памук в ноздрите и торбичка лед върху носа. Той кимна на Рап и вдигна одобрително палеца си. Рой и Глен се приближиха и го поздравиха тихо. Сержант Смит бе твърде зает с Виктор, който се търкаляше и гърчеше от болка. Рап нямаше представа дали го чакат неприятности. Погледна психиатъра, който го наблюдаваше внимателно. Стоеше със стиснати устни, сякаш току-що си е извадил някакво много важно заключение за Рап. Единственият проблем беше, че не личеше дали одобрява действията му, или е разочарован.

17.

Люис се обади в късния следобед, след като отдели един час, за да запише мислите и наблюденията си на хартия. С падането на нощта всички се събраха в къщата край езерото в Южна Вирджиния. Първа дойде Кенеди, след нея — заместник-директорът по оперативната дейност, Стансфийлд. Хърли се появи последен. Телохраниелите на Стансфийлд останаха отвън. Те бяха двама от най-доверените — добре обучени да не виждат и най-важното, да не запомнят определени неща. С типичния си тих глас Стансфийлд предложи да се съберат в подземиеото. Всъщност това не беше предложение. Бе заповед.

Четиримата слязоха в централното помещение на подземиеото. Тази стая служеше за наблюдателен и комуникационен център на имението. Отвътре стените и таванът бяха облицовани със стиропор — за шумоизолация. Покрай едната стена бяха подредени няколко монитора и две станции за подслушване; в средата имаше овална заседателна маса със столове за шестима. След като всички седнаха, Стансфийлд затвори шумоизолираната врата и дръпна резето.

Третият човек в ръководството на ЦРУ седна на главното място до масата и разхлаби вратовръзката си. Погледна останалите от групичката и каза:

— Докторе?

Люис се облегна назад и отбеляза, като събра пръстите си пред лицето:

— Получи се интересна ситуация.

— Определено — прекъсна го Хърли, неспособен да се сдържи.

— Чух, че един от инструкторите ми е извън строя поне за шест месеца. С три титанови болта в ръката. Мамка му! Той беше един от най-добрите ми хора. — Той вдигна ръка със съответния брой изпънати пръсти, за да наблегне на думите си. — Три болта!

Лекарят спря бледосините си очи върху Хърли със знаещ поглед, на какъвто е способна само съпруга или психотерапевт. Посланието беше ясно: „Познавам те по-добре, отколкото ти самият. Млъкни и ме остави да се изкажа.“

— Извинявай — измърмори Хърли.

— Избраникът на Айрини се оказа доста способен — продължи Люис, като отново се обърна към Стансфийлд: — Разбра ли как нареди Стан преди няколко дни?

— Не. — Заместник-директорът погледна Хърли. — Тези синини по лицето ти... Рап ли те гримира така?

Отокът беше спаднал и яркочервените натъртвания бяха станали тъмнолилави с жълтеникава периферия. Хърли сви рамене:

— Допуснах грешка. Няма да се повтори.

— Допуснал си да те натупа едно обикновено колежанче без никаква военна подготовка — вметна Кенеди. — Още не мога да повярвам.

Люис се намеси, преди Хърли да избухне. Погледна Стансфийлд:

— Ето накратко какво е станало...

Психиатърът разказа какво се е случило през първите минути след пристигането на Рап в комплекса. Хърли се опита да го прекъсне на два пъти, но и двата пъти Люис го накара да замълчи с рязък жест с ръка. Стансфийлд, от друга страна, слушаше мълчаливо. Кенеди нямаше какво да добави, пък и знаеше колко мрази шефът й празните приказки, затова също мълчеше. В такива ситуации Хърли обикновено сам се излагаше.

— Сега за Виктор — продължи Люис, като премести погледа си от Стансфийлд към Хърли. — Още от самото начало бях заявил ясно, че съм против твоите методи за манипулация.

— Знам — изръмжа Хърли — и съм сигурен, че на теория възраженията ти са основателни. В истинския живот обаче нещата са съвсем други. Аз нямам цяла вечност да се гъбаркам с тия хлапаци. Трябва да определя кой е подходящ и колкото по-бързо стане това, толкова по-добре.

— И колко подходящи си открил с твоята система досега? — не се сдържа Кенеди.

— Моят приоритет — настойчиво обясни Люис — е да създадем атмосфера на доверие и ако ще включваме манипулация в обучението...

— Първо, това не е обучение — тросна се Хърли. — Това е селекция. И второ, нашата работа е такава. Да манипулираме хората. Ако тези момчета не могат да го разберат, нямат място при нас.

— Има огромна разлика между това, да се мамят помежду си и да манипулират врага. Повтарям, за изграждането на сплотен отряд е необходимо взаимно доверие. Можем да ги обучаваме на манипулация на някой по-късен етап.

— Глупости. Вие двамата идвате и си отивате, когато поискате, но аз съм този, който по двайсет и четири часа в денонощие се прави на бавачка. Аз не се опитвам да ви уча как да си вършите работата... затова бъдете така добри и не се месете в моята.

— Толкова си елементарен — измърмори Кенеди с нескрито презрение.

— Слушай какво, госпожичке, това е сериозна работа. Не е за аматьори. Ние избираме кандидатите сред най-добрите в този занаят, а това са спецчастите на армията и полицията. Не ни трябва аматьори, които не различават приклад на автомат от задника си, не могат да се ориентират на тъмно в гора и не знаят хиляди други неща.

— Да не би сегашните терористи да живеят в горите? — контрира Кенеди с подигравателен тон. — Според последната ми информация те се крият в градовете, затова не съм убедена, че умението да запалиш огън с джобно ножче и катарам на колан е много полезно в борбата с тях.

— Изобщо не ме учи как да обучавам хората си. Нямах никаква представа какво е необходимо, за да превърнем тези момчета в убийци.

— Очевидно и ти нямаш.

— Поне знам как да селектирам кандидатите, което не бих казал за теб.

— Какво намекваш?

— Намеквам, че не си си свършила работата. Тия дни направих едно малко проучване. Знаеш ли къде е бил твоят любимец през последните няколко месеца?

— В къщата на майка си в Маклейн.

— Да, и по цял ден е киснал в един клуб по бойни спортове в Арлингтън.

— И какво лошо, по дяволите, има в това? Бях го предупредила, че трябва да влезе в добра физическа форма, и го посъветвах да вземе уроци по джудо.

— Аха... е, аз говорих с инструктора му.

— Какво си направил? — сепна се Кенеди, възмутена, че е действал зад гърба ѝ.

— Отидох в клуба и разговарях с инструктора. След кратката ми схватка с младежа усетих, че има нещо гнило.

Кенеди погледна Стансфийлд, търсейки подкрепа:

— Няма право да постъпва така. Рап е мой кадър. Близо две години го подготвям и не съм оставила нито една следа. Никой от познатите му не подозира, че се интересуваме от него.

— Все още не подозират — успокой я Хърли.

— Така ли? Като какъв, ако мога да зная, се представи?

— Като инструктор от Ричмънд. Казах, че съм имал спаринг с младеж на име Рап и съм останал впечатлен. Попитах инструктора какво е мнението му за него.

— И? — вметна Люис, внезапно заинтригуван.

— Около това хлапе нещо намирисва. Появил се в клуба преди три месеца, като твърдял, че няма абсолютно никакъв опит. След месец и половина побеждавал всеки с изключение на инструктора.

— Бразилско джиу-джицу? — попита психиатърът.

— Да... как разбра?

— Видях как разби Виктор днес. Този стил трудно може да се сбърка.

— Това е, изтърсва се тук, за малко не ме побеждава и счупва лакътя на Виктор... Казвам ви, този хлапак не е този, за когото се представя.

Стансфийлд започна да се изнервя.

— Бъди по-конкретен — намеси се той.

— Не знам какво е, но нещо не е наред.

— Какво? Да не мислиш, че е внедрен... шпионин? — подигравателно попита Кенеди.

— Не знам. Просто казвам, че около него нещо намирисва. Не можеш да станеш толкова добър за толкова кратко време.

Кенеди погледна Стансфийлд:

— Хайде да си кажем нещата в очите. Стан не харесва Рап, защото аз съм го вербувала. — Облегна се назад и скръсти ръце пред гърдите си. — Женомразец.

— Не ми харесва, защото не знам кой е в действителност. Трябва да знаем всичко за живота на тези момчета, преди да ги пуснем в

базата. Точно затова искам да са служили в армията. Така научаваме всичко за тях за минимум четири години назад.

— Добре, но какво печелим от това, Стан? — възрази Кенеди. — Досега не сме подготвили нито един агент, а работим по тази програма от близо две години.

— Много добре съзнавам, че нямам нито един успешно обучен агент. Болезнено добре го съзнавам. Но това не означава, че трябва да прибързваме и да рискуваме да се провалим в нещо толкова важно.

Люис се намеси с нервен тон:

— Стан, какво толкова не ти харесва в Рап?

След кратко замисляне Хърли отговори:

— Не мога да определя точно. По-скоро е предчувствие. Имам лошо предчувствие.

— Знаеш ли според мен какъв е проблемът? — измърмори Кенеди. — Всъщност два проблема. Първо... мисля, че ревнуваш. Не можеш да понесеш факта, че не си участвал в избирането му. И второ... чувстваш се заплашен.

— Какво? — сепна се той и на лицето му се изписа удивление.

— Виждаш в него свое отражение. Виждаш себе си преди четирийсет години и това адски те плаши.

Хърли презрително поклати глава:

— Глупости.

— Така ли? Е, аз мога да кажа същото за твоето предчувствие. Това са пълни глупости. Да не би да искаш да ни кажеш, че от ООП са го внедрили в предградията на Вашингтон преди двайсет и три години, възпитали са го в католическо семейство и са го пратили в Сиракюз да играе лакрос? Или е бил в КГБ преди разпадането на Съветския съюз и сега работи за своя сметка в дълбока секретност? Това е смешно. — Кенеди махна пренебрежително. — Търсиш под вола теле.

Няколко секунди никой не каза нищо. Люис заговори първи:

— Айрини е права. — Бутна стола си назад и се изправи. — Искам да ви покажа нещо. Преди да дойдете, поговорих с него. Мисля, че ще ви бъде интересно.

Отиде при конзолата на системата за наблюдение и натисна няколко копчета. На екрана се появи черно-белият образ на Рап. Седеше в кабинета на първия етаж. От високоговорителя прозвуча

гласът на Люис. Психиатърът седеше отстрани на камерата и не се виждаше на монитора.

— Това, което се случи днес, беше доста неприятно.

Рап поседя неподвижно няколко секунди, после кимна.

— Съжаляваш ли за това, което направи на Виктор?

След известно замисляне младежът отговори:

— Тук всеки отговаря за себе си.

— Не изпитваш угризения, така ли?

— Съжалявам, че се случи така, но Виктор си го просеше.

— Ясно. Дали случайно не му счупи ръката нарочно?

— „Нарочно“ е силна дума. Схватката беше разгорещена, едно нещо естествено доведе до друго.

— Едното, което доведе до друго, е това, че ръката му се счупи, преди да успее да сигнализира, че се предава.

— Не съм сигурен, че щеше да се предаде.

— Могат да те изхвърлят заради това.

— Защо?

— Сержант Смит мисли, че умишлено си счупил ръката на Виктор.

— Не виждам на какво основание. Никой не е определял какви хватки имаме право да използваме. Не трябваше само да нанасяме удари в главата и слабините.

— Ако се окаже, че си счупил ръката му умишлено, изхвърчаш.

Рап сведе очи към земята и след дълго мълчание каза:

— Тези играчки не ми харесват.

— Играчки ли?

— Да... играчки.

— За какви играчки говориш?

— Знаете за какво.

— Не съм убеден.

— Папката на бюрото ви онзи ден. — Рап посочи празната повърхност на масата. — Папката с моето име отгоре.

— Какво за нея?

— Бяхте я оставили, за да ме изпитате.

— Така ли?

— Да. Виждам как наблюдавате какво става тук. Следите внимателно всичко. — Рап посочи бюрото. — Вие не сте човек, който

ще остави папка с поверителна информация без надзор, ако няма тайна цел. Сигурен съм, че тук има скрити камери и микрофони. — Младежът посочи библиотеката, после полилея. — Преди няколко дни, когато ме повикахте и ме оставихте да седя петнайсет минути сам, сигурно сте ме наблюдавали от някоя скрита стаичка. Следили сте дали ще отворя папката да видя какво има в нея.

Люис се покашля смутено.

— Дори това да е така — каза след малко, — това не те оправдава да счупиш ръката на Виктор.

— Не съм казал, че оправдава нещо. Казвам, че се опитвате да си играете с нас. Оставяте папки наляво-надясно, определяте правила, а после позволявате на Виктор да ги нарушава. Вие бяхте в бараката днес. Кой е дал право на Виктор да счупи носа на Фред?

— С това ще се заемем отделно. Сега обсъждаме твоето поведение.

— Видях как реагирахте, когато Виктор счупи носа на Фред. — Рап замълча за момент и сведе очи към ръцете си. — Знаете ли какво си мисля? Мисля, че Виктор не се вписва в картината.

— Как така?

— Ако съдя по това, което наблюдавам, откакто съм тук, има две възможни заключения за Виктор. Или е кандидат като всички нас, или е част от процеса на селекция.

— Част от процеса?

— Той работи за вас. Виктор е един от инструкторите.

— Защо ни е да правим такова нещо?

— За да ни наблюдавате по-отблизо. Внедрявате Виктор сред нас и той започва да ни предизвиква, докато някой допусне грешка. Разпитва ни как се казваме и откъде сме. Подтиква ни да се прецакаме сами, за да можете да изритате онези, които не са достатъчно дисциплинирани.

— Интересна теория.

— И в двата случая методите ви куцат. Доколкото разбирам целта на тази програма, Виктор не е от хората, които търсите. Ако е кандидат за агент и вие не осъзнавате, че не става за това, не съм убеден, че искам да работя за хора, които не схващат очевидното.

— А ако е един от инструкторите?

— Ако е инструктор, това е доста лош метод да обучавате хора с добра военна дисциплина.

— Да приемем, че второто ти предположение е правилно. Въпреки че знаеше всичко това... ти реши да счупиш ръката на Виктор.

Рап поклати глава:

— Имах подозрения, но не бях сигурен. Когато счупих ръката му, видях как реагирахте вие и другите инструктори. Тогава се убедих, че е един от вас.

Последваха няколко секунди мълчание. След малко Люис попита:

— Мислиш ли, че си човек с добри морални принципи?

Рап се изсмя:

— Ето пак тези мъгляви въпросчета.

— Знам, че не ти харесват, но моля те, постарай се да отговориш на този.

— Имате предвид дали разбирам разликата между добро и зло, така ли?

— Да.

Рап се подвоуми.

— Бих казал по-скоро да.

— Но...

— Тук... на това място... изглежда, че тази граница постоянно се измества.

— Дай пример.

— Онзи вкиснат дъртак... оня, за когото ме предупреди агентката, дето ме вербува... Идвам тук и само след пет минути двамата се озоваваме в бараката. Той ми казва да се откажа, за да не си губим времето взаимно. Не съм съгласен и му предлагам да проверим дали ставам за тази работа. Той ясно определя правилата — че не можем да използваме удари в главата и слабините. Излизаме на тепиха и след дващест секунди аз вече го държа на земята. Още две секунди, и щеше да изгуби съзнание. Тогава той ме стисна за топките и на практика почти ме направи евнух. Едно „извинявай“ не ми каза. Просто изчезна и оттогава не съм му видял очите. После пускате Виктор да си прави каквото иска, докато инструкторите издевателстват над останалите. Днес пак излизаме да се бием и инструкторите съвсем

ясно забраняват ударите в главата и под кръста. А какво прави Виктор? Фред за малко да го надвие, а той *прас* — в лицето. Видях изражението ви, но другите двама дори не реагираха. Абсолютно лайняна история. Не разбирам как очаквате от нас да спазваме каквито и да било правила. Сега сте ме извикали тук... и макар че технически не съм направил нищо забранено, заплашвате, че ще ме изритате.

— Не съм те заплашвал.

— Казахте, че според сержант Смит трябва да ме изхвърлите. Това си е чиста заплаха.

Люис спря записа и погледна Хърли. Скръсти ръце и заяви:

— Това е един от най-трудните сеанси, които съм водил. И знаеш ли защо?

Хърли поклати глава.

— Защото бях съгласен с всичко, което той каза.

18.

Стансфийлд застана на края на кея, погледна луната и отново премисли всички грешки, които бяха допуснали. Въпреки че не го показваше — никога не издаваше емоциите си — той беше бесен от случващото се тук. Беше дал прекалено голяма свобода на Хърли и макар че част от гнева му беше насочена срещу инструктора, повече бе ядосан на себе си. Как не беше забелязал признаците по-рано? Това място, тази операция — всичко бе негова отговорност. Кенеди се беше опитала да го предупреди по най-деликатния възможен начин, но всеки ден трябваше да мисли за стотици други проблеми на националната сигурност. Що се отнасяше до Хърли, там винаги нещо му се губеше. Особено в оперативната страна на нещата. Познаваше Стан по-отдавна от когото и да е друг в Управлението. Познаваше неговите способности и малкото му, но сериозни слабости.

С годините беше преживял няколко неприятни случая, когато Хърли го бе разочаровал, но дори великият Тед Уилямс грешеше от време на време. Познаваха се от Будапеща, от лятото на 1956-та, когато в тогавашния съветски сателит положението сериозно се беше нажежило. Стансфийлд, около трийсетте, вече стремглаво се издигаше в йерархията на новосъздаденото ЦРУ, а Хърли, на двацет и няколко и току-що завършил обучението си, копнееше за бойни подвизи. В разгара на унгарското въстание Стансфийлд видя истинския талант на Хърли да върши поразии. Той бе способен, необуздан и много други неща: някои — добри, други — лоши. Едно обаче не можеше да се отрече. Хърли умееше да влезе под кожата на врага. Знаеше как да го предизвика, да го вбеси, да му пусне кръв и някак да се измъкне от всичко това само с няколко драскотини. В шпионския занаят човек лесно можеше да влезе във въртележката на рутината. Събуждаш се в апартамента си, отиваш на работа в посолството, излизаш да обядваш в близката закусвалня, връщаш се в посолството, може да те поканят на коктейл в някое друго чуждо представителство, вечерта се отбиваш да пийнеш в някой бар и накрая пак се прибираш в квартирата. Човек можеше да се движи свободно из някоя чужда столица без голям риск

за работата или живота си. Не и Хърли. Когато пристигнеше на ново място, веднага отиваше в най-размирните квартали на града. Оpozнаваше проститутките, барманите и най-важно, черноборсаджиите, които ненавиждаха властимащите си покровители. Хърли постоянно съобщаваше сведения за нарастващото гражданско недоволство и се доказва като първокласен агент. Стана незаменим сътрудник на Стансфийлд.

Тази вечер обаче заместник-директорът на ЦРУ имаше резерви. Будапеща отдавна бе минало. С времето всеки губеше уменията си. Най-логичното решение беше да дадат на Хърли някой канцеларски пост, но това бе все едно да впрегнеш състезателен кон да оре. Това щеше да го убие. Стансфийлд погледна към къщата. Преди малко беше излязъл мълчаливо от съвещанието, за да се поразходи сам край езерото. Един кратък жест бе достатъчен, за да инструктира телохранителите си да го изчакат на върха на едно ниско възвишение. Хърли скоро щеше да го намери. Нямахше нужда да го вика.

Стансфийлд виждаше, че колегата му ясно съзнава колко го е разочаровал. Хърли изглеждаше по-умърлушен от всеки друг път, когато се бяха виждали, и това можеше да се дължи на много фактори. Най-потискащото за него явно беше насиненото око. Когато разбра, че виновникът е новият избраник на Кенеди, Стансфийлд за малко не си прехапа езика. Хърли бе ненадминат в бойните си умения. В Ленгли се разказваха легенди за неговата издръжливост на болка, за бързината му, лукавството му и пословичния му талант да напипва слабото място на противника, дори на най-едрия и най-силния.

Стансфийлд добре разбираше грешките си. Той бе позволил на Хърли да създаде собствена секта — малката, автономна група на снайперистите от Специалния оперативен отряд. Всички те бяха изключително талантиливи и полезни, но се отнасяха с явно презрение към всеки, който не беше в редиците им. Дори доктор Люис беше изказал загриженост. Кенеди многократно го предупреждаваше. Тя имаше таланта — умението да предвиди накъде вървят нещата. Знаеше, че трябва да се нагаждат, да променят целите и тактиката си, и отдавна се опитваше да привлече вниманието на Стансфийлд върху това. Проблемът беше в това, че заместник-директорът по оперативната дейност отговаряше за всичко и всички. За всеки ценен агент във всеки важен град на планетата и за целия помощен персонал,

натоварен с поддръжката им. Цялата оперативна дейност бе разбита на отделни сегменти и голяма част от това не беше документирано по никакъв начин. Работата на Стансфийлд приличаше на безкрайна партия шах, която ден след ден се разиграваше в главата му.

Той чу тихи стъпки по стълбите към езерото. Обърна се и различи силуета на Хърли на лунната светлина. Г-образната платформа на кея се разлюля под краката му. Хърли се приближи мълчаливо до шефа си и извади пакет „Кемъл“. Предложи една на Стансфийлд, който обичаше да се връща към стария си навик, когато съпругата му не беше наблизо. Двата мъже застанаха с лице към езерото, загледани в осеяното със звезди небе. След няколко дръпвания от цигарата Хърли промърмори:

— Оплесках нещата.

Стансфийлд кимна в знак на съгласие.

— Може би трябва да се оттегля.

Стансфийлд обърна леко глава към стария си колега:

— Готов съм да приема много неща от теб, но самосъжалението не е едно от тях. Ти никога не си бил пораженец, затова недей да започваш сега.

— Оставих се на едно колежанче да ме натупа.

— Просто получи полезен масаж на прекалено високото си самочувствие.

— Нищо не разбираш. Това не трябваше да се случва. Още не мога да си обясня как се случи. Наистина, вече не съм млад, но въпреки това дори с вързани ръце мога да преборя деветдесет и девет цяло и девет процента от хората там.

— Знам, че никога не си бил силен по математика, но отговорът е доста ясен.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Ако можеш да пребориш деветдесет и девет цяло и девет процента от хората там, а този младеж успя да те надвие, значи той е останалите нула цяло и един процента.

Хърли поклати глава:

— Не разбирам как е възможно. Той не е достатъчно подготвен.

— Не разбираш, защото не искаш да разбереш. Аз също направих малко проучване. Айрини е открила един изключителен спортист. В средите на лакроса дори го смятат за чудо на природата.

Знаеш ли например, че се нарежда сред най-добрите играчи на лакрос за всички времена?

— Какво общо има това с боя?

— Отличният спортист може да научи почти всичко, и то за много по-кратко време от посредствения. Твоята най-голяма грешка обаче — сериозно добави Стансфийлд — е, че си позволил дълбоката ти лична омраза към всеки, който не е носил военна униформа, да замъгли преценката ти.

— Да, но...

— Няма „но“! Това момче е трикратен национален шампион. Надвил те е спортист от световна класа.

— Спортист без никаква специална подготовка.

— Ти сам каза, че е тренирал.

— Да се търкаляш по постелките в някой квартален клуб по бойни изкуства не е тренировка.

Стансфийлд въздъхна отегчено. По този начин изпускаше парата, за да не избухне. На някои хора им стигаше едно смърряне, за да разберат грешката си. Хърли не беше сред тях. Налагаше се доста да го биеш по канчето, докато изобщо нещо му влезе в главата.

— Съжалявам — виновно каза той, — но още не мога да приема историята на този хлапак за чиста монета.

— Стан, ти си най-големият инат, когото познавам, и това е много показателно. Много пъти си го използвал в своя полза, но ти е докарвал и неприятности. И преди да започнеш да спориш с мен, спомни си, че аз съм човекът, който те е измъквал от тези неприятности през годините. Използвал съм много връзки, за да ти спасявам задника. Затова искам да ме изслушаш. Този хлапак те е победил и честно да ти кажа, не ме интересува как го е направил и къде се е научил да се бие така. Факт е, че те е натупал, и това само по себе си го прави много подходящ кандидат.

Хърли най-после разбра.

— Добре, какво искаш да направя?

— Да поправиш грешката си.

— Как мога да поправа грешката си, като дори не знам къде съм сбъркал?

— Стига си се преструвал на по-глупав, отколкото си. Много добре знаеш къде. Просто не ти е в характера да си признаваш

грешките. Затова се замисли по-дълбоко и ще ги откриеш. Между другото, аз също допуснах доста грешки. В крайна сметка, всичко това е моя отговорност. — Той погледна към къщата. — Последният час там вътре беше един от най-срамните в кариерата ми.

Хърли мълчеше засрамен.

— Ние трябва да предвиждаме всичко — продължи Стансфийлд. — Ние сме старите кучета, а току-що двама младоци ни отвориха очите за нещо, което отдавна трябваше да забележим. Навремето забелязвах тези неща. От организационна гледна точка ти си пълна скръб. Меко казано. Твоето място е на терена. Всичко това... — Стансфийлд вдигна ръце и посочи местността около тях — ... ме подлъга да си мисля, че сме ти осигурили оперативна среда. Но всъщност то те ограничава.

— Ами, тогава върни ме на терена — почти умолително изрече инструкторът.

Приятелят му се замисли, докато дърпаше за последно от цигарата. Много сентенции можеха да се приложат към шпионажа, но едва ли имаше по-подходяща от поговорката „Който не рискува, не печели“. В един момент се налагаше да се включиш в играта. Напоследък Стансфийлд получаваше обезпокоителни секретни телеграми, че радикалните ислямисти са заловили още един негов агент. Време беше за ответен удар.

— Стан, тези ислямисти няма да се откажат сами.

— От десет години все това ти повтарям.

— В общата картина на нещата досега те бяха само дребно неудобство, но усещам, че се готви нещо по-голямо. Те се организират, усъвършенстват и разпространяват като зараза.

— Можеш да благодариш на проклетите саудитци и иранци.

Вярно беше, помисли си Стансфийлд. Много малко хора разбираха кръвната вражда между сунитите и шиитите. Двете секти ставаха все по-радикални, все по-агресивни. Не можеше да се чака повече. Стансфийлд понижи глас:

— Стан, след шест месеца искам да си готов за действие. Престани да третираш тези момчета като кандидати за специалните части. Айрини е права. Не ме интересува дали ще могат да оцелеят една седмица в джунглата само с нокторезачка. Искам да са

подготвени за действия в градска среда. Ще прикрепя доктора към теб. Слушай го. Той разбира от тези неща.

— Добре... а след шест месеца? — попита Хърли с оптимистичен тон.

— Ще ти дам зелена светлина за действие. Трябва да нанесем отведен удар на тези негодници. Искам да им вземем съня. Да будуват нощем и да се питат кой ще е следващият. Искам да треперят от страх.

Хърли се усмихна обнадеждено:

— Знам точно какво да правя.

— Хубаво... И още нещо. Вече си почти на шейсет. Това е работа за по-млади хора. Особено в твоята сфера. Нашите дни са преброени. Трябва да започнем да се доверяваме на новото поколение. След десет години те ще поемат щафетата, а нас може вече да ни няма.

Хърли се усмихна:

— О, аз не се давам без бой.

19.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Саяд избърса челото си с един парцал. Отпред фланелката му бе опръскана с кръвта на мъжа, който току-що се беше признал за виновен в хиляди грехове. В подземиято беше топло и влажно, а той киснеше тук почти цял ден. Не си спомняше кога за последно му се беше наложило да се труди толкова, докато накара някого да проговори. Беше жаден и гладен, но трябваше да почака. Всички се бяха събрали горе и неспокойно чакаха да чуят какво е открил.

Саяд остави клещите на металната количка. Инструментът отскочи и се отвори; измежду щипците изпадна окървавен нокът. Бяха общо осем, разхвърляни върху неръждаемата стоманена повърхност, лепкави и изцапани с кръв и тъкан. Саяд спря да се полюбува за секунда на творението си. С всеки пленник беше различно. За някои само заплахата с физическа болка бе достатъчна, за да признаят коварството си. Други, като тази еврейска свиня, искаха малко повече усилия. Саяд бе изпробвал множество различни методи, но предпочиташе изтръгването на ноктите на ръцете и краката по простата причина, че бяха общо двацет. И отново порастаха.

Беше наблюдавал разнообразни способности за мъчение. Повечето бяха зверски жестоки и изпълнени без мисъл и планиране. Най-разпространеният метод бяха ударите и ритниците, но приложени към човек, трениран да търпи болка, най-често не водеха до нищо. Пробождането с нож, нанасянето на порезни рани и прострелването бяха по-ефикасни, но те налагаха на пленника да се окаже лекарска помощ, ако искаш да продължиш да го разпитваш. Имаше издевателства от рода на набутване на главата в кофа с човешки екскременти, натикване на предмети в отворстия, където не им беше мястото, и други подобни, от които Саяд се отвращаваше. Другият метод, който използваше, беше електрошокът. Изключително ефикасен и чист способ. Единственият му недостатък бе рискът от инфаркт и дълготрайни мозъчни увреждания. Саяд обичаше да отделя повече

време на пленниците си. Един пълен разпит можеше да продължи месеци.

Той не разбираше защо някои негови колеги толкова бързаха да се отърват от такава ценна придобивка. Глупаво беше да убиеш пленника веднага след като признае за лъжите си. На този етап разпитващият започваше да вижда едва върха на айсберга. Признанието за вина бе само това и нищо повече. Истински ценната информация се криеше заровена дълбоко в мозъка на пленника и трябваше бавно и внимателно да се измъкне на повърхността. А това искаше време.

Саяд избърса ръцете си в мокра от кръв кърпа и каза на пазачите:
— Почистете раните и превържете пръстите. Не искам да се инфектират.

Отново облече черната си риза и излезе от стаята за разпити. Когато се качи на горния етаж, във фойето се мотаеха десетина души. Повечето бяха цивилни, имаше няколко с камуфлажни униформи, но всичките бяха въоръжени с автомати и пистолети. Саяд продължи по стълбите до втория етаж, където в коридора се тълпяха още въоръжени мъже.

Той се намръщи. Присъствието на толкова много хора можеше да привлече вниманието. Колегите му бяха прекалено ограничени. Все още си мислеха, че водят сухопътна война с враждебно настроени групировки. Колите бомби, снайперистите и нападенията на въоръжени отряди продължаваха да бъдат заплаха, но най-голямата опасност идеше от израелските и американските самолети. Всички тези мъже не бяха дошли пеша, което означаваше, че пред сградата има спрени прекалено много коли. Точно по тази причина Саяд пътуваше само с ограничен контингент от телохранители. Тримачетирима обикновено бяха достатъчни. Останалите му колеги бяха или прекалено страхливи, или прекалено горделиви, или прекалено глупави, за да разберат каква лудост е да пътуват с толкова големи конвои.

В коридора пред залата в задната част на сградата стояха осем телохранители. Саяд се приближи към един, чието лице му беше най-познато, и промърмори:

— Моля се в името на нашата кауза отвън да няма спрени повече от шест коли.

Телохранителят погледна към улицата и без да отговори, се отдалечи тичешком.

Саяд остана доволен, че поне един от тези малоумници знае как да изпълнява заповеди. Той отвори вратата на залата и завари четирима души вместо очакваните трима. Мустафа Бадредин, предводителят на „Ислямски джихад“, седеше на главното място на масата. Вдясно от него бе водачът на военизираното крило на организацията, Имад Мугния, а до него — полковник Амир Джалил от иранското разузнаване. Той бе иранската свръзка между „Ислямски джихад“ и „Хизбула“. Четвъртият присъстващ, Абу Радих, не беше желан тук, поне доколкото това засягаше Саяд. Той бе представител на „Фатах“, тази изключително ненадеждна шайка негодници, които претендираха, че изразяват волята на близо петстотинте хиляди палестинци, живеещи в Ливан. Според консервативното мнение на Саяд те бяха обикновени улични бандити, които постоянно търсеха въоръжени конфликти, за да се замесят. Ставаха само за две неща: за буфер срещу израелците на юг и за пушечно месо срещу християнските милиции на изток.

— Е? — попита полковник Джалил.

Саяд се престори, че не забелязва иранеца, и се обърна към Мустафа Бадредин:

— ЦРУ.

— Знаех си! — възкликна Радих.

Саяд погледна малоумника, който им бе навлякъл този проблем, и изсъска:

— Нищо не си знаел.

— Знаех — настоя Радих.

— Откъде си знаел? Какви доказателства имаше за принадлежността на този човек към ЦРУ?

— Имам информатори.

Саяд се изсмя. Това бяха празни приказки и всички в стаята го знаеха.

— Ами бизнесменът, когото отвлякохте миналата седмица? Той какво ви каза?

— Призна, че е американски агент.

Саяд се съмняваше в това, но глупакът току-що си беше вкарал автогол.

— В такъв случай трябва незабавно да ми го предадеш.

Радих осъзна грешката си.

— Абе... той призна още много неща — измънка той. — Хората ми още не са приключили с разпита.

Погледът на Саяд ясно подсказваше, че не вярва на нито една негова дума.

— След няколко дни ще докладвам подробности — увери го Радих.

Саяд го изгледа презрително и се обърна към останалите мъже:

— Пленникът долу е агент на ЦРУ, който е прекарал по-голямата част от изминалите четири години в Дамаск. Моето правителство ще иска да направи оценка на щетите, които е нанесъл. За да го направя, Радих ще трябва да ми предаде заложника си. Това е заповед, неподлежаща на обсъждане.

— Ама той е мой заложник — почти изкрещя Радих. — Това е моя операция.

— Операция, която никой не е одобрил.

Радих се престори, че не е чул последното, и продължи да нарежда:

— Той е изключително ценен. Каза ни, че фирмата му е обещала да плати голяма сума, ако го освободим.

— Не и ако е американски агент. — Саяд тъжно поклати глава и почеса черната си брада. — Както много добре знаем, американците не преговарят за заложници. Особено ако са от ЦРУ. — Посочи тавана и добави: — По-вероятно е да го проследят и да ни пуснат някоя бомба.

Другите мъже се спогледаха тревожно.

— Ами другият американец? — попита Бадредин, като се обърна към водача на „Фатах“. — Онзи, когото отвлече пред хотела му. Той призна ли, че е агент?

— Така подозирам — отвърна Радих, доволен от смяната на темата.

— Какво правеше в Бейрут?

— Работи в една от големите им телекомуникационни компании.

Радих продължи да говори за пленника си, но Саяд не го слушаше. Агентът от ЦРУ в подземиято беше потвърдил, че другият американец наистина е бизнесмен. Саяд обаче нямаше намерение да помага на глупака от „Фатах“. Можеше да бъде сигурен само след като

прекара месеци в разпити на двамата мъже. Саяд погледна Мугния и каза:

— Сред тези американци има много способни лъжци. Необходима е умела ръка да изтръгне истината.

Мугния кимна и за първи път заговори:

— Това съвпадение не ми харесва. Трябва да предадем пленника на Саяд. Той ще разнищи всичко.

Саяд изпита тайно задоволство. Мугния имаше славата на човек, който убива всеки, дръзнал да му противоречи. Радих нямаше да посмее да не му се подчини.

— Всичко това е много обезпокоително — промърмори иранецът.

Саяд не можеше да понася този тип. Той бе самопровъзгласил се интелектуалец, участвал в кликата, която беше свалила шаха и довела ислямската революция в Иран.

— Връщането на американците не е добър знак — отбеляза Джалил, като поглади долната си устна с показалец. — Нищо хубаво няма да излезе от това, че се бъркат в работите ни.

— Аз ще разбера какво са намислили — уверено заяви Саяд.

Тримата мъже се спогледаха, без да обръщат внимание на Радих, който с всяка секунда изглеждаше все по-нервен. Бадредин заговори от името на цялата групичка, като се обърна към палестинеца:

— Моля те, предай заложника на Саяд възможно най-скоро.

— Това означава още тази вечер — добави Саяд, за да не даде на негодника възможност да шикалкави.

— Това е невъзможно — възкликна Радих, сякаш го караха да лети до луната. — Този човек е прекалено ценен. Аз съм напълно способен да разкрия истинската му самоличност. — Махна с ръка. — До няколко дни ще ви представя пълен доклад.

— Не става — настоя Саяд. — Искам го довечера.

— Няма да ти го дам. Той е мой пленник.

Мугния се наведе напред и се втренчи в палестинеца. В стаята като че ли изведнъж стана по-студено.

— Не си спомням да си ми искал разрешение за провеждането на тази операция — отбеляза той.

— Ами ти кога си ми искал разрешение за твоите операции?

— Аз нямам нужда от твоето разрешение — с леден глас изсъска Мугния.

— Не е честно.

— Ти си поканен на тези срещи само от уважение. Нищо повече.

— Всички вие постоянно вземате заложенници и натрупахте тлъсти печалби, докато над моя народ се сипеха бомби, но аз нищо не съм ви казал. Сега искам само да ми позволите да взема своя дял от плячката. Не ме допускате като партньор в никое от начинанията си, затова се налага сам да взема онова, което ми се полага по право. Винаги съм ви бил верен, а ето как се отнасяте към мен.

Мугния безсилно разпери ръце. Погледна Бадредин и Джалил:

— Вразумете го, преди да съм го застрелял.

Саяд не издаваше чувствата си, но всяка минута от този разговор го забавляваше.

Бадредин въздъхна дълбоко и каза:

— Това е само временна мярка. Предай пленника на Саяд. Той несъмнено е най-подходящият човек за тази работа. След като свърши, ако американецът наистина е бизнесмен, ще ти го върне и ще можеш да се пазариш за откуп. Така е справедливо.

Радих нервно се размърда на стола. Не искаше да предава пленника си, но не можеше да не се подчини на тези четирима мъже. Всеки един от тях можеше да го убие преди зората на новия ден. Той разбираше какво е замислил Саяд. Ако американецът наистина работеше в телекомуникационна компания, цената му можеше да достигне няколко милиона долара. Изпусне ли го веднъж, Радих можеше да се смята за късметлия, ако успее да прибере половината от подкупа. Все пак половин подкуп беше по-добре, отколкото да е мъртъв. Затова с голяма неохота отговори:

— Добре. — Погледна косо Саяд и добави: — Можеш да го разпиташ в моя лагер.

Саяд се изсмя:

— Абсурд.

— Защо?

— Защото аз казвам. Не съм длъжен да ти обяснявам.

— Това е безумие — оплака се Радих, като погледна останалите трима.

Преди някой от тях да коментира, Саяд заяви:

— Трябва да информирам Дамаск за създалото се положение и да продължа разговора си с американския агент. Искам пленника до десет часа довечера, за да разнищя по-скоро тази история. Затова те съветвам да побързаш. — Погледна към тавана. — Ние четиримата сме твърде апетитна мишена, а с този американец в мазето от тях можем да очакваме всичко. Може да имат и други шпиони в околността. — Тръгна към вратата и заключи: — Утре ще ви съобщя още информация.

ВТОРА ЧАСТ

20.

ИСТАНБУЛ, ТУРЦИЯ

От всички промени, които Рап трябваше да направи през шестте месеца на обучението си, най-трудно бе да свикне със самотата. С постепенното навлизане в новия занаят той все повече се изолираше от приятелите си. Голямата промяна не беше в това, че не ги виждаше достатъчно често. Основното бе духовното отчуждение. С всеки изминал ден те имаха все по-малко общо помежду си. Животът му ставаше все по-уединен.

Рап бе имал сравнително нормално детство. Беше израсъл в хубаво предградие на средната класа във Вашингтон и не вършеше големи пакости. В училище се справяше добре, макар че някои предмети, като френския, му бяха доста по-лесни от точните науки. Ставаше най-добър във всеки спорт, с който се захванеше, и това му осигуряваше уважението на другите деца. Имаше само един недостатък, и то доста сериозен.

Когато беше на тринайсет, баща му внезапно почина от инфаркт. Това бе тежък удар, но Рап не изпадна в отчаяние и не се затвори в себе си. Истината бе, че баща му не се занимаваше много с него. Беше влюбен в работата си, а през уикендите обикновено играеше голф. В никакъв случай не беше лош баща. Бе справедлив и искрен към двете си момчета и доколкото Рап можеше да определи, не изневеряваше на майка му и се отнасяше към нея с цялото уважение, което тя заслужаваше. Не беше нито добър, нито лош — просто баща.

Рап имаше няколко добри приятели в квартала и баща му се беше проявил като достатъчно предвидлив да си направи застраховка „Живот“, тъй че животът на семейството не се промени много. Единствените неловки моменти се получаваха на събиранията след състезание, когато само Мич идваше сам и неизменно го обземаха спомени за уикендите с баща му, но през останалото време основните му грижи бяха свързани с майка му и малкото му братче.

Най-голямата промяна настъпи в личните му контакти. Рап винаги беше търсил стабилност във връзките си. Приятелите му станаха по-важни от всякога. Не че преди това не бяха важни, просто не се беше замислял за това. Достатъчно бе да излезе на улицата, да се качи на колелото и на една-две пресечки от дома си можеше да поиграе баскетболен или бейзбол. Смъртта на баща му го накара да осъзнае, че времето не чака. Рано или късно всеки умира. Някои по-рано, други по-късно, но нямаше как да се избегне и тъй като не разчиташе много на прераждането, той си даде сметка, че човек трябва да се възползва максимално от живота. Това го подтикна да се фокусира с удивителна целенасоченост върху приятелствата и интимните връзки в младостта си.

Тогава се появи Мери. Срећнаха се, когато Рап беше на шестнайсет. Той играеше бейзбол, а тя тичаше на стадиона. Не можеше да каже дали се влюби в нея от пръв поглед, защото още не знаеше какво е любов, но чувството не приличаше на нищо друго, което бе изпитвал. Като че ли всички силни емоции, които познаваше, го заляха като мощна вълна и това го уплаши до смърт, защото за първи път в живота си усещаше, че губи контрол. За щастие тя бе човек, здраво стъпил на земята, и прояви достатъчно разум, за да не го измъчва прекалено много. Баща ѝ бе капитан на военен кораб и голям любител на лакроса. Имаше три дъщери и затова с ентузиазъм посещаваше мачовете на Рап. Рап и Мери бяха гаджета в гимназията, после заедно отидоха в колежа в Сиракюз, където тя се състезаваше в отбора по лека атлетика и в крайна сметка бе приета във Висшето училище по обществени комуникации в Нюхаус. Искаше да стане спортен коментатор. Една студена декемврийска нощ през 1988 г., когато Мери се прибираше от обучение в чужбина, самолетът ѝ бе взривен във въздуха над Шотландия. Загинаха всичките 259 пътници и хора от екипажа плюс още 11 души на земята. Терористичната атака, влязла в историята като „Трагедията от Локърби“, беше съкрушителен удар за Рап.

Двамата с Мери вече правеха планове за живота си заедно. Говореха за деца, за амбициите и страховете си, но нито за миг не допускаха, че единият от тях може да го няма. Ако смъртта на баща му почти не му се отрази, този път се случи точно обратното. Рап бе съсипан. Беше се върнал у дома за Коледа и се канеше да тръгва, за да

вземе Мери от летището. Странно, но когато научи новината, той не се усъмни, не отказа да приеме истината, не поиска доказателства. Новината за атентата вървеше по всички канали и нямаше съмнение, че Мери е била на борда. Беше му се обадила от „Хийтроу“, преди да се качи.

През първата седмица Рап не беше на себе си. Отказваше да се вижда с когото и да било, дори с родителите ѝ, и излезе от мазето чак в деня на погребението, избръснат и с костюм и вратовръзка. Майка му и брат му Стивън го придружиха до църквата, където седя през цялото време като вцепенен. По време на службата обаче се случи нещо забележително. Шокът, болката, мъчителното самосъжаление от това, че никога повече няма да я види, никога повече няма да я докосне, никога повече няма да усети аромата ѝ и така нататък — списъкът продължаваше до безкрай — го заляха като мощна вълна, заплашваща да го удави.

Докато седеше на църковната скамейка, заобиколен от разплакани хора, от толкова много скръб, на Рап изведнъж му се прииска да се махне от всичко това. Той не желаше да сподели мъката си с тези хора. Никой от тях не познаваше Мери, както я познаваше той. С нея бяха умрели и всичките му мечти. Животът му се бе преобърнал, беше разбит. Рап никога не беше изпитвал самосъжаление и сега от това му се повдигаше.

Той взе жалките си, егоцентрични чувства и ги запрати в най-затътеното кътче на душата си. Като заместител остави единственото, което имаше на разположение — гнева. Този гняв бавно го обгърна като рицарска броня. За първи път, откакто научи новината за смъртта на Мери, Рап видя изход за себе си. Слаба светлина в дъното на тунела. Не знаеше какво е това, но знаеше, че трябва да върви натам. Това бе единственото, в което виждаше някаква надежда. Всички тези хора около него можеха да седят и да се самосъжаляват. Не и той. Той искаше да причини болка на някого. Искаше да накаже някого. Не знаеше как ще постигне целта си, но беше сигурен, че иска да убие хората, виновни за взривяването на самолета. Рап нямаше представа дали това е правилно или не, но не му дремеше. Знаеше само че гневът ще му помогне да преодолее болката.

Между Рап и Хърли бе възникнала силна взаимна омраза. Психиатърът му беше казал, че това няма значение, стига да са

обединени от общата омраза срещу врага. От първата им среща бяха изминали шест странни месеца и сега, като се замислеше, Рап се чудеше как се е отървал без сериозни поражения. Младостта го зареждаше с кураж, но от сегашната му гледна точка всичко изглеждаше различно. Чувстваше се като въжеиграч, на когото са казали да не поглежда към земята. Правиш стъпка след стъпка по въжето и едва когато стигнеш до другия край, осъзнаваш какво си направил и започваш да си мислиш, че сигурно си луд, за да се захванеш изобщо с такова нещо.

Той не можеше да посочи в кой ден и час инструкторите решиха да прекратят физическите и психическите издевателства. На тяхно място дойде осемнайсетчасово ежедневие, подредено минута по минута, напомнящо по-скоро на учебен процес, отколкото на военно обучение. Пак имаше дълги кросове, лицеви опори и коремни преси, но целта вече бе да поддържат бойците в максимално добра форма, а не да ги принудят да се откажат. Най-тежък беше денят, след като счупи ръката на Виктор.

През първата седмица всяка сутрин ставаха в пет. Рап нямаше нужда от будилник. Скачаше от леглото още щом чуеше отварянето на вратата, но в деня след схватката с Виктор някой обърна леглото му и той се изтъркаля на прашния под. След тежкото приземяване се изправи замаян. Все още беше тъмно и той бе скован от съня, затова ударът му дойде изневиделица. Някой го фрасна в слънчевия сплит и той се преви на две; следващият удар уцели лявото му око. Рап се просна на земята, като отчаяно се опитваше да си поеме въздух подобно на голям шаран, изваден от водата.

Лампите изведнъж светнаха и върху него се изсипа порой от псувни. Злобният дъртак стоеше надвесен над него със стиснати юмруци и самодоволно изражение на лицето. Ако Рап имаше оръжие в този момент, сигурно щеше да го застреля. Старикът заповяда на петимата младежи да излязат навън и през следващите четири часа ги подложи на невъобразими изпитания. Единият припадна от изтощение, а друг просто каза, че се отказва. Останаха само Рап и Фред. Тогава копелето насочи цялото си внимание върху Рап. До обяд остана само той. Това, което преля чашата, беше един нерегламентиран удар по тила.

— Ако още веднъж ме удариш така, ще те пратя в болницата — заплаши Рап.

Дъртакът му заповяда да се върне в бараката и двамата отново стъпиха на тепиха. Този път Рап загуби по правилата. Поне така си мислеше отначало. Докато лежеше на постелката окървавен и изтощен, той си даде сметка какво всъщност е станало. Старикът не беше убеден, че ще успее да го надвие, ако се бие по правилата, затова се бе погрижил да го омаломощи. Беше го изхвърлил от леглото в четири и издевателства над него осем часа, за да изцеди силите му. При тези условия Мич нямаше шанс. Старият мръсник приемаше нещата лично, а това не се вписваше в представите на младежа за организацията, в която искаше да влезе. Всичко това започваше да му намирисва на гнило. Рап се изправи, каза на дъртака точно какво мисли за него и си тръгна.

Събра багажа си и беше вече на вратата, когато се появи психиатърът. Той се опита да го убеди да не си тръгва и когато не успя, направо започна да му се моли да остане. Рап беше непреклонен, затова Люис разкри всичките си карти. Представи се официално и призна, че Виктор наистина е бил един от инструкторите. Обясни, че лично се е противопоставил срещу инфилтрирането му сред обучаемите. Рап го попита за името на зловния дъртак, но Люис отговори:

— Ако останеш до края на обучението, ще разбереш кой е, но дотогава не мога да ти кажа.

Когато Рап се заинати, психиатърът обясни, че макар и не особено приятен за компания, старикът е един от най-способните в техния занаят. Увери го, че вече няма да има мръсни номера и отсега нататък ще се съсредоточат върху истинското обучение. Рап още се колебаеше. Той просто не виждаше как зловният дъртак би могъл да промени поведението си. Почувствал неувереността му, Люис каза:

— Ти си един от най-способните, които съм виждал. Наистина можеш да ни бъдеш полезен. Това отчасти обяснява защо той е толкова безкомпромисен към теб.

Рап най-сетне склони. Бяха останали само двамата с Фред. Пак започваха всеки ден с тренировка, но останалото време прекарваха в класната стая, в бараката, на стрелбището или на тренировъчните полигони в Ричмънд и в Атланта. Упражняваха уменията си срещу

случайни мишени — нищо неподозиращи бизнесмени. Следяха ги, наблюдаваха всяко тяхно движение, дебнеха удобна възможност да ги ликвидират. Люис и старикът анализираха и критикуваха действията им.

В къщата край езерото им беше разрешено да говорят само на арабски. Усъвършенстваха бойните си умения с всяко оръжие, което човек може да си представи. Най-голямо внимание отделяха на боравенето с нож и пистолет, но учеха и как да откриват потенциално смъртоносни предмети във всяко помещение, в което влезеха. Не минаваше ден, без злюбният дъртак да им напомни крайната цел на обучението им — да се превърнат в хладнокръвни убийци. Учеха физиология, за да знаят най-добрите начини да убиеш или обезвредиш човек. Станаха отлични стрелци с всякакви оръжия и с двете ръце. Усвояваха методи за измъкване и укриване, боравене с експлозиви и тънкостите на шпионажа.

В последния етап от обучението им казаха, че ако се случи нещо с тях, остават сами. Посолствата и консулствата бяха забранена територия. Американските власти не подозираха за съществуването им и със сигурност нямаше да тръгнат да ги спасяват, ако попаднат в беда. Злюбният дъртак ги попита дали приемат това условие. Ако не, можеха да си тръгнат веднага, без никой да ги упреква за нищо. Почти без да се замислят, Фред и Рап заявиха, че разбират необходимостта от тази изолация. И двамата бяха в играта.

Тогава Хърли се представи официално и им каза, че вече могат да разкрият истинската си самоличност. Двамата го бяха сторили още преди няколко месеца, но сега се представиха, сякаш го правеха за първи път. След това трябваше да запомнят дълъг списък от адреси и телефонни номера в Европа и Близкия изток. Не минаваше ден, без Хърли да им напомни, че правителството на САЩ не подозира за съществуването им. Ако ги заловяха за престъпна дейност в чужда страна, никой нямаше да ги защити. Никой нямаше да изпрати спасителен отряд или да използва дипломатически канали за освобождаването им. Колкото и често да слушаше тези предупреждения, Рап не се замисляше много за тях, защото не допускаше възможността да бъде заловен.

21.

Както бе планирано, Рап първи пристигна в бившата столица на Византийската империя. Имаше дълъг списък със заповеди и една от тях беше да стои далеч от тайната квартира, докато не се стъмни. През февруари температурата бе десетина градуса. Рап взе трамвая за квартал „Бейоглу“, влезе в една обществена тоалетна, извади няколко предмета от куфара си и го занесе на багаж. Тръгна да обиколи района, чието разположение беше запаметил от картата. Страшно се впечатли от размерите на града, а също от богатата му история. Беше ходил вече в Лондон и Париж, но Истанбул по нищо не им отстъпваше. Двата големи европейски града бяха добре познати в западния свят, но столицата на Турция като че ли беше позабравена от европейците и американците.

След като се отби през една закусвалня, тръгна към квартал „Галата“, където живееше субектът. Хърли му бе дал изрично нареждане да стои далеч както от апартамента, така и от службата му. Рап не беше взел съзнателно решение да наруши заповедта, то просто се случи. Когато зави по „Банкалар джадеси“, или Банковата улица, нямаше как да не мине заедно със стотици други хора покрай работното място на субекта. Вървеше по отсрещния тротоар и забеляза охраната пред входа на банката. След това реши, че няма да навреди, ако погледне и жилището му, разположено на около километър от работното му място. Зелената улица приличаше на умалена версия на булевард „Монмартър“ в Париж. Кварталът беше богат и както във всички богаташки квартали на планетата, обитателите му бяха защитени от околния свят с охранители, с огради и решетки от ковано желязо на прозорците на първия етаж. На пръв поглед нито банката, нито апартаментът бяха подходящи места за удара.

Когато слънцето най-после залезе, Рап отиде до тайната квартира по една задна уличка. За да се увери, че няма нищо съмнително, веднъж мина покрай входа, без да спира, после заобиколи отзад. Под бледата светлина пъкна изтъркания ключ в ключалката и затаи дъх. При първия опит не успя. Размърда ключа и пак пробва. Този път чу

изщракването на езичето. Влезе безшумно в стаята и затвори вратата след себе си. Застана неподвижно като статуя. Този апартамент беше единствената веществена връзка между него и дванайсетмилионния град. Хърли го бе предупредил, че това е вторият най-рискован момент в операцията. Рап го попита кой е най-рискован и старият шпионин отговори с усмивка:

— Когато ликвидираш целта.

След като остави багажа си, Рап заключи вратата и намери ключа за осветлението. Два малки абажура на стената изпълниха помещението с бледа жълта светлина. Той извади от куфара си голяма гумена тапа и я пхна под вратата. Спомни си за правилата на Хърли и се усмихна. Дъртакът имаше правила дори за ходенето до тоалетна. Някои, като за гумената тапа под вратата, бяха съвсем разумни; други, като това, коя кабинка в тоалетната да използваш и защо, изглеждаха почти абсурдни. Провери прозорците. Имаха решетки, заключени с катинари. Имаше само един начин да се влезе и излезе — през вратата. Не беше най-добрата ситуация, ако полицията дойдеше да го търси. Рап се увери, че щорите са спуснати, и отиде в спалнята.

В гардероба под резервното одеяло и възглавница намери онова, което търсеше. Извади ожуления кожен куфар и го постави върху леглото, нагласи шифъра на ключалката и отвори капака. Вътре имаше опакована в найлон папка, малък арсенал от пистолети, заглушители, боеприпаси, ножове и комплект за следене. Рап надяна гумени ръкавици и извади една берета 92F от стиропоровия ѝ калъф. Провери затвора, зарядната камера, ударника и спусковия механизъм. Оръжието бе почистено от професионалист. След като зави заглушител на дулото, той извади петнайсетпатронен пълнител, зареди и провери предпазителя.

След това направи пълен оглед на апартамента. Взе електрическата самобръсначка от несесера си, натисна две копчета и една лампичка светна. Машинката за бръснене всъщност бе скенер за подслушвателни устройства. Хърли беше обяснил, че апартаментът е бил нает от агент на свободна практика, което в случая означаваше пенсиониран служител на ЦРУ. Негово задължение беше да обезопаси жилището и да го зареди с провизии, но Рап имаше заповед отново да провери всичко, за да е сигурен. Това му отне близо час.

Умората от пътуването и часовата разлика беше убила апетита му, затова си взе душ и след като излезе от банята, извади папката от найлоновата опаковка. В Щатите бе проучил всички материали за Хамди Шариф, но тази папка трябваше да съдържа допълнителна информация. Субектът беше петдесет и осем годишен, турски гражданин и според изрезките от вестници в папката бе спечелил доста пари от търговия с недвижими имоти. В статиите не се споменаваше, че е натрупал по-голямата част от богатството си от доставки на оръжие за различни режими в Близкия изток и Югоизточна Азия. Британските, френските и американските разузнавателни служби му бяха вдигнали мерника, но Шариф имаше връзки в Русия и това усложняваше ситуацията. Някоя западна агенция не искаше да рискува да си навлече гнева на руснаците, затова го търпяха.

Рап се намръщи, докато четеше подробностите за връзките на Шариф със сложната мрежа от бивши съветски генерали и новоизлюпили се милионери. Почти всичките му познати бяха мафиоти, а честните бизнесмени сред тях редовно бяха принуждавани да плащат рекет. Русия се беше превърнала в Дивия запад с тази разлика, че там и защитниците на законността участваха в престъпните схеми. Бившите агенти от КГБ имаха нови визитни картички, но иначе не се бяха променили много. Незнайно защо Съюзниците не разбираха, че колкото повече си затварят очите, толкова по-нагли стават тези негодници. На Рап не му дремеше за руснаците и на кого продават оръжията си, стига тези оръжия да не попадаха в ръцете на терористи. Шариф обаче търгуваше точно с такива хора и пратките ставаха все по-големи.

Повечето информация в папката вече бе известна на Рап, например за връзките на Шариф с „Хизбула“, но имаше и данни, че е свързан с една комунистическа групировка на име „Дев сол“. През последната година организацията бе извършила атентати срещу представителствата на петнайсет американски корпорации в Истанбул. За ударите бяха използвани все бомби армейско производство и британците твърдяха, че са били доставени от хората на Шариф. Търговецът на оръжие беше мюсюлманин и горещ привърженик на „Хизбула“, „Хамас“ и „Фатах“. Как се е свързал с банда безбожни комунисти, бе истинска загадка. Папката не съдържаеше изводи в това

отношение, само факти. Рап можеше само да гадае за причините. Предполагаше, че в основата стоят парите, а също старата максима „врагът на моя враг е мой приятел“.

Връзката с „Дев сол“ накара Рап да се замисли. Очевидно трагедии като „Локърби“ и гибелта на стотици невинни цивилни не бяха достатъчни, за да трогнат определени хора във властта, но когато някой смутеше дейността на няколко крупни компании, всички се вдигаха на крак. Корпорациите наливаха много пари в касичките на важни вашингтонски политици. Колкото повече разсъждаваше Рап, толкова повече осъзнаваше, че това няма значение. Беше като при връзката на Шариф с „Дев сол“. Докато той и корпорациите имаха общ враг, подробностите не бяха важни.

Прочете материалите в папката и я пъкна под дюшека. Полежа с отворени очи, мислейки за доклада. Беше на английски, но не бе писан от американец. Изборът на думи звучеше малко неестествено, а стилът — твърде официално. Рап заключи, че докладът е изработен от британците и че те дълго време са търсили решение на проблема „Шариф“. Внимателно бяха проучили всяко действие на оръжейния търговец. Ежедневието му бе описано минута по минута. В доклада не се споменаваха колко време са го наблюдавали, но изглеждаше, че е било поне няколко седмици. Рап си спомни думите на психиатъра по време на обучението му в къщата край езерото — че в живота на почти всеки човек има повторемост. Такива зависимости личаха в почти всяка страница от досието на Шариф. Една от тях правеше особено силно впечатление. Мислите на Рап потекоха в посока, от която би трябвало да стои настрана, но не можеше да устои.

След няколко минути той нагласи алармата на ръчния си часовник, изгаси нощната лампа, погледна заредения пистолет, затвори очи и започна да се унася. Заповедите на Хърли бяха пределно ясни, но до идването му в града имаше още два дни. Рап вече започваше да си представя как ще го направи. В главата му като на филм се сменяха сцени от първото убийство, което щеше да извърши в живота си. Преди да заспи, реши на заранта да излезе и да си направи един хубав дълъг крос. И така да наруши още едно от правилата на Хърли.

22.

Събуди се отпочинал и се зае със сутрешния си тоалет, без да се замисля много за това, което вече до голяма степен бе решил. Обръсна се, изпи чаша портокалов сок и забърка малко овесени ядки с кисело мляко в една купичка. Отново прочете материалите от папката, докато закусваше. Започна с уводната част и прегледа всичко до края, за да се увери, че не е пропуснал нещо. След втория прочит убеждението му, че докладът е написан от британците, се затвърди, а това водеше след себе си един очевиден въпрос. Защо бяха решили да не предприемат нищо? По-лесно би било да си свършат работата сами, а не да търсят услугите на Хърли и ЦРУ.

Рап от доста време се опитваше да разбере организационната структура на отряда, използващ за главна квартира къщата на брега на езерото Ана. В операцията сигурно участваха повече хора от шепата агенти, които познаваше. След като той им доказа, че е достоен да се присъедини към тях, булото на тайнствеността се беше повдигнало. Началничката му се представи, макар че нямаше гаранция, че това е истинското ѝ име. Айрини Кенеди единствена от всички в групичката работеше в Ленгли. Според нея всички останали бяха странични изпълнители. Рап ѝ зададе очевидния въпрос:

— А какъв съм аз?

Кенеди отговори след кратко замисляне:

— Има ли значение?

— Може би.

— Официално ти не си служител на ЦРУ.

— Да, но работя за теб.

— Точно така. Най-важното е да няма никакви веществени доказателства, че работиш за федералните власти.

Рап внимателно обмисли това, преди да изрече:

— Значи съм наемник, така ли?

Тя присви очи — признак, че това понятие не ѝ харесва много. Той я изненада още повече със следващия си въпрос:

— Или наемен убиец?

Тя се намръщи:

— Не.

— Доколкото мога да преценя, от идването си тук досега съм изстрелял около двацет хиляди куршума.

— Да, и сега си отличен стрелец.

— Какъв е смисълът на това обучение? Да продължавам да стрелям по картонени мишени... или да пръскам главите на истински хора?

— Знаеш отговора.

Наистина беше така.

— Спомняш ли си първата ни среща? — попита Рап.

Тя кимна.

— Ти ми каза, че някои хора във Вашингтон смятат, че е време да възприемем по-агресивен подход срещу терористите.

— Да.

— Само че нямат смелостта да го кажат публично.

— Би било глупост, ако го направят. Живеем в цивилизовано общество. Ако кажат такова нещо, тутакси ще изхвърчат от постове си.

— Едно цивилизовано общество никога не би тръгнало да обучава наемни убийци, дори да е заплашена националната сигурност, така ли?

— Освен във война, но дори тогава би било трудно.

Рап се замисли за момент, сетне каза:

— За мен думата няма значение. Частен изпълнител, наемник, оперативен работник... — поклати глава — ... убиец. Целта е да отида на място, да открия врага и да му пръсна мозъка. Така ли е?

— Звучи доста точно. Да, така е.

— В такъв случай съм наемен убиец.

— Още не — поправи го тя, като се усмихна. — Все още не си убил никого.

Рап се погледна в огледалото и се запита доколко познава сам себе си. От стъклото го гледаше младото, невинно лице на спортист от студентския шампионат. Външният му вид по никакъв начин не издаваше отмъстителните мисли, които изпълваха главата му. Вътрешно той се чувстваше много по-стар. Изстрадал, изпълнен с горчицина мъж, обучен да убива. Отново си спомни разговора си с

Кенеди за същността на професията му. Той беше готов. Гореше от нетърпение да започне, но не на всяка цена. Подхождаше към това начинание с по-голяма последователност, отколкото към каквото и да било друго в живота си. Отново се запита дали е разумно да продължава с плана си. И отговорът бе непоколебим — да.

Рап прибра пистолета със заглушител в раменния си кобур и облече отгоре тънко горнище на анцуг на сини и сребристи шарки. Пъхна комплект за следене в една чантичка и я препаса на кръста си. Нахлупи си тъмносиня спортна шапка с емблема на „Найк“ и се огледа във високото огледало от вътрешната страна на вратата на гардероба. Под дясната му ръка се виждаше лека издутина. Като последна мярка той взе бяла кърпа от банята и я преметна през врата си. Пъхна краищата в горнището на анцуга, закопча го и пак застана пред огледалото. Издутината вече не личеше. Рап смъкна ципа, обърна се странично и пъхна лявата си ръка в якето. Хвана пистолета и се опита да го насочи. Заглушителът изду дрехата. Той отново пробва, като частично издърпа оръжието, но без да го изважда от якето. Установи, че става най-добре, ако вдигне дясната си ръка, сякаш си гледа часовника. Повтори това движение още петдесетина пъти, докато свикна да го прави лесно. Накрая огледа улицата през прозореца и излезе, като заключи след себе си. Реши да пропусне разгривката преди кроса. Не искаше някой съсед да го види.

Когато е възможно, най-качественото разузнаване се извършва пеша. Сателитните снимки не дават представа за миризмите и звуците в един квартал, нито разкриват кой стои зад стъклата на прозорците и под навесите пред сградите. С автомобил също не е зле, но колите се движат със сравнително висока скорост и ти дават само няколко секунди за оглеждане на определен участък от района. Те често са единственият възможен начин, но в тази ситуация най-добра работа щеше да свърши една разходка из квартала. Или в случая с Рап — бърз крос.

Той тръгна с леко подтичане. От материалите в папката знаеше, че на една пресечка от апартамента на Шариф има градинка. Миналата вечер бе открил нисък зид, който осигуряваше сравнително добро прикритие, откъдето да следи сградата на субекта, без да привлече излишно внимание. До градинката имаше около два километра. След километър и половина Рап спря до уличен телефон и с кокалчето на

показалеца си набра номера на една чужда СИМ-карта. Когато чу сигнала за набиране, въведе кода за автоматизираните услуги. Пет секунди по-късно се чу предварително записан поздрав. След сигнала Рап остави кодирано съобщение на арабски, с което уведомяваше Хърли, че подготовката върви по план. Засега това беше истина, но скоро нещата щяха да се променят.

Рап внимателно остави слушалката и продължи към градинката. Обиколи два пъти и не видя признаци, че някой наблюдава мястото. Имаше портиери, които метяха пред сградите, няколко души, излезли за сутрешна гимнастика и разхождащи кучета, но никаква полиция. Рап влезе в градинката в седем и четирийсет и една и застана до стената. Започна да разтяга прасците си; първо десния за трийсет секунди, после левия. Беше се настанил така, че да има пряка видимост към входа на Шариф. Нямаше вятър и температурата беше петнайсетина градуса. Според британците Шариф живееше в един от двата апартамента на петия етаж. Жилището беше огромно — около четиристотин квадратни метра. Освен него там живееха майка му, жена му и една от дъщерите му.

Рап продължи с упражненията за разтягане, като внимателно наблюдаваше хората, преминаващи през неговата част на градинката. Приблизително на всяка минута отвън минаваше по някой пешеходец. Никой не му обръщаше внимание. По целия свят беше едно и също. Само преди трийсет минути повечето от тези хора бяха спали, а сега започваха ежедневието си. С малко късмет можеха да се разсънят, докато стигнат до работните си места.

Рап направи петдесет лицеви опори, петдесет клякания, после още няколко упражнения за разтягане. В осем погледна входа на сградата и пулсът му съвсем леко се ускори. В осем и пет се намръщи и започна да се съмнява във верността на доклада. В осем и седем портиерът излезе и задържа вратата за един дебеланко, водещ дребен кафяв дакел. Дебеланкото носеше черни очила и дълго черно палто. Бе вдигнал яката си, за да се предпази от утринния хлад. Очилата, палтото и кучето бяха същите, както на снимките от разузнавателния доклад. Това беше Шариф.

Рап погледна една пейка на трийсетина метра вляво и започна да прави коремни преси. При всяко изправяне поглеждаше над стената и виждаше Шариф и кучето все по-близо и по-близо. При всяко лягане

си припомняше заповедите, които бе получил. Планът беше Рап да дойде два дни по-рано и да проведе контраразузнаване, за да се уверят, че никой не ги следи. След това щеше да остави телефонно съобщение, че всичко е наред. Хърли и Ричардс щяха да пристигнат на третия ден и да наблюдават субекта минимум пет дни. Ако всичко вървеше нормално, щяха да действат.

Рап пъшкаташе леко, въпреки че коремните преси не го уморяваха. Шариф почти стигна до пейката. Мич легна на земята и си почина няколко секунди. Цялата операция изглеждаше прекалено сложна. Механизмът съдържаеше прекалено много подвижни части, както обичаше да казва треньорът му в колежа. Прекалено много места, на които нещо можеше да се обърка. Рап започна още една серия от двайсет и пет коремни преси. Шариф стигна до пейката. Наведе се, махна каишката на кученцето и хвърли една синя топка в тревата. Малкият кафяв кренвирш хукна подир нея. При следващото изправяне на Рап оръжейният търговец бе извадил мобилния си телефон и набираше. Две седмици по-рано Кенеди бе пуснала на Рап и Ричардс запис, който уличаваше Шариф в незаконни сделки с членове на една известна терористична организация. Рап попита откъде е взела записа, но тя любезно му отговори, че това е поверителна информация. Вероятно бяха подслушвали разговорите му по мобилния телефон.

Рап направи още една коремна преса и се замисли за доктор Люис. Психиатърът го беше попитал как ще успокои съвестта си, ако отнеме човешки живот. Той беше мислил над този въпрос толкова много пъти, че накрая отговори:

— Ами... няма как да разбере, докато не го направя.

„Точно така“ — помисли си сега. Основната цел на отряд „Орион“ бе да оставя колкото може по-малко следи. Да заобикаля всички бюрократични глупости и да върши работа по най-експедитивния възможен начин. Разбира се, да действа, без никой да подозира за съществуването му. Рап свърши серията от двайсет и пет коремни преси и легна по гръб за шейсет секунди, като отново проигра всичко в главата си. Колкото повече стояха в Истанбул и се навъртаха около апартамента и службата на Шариф, толкова по-голям беше рискът да бъдат забелязани. Това никак не му харесваше. Освен това не харесваше идеята да протакат нещата, при положение че решението бе толкова очевидно. Опита се да си представи колко ще се вбеси Хърли,

но реши да не се занимава с това. Хърли винаги намираше нещо, за което да се муси.

Рап се замисли за изминалите три години. За всички безсънни нощи, през които бе копнял за възможността да се срещне с някой от виновниците за атентата над полет 103 на „Пан Ам“. За всички неща, които си бе представял, че им прави. Сега пред погледа му стоеше човекът, доставил пластичния експлозив и детонаторите, взривили самолета над Локърби. Достатъчно бе чакал. Когато възможността е пред теб, трябва да я използваш. Рап стана и направи няколко странични извивки, после се приближи до едно дърво. Изпъна едното си бедро, после — другото, като всеки път поглеждаше Шариф. Оръжейният търговец спореше по телефона твърде разпалено, за да го забележи.

Рап направи още няколко упражнения за разтягане, после бързо се огледа. В радиус от петдесет метра имаше четирима души. Една жена току-що бе минала покрай него по улицата. Той я изчака да се отдалечи още малко, преди да се покаже иззад дървото. С безшумни стъпки тръгна към пейката на Шариф. Разкопча анцуга и пхна лявата си ръка вътре. С палец напипа предпазителя и го свали. Извади ръката си и продължи към субекта, който още не го беше забелязал. На пет метра от жертвата пулсът на Рап бе все така равномерен. Той леко присви очи и си пое дълбоко въздух. Вече ясно чуваше търговеца. Гласът беше същият, както на записа на Кенеди. Говореше за някаква изключително важна пратка.

Рап не се поколеба нито за миг. Беше на три метра от жертвата, когато Шариф най-сетне го погледна. Рап му кимна приятелски и вдигна дясната си ръка, сякаш да погледне часовника си. След части от секундата пхна лявата си ръка под якето и хвана пистолета. Повдигна го леко, използвайки кобура като люлка, и синият плат на дрехата леко се изду.

Точно когато се канеше да дръпне спусъка, промени решението си. Искаше да погледне Шариф в очите. Искаше да си поговори с него. Погледите им се срещнаха за миг. Рап се усмихна, направи още две крачки и непринудено седна на съседната пейка. Наведе се и притисна заглушителя в ребрата на Шариф.

На лицето на турчина се изписа уплаха. Той отвори уста, дясната му ръка с мобилния телефон застина във въздуха на десет сантиметра

от главата му. От апарата се чуваше мъжки глас. Рап вдигна оръжието няколко сантиметра нагоре и дръпна спусъка. Куршумът проби миниатюрна дупка в горницето на анцуга и пръсна телефона. Шариф изписка, изпусна останките от апарата и стисна окървавената си длан.

Мич отново заби заглушителя в гърдите му и попита със заплашителен глас:

— Как спиш нощем?

— Какво? — недоумяващо изпелтечи Шариф.

— Много добре ме чу, боклук такъв. Как спиш нощем? Не се ли замисляш за невинните хора, за чието убийство си помогнал? Не ти ли се присънват лицата им? — Заби още по-силно заглушителя в ребрата му. — Не се ли замисляш как са се почувствали в последните секунди от живота си... когато на десет хиляди метра над земята в багажното на самолета им е избухнала бомба?

Най-сетне по очите на оръжейния търговец пролича, че разбира за какво става дума, на лицето му се изписа страх.

— Не разбирам за какво...

— Млък! — срязва го Рап. — Знам кой си и нямам намерение да слушам лъжите ти.

— Ама...

Този път Рап го сръга толкова силно със заглушителя, че Шариф изписка от болка.

— Искам да знам само едно нещо. Замисляш ли се някога за тях? Изпитал ли си някога поне зрънце разкаяние за хората, чиято смърт си причинил?

Шариф бавно поклати глава и отвори уста да каже нещо.

Рап не искаше да слуша повече лъжи. Дръпна спусъка и куршумът прониза тялото на Шариф. Турчинът изстена и се хвана с две ръце за гърдите. Рап се изправи, вдигна дясната си ръка, сякаш пак гледаше часовника си, и дръпна спусъка още три пъти. Куршумите излетяха безшумно от заглушителя и попаднаха почти на едно и също място в носа на жертвата. Боеприпасите с кух връх бяха създадени така, че при попадане в целта да се пръскат и да увеличават три пъти обема си. От тила на Шариф избухна червен облак. Голяма част от мозъка му се разхвърча из храстите зад пейката. Рап заключи предпазителя и се отдалечи без никакво чувство за съжаление.

23.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Центърът за борба с тероризма бе заврян в подземиято на старата главна квартира на ЦРУ. С недостиг на финансиране, недостиг на кадри, недостиг на оборудване и недостиг на светлина, това подразделение бе изолирано както географски, така и институционално от всички основни играчи в сградата. Тук работеха осем трудолюбиви служители, между които една претрупана с работа секретарка и Айрини Кенеди, която бе прикрепена към екипа като експерт по всички арабски и ислямски въпроси.

Кенеди бе прекарала детските си години в различни дипломатически представителства, всичките в Близкия изток и всичките с изключение на едно в арабските страни. Баща ѝ имаше дипломатически паспорт, но в действителност работеше за ЦРУ. В момента Кенеди редактираше един доста лош превод на подслушана информация, който ѝ бяха изпратили от разузнавателния отдел. Преводът беше толкова некадърно направен, че тя накрая се облегна назад и отчаяно погледна колегата си Андрю Суонсън. Високият русокос бивш възпитаник на университета „Дартмаут“ стоеше облегат на стената в кабинета ѝ и подръпваше къдравата си коса. Цяла нощ не беше спал, опитвайки се да разбере за какво става дума в подслушания разговор.

— Ако продължаваш да си скубеш така косата, скоро ще оплешивееш — предупреди го Кенеди, без да го поглежда.

Суонсън свали ръката си от главата и се опита да стои неподвижно. След половин минута не издържа и каза:

— Това нещо звучи безсмислено.

— Така е, защото преводът е грешен — отговори Кенеди, докато записваше още нещо в полето.

— Знаех си.

Тя затвори папката и почука по нея с химикалката си.

— Трябва да чуя записа.

Суонсън изръмжа отчаяно:

— Мамка му.

Кенеди погледна етикета на папката.

— Какъв е проблемът?

— Информацията е на шибаната Агенция за национална сигурност.

— Виждам.

— Цял късмет ще е, ако се добера до записа преди Четвърти юли.

Кенеди взе едно листче и написа име и телефонен номер. Залепи бележката върху папката и я връчи на Суонсън.

— Обади се на Кейти. Кажй й, че ми дължи услуга, и я помоли да ми изпрати записа до края на деня.

— Ами ако ми каже да изчакам по каналния ред?

Телефонът на Кенеди извъня. Тя погледна малкия правоъгълен дисплей и видя, че я търсят от вътрешния на Стансфийлд.

— Няма да ти каже така. Гарантирам. Сега тичай да досаждаш на другиго. Имам важен разговор. — Кенеди вдигна слушалката. — Добро утро.

— Добро утро. Би ли се качила при мен? Трябва да обсъдим нещо.

Тя веднага усети леко напрежение в гласа на началника си. На друг не би му направило впечатление, но тя веднага застана нащрек.

— Идвам веднага.

Затвори, заключи бюрото си и тръгна към вратата. Докато пътуваше с асансьора, си припомни всички операции, които ръководеше или в които участваше. Бяха четиринайсет. Проблемът можеше да е свързан с всяка една от тях или с нещо съвсем ново. Кенеди се опасяваше, че бракът й няма да издържи още дълго при тази напрегната работа. Със съпруга си вече почти не се виждаха.

Тя влезе в приемната на Стансфийлд. Секретарката му Мег говореше по телефона и й даде знак да влиза. Кенеди влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. Стансфийлд стоеше до голямата карта зад бюрото си и преглеждаше някакъв документ. В помещението не се виждаха никакви лични вещи с изключение на една семейна снимка на бюрото, но дори тя бе поставена с гръб към посетителите. Като главен шпионин в Ленгли той много внимаваше какво показва пред специалистите по издирване на информация и разгадаване на тайни.

Преди три години Кенеди бе провела малко разследване и откри дълъг списък от медали, похвали, грамоти и награди, които Стансфийлд беше получил от Втората световна война насам. Нито едно от тези отличия не беше изложено тук или в дома му. Томас Стансфийлд бе изключително потаен човек.

— Сядай — каза той, без да я погледне. — На масата има чай. Налей си.

Кенеди отиде при кожения диван, отвори бамбуковата кутийка и си избра едно пакетче зелен чай. Отвори го, пусна го в една чаша и си наля гореща вода. Стансфийлд се приближи с някакъв лист в ръка. Седна на креслото вдясно от Кенеди, постави документа върху масичката с черешов фурнир и скръсти ръце.

Айрини пусна пакетчето във водата и погледна горната част на страницата. Като специалист по полевата дейност веднага разбра какво е това. Секретна телеграма. От американските мисии по целия свят в ЦРУ ежедневно постъпваха такива бюлетини, закодирани с помощта на най-сложния и секретен шифриращ софтуер, създаван някога. Кодът на най-горния ред показваше не само степента на поверителност, а и откъде е изпратена информацията. Специално този документ идваше от американското консулство в Истанбул. Кенеди преглътна притеснено и набързо прегледа текста. Хамди Шариф беше мъртъв. Застрелян в градинка срещу жилището си.

— Аз ли съм започнал да забравям, или не сте ме уведомили правилно за хода на операцията? — попита Стансфийлд.

Кенеди отново прочете телеграмата и се замисли за точните дати. Погледна шефа си и отговори:

— Доколкото знам, Стан и Ричардс още не са пристигнали в страната.

— Къде са?

— В Гърция.

Стансфийлд се облегна назад и поглади синьо-черната си раирана вратовръзка.

— Къде е Рап?

— В страната.

Той се замисли за секунда.

— Кога е пристигнал?

— Вчера следобед.

— Сигурна ли си?

Кенеди кимна:

— Обади се контролно снощи и тази сутрин.

— По наше или по негово време?

— Беше около полунощ наше време.

Стансфийлд погледна през прозореца за момент, после свали черните си очила. Остави ги в скута си и разтърка очи. Прибързаните изводи нямаше да помогнат. Разбира се, при човек като Шариф всичко можеше да се очаква. Оръжейният търговец си имаше доста врагове, но идеята, че две различни групировки може да са решили да го убият по едно и също време, бе доста трудна за преглъщане.

Преди Стансфийлд да успее да каже нещо друго, вратата се отвори и в кабинета безцеремонно влезе Макс Пауърс, началникът на отдела за Близкия изток.

— Голяма новина — обяви той.

— Какво сега? — попита Стансфийлд.

— Нашият любим търговец на оръжие вече не е сред живите.

С периферното си зрение Стансфийлд видя как Кенеди издърпа телеграмата от масичката и я сгъна на две.

— За кой търговец на оръжие говориш?

— За Шариф, оня дебел турчин — отговори Пауърс със самодоволна усмивка. — Тази сутрин някой му е пръснал главата в Истанбул.

— Цялата глава ли? — намеси се Кенеди, която бе разбрала информацията буквално.

— Поне задната част. — Пауърс постави дясната си длан на тила и потупа с пръсти плешивината на темето си. — Имам добър източник в турското разузнаване. Каза, че някой го е прострелял почти от упор. Един куршум в сърцето, после и те не знаят колко в лицето, но със сигурност повече от един. Ето тук. — Почука с пръст между очите си. — Всички почти в една точка. Професионално изпълнение. Цялата задна част на черепа му била отнесена.

— Имат ли подозрения кой го е направил? — поинтересува се Кенеди.

— Никакви. Обаче слуховете вече са плъзнали.

— Кандидати?

— Обичайните заподозрени: евреите, жабарите, иранците, иракчаните, сирийците и ние, разбира се.

— Руснаците?

— Моя човек каза, че се спотайват. Обадил му се негов стар приятел от КГБ.

— Тоест СВР — напомни му Кенеди сегашното име на руските разузнавателни служби.

— Да, обаче той ги нарича КГБ. Същата стара пасмина. Само с ново име.

— Какво иска Михаил? — попита Стансфийлд, имайки предвид Михаил Иванов, заместник-началника на Директорат Ес, може би най-безскрупулното подразделение в света на шпионажа.

— Никак не е доволен — отговори Пауърс, като енергично поклати глава. — Предявил е доста сериозни искания.

— Например?

— Иска да знае кой го е извършил и очаква пълно съдействие. Заплашил, че ще вгорчи живота на всеки, който не им съдейства. Нагло копеле.

— Свидетели? — попита Кенеди.

— Нито един — отвърна Пауърс, като се ухили широко. Погледна часовника си. — Гръмнали са го преди пет часа. Изглежда, че е дело на професионалист. Пет часа означава, че пичът, който е дръпнал спусъка, отдавна е офейкал. Няма да го пипнат.

— Пич? — хвана се за думата Кенеди.

Той сви рамене:

— Така предполагам. Не се обиждай, ама това е предимно мъжки занаят.

Тя се усмихна, за да му покаже, че не се обижда.

Стансфийлд попита:

— Ами твоят източник... добър ли е?

— Отличен. Много навътре в нещата.

— На кого симпатизира?

— Най-вече на всемогъщия долар, но предпочита да работи с хора, които харесва. Можем да му имаме доверие.

— Дръж ме в течение. Искам да знам какво е намислил Михаил. Ако пак тръгне напред с рогата, може би ще спечелим още няколко съюзници в Анкара.

— Добра идея.

— Нещо друго?

— Ще накарам хората си да подготвят подробен доклад и да ти го пратят.

— Благодаря.

Стансфийлд погледна към вратата, давайки на Пауърс да разбере, че иска да продължи разговора си с Кенеди.

Щом началникът на отдела за Близкия изток излезе, Кенеди скочи на крака. Изтича при бюрото на Стансфийлд и грабна секретния телефон. Започна да набира номера, спираше за няколко секунди, слушайки указания, после набираше нов номер. След двайсет мъчителни секунди гласовата й поща се включи. Кенеди внимателно изслуша краткото закодирано съобщение на Рап, после бавно остави телефона.

Стансфийлд прехвърли очилата в дясната си ръка и попита:

— Е?

Тя кимна, изкашля се и отговори с глас, издаващ, че още не може да повярва:

— Той е бил.

24.

Хубавият младеж разхлаби вратовръзката си и побутна куфара си към митническото гише на летище „Кенеди“. Небрежно, но внимателно огледа лицето на служителя, който проверяваше документите на пристигащите. Носеше американски паспорт и така не се налагаше да се реди на по-бавните и по-дълги опашки пред гишетата, обслужващи чужди граждани, идващи на посещение в САЩ. Беше се наредил на тази не защото вървеше най-бързо, а защото служителят, който работеше на нея, изглеждаше най-възрастен и най-отегчен от шестимата на смяна в момента. Когато дойде редът му, младежът се приближи до високото гише и постави паспорта си върху евтиния син ламинат.

Служителят, около петдесетте и с прошарена коса, го изгледа сериозно, после погледна паспорта. Придаде си важен вид и попита отегчено:

— Добре ли пътувахте, Майк?

Младежът сви рамене:

— Нормално. Командировка.

— С какво се занимавате?

— Софтуер. Управление на работния ресурс.

Служителят зададе още няколко стандартни въпроса, преди да се върне на втория:

— Управление на работния ресурс... какво е това?

— Всъщност разпределяне на работното време. Казвам управление на работния ресурс, защото звучи по-тежкарски.

Служителят се изкиска и сложи необходимите печати. Затвори паспорта и го подаде на притежателя му.

— Приятен ден.

— Благодаря, подобно.

Търговецът на софтуер тръгна към главния вход и връзката с един от вътрешните терминали. По нищо не се различаваше от десетки други мъже със сини костюми, бели ризи и виненочервени вратовръзки, опитващи се да си изкарват прехраната. Извън факта, че

беше с по-тъмен тен и по-добра спортна форма от обичайното, нищо друго не го отличаваше от множеството. Той влезе в тоалетната до билетната каса на „Делта“. Отвори черното си куфарче и прибра вътре паспорта на името на Майк Крус и портфейла, в който имаше кредитни карти, шофьорска книжка от Мериленд, намачкана и олющена студентска карта от Университета на Вирджиния и чисто нова карта „Блокбастър“ на същото име.

Извади по-тънък портфейл само с една кредитна карта, шофьорска книжка от Вирджиния и осемстотин долара в брой. След като затвори куфара, излезе от тоалетната и отиде на гишето на „Делта“, където любезната млада служителка го попита с какво може да му бъде полезна.

— Ще искам един билет за следващия ви полет до „Дълес“ — отговори той и ѝ подаде шофьорската си книжка.

Жената натисна няколко клавиша, кимна към екрана и погледна книжката.

— Имаме полет в един и четирийсет и осем, господин Рап.

Даде му подробности за часа на пристигане и цената. Рап само се усмихна и остави четири стодоларови банкноти на гишето. Три минути по-късно вече отиваше към терминала с билета и рестото си в портфейла. През последните три дни бе обиколил цяла Европа, представяйки се за друг. Чувстваше облекчение, че отново е на американска земя, но не беше толкова наивен да си мисли, че проблемите му са свършили.

След убийството на Шариф се беше върнал в тайната квартира. Колкото и да не му се искаше, трябваше да забави темпото. Прекаленото бързане в град с такива размери би събудило подозрения, че бяга от нещо. Когато се върна в апартамента, си сложи гумените ръкавици, почисти и разглоби пистолета. Прибра пълнителя, затвора и рамата заедно с комплекта за следене в изтърганото кожено куфарче, заключи го и го върна в гардероба под възглавницата и одеялата. Цевта и заглушителя, плътно увити с горнището на анцуга, пхна в кафяв хартиен плик. В друг прибра останалите дрехи и обувките, които носеше по време на убийството.

Изкъпа се набързо и облече костюма си. За две минути обиколи апартамента, за да се увери, че не е забравил нещо, после напъха двата плика в черна брезентова торба и я закрепил на задната част на черния

си куфар с колелца. Четирийсет и една минути след като бе екзекутирал Шариф, заключи апартамента и слезе на трамвая. Най-близката спирка беше на три пресечки, но преди да се качи, трябваше да реши два важни проблема.

Първо — да намери подходящо място, където да изхвърли двата хартиени плика, и то бързо. И второ, трябваше реши как да напусне страната. Имаше три възможности: със самолет, с влак или с кола под наем. Вариантът с нает автомобил не му харесваше, освен ако не го използваше, за да стигне до Анкара — на осем часа път, където можеше да го зареже на аерогарата и да отлети със самолет. Напускането на страната с кола щеше да му създаде редица проблеми, които искаше да избегне. Щеше да се наложи да остави име, по което полицията можеше да го проследи. Щеше да се представи с фалшива самоличност, но дори фалшивите имена трябваше да се пазят. Най-бързият начин беше да отиде направо на истанбулското летище, но така трябваше да мине през щателна полицейска проверка. Съмняваше се да имат негово описание, но не можеше да бъде сигурен.

На път за трамвайната спирка влезе в една закусвалня, където си взе кафе, вестник и бюрек. Плати в лири и поиска кафето и храната за вкъщи. Когато излезе, вдигна капачето на пластмасовата чашка, духна парата и погледна близката кофа за боклук. Имаше електронна карта за транспорта и не се налагаше да си купува билет. Електронното табло на спирката показваше, че до пристигането на неговия трамвай остават две минути. Рап отново захлупи чашката и отвори черната брезентова торба. Извади по-уличаващия хартиен плик и го пхна под мишница.

Тракането на приближаващия трамвай привлече вниманието на всички и Рап използва този момент. Тръгна към тълпата от чакащи на спирката и за части от секундата спря до кофата за боклук. Остави за момент куфара и пхна хартиения плик в големия кръгъл контейнер. Трамваят спря, тълпата тръгна като един човек и след десет секунди вече пътуваха към гара „Сиркеджи“.

След като спряха пред величествения стар дом на „Ориент Експрес“, Рап огледа тълпата за полицаи. Не видя никакви и прие това за добър знак. Слезе от трамвая и веднага тръгна към най-близката каса. Знаеше наизуст разписанията на влаковете за Гърция и България — и двата експреса тръгнаха вечерта. Да кисне цял ден на претъпкания с хора транспортен възел само за да хване вечерния влак, беше

глупаво. По-добре беше веднага да тръгне към границата. След петнайсет минути имаше влак за Алпулу. Рап си купи билет и спря за момент пред няколко обществени телефона. Набра дълга последователност от цифри, след което остави кодирано съобщение на арабски, предупреждаващо Ричардс и Хърли да не ходят в Истанбул. След това се вмъкна между тълпата на гарата и когато минаваше покрай една кофа за боклук, се отърва и от втория хартиен плик, съдържащ дрехите, с които бе излязъл да тича.

Намери влака си, качи се и седна в едно купе. Престори се, че чете вестника, но внимателно наблюдаваше перона. Когато влакът потегли, най-последно изпита известно облекчение, че се отдалечава от местопрестъплението. Разстоянието, както казваше Хърли, бе най-добрият ти съюзник и най-спешната ти цел, след като очистиш някого. Докато влакът преминаваше през някои от по-бедните предградия на Истанбул, Рап се замисли за стария шпионин. Хърли щеше да побеснее, когато чуеше съобщението.

Рап продължи в западна посока с различни влакове и към два следобед премина гръцката граница. Гърците и турците не бяха в добри отношения, затова в Гърция се почувства на сигурно място. Беше му писнало да се клатушка с влакове и да слуша разговорите на другите пътници, затова взе кола под наем. Щеше да я върне в представителството на фирмата на солунското летище и стига да не убиеше някого на гръцка територия, никой нямаше да обърне внимание, че някой си Майк Крус е наел очукано червено четирицилиндрово фиатче.

Рап подкара таратайката на юг, към крайбрежието. Когато наближи морето, смъкна стъклото и вдиша дълбоко соления въздух. Пейзажът навън нямаше нищо общо с туристическите брошури, които бе прелистил в агенцията за коли под наем. Александруполис беше индустриално градче без значими археологични забележителности. Беше далеч от величието на Истанбул. Сивите, мръсни, лишени от живец улици нито за миг не повлияха на настроението му. Рап не беше от хората, които допускат ландшафтът или климатът да ги депресира стига да не се застоеше твърде дълго на едно място. Мина покрай Александруполис малко преди залез и продължи покрай морето още петнайсет километра, докато видя едно крайбрежно хотелче,

боядисано в светлосиньо. Рап влезе с куфара си във фоайето, което служеше също за бар и трапезария.

Едър възрастен мъж му махна от бара. Той отиде при него и двамата уточниха подробностите на развален английски. Собственикът вдигна бутилка алкохол и го попита дали иска да пийне. Рап се почуди за момент какво ли правят Хърли и Ричардс в Атина, после реши, че едно питие няма да му се отрази зле. Собственикът постави на бара една бира „Митос“, пълна бутилка узо и две чаши. Напълни чашите и бутна едната към Рап. Очертаваше се дълга нощ.

След три бири и още толкова чашки узо Рап погледна телефона във фоайето и се подвоуми дали да не се обади на Хърли в хотела му. Бързо се отказа от идеята и си поръча нещо за ядене. След още четири бири и няколко чашки узо вдигна очи и погледна отражението си в огледалото. Тогава осъзна, че вижда един убиец. Втренчи се в отражението си и взе чашата с узо. Вдигна тост за човека от огледалото, после се качи да си легне. Събуди се малко преди обяд на другия ден.

25.

ВИЕНА, ВИРДЖИНИЯ

Световната централа на „Интернешънъл Софтуер Лоджистикс“, или ИСЛ, се намираше в нов бизнеспарк на Кингсли Роуд. Кампусът, както го наричаха инвеститорите, се състоеше от пет сгради от кафеникави тухли и огледални стъкла. Три от тях бяха заети изцяло с кантори, в другите две имаше и производствени помещения. Инвеститорът беше акционерна фирма от Бахамските острови, която тихо бе заделила най-южната сграда за „Интернешънъл Софтуер Лоджистикс“. Намираше се в дъното на комплекса, до пусто дере. Удобно и изолирано местоположение. Площта ѝ беше две хиляди квадратни метра. Предната една четвърт включваше приемна, шест кабинета, заседателна зала, общо помещение, разделено на работни места, стая за почивка и тоалетна. Останалата част от сградата бе заета от склад, в момента — полупразен. Имаше все пак планове за разширяване.

Стансфийлд погледна сградата през стъклото на микробуса „Додж Караван“ и се опита да потисне безпокойството си. Тези фиктивни фирми се основаваха доста трудно. ИСЛ имаше отчасти законен капитал, вложен в разработването на комплекса. Другите собственици бяха група съмишленици от неговото поколение, които бяха натрупали милиони, а сега, в последната третина от живота си, изведнъж се бяха загрижили за посоката, в която отиваше родината им. И петимата се бяха сражавали във Втората световна война под командването на Дивия Бил Донован, началникът на Управлението на стратегическите служби. След войната всеки от тях бе изградил успешна кариера в областта на отбраната, политиката, финансите или, както в случая със Стансфийлд, в шпионажа. Той бе взел всички мерки да не пострадат, ако отряд „Орион“ бъде разкрит, но всички разбираха, че ако човек иска да води ефикасна секретна операция, рано или късно трябва да влезе в директен сблъсък с врага и има голяма вероятност да си изцапа ръцете.

Кенеди го бе уверила, че може и сама да проведе срещата, но той не беше толкова сигурен. Не защото ѝ нямаше доверие. Макар че в общуването със съобщения нямаше нищо лошо, думите имаха странното свойство да бъдат тълкувани по различен начин от различни хора, особено ако водеха до удобни за тях изводи. Имаше реална опасност старият му приятел да заглуши аргументите ѝ със своите. Все пак Стансфийлд имаше на бюрото си куп неотложни задачи и никак не му се искаше да прибегва до измамите, които бяха необходими, за да се измъкне от работа и да присъства на срещата.

Кенеди излезе от кабинета му и Стансфийлд се зае систематично да преглежда купищата книжа на бюрото и масата, изискващи спешното му внимание. С напредването на деня той все по-често спираше, заглеждаше се разсеяно през прозореца и се замисляше за новия агент. Имаше нещо странно в този Рап. Отдавна не беше виждал такъв ентузиазъм у някого от подчинените си. Младежът бе или нешлифован диамант, или бедствие, в зависимост от гледната точка. Кенеди вероятно имаше слабост към него, защото лично го беше открила, а Хърли, спривав в добри дни и непоносим в лоши, бе всичко друго освен еталон за безпристрастна оценка. Люис действаше последователно, аналитично и за съжаление нямаше желание да ръководи нещата. Стансфийлд не се съмняваше, че Кенеди е подходяща за работата, но ѝ трябваша още няколко години опит.

Заместник-директорът по оперативната дейност поразмишлява още малко за силните страни и недостатъците на колегите си и накрая реши, че трябва да отиде на срещата. Изходът бе предрешен. Хърли никога не беше харесвал Рап и въпреки цялата храброст на Кенеди и Люис можеше да заглуши доводите им с бомбастичния си, непризнаващ чуждо мнение стил. И в интерес на истината, имаше право. Като отговорник по оперативната част той трябваше да има пълно доверие на подчинените си. За момент Стансфийлд изпита съмнение за цялостната организация на отряда. При всички кавги и битки на ранено самолюбие те бяха забравили един много важен факт — новобранецът не само бе изпълнил задачата успешно, а и се беше справил съвсем сам. За по-малко от двайсет и четири часа след пристигането си в Истанбул бе отървал Америка от един доста неприятен трън в петата. Имаше доста други организации, за които отстраняването на Шариф беше добре дошло, и Стансфийлд се

надяваше вината да падне върху някоя от тях. Колкото и да му се искаше да си припише заслугите за убийството на истанбулския търговец на оръжие, това нямаше как да стане. Отряд „Орион“ трябваше да остане в абсолютна тайна, иначе рискуваха да бъдат разследвани от полицията и разкрити в медиите, което щеше да ги направи безполезни. Ето защо новите агенти не трябваше да имат никаква връзка с Ленгли.

Какъв беше смисълът от всичко това, ако не можеха да изненадат врага и да му пуснат кръв? Все пак Стансфийлд се въздържаше от прекалени надежди. Дали не очакваше прекалено много? Преди всичко трябваше да поговори с младежа. Каква гаранция имаше, че този Рап няма да се окаже неподдаващ се на контрол авантюрист, който в един момент ще провали всички. Люис не смяташе така и неговото мнение тежеше, но Стансфийлд си даваше сметка, че трябва лично да се срещне с Рап и да го прецени. Ако младежът наистина бе толкова способен, колкото твърдяха някои, би било жалко, ако го изпуснат.

Стансфийлд накара охраната си да подготви нещата за една своеобразна игра на „тука има — тука няма“. В Ленгли имаха няколко цивилни товарни микробуса, предназначени точно за тази цел. Като шеф на оперативната дейност Стансфийлд не беше длъжен да информира никого за нуждите си. Достатъчно бе някой от охраната му да слезе в гаража и да вземе онова, което му трябваше. Разполагаха също с фалшиви автомобилни номера и различни магнитни устройства срещу проследяване. Излязоха от задния вход на Управлението с бял микробус, на чиито страни бе щампована емблемата на една фирма за почистване на килими.

Потеглиха към „Тайсънс Корнър“ и когато влязоха в оживения подземен паркинг, Стансфийлд се прехвърли в един форд „Таурус“. Петнайсет минути по-късно стоеше сам под едно дърво до главния вход на университета „Джордж Мейсън“. Доджът бе паркиран от другата страна на улицата. Стансфийлд изчака пет минути, докато фаровете на микробуса се включиха. Качи се отзад и подаде на Джо, началника на охраната, листче с адреса. Шофьорът запомни номера и улицата и върна хартиятката на началника си. За кратко погледна пътната карта и потегли. Пет минути по-късно бяха в бизнеспарка.

— Джо — каза Стансфийлд, като се наведе напред, — мини отзад. Там има микрофон и шифър за вратата.

Когато заобиколиха, Стансфийлд слезе и въведе шифъра на клавиатурата до домофонната уредба. Имаше доверие на Джо, но беше по-добре по-малко хора да знаят кода. Даде знак на шофьора да вкара микробуса, после натисна червеното копче, затварящо вратата. Вътре бяха паркирани четири автомобила и един мотоциклет. На стената отдясно имаше етажерки като в библиотека, заети с различни софтуерни продукти, законно внесени от чужбина. Отляво се виждаха няколко купчини кашони, а по-нататък — мрак.

Стансфийлд нареди на Джо да стои при колата и тръгна към офисите. Стигна до врата с електронна ключалка. Въведе четирицифрен код, отвори и веднага чу силни викове, идващи отвътре.

Стансфийлд се намръщи и най-напред се запита защо заседателната зала не е шумоизолирана. Следващата му мисъл бе защо тези уж професионалисти не са в състояние да се владеят. Когато влезе в преддверието, за малко да не забележи един мъж, който седеше до масичката и четеше списание.

— Това продължава вече почти час — отбеляза той.

Стансфийлд веднага го позна:

— Господин Рап, предполагам?

26.

Рап не познаваше новодошлия, но нещо го накара веднага да изпита уважение към него. Прошарената коса, черният костюм, лъснатите обувки, пронизващият поглед и фактът, че мъжът влезе в строго секретната сграда, сякаш е у дома си, подсказваха, че това е някой от висшето ръководство на Ленгли. Новодошлият поразително му напомняше на по-строен двойник на Спенсър Трейси. Реши, че е по-уместно да стане. Подаде ръка на мъжа с черния костюм и каза:

— Да. А вие сте...

Стансфийлд се усмихна снизходително:

— Джордж.

Младият мъж го изгледа подозрително:

— Това не е истинското ви име, нали?

— Не е.

След кратко замисляне Рап попита:

— Да не би случайно вие да командвате парада тук?

Стансфийлд се усмихна небрежно:

— На моята възраст човек все трябва да командва нещо, иначе е време да се пенсионира. Моля, седнете.

Махна с ръка към стола. Рап пак седна. Стансфийлд усети миризма на кафе и видя една кана на помощния плот. Наля си.

— За вас?

— Не, благодаря.

След като седна до масичката, Стансфийлд отбеляза:

— Разбрах, че пак мътите водата.

Рап не знаеше какво се очаква да каже, затова само сви рамене.

— Бихте ли ми обяснили решението си?

— Какво решение?

— Защо решихте да действате на своя глава в Истанбул?

Рап присви тъмните си очи. Огледа внимателно по-възрастния мъж. Беше си навлякъл вече достатъчно неприятности, като наруши правилата им. Не смяташе да наруши още едно.

— Боя се, че не разбирам за какво говорите.

Стансфийлд се усмихна:

— Боя се, че много добре разбирате.

— Поставете ме в неудобна ситуация. Ако сте този, за когото ви мисля, много добре знаете, че не мога да говоря за тези неща без тяхното разрешение — обясни младежът, като кимна към вратата на заседателната зала.

— Добър аргумент. Вие не ме познавате, но аз знам всичко за вас.

Рап изгледа подозрително Стансфийлд, но после на лицето му бързо се изписа уважение, докато прошареният агент изреждаше подробни факти от биографията му — дата на раждане, социалноосигурителен номер, имена на родителите, дългия списък на спортните му постижения, основните му достойнства и слабости. Едва последната част обаче го накара да се почувства уязвим.

— Преди три дни сте застреляли от упор един човек. Използвали сте 9-милиметров пистолет „Берета“. Тук и тук. — Стансфийлд посочи сърцето си и почука с пръст черните си очила между двете стъкла. Погледна вратата към заседателната зала и добави: — Там вътре имате един ревностен защитник, един, който смята, че имате голям потенциал, и един върл противник. В момента решават съдбата ви. Ако искате да продължите кариерата си в този занаят, предполагам, че аз съм най-добрата ви надежда. Затова, ако имате нещо да кажете, кажете го сега.

Фактът, че този човек знае всяка подробност от живота му и може да ги рецитира като стихотворение, бе достатъчно убедителен за Рап.

— Изглежда, че знаете повечето факти — предпазливо отговори той. — Сигурен съм, че вече сте си изградили мнение.

Стансфийлд се облегна назад и кръстоса крака.

— Чувам различни противоречиви истории. Затова реших да поговорим лично.

— Какви са тези противоречиви истории?

— Изглежда, че си човек, притежаващ уникален талант за този вид работа. Изглежда, че не обичаш да изпълняваш заповеди, а това, млади момко, може да бъде много опасно.

Рап кимна. Ставаше все по-очевидно, че двойникът на Спенсър Трейси наистина е големият шеф на операцията, а това налагаше да му

разкрие всичките си доводи, преди Хърли да го закопае веднъж и завинаги.

— Господине, оправдано ли е, ако предположа, че на определен етап от кариерата си и вие сте се занимавали с полева дейност?

Стансфийлд се усмихна, но не отговори.

— Когато изпълнявахте оперативни задачи, нещата винаги ли вървяха според плана?

Стансфийлд веднага разбра накъде бие Рап.

— Има голяма разлика между нагаждането към ситуацията и неизпълнението на заповеди.

Младият мъж кимна и замълча за момент. Точно това му бе крещял Хърли по-рано, разбира се, с доста груби изразни средства. Рап бе сигурен, че ако доктор Люис не беше там, щяха да стигнат до бой.

— Честно казано — продължи Стансфийлд, — аз подхождам много предпазливо, когато оценявам нечии решения при изпълнение на задача във високостресови условия.

Начинът на изразяване на началника накара Рап да се замисли.

— Високостресови?

— Да.

— Не съм сигурен, че мога да определя ситуацията като високостресова, сър.

Очите на Стансфийлд проблеснаха развеселено.

— Промъкнал си се в чужда държава под фалшива самоличност, застрелял си човек от упор и си се измъкнал от страната без чужда помощ. Това не ти ли се струва поне малко стресиращо?

— Измъкването от страната... може би малко, да. Всъщност само измъкването от Истанбул. След това рискът да ме заловят беше доста малък.

— Защо реши да свършиш работата сам?

— Не отидох в Истанбул с мисълта, че мога да се справя сам. Просто така се случи. Стечение на обстоятелствата. Видях възможност и я използвах.

— В какъв смисъл възможност? — попита Стансфийлд силно заинтригуван какво ще обясни младежът.

— Прочетох доклада, който имахме от британците...

По-възрастният мъж вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Кой ти каза, че сме го получили от британците?

Рап сви рамене, сякаш беше очевидно:

— Личеше си по начина, по който беше написан.

Стансфийлд му кимна да продължи, като си каза, че по-късно трябва да вземе мерки по този въпрос.

— Прочетох доклада и там го видях... направо се набиваше на очи.

— Кое?

— Възможността. В доклада пишеше, че субектът извежда кучето си на разходка всяка сутрин в близката градинка. Сядал на една пейка, говорел по мобилния си телефон и хвърлял една топка на кученцето. — Рап разпери ръце. — Какво по-лесно от това? Без телохранители, без шофьори, без бронирани коли, без охранителни камери... много малко свидетели, а тези, които можеха да ме видят, бяха твърде заети със собственото си ежедневие.

— Не ти ли хрумна да предадеш тази информация на Стан?

— Хрумна ми, но възможността ми се видя твърде добра, за да я пропуснем.

— Ако беше казал на Стан, нямаше да пропуснете възможността.

— Не говорите сериозно.

— Напълно съм сериозен.

— Ако бях споделил идеята си със Стан, щеше да ме нарече глупак и да ми нареди да си затварям устата.

Младежът вероятно беше прав.

— Стан е много способен в тези неща. Не за първи път изпълнява такива задачи.

— Да, казаха ми — отговори Рап, не особено впечатлен.

— Чух, че имаш някои проблеми с Хърли.

— Кой няма?

Тази забележка бе съвсем на място.

— Все пак... той има доста дълга професионална биография.

— Не се съмнявам, но планът беше прекалено сложен. Идеята на операцията беше да се промъкнем до целта, да я ликвидираме и да се измъкнем незабелязано. Ако се бяхме придържали към плана на Стан, трябваше да следим субекта пет дни. В крайна сметка щяхме да достигнем до същите изводи, до които са стигнали британците, а опасността да сгрешим някъде... да бъдем забелязани... щеше да бъде поне пет пъти по-голяма.

Вероятно и за това беше прав, но Стансфийлд не му го каза. Щеше да се разправя с Хърли по-късно.

— Кога прочете доклада?

— Когато влязох в тайната квартира.

— Значи първата вечер.

— Да.

— Тогава ли реши да свършиш работата сам?

— Не... тогава само видях възможността.

— Ами когато отиде въоръжен в градинката на другата сутрин?

— Мислех, че има шанс. Исках да видя със собствените си очи и тогава да реша.

— Но когато излизаше от тайната квартира, вече беше готов да го убиеш, ако имаш удобна възможност, така ли?

Рап се поколеба, но призна:

— Да.

Стансфийлд отпи глътка кафе и бавно остави чашата на масичката.

— Има ли друга причина, заради която си решил да действаш сам?

— В какъв смисъл?

Стансфийлд се усмихна съзаклятнически:

— И аз съм бил на твоите години някога... много отдавна. Помолиха ме да направя някои неща за родината си и докато не ги направих, не бях сигурен, че ще успея.

Рап сведе очи към сивите и черни шарки на килима. Не му беше в характера да се разкрива толкова пред някого, когото почти не познава, особено на такива теми, но излъчването на по-възрастния мъж го предразполагаше да бъде искрен.

— Исках да го убия — отвърна Рап след кратка пауза.

— За отмъщение ли?

Рап разсеяно сви рамене.

— Не забравяй... взели сме те с определена цел. Знам какво си преживял. Знам какво ти е причинил атентатът над Локърби.

— Отмъщение, справедливост... не знам. Знам само, че когато тръгнах към градинката онази сутрин, още не бях сигурен, но щом видях онзи мръсник, веднага изпитах желание да го убия. Беше ми

писнало от планиране и празни приказки. Не виждах смисъл толкова да усложняваме нещата.

Стансфийлд свали очилата си и го погледна със сивкавосините си очи:

— Някаква друга причина, която да те е подтикнала към действие?

Рап отново сведе очи към килима. Това, което щеше да каже, не го бе признал дори пред самия себе си. Поне не изцяло. Без да вдига поглед, той отговори тихо:

— Страхувах се, че няма да имам куража да го направя.

С разбирането на човек, който е минал по същия път, Стансфийлд кимна. Отдавна не беше убивал, но още помнеше съмненията, които го разяждаха, преди да дръпне спусъка за първи път.

— Как се чувстваш сега?

— В какъв смисъл?

— Сега, след като вече си отнел човешки живот.

Рап се изсмя нервно и погледна часовника си.

— Ако имате няколко свободни часа, мога да ви разкажа.

— Нали знаеш, че смехът често е защитен механизъм, предназначен за отклоняване на основната тема.

Рап си спомни за доктор Люис.

— Да, някой ми го каза наскоро.

— Сега не е моментът да избягваш основната тема.

Рап забеляза загрижеността на по-възрастния мъж. Нервно склочи пръсти и отговори:

— Не съм свикнал да говоря за това.

— Не... и правилно.

Самият Стансфийлд не беше говорил пред никого за хората, които бе убил. Просто не му беше в характера. В хода на работата си обаче бе срещал хора със съвсем различна настройка. Някои говореха задълбочено, като учени, които се стараят да се усъвършенстват в професията. Други възприемаха по-небрежен или изкривен подход в разсъжденията си. Според Стансфийлд най-добри бяха онези, които пазеха мислите за себе си.

— Това е много важно — отбеляза той, като се почука по главата.

— Как е там вътре?

— Мисля, че е нормално.

— Някакви проблеми със съня?

— Не. Дори сега спя така, както не съм спал от години.

— Хубаво. Искам да разбереш нещо много важно. Хамди Шариф се занимаваше с нелегална търговия по свое желание и с пълното съзнание, че продава оръжия на терористи, които ги използват, за да убиват невинни граждани.

— Знам.

— Аз нося същата отговорност за смъртта му, каквато и ти.

Рап се намръщи и погледна събеседника си, сякаш не разбираше. Стансфийлд беше очаквал такава реакция.

— Кой мислиш, че те изпрати на тази операция? — попита.

— Не знам.

— Аз те изпратих. Аз бях съдията и съдебните заседатели. Ти беше само палачът. Никога не го забравяй.

Заместник-директорът изрече тези думи с настойчивост, която не беше използвал досега в разговора. Сякаш умоляваше младежа да разбере важноста на думите му.

След дълго замисляне Рап кимна, макар че не беше сигурен, че разбира точно какво има предвид по-възрастният мъж. Стансфийлд се изправи и каза:

— Сега можеш да се прибиращ.

— Ами тяхното решение?

— Не се тревожи, аз ще оправя нещата. Само се постарай да не създаваш повече проблеми в близките няколко месеца.

27.

— Слава Богу — възкликна Люис, когато Стансфийлд влезе в стаята. — Не мога да вразумя тези двамата.

Без да крие разочарованието си, шефът погледна към масата: първо, към Хърли, който седеше вляво, после към Кенеди, точно срещу него. И двамата скочиха на крака.

— Сядайте — заповяда Стансфийлд.

Айрини седна. Възрастният мъж остана прав.

— Първият, който повиши глас, ще бъде изпратен в Йемен до края на кариерата си — заплаши началникът.

— Мен никъде не можеш да ме пратиш — изръмжа Хърли.

Стансфийлд се втренчи в стария шпионин, като съсредоточи цялата си решителност в ледения си поглед, давайки да се разбере, че може да направи много повече, отколкото просто да изпрати неблагодарния му задник в Йемен. От тримата само Хърли бе виждал този поглед. Това беше станало преди близо три десетилетия, но той още си спомняше как глупостта му едва не му коства живота. Ако не беше една благородна постъпка на Стансфийлд, вероятно щеше да загине. Хърли бавно се отпусна на стола.

— Толкова ли сериозно съм сбъркал с вас, та се стигна дотук? — попита шефът със спокоен, но разочарован глас. — Карате се като деца, които си мислят, че който надвика другия, ще победи в спора. — Погледна Кенеди. — Очаквах повече от теб. Какво съм ти казвал за загубата на контрол над емоциите?

— Че е признак на слабост.

— Точно така. И какво постигна с това сега... като крещиш на един от най-големите кавгаджии в столицата? Успя ли да обясниш тезата си? Успя ли да изложиш доводите си? Успя ли да го убедиш в нещо, като му крещиш като побесняла вещица?

Кенеди засрамено поклати глава.

Стансфийлд пак насочи ледения си поглед към Хърли:

— Ами ти... доволен ли си, че най-накрая успя да принудиш Айрини да падне до твоето ниво?

— Това са глупости. Тя е зряла жена. Може сама да се защитава. Писна ми всеки път, когато не хареса нещо, което правя, да тича при теб и да ти се оплаква. — Той размахва пръст. — Много добре знаеш правилата. Аз командвам полевите операции. Заповедите ми се изпълняват безпрекословно. Думата ми е закон, а този самонадеян келеш стигна толкова далеч, че е направо чудо как още не съм му пръснал мозъка.

— Така ли избираме вече агентите си? Ако не спазват указанията до запетайката, им пръсваме мозъка?

— Знаеш какво искам да кажа. Той наруши всички правила на операцията. Направо ги изсипа в кенефа и действа на своя глава.

— И успя. Да не забравяме това.

— Глупости — изсумтя Хърли. — Дори сляпата катерица може да намери орех.

— Така ли ще спориш с мен? С нескопосани метафори за катерици?

— Знаеш, че съм прав.

— Само донякъде. Освен това си се превърнал в непоносим кавгаджия, когото не съм сигурен, че ще мога да изтърпя още дълго.

— Само кажи и ще си подам оставката. И без това ми писна от тези простотии.

— И после какво ще правиш, Стан? — Заместник-директорът по оперативната дейност постави ръцете си на масата. — Ще се превърнеш в алкохолик. Поредният обиден, изхвърлен стар шпионин, който иска да се изолира от неблагодарните цивилни. Ти вече наполовина си го постигнал. Пиеш прекалено много. Пушиш прекалено много. Вайкаш се и мрънкаш като нещастна жена, която се сърди на мъжа си, защото вече не е млада и хубава. Но същността на проблема е съвсем друга, нали, Стан?

— Каква е същността на проблема?

— Може би вече и друг ти го е казал. Не харесваш Рап, защото ти напомня за тебе на неговите години.

— Какво? Това нахакано колежанче?

Стансфийлд кимна:

— И може да се окаже по-способен от теб. Ето това е което най-много те плаши.

— Дрън-дрън.

Заместник-директорът си даде сметка, че е трябвало да го предвиди. Той рязко се изправи и попита:

— Значи ме съветваш да го изхвърля, така ли?

— Абсолютно. Прекалено самонадеян е. Рано или късно ще започне да ти създава прекалено много проблеми.

— И с кого предлагаш да го сменя?

— Има двама подходящи кандидати.

Стансфийлд се обърна към Люис, който седеше на челното място на масата.

— Докторе?

Люис поклати глава:

— Никой от тях все още не е достатъчно обучен. Дори цяла година да работим с тях, пак няма да могат да се мерят с него.

— Не е вярно — възрази Хърли, като се намръщи, сякаш е отхапал лимон.

— Айрини? — попита Стансфийлд.

Тя не отговори, само поклати глава.

След кратко замисляне Стансфийлд каза:

— Ето какъв е проблемът ми сега. Ситуацията в Ливан и Сирия е извън контрол. Въпреки несъгласието ми директорът и президентът изпратиха Къминс да преговаря за освобождаване на тексаския бизнесмен.

Замълча за момент. Още не можеше да се примири с това глупаво решение и нанесената вреда след вземането на Къминс за заложник.

— През последните шест месеца врагът залавя агентите ни един по един. Цялата ни мрежа, която с толкова труд успяхме да възстановим, отново се срива. Тази ситуация трябва да се обърне и затова ми трябва хора на място. Трябват ми стрелци. Всички имаме достатъчно опит в Близкия изток, за да знаем, че всяка проява на слабост поражда презрение. Искам това да спре. Искам да вземем спокойствието на онези мръсници, да ги накараме да треперят за живота си. Искам водачите на „Ислямски джихад“ и „Хизбула“ да не смеят да се покажат от дупките си от страх да не ги отнесе някой куршум. Искам да видят, че ако отвлекат някой от хора ни, изпратен да преговаря честно с тях, и започнат да го изтезават... дявол да го вземе, ние ще се нахвърлим върху тях като побеснели. — Стансфийлд отново погледна Хърли. — Не искам да те изгубя, но това хлапе ми е

необходимо. Твърде добър е, за да го изхвърлим просто така. Той умее да поема инициатива.

— Инициатива ли? Така ли го наричаш?

— Ох, за бога, Стан, би ли укротил егото и двуличието си, за да ме изслушаш? Тук не става дума само за теб. Имаме голяма дупка в оперативната дейност. В мизерните квартали на Близкия изток се въдят терористи като зайци, а ние не можем да направим нищо срещу това. Искам да си върнем позициите там.

— Двуличник ли ме нарече?

— Започнал си много удобно да забравяш някои неща. Кажи ми, Стан, колко пъти през първите си две години в Управлението си се забърквал в неприятности, нарушавайки заповедите и действайки на своя глава?

— Тогава времената бяха други. Имахме много повече свобода на действие.

— Все пак се забъркваше в неприятности, нали? — Стансфийлд поклати глава, сякаш се опитваше да се примири с нещо неприемливо. — Истината има ли изобщо някакво значение за теб, или смяташ цяла нощ да повтаряш едно и също, докато на всички ни писне от теб? Спомняш ли си колко пъти съм спасявал неблагоприятния ти задник? А сега критикуваш новото момче, сякаш ти си бил светец.

Хърли понечи да каже нещо, но Стансфийлд го прекъсна:

— Не съм свършил още. Ако хлапето не беше успяло, нямаше да водим този разговор. Тогава нямаше да го има. Само че той успя, нали? Преценил е ситуацията правилно. Реши проблема ни, без да остави нито една улика, и то съвсем сам. Той е талант, много добре го знаеш.

Хърли инатливо поклати глава. Стансфийлд вече нямаше намерение да спори с него. Обърна се към Кенеди:

— Айрини, какво ще кажеш да го пуснем да действа самостоятелно? Да го изключим от екипа. Можем да оставим Стан и Ричардс да работят заедно.

Хърли не чу отговора на Кенеди, защото бе твърде зает да си спомня всички случаи, когато не се беше подчинявал на някого от местните управления на ЦРУ в чужбина или на началството в Ленгли. Бяха твърде много дори да започне да ги брои. Отчасти това бе причината Стансфийлд и Чарли Уайт да решат да го пуснат като самостоятелно действащ агент преди близо двайсет години. Беше

станал неудобен за посолствата от Хелзинки до Претория. Накратко казано, Хърли не го биваше да изпълнява заповеди, затова Уайт и Стансфийлд го бяха отстранили от системата. Сериозно се беше наложило да го защитават пред Лесли Питърсън, оня долен натегач, дето искаше да обезглави Службата за секретно разузнаване и да я замени със сателитни подразделения. Обичаше да казва: „Сателитите не ги ловят за незаконно проникване в посолства.“ Е, да, ама сателитите не можеха да съблазнят секретарката на посланика, да я вербуват за ЦРУ и да я накарат да убие човек. Поне за момента. Хърли неохотно осъзна горчивата истина — той беше един неблагодарник.

— Ще се опитам да работя с него — обеща. — Ако се окаже, че не мога, ще го върна на Айрини, нека тя да го използва.

Стансфийлд занемя от удивление. Кенеди и Люис бяха като вцепенени.

— Не ме зяпайте учудено — изръмжа възрастният шпионин. — Никой не мрази онези гадове повече от мен.

28.

МОСКВА, РУСИЯ

Саяд стоеше до остъклената врата и гледаше през заскреженото стъкло. Навън вятърът вдигна облак сняг, който премина през нощния мрак като призрак. От гледката и без това скованият от студ арабин го побиха тръпки. Той не обичаше Москва, никога не беше обичал Москва, никога нямаше да заобича Москва. Нито през лятото, а още по-малко през зимата. За човек с горещ южен темперамент тя бе може би най-негостоприемното място, което беше посещавал. Имаше чувството, че кожата му се пука от студа.

С воайорско любопитство проследи една ненормално закръглена лелка, увита от главата до петите с тъмната козина на някакво неизвестно за него животно. Защо живееха тук тези хора? Беше готов да преживее сто граждански войни, ако можеше повече да не идва тук. Отляво се появи голяма кола. Човекът, който го придружаваше, протегна ръка и го докосна по рамото. Посочи джипа и изръмжа по характерния за руснаците начин.

Саяд бе почти сигурен, че усеща миризма на водка в дъха му. Това беше другото характерно за руснаците — пиеха прекалено много. Саяд не беше от мюсюлманите, които се опитват да учат другите как да живеят. От време на време пийваше чаша вино, но никога не прекаляваше. Тази вечер щяха да го накарат да пие. Сигурен беше. Той не искаше нито да пие, нито да излиза, но нямаше как. Бяха го извикали и шефовете му в Дамаск заповядаха да отиде. С голямо усилие стисна яката на дългото черно палто около врата си и излезе на студа.

Мразовитият вятър заципа ушите и бузите му. Очите му се насълзиха и можеше да се закълне, че космите в носа му са се превърнали в ледени висулки за части от секундата. Отвори леко уста, за да си поеме дъх, но зъбите го заболяха от студа. Наведе глава и се затътри към колата. Беше научил това основно правило от собствения си лош опит. Никога не се опитвай да тичаш по московски тротоар

през зимата. Колкото и да е студено, винаги влачи краката си. Сякаш караш кънки.

Едва след като се настани на задната седалка на джипа, забеляза, че е чисто нов „Рейндж Роувър“. Явно капитализмът се отразяваше добре на СВР, незаконното дете на КГБ. Мъжът, който дойде да го вземе от главния вход, хвърли куфара му отзад и седна до шофьора.

— Май не обичате студа — отбеляза някой на сносен английски, макар и със силен акцент.

Саяд така бе забил лицето си в яката на палтото, че не беше забелязал дребосъка, седнал до него.

— Как живеете тук, бе, хора? — попита арабинът.

Дребният руснак се усмихна, извади лъскава табакера и предложи цигара на госта си. Саяд си взе една. Всичко, което би могло да му осигури поне мъничко топлина, бе добре дошло. След като дръпна силно няколко пъти, той спря да трепери. Облегна се назад и каза:

— Не си спомням да сме се срещали преди.

— Не сме се срещали. Казвам се Николай Швец.

Саяд му подаде ръка.

— Аз съм Асаф.

— Знам — усмихна се младоликният мъж.

— Да разбирам ли, че работите за Михаил?

— Да. Заместник-директорът е зает човек. Ще се присъедини към нас по-късно.

Саяд нямаше нищо против. Михаил Иванов, заместник-директорът на Директорат Ес, не беше човек, с когото имаше желание да си говори. Саяд бе направил всичко възможно, за да избегне това пътуване, а после измисли всякакви начини да го забави, но не му дадоха право на избор. Преди два дни Иванов се беше обадил в Главния директорат по сигурността в Дамаск и бе казал на генерал Хамуд, че ще сметне за лична обида, ако Асаф Саяд не се яви в Москва до края на седмицата. Срещата вече била насрочена. Генералът не остана доволен от това, което научи, и даде на Саяд ясно да разбере недоволството му.

— Заместник-директорът няма търпение да говори с вас. От доста време говори за това — отбеляза дребосъкът.

Саяд не смяташе да се преструва, че се радва на срещата със стария негодник.

— Трябваше да дойдете в Дамаск. Много е хубаво по това време на годината.

— Представям си. — Дребосъкът се обърна и погледна задното стъкло. — Южняшката ви кръв е твърде рядка за московската зима.

Така продължи с общите приказки, докато пътуваха по околоръстното на огромния град. Саяд почти не поглеждаше назад, макар че имаше навик постоянно да се озърта за опашки. Нямаше да му помогне в този вледенен град по това време на нощта. Светлините на уличните лампи и фаровете на колите, усиления от снега, го заслепяваха всеки път, когато се опиташе да види къде се намират. Това място наистина беше ужасно. Нищо чудно, че комунизмът се беше провалил. Как би могло да успее кое да е управление, ако целият народ е депресиран?

Най-накрая спряха пред един хотел в сърцето на стара Москва. Портиер с черна кожена шапка и червен вълнен мундир с два реда лъскави медни копчета отвори рязко вратата и Саяд почувства прорязващо мразовито течение през глезените си. Придружен от втори портиер, той влезе през главния вход на хотела и продължи навътре. През вратата все още проникваше студен въздух и той искаше да се махне колкото можеше по-далеч. След осем крачки навътре във фойето усети топлина и след като се огледа, най-после видя буен огън в дъното на помещението. Усмихна се широко и тръгна към камината, влачейки краката си, без да си дава сметка, че подът на фойето не е заледен.

— Какво мислите?

Саяд паркира задника си точно пред пламъците. Огледа безвкусно натруфеното помещение и кимна. Изглеждаше много похубаво от дупката, в която го бяха настанили последния път.

— Много добре.

— Съвсем наскоро го отвориха. Това е хотел „Балчуг“. Мястото е с голяма историческа стойност. И е много скъп.

Швец премълча факта, че шефът му притежава дял от хотела. Иванов имаше дял от почти всичко в Москва. Поне от хубавите неща. Група руски, австрийски и швейцарски бизнесмени бяха купили хотела малко след падането на комунизма и се бяха опитали да го реставрират.

След година на безплодни опити да вземат нужните разрешителни, постоянни кражби и разправии с майстори, които не идват на работа, един от руснаците се беше обърнал към Иванов. Проблемите изчезнаха буквално на другия ден. Единственото, което трябваше да направят в замяна, бе да му прехвърлят десет процента от собствеността.

На Саяд не му се искаше да се отдалечава от огъня, но трябваше да се подготви за вечеря. Убедиха го уверенията, че в стаята му има две камини, и двете — запалени. Стаята също беше хубаво украсена, с позлатени орнаменти и стенописи на тавана, гоблени на стените и прекрасна гледка към Кремъл и Червения площад. Беше достойна за султан.

Тогава Саяд осъзна какво се случва. Иванов, старата лисица, никога не правеше нищо хубаво на никого, освен ако не искаше нещо в замяна, а сегашното му поведение беше необичайно мило. Арабинът си пусна горещ душ и започна да умува какво е намислил руснакът. Беше слушал истории, че новото СВР било по-лошо от старото КГБ. Веднъж паднеш ли им в ноктите, повече не те пускат. Изведнъж му стана мило за надупчените от бомби бейрутски улици. Той беше лъвът на онези места. Тук имаше опасност да стане нечий обяд.

29.

Саяд имаше само един вълнен костюм. Беше черен и той го носеше само по специални случаи. Тази вечер го облече, понеже това беше най-топлата му дреха, а също защото при хора като Иванов външният вид имаше важно значение. Заместник-директорът постоянно напомняше на подчинените си да се грижат за външността си и бе известен, че уволнявал служители, задето са напълнили прекалено много, или служителки, задето си слагали прекалено малко или прекалено много грим. Саяд бе подстригал грижливо брадата си и беше прибрал черната си коса зад ушите. На четирийсет, той се смяташе в добра физическа форма, или поне все още не я беше загубил. Черният костюм, бялата риза и вратовръзката помагаха да прикрие няколкото излишни килограма, които бе натрупал през последните две години.

Когато отиваше към ресторанта, веднага забеляза мъжете от охраната на Иванов. Имаше четирима във фойето, един на главния вход, един до асансьора и двама от двете страни на вратата към ресторанта. Младоликият дребосък неочаквано изникна иззад едно голямо растение. Стискаше цигара между устните си и се хилеше. Когато пристигна, Саяд толкова бързаше да избяга от студа, че не беше забелязал какъв красавец е Николай. Почти като филмова звезда. Нямаше грубите черти, характерни за лакеите на висшите началници от руските служби за сигурност. Имаше светла кожа, зеленикавосини очи и толкова светла кестенява коса, че вероятно щеше да бъде рус, ако живееше при по-топъл климат.

— Стаята е хубава... да? — попита Швец.

— Много.

Швец извади табакерата и предложи цигара на госта. Саяд взе една и клечка кибрит.

— Директор Иванов ви чака на масата ви. Надявам се, че сте гладен.

— Да. Много.

— Заради студа е. Елате насам.

Ресторантът беше декориран в яркочервено и лъскаво златисто, предимно с кадифе. Типичен руски стил. Натруфено и грандоманско. Тези нещастни парвенюта не разбираха какво е истинско великолепие. Саяд не беше сноб, но се гордееше с произхода си. Османската империя бе просъществувала повече от шест века. А за по-малко от сто години тези варвари се бяха превърнали от свръхсила в бандитска държава.

Във въздуха се стелеше синкавосив дим. Всички маси бяха заети до една. В ресторанта имаше сигурно неколкостотин души и всичките изглеждаха в различна степен на алкохолно опиянение. Саяд за първи път забеляза колко шумни са руснаците. Особено когато се смееха. Арабинът не видя познати лица, но предположи, че всички тук са важни клечки. Такъв беше руският начин на живот. Дори в разцвета на диктатурата на пролетариата управляващият елит бе живял в разкош, изолиран от трудещата се класа. Властниците можеха да си позволят лукс, какъвто обикновеният човек не беше и сънувал.

Близо до едно сепаре в дъното стояха две горили. Червените кадифени завеси бяха дръпнати настрани и закрепени с дебели орнаментални въжета за мраморните колони. Саяд видя Иванов, седнал между две млади красавици. Заместник-директорът на СВР беше около шейсетте, но не показваше признаци на застаряване. Консумираше в големи количества от всичко, което харесваше. В известен смисъл той бе най-подходящият човек за ръководен пост на разузнавателна служба, стига интересите му да съвпадаха с тези на държавата.

Саяд знаеше, че през последните години влиянието на Иванов значително се е увеличило. В дните на Политбюро черноросаджийството бе толерирано, но не и показвано открито. По време на прехода от плановия пазар към централизирано контролиран лъжекапитализъм хората, които бяха съумели най-успешно да се възползват от положението, бяха именно служителите на КГБ. Те имаха необходимото въоръжение, човешки ресурс и информация, за да изнудват и дискредитират всеки, който не иска да ги пусне на трапезата си, а Иванов имаше огромен апетит.

Руснакът видя Саяд и изрева името му. Опита се да стане, но беше заклещен между двете девойки, затова се отказа и пак седна.

— Асаф, радвам се да те видя!

Иванов подаде огромната си ръка с масивни пръстени на показалеца и кутрето.

— Удоволствието е мое, Михаил — излъга Саяд. Пресегна се през масата и стисна ръката на руснака.

— Ако ми беше отказал и този път, щях да изпратя хора да те докарат — обяви Иванов и се изкикоти гръмогласно, но очите му останаха сериозни.

Саяд също се засмя престорено. Последната забележка на руснака явно бе с цел да бъде запомнена. Той трябваше да се сеца за нея всеки път, когато Иванов искаше да го види. Толкова му се искаше тази вечер да свърши, а тя едва сега започваше.

Руснакът поръча бутилка скъпо бордо и представи момичетата на Саяд. Русата се казваше Алиса, а червенокосата — Светлана. Втората изведнъж силно се заинтересува от сирийския шпионин. Точно така го представи Иванов — шпионин, не нещо друго. На руснаците това определение вероятно им звучеше вълнуващо, но за арабина то бе обида — една от многото, които несъмнено щеше да се наложи да изтърпи в тази зимна вечер.

Руснакът поръчваше бутилка след бутилка, ястие след ястие. Саяд се почувства преял още преди да донесат основното. Иванов отклоняваше разговора от всяка сериозна тема, а ръцете на Светлана все се оказваха в скута на арабина. Саяд нямаше илюзии за външния си вид. Той бе хубав мъж, но не достатъчно, за да привлече вниманието на двайсетгодишна манекенка. Несъмнено Иванов я беше извикал, за да обслужва госта. Арабинът се запита дали ще я бият, ако той откаже да спи с нея.

След като раздигнаха чиниите, Иванов се обърна към Алиса и ѝ посочи изхода, кимна на Светлана да я последва. Каза им да отидат на бара и да си поръчат десерт. Когато тръгнаха, той ги изпрати с пошляпване по задника. Те се обърнаха, като едната го изглежда кокетно, а другата се престори на нацупена. Иванов се изсмя и ги изпрати с поглед, докато се отдалечаваха към бара. После, сякаш изведнъж превключи на друга програма, лицето му стана сериозно. Прошепна нещо на единия телохранител, стана и се настани само на педя от Саяд. Завесите се спуснаха и двамата останаха сами.

— Опитваш се да ме избягваш — отбеляза, като се усмихна накриво. Очите му заблестяха заплашително.

Гостът се опита да се измъкне:

— Не обичам да пътувам и тялото ми не е свикнало с този студ. Не исках да ви обидя.

— Аха... Е, разбирам те. През лятото Дамаск е непоносим. Но не се притеснявай, не съм се обидил — излъга руснакът. — Просто случаят е спешен. Имаме да обсъждаме много важни неща.

— Да, знам — опита се да не му противоречи Саяд.

Иванов отпи глътка вино и попита:

— От колко време се познаваме?

— Отдавна. Може би от дванайсет години.

— По-точно тринайсет. И сме създали на американците повече главоболия от всеки друг. — Той размаха юмрук. — Всеки път, когато се опитат да се бъркат в нашите работи, ние ги натирваме.

— Вярно е — съгласи се Саяд, без да споменава за многобройните пъти, когато руснаците се бяха месили в неговите работи.

— И сега отново са решили да ни се месят.

Арабинът седеше и втренчено гледаше скъпото френско вино в чашата си. Чувстваше погледа на Иванов върху себе си. Сви рамене и измърмори:

— Не съвсем.

— Аз дочух друго.

— Какво сте чули?

— Чух, че сте заловили един от тайните агенти на ЦРУ.

Саяд закипя от гняв, идеше му да убие някого. Сигурно ония кретени в Дамаск бяха издали информацията на руснаците. Изобщо имаше ли в тайните служби на правителството му някой, който да може да пази тайна? Съзнавайки, че няма как да отрече, той отговори:

— Хванахме ги да душат наоколо, но не съм убеден, че този агент играе някаква важна роля.

Руснакът се усмихна:

— Не бъди толкова скромнен.

Саяд не знаеше какво да отговори, затова вдигна чашата и отпи глътка вино.

— Казаха ми, че този човек работи за оперативния им отдел. Че е пряко подчинен на заместник-директор Стансфийлд. Че е работил в Берлин и Москва.

Някой в Дамаск наистина не знаеше да си държи езика зад зъбите.

— Както знаете от собствен опит, тези хора са обучени лъжци — отбеляза Саяд. — Не мога да кажа със сигурност дали твърденията му отговарят на истината.

— Те обикновено омаловажават ролята си, не я преувеличават.

— Най-важното е, че отново им нанесохме болезнен удар, а както знаете, те нямат куража да отговорят със същото.

— Не съм сигурен в наши дни — измърмори Иванов, като го погледна подозрително.

— Не се тревожете за такива дребни риби.

— Рибата може да е по-голяма, отколкото изглежда — предупреди руснакът, давайки да се разбере, че знае още нещо.

— Каква информация имате?

— Разни неща... слухове оттук-оттам. Нищо конкретно, но аз съм в този занаят достатъчно отдавна, за да надушвам, когато има нещо гнило.

— Какви неща?

— Хамди Шариф.

Саяд се замисли за убития наскоро търговец на оръжие.

— Да, познавах го добре.

— Кой мислиш, че го е убил?

Саяд беше чул два слуха:

— Най-вероятно „Мосад“, но дочух още нещо.

— Какво?

Той не се боеше да повтори слуха. Човек като Иванов би го приел като комплимент.

— Чух, че ви е мамил и затова сте го ликвидирали.

Иванов го погледна с немигащи очи, но не коментира.

— Ако това е вярно — добави Саяд, — направили сте го с пълно право.

Събеседникът му поклати глава:

— Ако ме е мамил, щях да разбера и да го убия. Само че не ме мамеше.

— Значи са били евреите.

— Не... съмнявам се.

— Кой тогава?

Иванов поседя замислено около минута. Сетне заяви:

— Искам да говоря с американския плъх, когото държите в онова подземие в Бейрут.

Саяд не беше казал на никого в Дамаск къде държи пленника от ЦРУ. Това означаваше, че Иванов или е получил информация от така наречените му съюзници, или се опитва да гадае. Какъвто и да беше случаят, американецът трябваше да се премести веднага щом Саяд се върнеше от Москва.

— Можете да говорите с него по всяко време. Винаги сте добре дошли в Бейрут, знаете го.

При споменаването на ливанската столица Иванов поклати глава:

— Не мога. Прекалено много неща се случват тук, в Москва. Неща, на които спешно трябва да обърна внимание.

Саяд се опита да промени темата:

— Значи мислите, че американците се опитват да се върнат в играта, така ли?

— Не мисля, а знам.

Саяд погледна скептично руснака.

— Откъде знаете?

— Сигурен съм, защото Томас Стансфийлд най-сетне се добра до командването на секретния им отдел.

— Мислите, че един човек е способен да обърне нещата? Не, според мен няма да имат куража да се върнат в Ливан. Този негодник, когото заловихме...

— Нека да ти разкажа за Томас Стансфийлд — прекъсна го Иванов, като удари с юмрук по масата. — В началото на кариерата си съм се сблъсквал с него. Този човек предвижда повече ходове напред, отколкото ние с теб заедно можем да си представим. Той е майстор на измамата. Може да те накара да се въртиш в кръг като куче, което се опитва да ухапе опашката си. — Иванов разклати чашата си. — Създава страх от предатели в собствените ти редици и така забравяш да си вършиш работата. Започваш да виждаш сенки навсякъде, където се обърнеш, принуждава те да се свиеш в изцяло отбранителна позиция, но това е само едната страна на проблема. Другата е, че този човек е повече руснак, отколкото американец.

Арабинът не разбра:

— Как така повече руснак, отколкото американец?

— Той е последен от поколението американци, които знаеха как да използват най-коварните ходове на най-подлите си врагове. Не се лъжи по хрисимия му вид. Този тип е уличен боец, надарен с големи руски топки.

Саяд не разбираше защо топките на американеца трябва да са точно руски. Освен това смяташе, че Иванов преувеличава.

— Американците не са се опитвали да ни досаждат от години — отбеляза презрително.

— Така е, защото бяхме заврели ЦРУ в миша дупка и Стансфийлд нямаше власт. Сега обаче той командва службата им за подривна дейност. Помни ми думата, той ще се опита да се намеси в нашите работи, а това не можем да допуснем. Позволим ли да провере дори само крака си през вратата, ще трябва да се борим за живота си.

Саяд все още не беше убеден. Иванов се наведе напред и го стисна за ръката.

— Ще те попитам само веднъж. Няма да има втори път. Ще ми дадеш ли този американец, за да разберем какво знае? Известно ми е, че иранските ти приятели също го искат, но ще се погрижа да те компенсираме.

Ето защо Саяд не искаше да идва в този прокълнат от Бога мразовит град. Тук не можеха да му предложат нищо, което той да иска, особено сега, преди да е приключил с дисекцията на ума на агент Джон Къминс. Уви, нямаше как да се измъкне. Ако не изпълнеше желанието на руснака, можеше дори да не се прибере в родината си. Той въздъхна и увери Иванов, че ще му изпратят американеца.

30.

ХАМБУРГ, ГЕРМАНИЯ

Хамбургската операция беше важна по много причини, повечето от които оставаха незабелязани за определени хора. Едно изолирано убийство можеше да се отдаде на случайност или извънредна ситуация. Две убийства обаче само за няколко седмици и свързани помежду си щяха сериозно да обезпокоят хората, за които параноята е неразделна част от живота. Втората причина да е толкова важна бе фактът, че Рап най-сетне осъзна, че Стан Хърли е изключително способен в онова, което правеше. Хърли им беше дал пет дни да се подготвят. Тръгваха и няколко месеца не се очертаваше да се прибират в Щатите.

Старият шпионин обяви с дяволит блясък в очите:

— Началството реши да ни натири. Не искат да им се появяваме пред очите, докато не покажем резултати, които да оправдаят всички средства и време, използвани за обучението ви.

Рап не знаеше подробности, но имаше чувството, че командването в Ленгли не е доволно от нещо. Поведението на Хърли се промени още преди да напуснат Щатите. Съвсем скоро отрядът щеше да влезе в директна схватка с врага и възможността да се върне в истинската игра преобрази стария шпионин. Този път Рап и Ричардс щяха да действат заедно. Или поне щяха да пристигнат по едно и също време. Самолетът на Рап кацаше малко по-късно. Когато пристигна, той видя Ричардс да го чака от другата страна на паспортния контрол. Сега Рап пътуваше с американски паспорт. Представи го на възрастния служител на гишето, който го разлисти с немска прилежност. Раницата, дънките и старото вълнено палто явно бяха достатъчни, за да се досети, че пътникът не идва по работа, защото му спести редовния въпрос: „в командировка или на почивка“. Сложи печат и му върна паспорта. Дори не го удостои с поглед. Рап се изсмя вътрешно. Де да можеше всеки път да минава толкова лесно.

С Ричардс се здрависаха и заедно се качиха на такси за крайбрежната улица, известна сред местните като „Ландунгсбрюкен“. В пристанището тъкмо влизаше голям презокеански кораб. На тротоара се насъбраха туристи и удивено наблюдаваха грамадния плавателен съд, изглеждащ толкова не на място на метри от старите тухлени сгради. Рап и Ричардс не спряха да зяпат. Бързо трябваше да отидат в складовия район, където ги чакаше Хърли.

Минаха покрай една проститутка, чакаща клиенти на крайбрежната улица. Ричардс се обърна към Рап и попита:

— Бийтълсите не бяха ли тръгнали от тук?

Мич се усмихна. Странна птица бе тоя Ричардс. Идваха в Хамбург да убият човек, а той мислеше за „Бийтълс“.

— Не знам такова нещо — отговори.

— Почти съм сигурен, че е така. Два месеца са свирили в един клуб за стриптийз. Искам да го видя, докато сме в града.

Рап огледа колегата си, после не се сдържа и се разсмя.

— Какво има? — попита Ричардс.

— Идваме да убием човек — зашепна Рап, — а ти ми говориш за някакъв стриптийз клуб, където „Бийтълс“ били свирили преди трийсет години.

— Какво лошо има? Това, с което се занимаваме, не означава, че не можем да бъдем като нормалните хора?

Ричардс много по-лесно правеше прехода между двата свята, в които живееха.

— Имаш право — съгласи се Рап. — Само искам да видя физиономията на Стан, когато му поискаш разрешение.

— Ха... само гледай. Ако има алкохол и голи мацки, със сигурност ще прегърне идеята.

— Може би си прав.

Апартаментът се намираще в един от стогодишните складове край реката, преустроен в жилищен блок. Вътре беше влажно и студено. Почти като в Лондон. Хърли ги беше информирал, че повечето апартаменти в сградата все още не са продадени. Онзи, който използваша, бил собственост на една американска фирма, която го купила като представително жилище. Рап не се интересуваше от подробности освен от свързаните с непосредствената им задача, но Ричардс бе по-любопитен. Опита се да разбере коя е американската

фирма, притежаваща апартамента, и дали има нещо общо с бивши шпиони. Хърли отговори, че ако има нещо, което трябва да знаят, ще им го каже.

— Останалото не ви засяга — завърши той.

Рап и Хърли не се бяха сдобрили съвсем. По-скоро бяха сключили примирие. След срещата си с Джордж, или както беше истинското му име, Рап, Ричардс и Хърли бяха отишли в къщата край езерото, за да се подготвят за хамбургската операция. От време на време старият шпионин поглеждаше Рап, сякаш гледаше умствено изоставащ, но вече не крещеше и не псуваше. Младежът прие това като знак за помирение.

Пет дни по-късно Хърли го извика да се поразходят.

— Премисли си всичко около последната си операция?

— Истанбул ли имаш предвид?

— В колко операции общо си участвал?

— Извинявай... Да, мислих за това.

— Има ли нещо, което би направил по различен начин.

Рап вървеше, без да вдига поглед.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид.

— Вече сме приели факта, че действа без наше знание. Казах ти. Част от работата ми е да ти помогна да се усъвършенстваш. Въпросът ми е свързан с тактиката. Като премислиш всичките си действия в градинката онази сутрин, когато реши да убиеш Шариф, има ли нещо, което би направил по различен начин.

— Не знам — искрено отвърна Рап. — Всичко просто се случи.

Хърли кимна. Ситуацията му беше позната.

— Това е едновременно добре и зле, хлапе. Може би имаш талант за това. Имаш вродено самообладание и така нататък. Или... просто си извадил късмет. Само времето ще покаже какъв е случаят, но от това, което научих, една от постъпките ти очевидно е била глупава.

— Коя? — попита Рап и насочи цялото си внимание към Хърли.

— Четох полицейския доклад.

Това изненада Мич, макар че не можеше да си обясни защо.

— Изстрелът в сърцето... било е от упор. Буквално. Докладът е ясен в това отношение. Дулото на оръжието е било в пряк контакт с палтото на Шариф.

Рап кимна. Спомни си много добре онзи миг.

— Защо го направи?

— Исках да го убия.

Хърли спря и го погледна изпитателно.

— Хлапе, гледал съм те как стреляш. Не си точен колкото мен, но си много добър и постоянно се усъвършенстваш. Нима си се съмнявал, че ще го улучиш от, да речем, три метра?

Рап не отговори.

— Защо трябваше да сядаш до него?

— Не знам.

— Не ме баламосвай — усмихна се по-възрастният мъж. — Поддал си се на личните чувства, нали?

Рап се замисли за онази сутрин преди по-малко от седмица. Отново изпита онова чувство. Онази частица от секундата, когато бе решил да седне до Шариф, за да го погледне в очите. Той кимна бавно:

— Да... май си прав.

Хърли стисна зъби, докато избираше внимателно думите си.

— Сега... няма да те лъжа, че не е имало случаи... случаи, когато съм изпитвал известно удоволствие, че изпращам някой от онези мръсници в ада... но в нашия занаят трябва страшно да внимаваме. Винаги избирай подходящата обстановка. Никога на обществени места, както си направил. Можеше да е въоръжен и да те види, когато сядаш до него. Много непредвидени неща можеха да се случат.

— Знам.

— Запомни, че на обществени места трябва да изглеждаш естествено. Точно затова ти показах метода с раменния кобур. Затова се упражняваме с него. Когато поглеждаш часовника си, това не прави впечатление на никого. Когато сядаш на пейка толкова близо до друг човек, някой може да забележи. Достатъчно, за да се загледа по-продължително в теб, а понякога това е достатъчно, за да те провали. Докато се усетиш, полицията ще бъде по петите ти. — Хърли го изгледа сериозно. — Повярвай ми, изпитвал съм го.

— Как?

— Ходил ли си във Венеция?

— Да.

— Каналите.

Хърли направи жест, сякаш се гмурка.

— Скочил си в някой канал? — изненада се Рап, като си спомни гадната зеленикава вода.

— Е, беше преди трийсетина години. Тогава не бяха толкова мръсни.

Преустроеният склад беше с неизмазани тухлени стени и масивни греди, скрепени с дебели стоманени скоби и големи болтове. Подовете бяха голи дъски, най-вероятно чамови, лакирани в по-светли тонове за контраст с тъмночервените тухли. Мебелировката беше скромна. В сиво и синьо. Конструкции от дърво и метал. Дълги прави линии и материали, които се чистят лесно. Чиста ергенска практичност. Апартаментът беше ъглов, с две балкончета: откъм главната спалня и откъм дневната. Имаше още една спалня и остъклена веранда с бюро и разтегателен диван. Когато Рап и Ричардс пристигнаха, Хърли бе подготвил всичко.

Масата в столовата беше покрита с мушама. Хърли внимателно я дръпна, за да покаже материалите, които бе събрал през изминалите три дни. Мишената беше banker на име Ханс Дорфман. Изглеждаше невинен, но нима това не важеше за повечето банкери? Вината на Дорфман според Хърли бе в това, че дружеше с неподходящи хора.

— Може би се чудите защо му е на образован човек с християнско възпитание да помага на банда ислямски терористи — заговори старият шпионин.

Ричардс погледна черно-бялата снимка на шейсет и три годишния banker и призна:

— Да.

— Официално това изобщо не ви влиза в работата. Когато получим задача, няма място за въпроси... нали?

Двамата младежи кимнаха неохотно.

— Дръжки! — сопна се Хърли. — Хич не ми дреме какво са ви приказвали. Началството може да прецака работата, и то сериозно. Освен това в главната квартира се мотаят разни тъпацы, които нямат ни най-малка представа какво се случва в реалния свят. Когато получите задача да убиее някого, постарайте се да съберете всяка възможна информация и адски внимавайте какво правите. В никакъв случай не трябва да допускаме странични поражения. Жените и децата трябва да се пазят на всяка цена.

Рап бе слушал това стотици пъти от Хърли и другите инструктори.

— Добре, но човек винаги може да допусне грешка.

— Така е. И колкото по-трудна е задачата, толкова по-голяма е опасността да сгрешиш. Ако обаче искате един ден да излезете от тази работа с чиста съвест, следвайте съвета ми. Обмисляйте всяка задача, която получавате. Ние не сме слепи изпълнителни, не сме роботи.

Ричардс още гледаше снимката на банкера.

— Стан, да не би да искаш да ни кажеш, че този човек е невинен?

— Този ли? — Хърли махна с ръка. — Не, по дяволите. Тази нацистка свиня си заслужава куршума. Всъщност най-много ме вбесяват онези, които не отвърщат на огъня. Този гад живее в луксозна къща, взема си два месеца отпуск всяка година, ходи на скъпи екскурзии и спи като къпан всяка нощ. Мисли, че да помага на онези боклуци е напълно в реда на нещата. Не — поклати глава, — това ще е един от случаите, в които с удоволствие дръпвам спусъка.

31.

Хърли обясни, че най-важното не е да намериш най-подходящата ситуация, а да елиминираш неподходящите. Разбира се, ако имаш време да анализираш всички възможности. Два дни след пристигането на Рап и Ричардс старият шпионин взе решение, с което всички се съгласиха. През нощта в неделя беше идеалното време за удара, а най-подходящото място — домът на жертвата. Къщата се намираше на трийсет и пет минути с кола от центъра на Хамбург, на хубав парцел от няколко декара с горичка. Рап беше почти сигурен, че Хърли е знаел още от началото, че това ще е часът на атаката, но е искал да им даде възможност да се поупражняват. Целта му беше Рап и Ричардс също да участват в изготвянето на плана и лично да се убедят, че няма по-добро време за покушение над Дорфман. В продължение на тези два дни младежите се занимаваха най-вече с това.

Един от най-полезните разговори за Рап бе този, когато той попита намръщения Хърли:

— Ами кучетата?

— Кучетата са нож с две остриета. Да вземем например този мръсник. — Посочи черно-бялата снимка на Дорфман. Предишната вечер бе нарисувал с маркер мустачки като на Хитлер под носа на банкера. — Тоя запечен нацистки боклук иска да има пълен ред в живота си, затова си е купил два пудела... защо?

Хърли погледна с очакване двамата младежи.

— Защото не си сменят козината — отговори Ричардс.

— Точно така. Ханс е маниак на тема чистота. Иска всичко да е като по конец. Всеки делничен ден се буди по часовник, в събота и неделя си позволява да дреме с час повече. Смята, че религията на родителите му е под неговото ниво, затова в неделя, вместо да ходи на църква, прочита два-три вестника, преглежда борсовите индекси, или каквото друго преглеждат германските банкери, и извежда кучетата на разходка покрай реката, после се прибира и ляга да подремне. Вечеря печено месо с картофено пюре и зелен фасул, гледа някой скапан сериал, извежда за последно пуделите около десет часа, после си ляга.

Ричардс погледна данните от наблюдението и попита:

— Откъде знаеш всичко това? Тук не пише нищо.

Старият шпионин се усмихна:

— Това не е първият banker, когото убивам.

Рап настоя на първия си въпрос:

— Хубаво, но какво правим с кучетата?

— О, да. Кучетата. Те са основното в нашия случай. Трябва да се извеждат. Всяка сутрин точно в седем, още два пъти през деня и за последно вечерта. Какво се налага да прави всеки път, преди да ги изведе?

— Да изключи алармата — отговори Рап.

— Виждали ли сте да използвам аларма в къщата при езерото?

— Не.

— Така е, защото алармите притъпяват вниманието. Да сте ме виждали някога да затварям кучетата?

— Не.

— Каква полза има от кучето, ако е вързано?

— Ако е куче пазач, никаква.

— Именно. — Хърли погледна Рап. — Обзалагам се, че мога да отгатна следващия ти въпрос. Мислиш, че трябва да го застреляме, докато разхожда кучетата край реката.

— Хрумна ми.

— Има три причини, поради които предпочитам да не го правим така. Първо, защото на обществено сме по-ограничени. Разбира се, има шанс да улучим момент, когато наоколо няма други хора, но нищо не ни го гарантира. Другите две причини обаче са по-важни. Искам да говоря с него, а паркът изобщо не е подходящ за такъв разговор.

Тази новина изненада двамата младежи.

— Защо? — попита Ричардс.

— По-късно ще ви обясня.

— Каква е третата причина? — поинтересува се Рап.

— Никой не трябва да разбира, че е мъртъв преди девет сутринта в понеделник.

— Защо? — попита Ричардс.

Рап отговори вместо Хърли:

— Ще ни каже, след като свършим.

В събота вечерта нарязаха материалите за Дорфман и ги изгориха. Сутринта събраха пепелта в найлонов плик и я изхвърлиха на боклука. Отделиха два часа, за да заличат следите си от апартамента. Можеха да се върнат да свършат тази работа след атентата, но Хърли искаше да го избегнат. В осем вечерта натовариха всичките си неща в багажника на наетия мерцедес и тръгнаха.

Рап караше. Хърли и Ричардс щяха да изпълнят задачата. Хрумна му, че това може би е наказание за своеволното му поведение в Истанбул, но какво можеше да каже? Все някой трябваше да чака в колата. По пътя Хърли още веднъж им припомни плана. Почти всяка минута изстрелваше по някой въпрос: какво биха направили, ако едно или друго нещо не се случи според плана. Почти нямаше движение и стигнаха само за трийсет минути.

Беше тъмна, студена, ветровита нощ и се очакваше температурата да спадне под нулата. И тримата носеха дънки и тъмни якета. Хърли и Ричардс бяха сложили черни плетени маски. Вдовицата, живееща в къщата зад Дорфман, имаше котки, но не и куче. Планът беше да минат през нейния двор. В девет за последен път провериха радиостанциите, в девет и петнайсет Рап зави със сребристия мерцедес по криволичещия път. Лампата в купето бе изключена. Той намали покрай къщата на вдовицата. Ричардс и Хърли скочиха от бавно движещата се кола, внимателно затвориха вратите и изчезнаха в мрака. Рап продължи. След по-малко от минута зави пред дома на Дорфман. Къщата бе разположена навътре, на около двайсет и пет метра от улицата. Фасадата беше тъмна, но отзад се виждаше бледа светлина, вероятно от дневната или от столовата.

Мич натисна копчето за предаване на радиостанцията.

— Отпред е чисто.

Хърли и Ричардс бързо минаха през обраслия с бурени двор на Дорфмановата съседка. Старият шпионин не идваше за първи път и изобщо не се чувстваше неудобно, че е скрил това от двамата новобранци. Не им трябваше да знаят всичко. Той лично бе събрал всички данни за мишената осем месеца по-рано. Това за кучетата му беше известно от дългогодишен опит, а колкото до изказването за запек, всички банкери го имаха. Информацията, че Дорфман не ходи на църква и е нацистки боклук, бе натрупана от двугодишно внимателно наблюдение.

За да действа ефикасно, всяка организация имаше нужда от адекватно финансиране. Хърли и Кенеди бяха хвърлили сериозни усилия, докато изяснят как различни терористични групи движат авоарите си по земното кълбо, и бяха стигнали до извода, че ключът е в Дорфман. В тази неравна битка нямаше как да използват мощта на Съединените щати, затова се налагаше да проявят изобретателност. Щом не можеха открито да бомбардират базата за обучение на терористи в долината Бекаа, трябваше да намерят друг начин да ги ударят.

В девет и половина Хърли и Ричардс заеха позиция при задния вход. Ако по някаква причина не успееш да го хванат, щяха да прережат телефонните кабели и да влязат с взлом. Това обаче криеше две опасности. Ако разбиеха вратата, охранителната система щеше да се включи и макар че в станцията за наблюдение нямаше да се получи сигнал, алармата на къщата щеше да се включи и шумът можеше да привлече вниманието на съседите. Освен това Дорфман имаше пистолет, ловна пушка и карабина. Вероятността банкерът да реагира достатъчно бързо, за да спре нападателите, не беше голяма, но Хърли не обичаше да оставя нищо на късмета.

Лампата над кухненската врата светна точно в десет и една. Хърли стоеше подпрян на коляно близо до входа, Ричардс — непосредствено зад него. Отвътре се чу пиукане от въвеждането на електронен код. Вратата се отвори и два обикновени пудела изскочиха на терасата. Хърли трябваше да се довери на Ричардс, че ще си свърши работата. Възрастният шпионин скочи и подпря с рамо вратата, преди да се затвори. Удари я с все сила и тя отскочи назад, удрайки нищо неподозиращия Дорфман в лицето.

Зад гърба си Хърли чу кучешко ръмжене. Той хвана вратата за ръба и през стъклото видя лицето на зашеметения банкер. Ръмженето премина в лай и той едва устоя на подтика да се обърне да види дали някое куче не се кани да го ухапе за задника. Вместо това дръпна вратата към себе си и още веднъж удари Дорфман в лицето. Чу тропане на нокти по плочките на терасата, после — глухото изпукване на въздушна пушка. Два изстрела, последвани от две слаби изскимтявания, леко пъшкане, сетне — тишина. Хърли видя ключовете на лампите отляво. Общо три. Изгаси ги едновременно с пистолета си

и всичко потъна в полумрак. Бързо влезе през вратата, притвори я и напъха заглушителя в устата на уплашения Дорфман.

32.

Мерцедесът беше със същия цвят и от същия модел като този на Дорфман. Рап обикаляше квартала, като с едно ухо слушаше радиостанциите на Хърли и Ричардс, а с другото — полицейската честота. Не разбираше нито дума немски, но както бе изтъкнал Хърли, достатъчно беше да се ослушва за името и адреса на банкера. Не чу нищо такова, затова вкара колата в имението и спря на малкия паркинг пред къщата така, че да е с предницата навън. По логиката на Хърли, ако видеха колата, съседите щяха да предположат, че е на Дорфман.

Рап заобиколи отзад и помогна на Ричардс да внесе втория пудел в мазето. От гърдите на животното стърчеше червена стреличка. Гръдният му кош бавно се вдигаше и спускаше. Два дни по-рано Хърли им съобщи, че ще използват приспивателно, за да обезвредят пуделите, и той искаше да попита защо, но си замълча. Знаеше, че старият шпионин обича кучетата, но все пак тази нощ щяха да убият човек. От гледна точка на цялата операция не виждаше голям смисъл. По този начин щяха да изхабят малко повече усилия и да затворят устите на кучетата по-бавно. Хърли се досети какво си мисли Рап и отбеляза, че според информацията кучетата лаят, когато излизат от къщата. Особено нощем. Проникването не беше като щурмуване на терористки лагер. Просто трябваше да влязат в дома на една германска двойка на средна възраст.

Рап погледна жената — със завързани очи, запушена уста и трепереща от страх. Провери възлите, които беше направил Ричардс. Изглеждаха добри. Китките и глезените ѝ бяха вързани. Единствената причина Рап да разбира от това бе фактът, че като деца двамата с брат му се интересуваха от всякакви възли и фокуси. След смъртта на баща им той приемаше като свое задължение да се интересува от хобитата на Стивън, дори да не са му интересни.

Мазето беше обзаведено като стая за забавления с бар и малка маса за бiliarд. Ричардс бе проявил съобразителност да постави едрата германка по средата на килима. Рап видя одеяло върху облегалката на дивана. Взе го, но спря. На стената отзад имаше голяма снимка на

Дорфман с двете му кучета. Банкерът държеше трофей, а пуделите го лижеха по лицето. Рап зави жената с одеялото. Очакваше я дълга нощ и още по-дълга сутрин, но за разлика от съпруга си тя щеше да оцелее. Мич грабна телефона, разположен до дивана, и изтръгна кабела от стената. В този момент Ричардс излезе от помощното помещение и даде знак, че всичко е чисто. Не трябваше да изричат нито дума пред жената. Рап се качи по стълбите за партерния етаж, изгаси лампите в подземие и затвори вратата.

Според плана трябваше да изгасят всички лампи освен тази над умивалника в кухнята, както правеха семейство Дорфман, преди да си легнат. Рап огледа хола, от който Ричардс наблюдаваше предната страна на къщата. Остъклената врата към кабинета беше открената. Рап нахлузи черната маска върху лицето си, влезе и затвори вратата след себе си. Дорфман лежеше на пода по светлосиня пижама. Зализаната му коса бе килната на една страна, носът му кървеше. Един кожен стол беше изблъскан встрани, килимът бе дръпнат и на мястото му се виждаше вграден в пода сейф.

Банкерът погледна Рап с насълзени очи. Запелтечи нещо на немски и макар че не разбираше нищо от езика, той разбра, че идиотът пита за кучетата, а не за жена си. Рап се огледа и изброи не по-малко от десет снимки на пуделите. Имаше една на съпругата с две деца на около петнайсет години. Рап изброи също седем трофея и повече от дванайсет отличителни ленти.

Дорфман не спираше да пелтечи:

— *Хунде. Хунде.*

Рап размаха пистолета си.

— Млък!

Хърли клекна и почука със заглушителя на оръжието си по циферблата на сейфа. На перфектен немски заповяда на банкера да го отвори. Дорфман затвори очи и поклати глава. Размениха още няколко реплики и немецът продължаваше да се инати. Хърли погледна Рап:

— Иди доведи жената.

Рап поклати глава. Хърли се намръщи.

— Имам по-добро предложение. Хайде да вземем едно от кучетата и да му пръснем черепа. — Рап видя страха в очите на банкера. — Точно така, кретен такъв. Ще довлека едно от псетата ти. — Бръкна в якето си и извади бойния си нож. Наведе се и размаха

острието пред лицето на Дорфман. — Имам по-добра идея. Ще извадя едното око на твоя любим хунд и ще ти го напъхам насила в устата.

— *Найн... найн* — ужасено запелтечи немецът.

— Ако не отвориш сейфа, ще започна с очите на пудела ти, после ще отрежа езика му, носа, ушите и ако още отказваш да се подчиниш, ще натъпча всичко това в устата ти и ще довлека второто куче. Ако и тогава не отвориш сейфа, ще започна с теб.

Дорфман затвори очи, сякаш отново смяташе да откаже.

Нямаха време да го убеждават още дълго. Рап завъртя ножа и го заби в бедрото на негодника. Цялото тяло на банкера се скова от болка. Той понечи да запищи, но в този момент Хърли го удари и секна вика му.

Десет минути бяха нужни, докато немецът се успокои достатъчно, за да може да говори.

— Давам ти последен шанс. Отвори сейфа.

Дорфман отново запелтечи неразбираемо и поклати глава.

— Хубаво. — Рап тръгна към вратата. — Както искаш.

Върна се в мазето, запали лампата и слезе при жената и двете кучета. Взе едното и пак се качи на горния етаж. Ричардс му отвори вратата. Рап внимателно постави пудела в краката на господаря му. Когато видя скъпоценния си пес в ръцете на маскирания маниак, Дорфман почти изпадна в истерия. Хърли го удари през лицето и посочи сейфа. Този път немецът не поклати глава.

Рап извади ножа и го размахва пред муцуната на кучето.

— Лявото или дясното око? Избирай.

Дорфман заплака като дете, протегна ръце към кучето.

Рап не знаеше дали ще има куража за това, но какво друго им оставаше? Погледна Хърли, чиито черни очи в дупките на плетената маска сякаш го молеха да спре. Изглеждаше, че старият шпионин беше по-склонен да изтезава банкера, отколкото да нарани животното. Рап вдигна главата на пудела и бавно приближи острието към лявото му око. Един сантиметър преди да го прободете, Дорфман най-сетне се огъна. Буквално скочи върху сейфа и започна да върти циферблата. Рап изчака да въведе шифъра, преди да пусне кучето. Банкерът пропълъзя до пудела, притисна го към себе си и започна да го целува по главата и муцуната.

— Шантава работа — измърмори Рап. После се обърна към Дорфман: — Тревожиш се за кучетата си повече, отколкото за жена си... нали?

Банкерът или не го чу, или предпочете да не отговаря. Рап погледна Хърли, който вадеше съдържанието на сейфа.

— Нали ти казах. — Извади три предмета и му ги показа. — Есесовски кинжал и значки. Нацистка свиня.

— Нацистка свиня, която обича пудели и помага на терористи. Чудесно. — Мич понечи да вдигне пистолета си, но спря. — Тук ли е?

Хърли се изправи. Държеше няколко папки, компютърни дискове и външен харддиск.

— Мисля, че да. — Набързо прелисти съдържанието на папките. — Да... всичко е тук. Джакпот!

— Дорфман. — Рап се наведе и насочи пистолета към главата на банкера. — Обзалагам се, че ако проклетите терористи избиваха кучета, щеше да се замислиш дали да им помагаш.

— Моля ви. Аз съм обикновен бизнесмен.

— Бизнесмен, който помага на терористите да местят парите си и да убиват невинни хора.

— Не знаех нищо за това.

— Лъжеш.

— Това е сигурно — намеси се Хърли, като вдигна чантата, пълна с папки и дискове. Затвори сейфа, върна килима на мястото му и постави стола отгоре. — Имаш имената им, номерата на влоговете им. — Размаха чантата. — Много добре си знаел с кого работиш.

— Вършех си работата... за банката.

— Като добър нацист. — Хърли се ухили и насочи пистолета към главата на Дорфман. — Аз също само си върша работата.

Дръпна спусъка и изпрати един куршум в главата му. Тялото на банкера падна върху дървения под с издумкване, по-силно от гърмежа. Наоколо започна да се образува кървава локва. Хърли погледна Рап:

— Да се махаме. Трябва да сме в Цюрих преди разсъмване.

— Какво има в Цюрих?

— Каквото винаги е имало... пари и мошеници.

33.

МОСКВА, РУСИЯ

Иванов бавно се настани на стола си в главната квартира на Службата за външно разузнаване в район Есенево, Москва. Беше прекарал напрегната нощ. Току-що бе приключил една много полезна сделка. Група чуждестранни инвеститори търсеха позиции на пазара за природен газ и му предлагаха седемцифрена комисионна в комплект с апетитен пакет акции, ако им съдейства. Оставаше само да вразуми един свой сънародник, който вече бе натрупал солидно състояние в газодобива. Ако не успееше да го убеди, щеше да накара Швеци и неговия екип да му се обадят с предложение, на което не можеше да откаже. Иванов се замисли за любимия си филм, „Кръстникът“, и се усмихна. Много му се искаше един ден да се види лично с Франсис Форд Копола. Режисьорът бе уловил майсторски същността на властта.

Такова беше положението в Русия след разпадането на Съветския съюз. В крайна сметка двете системи не се различаваха толкова много помежду си. И двете бяха корумпирани в същността си, и двете служеха да пълнят джобовете на властимащите. При социализма системата бе абсурдно неефикасна. Хора без никакъв усет към бизнеса заемаха отговорни постове и с некадърните си решения водеха комунистическия експеримент към провал. Талантливите не получаваха стимули да се стремят към върха. Всъщност мотивацията беше точно обратната. Ако решеше да критикува глупавите хрумвания на някой идиот, поставен на ръководен пост благодарение на ходатайството на тъста си, човек рискуваше да загуби и мизерната заплата, която получаваше. Всички освен малък брой избраници мизерстваха в този порочен строй.

Днес положението беше динамично. Навсякъде можеха да се изкарат пари, и то много. Новите фирми никнеха като гъби и чуждите инвеститори се редяха на опашка, за да се включат в играта. Това обаче беше опасна игра. Останките от социалистическата система все още не бяха ликвидирани и силно затрудняваха развитието на новата

икономика. Корупцията бе навсякъде — в полицията, в съда, в службите за сигурност. Сякаш „Кръстникът“, Дивият запад и гангстерската война в Америка от 20-те години се бяха събрали в едно.

При толкова много спънки банките и фирмите можеха или да чакат търпеливо с месеци, губейки ценно време и пари, или да се обърнат за помощ към хора като Иванов, които бързо решаваха проблемите им. За разлика от навъдилите се в последно време адвокати евреи, които твърдяха, че могат да се справят с всичко, Иванов постигаше реални резултати за новите си партньори. Да, винаги имаше съдружие. В зависимост от случая той можеше да намали исканата комисионна, но никога процента си в сделката. Ставката му бе фиксирана — десетпроцентов дял от всяко начинание.

Той не беше единственият и това беше другата прилика с „Кръстникът“. В Москва и по цялата необятна страна имаше много други, които вършеха същата работа, според Иванов обаче не толкова добре, колкото той. Висшият офицер от разузнаването не проявяваше излишна скромност, когато оценяваше ролята си в този дързък нов свят, и виждаше в нея естествена добавка към работата си в системата за държавна сигурност. Някой трябваше да наблюдава всички тези чужди инвеститори и да следи да не грабят природните богатства на Родината. В крайна сметка той много повече заслужаваше комисионните си от някое двайсет и пет годишно новоизлюпило се бизнесменче. Такова беше вътрешното убеждение на Иванов.

Швец влезе. Изглеждаше прекалено красив и отпочинал, което леко вкисели настроението на Иванов.

— Добро утро, другарю директор.

Швец остана прав. Никога не би си позволил да седне без разрешение.

— Донеси ми чаша вода — изръмжа Иванов.

— Изглеждате, сякаш не сте спали тази нощ — отбеляза младежът, докато наливаше вода. — Искате ли и един аспирин?

— Да.

Иванов щракна с дългите си пръсти, за да подкани помощника си да побърза. Чувстваше пулсираща болка в главата си ту на едно, ту на друго място, сякаш сканираха мозъка му с досаден лазерен лъч. Изпи три хапчета с водата. За момент се изкуши да добави и малко водка. Тя

със сигурност щеше да му помогне, но беше твърде рано да капитулира пред болката. Швеец щеше да види в това израз на слабост.

— Чух, че са приели условията на съдружието — отбеляза младежът.

— Да.

— Да пратя ли Максим да подготви договора?

— Да... Освен това искам да знам кога заминаваш за Бейрут и кого ще вземеш.

— Утре. С Алексей и Иван.

Иванов се замисли. Алексей и Иван бяха двама от най-добрите му служители, бивши бойци от специалните части. Бяха се сражавали храбро в Афганистан, но една сутрин командирът им бил намерен с прерязано гърло в палатката и с това се започнали проблемите им. Най-вероятно те го бяха извършили. Политкомисарите оправдано имаха лоша слава и в последните дни на Съветския съюз мнозина от тях просто бяха изчезнали. Иванов постоянно търсеше хора, умеещи да използват ръцете си, а тези двамата бяха особено талантиливи.

— Защо Алексей и Иван?

— Защото са от Грузия и могат да минат за ливанци.

Това беше вярно, но Иванов не искаше да се лиши от двамата си най-добри телохранители. Понастоящем в Москва имаше само едно сигурно нещо — рано или късно някой се опитваше да те отстрани. Точно както в света на американските гангстери. Когато си спомнеш как Сони Корлеоне беше застрелян безмилостно в сепарето, предаден от шурей си, този подлец, Иванов винаги го побиваха тръпки. Той потрепери и реши да задържи Алексей и Иван при себе си. Те бяха неговите верни кучета пазачи — като Лука Брази от филма.

— Вземи Олег и Яков.

Швеец се намръщи.

— Не можеш ли просто да изпълняваш заповедите ми?

— Кога не съм изпълнил ваша заповед? — спокойно попита Швеец.

— Знаеш какво имам предвид. Какво ми се мръщиш? Тази сутрин не съм в настроение за спорове.

Иванов хвана голямата си глава с две ръце и изстена.

— Мога да отида и сам.

— Много умно. Да отидеш в столицата на отвличанията, да те похитят някъде по улиците и после да ми искат откуп. Гениално!

— Аз ли съм ви карал да се наливате и да си играете с проститутки цяла нощ?

— Не започвай.

— На половината на вашите години съм, а не мога да ви стъпя и на малкия пръст.

— Също така си наполовина на ръста ми, значи прием еднакво.

— Ако не го карате по-умерено, ще имате проблеми.

Иванов се сопна:

— Заплашваш ли ме?

— Не. — Швеец разочаровано поклати глава, сякаш питаше: „Защо винаги се съмнявате във верността ми?“ — Говоря за здравето ви. Трябва да си починете. Отидете на някое топло място. Защо не дойдете с мен в Бейрут?

— Бейрут е адска дупка. Навремето беше прекрасно място... но вече не. Ще се убедиш лично.

— Чух, че нещата започват да се нормализират.

— Ха-ха! — изсмя се Иванов. — Не и там, където ще отидеш. Прословутата Зелена линия прилича на Ленинград през четирийсет и първа. Всичко е сринато. Нашите приятели се опитват да си върнат позициите, преди християните да се окопитят. Грозна работа.

В този момент някой почука на вратата. Беше Павел Сокол, един от заместниците на Иванов, отговорен изцяло за финансовата страна на държавната сигурност. С лице като на смъртник, той имаше вид на лош вестоносец, в каквата роля се явяваше и сега.

— Другарю директор — започна с хриплив глас, който използваше винаги когато се боеше, че ще ядоса Иванов, — имаме проблем.

— Какъв проблем, по дяволите?

Сокол почна да обяснява, поколеба се, после си даде сметка, че няма начин да представи лошата новина в по-добра светлина, и измънка:

— Ами... нали ползваме някои задгранични сметки, през които прекарваме парите си. За различните ни дейности...

— Не съм малоумен, Сокол. Имам сметки навсякъде. За кои по-точно говориш?

— За онези в Цюрих... по-точно тези... — погледна записките си — ... в ШБК.

Затвори папката, която държеше, и погледна шефа си. Иванов се втренчи в нещастника с изпепеляващ поглед. В Швейцарската банкова корпорация имаха точно 138 сметки.

— Кои сметки, по дяволите!

Сокол пак отвори папката. Вместо да чете номерата, за които дори той нямаше ясна представа, подаде листа на началника си.

Иванов погледна списъка. Имаше шест сметки и той веднага се досети за кои става дума.

— Какво мога да разбера от това? Тук няма нищо. Показваш ми само някакви номера.

— Ето тук, другарю директор... — Сокол посочи плахо листа — ... колоната за наличните средства.

Очите на Иванов едва не изскочиха от орбитите си.

— Тук пише, че сметките са празни!

— Точно така, другарю директор.

— Как е станало? — изрева Иванов, като скочи от стола.

— Тази сутрин в девет нула нула цюрихско време Швейцарската междубанкова система за преводи е изпълнила банков ордер и парите са били източени по електронен път.

— Знам как работи системата, идиот такъв! Къде са отишли парите?

— Не знаем, другарю директор.

Иванов стисна юмрук, сякаш искаше да удари заместника си в лицето.

— Ами, разбери!

— Не можем — отговори Сокол, който вече сериозно се безпокоеше за живота си. — След като парите изчезнат, вече няма как да се проследят. Швейцарското банково право...

— Млъквай, глупак! — изкрещя Иванов. — Много добре познавам швейцарското банково право и изобщо не ми дреме за него. Постарай се да намериш вратичка в закона им, иначе или ще се простиш с живота, или ще си търсиш нова работа.

Сокол се поклони и излезе, без да продума повече.

Водката беше на страничния плот. Винаги стоеше там. Пет различни марки. Иванов не виждаше ясно, главата му се пръскаше от

болка. Изобщо не го интересуваше коя бутилка ще вземе, водката си беше водка. Той си наля четири пръста в една висока чаша, като разплиска малко отстрани. Отпи солидна глътка, стисна зъби и усети щипането на бистрата течност, стичаща се в гърлото му. Никой не би трябвало да знае за тези сметки, камо ли някой да успее да ги източни. Това сериозно компрометираще позицията му не само в Службата за външно разузнаване, а и пред цялата държавна машина. Можеше да провали всичките му инвестиции. Без властта, произтичаща от поста му, нямаше да бъде от никаква полза за партньорите си. Враговете, които си беше създал през годините, нямаше да се поколебаят да го ударят. Ръката му затрепери.

След малко Швец попита:

— Колко пари?

Иванов трябваше да изпие още една чаша, докато събере кураж да заговори:

— Двайсет и шест милиона долара... приблизително.

— На кого бяха?

— На нашите приятели в Бейрут.

— Техни или наши?

— И на двете страни...

— Как така?

— Приеми го като един вид съвместен бизнес.

— Инвестирали сме заедно с онези фанатици? — не скри изненадата си Швец.

— Става дума за контрол, кретен такъв. Чудя се защо изобщо се опитвам да ти обяснявам. Участваме с наши пари, за да имаме думата как ще се харчат. Приеми го като международна помощ.

Нещата бяха доста по-сложни, но точно сега Иванов нямаше нито време, нито желание да обяснява това, нито факта, че с годините бе отклонил около десет милиона долара от фондовете на КГБ.

— Международна помощ за терористи? Прекрасно.

— Стига с твоите коментари. Нищо не разбираш. Те също бяха вложили пари в сметките. Всъщност повечето бяха техни.

Иванов бе помогнал на арабите да намерят нови източници на доходи от незаконна търговия с оръжие, наркотици и порнофилми. Дрогата и оръжията отиваха за Близкия изток и Северна Африка, а порното се вкарваше нелегално в Саудитска Арабия.

— Ако повечето пари са били техни, защо ние сме имали контрол над тях?

Иванов въздъхна отчаяно. Даде си сметка, че трябва да се качи да уведоми директора. Началникът му си затваряше очите за тези нелегални сделки, но само до известна степен. Новината никак нямаше да му хареса. Най-вероятно щеше да заподозре, че Иванов лично е източил парите.

Швец повтори въпроса и той отговори:

— Това беше част от сделката. За да получат пари от нас, трябваше да знаем какво правят с тях, а също да вкарат и свои средства във фонда.

Това бе само половината истина, но генералът не се чувстваше длъжен да споделя всичко с подчинените си.

— Предполагам, че двайсет и шестте милиона са били основната част от финансирането им.

— Да.

Иванов отпи още една глътка. Водката започваше да смазва механизмите на мозъка му. Той започна да си съставя мислен списък на хората, с които трябваше да говори.

— Кой имаше информация за сметките и кодовете за достъп?

— И те, и аз. Всяко теглене над двайсет и пет хиляди трябваше да бъде одобрено поотделно и от двете страни.

— Значи вие сте имали едната част от кодовете, а те — другата.

— Точно така — отговори той, подразнен от въпросите на Швец.

— Кой имаше достъп и до двете части на кода?

— Никой.

Болката започваше да се връща, но този път обхвана врата му. Иванов започна да масажира мускулите си с една ръка, а с другата вдигна чашата.

— Нарочно бяхме направили така, че никой да няма достъп до целия код — добави.

Швец се замисли за момент, после каза:

— Все някой трябва да е имал целия код. Някой в банката. Как иначе ще става тегленето?

Иванов спря да разтрива врата си. Защо не се беше сетил по-рано?

— Дорфман!

— Кой?

— Банкерът.

Намери служебния номер на Дорфман и го набра със светкавична скорост. След като го прехвърлиха през трима души, стана ясно, че нещо не е наред. Дорфман не бил отишъл на работа и не можели да го открият. Иванов затвори и облегна главата си на бюрото.

Швец отвори вратата на кабинета и поръча на секретарката кафе за двамата. После се приближи до бюрото и взе чашата с водка. Иванов се опита да го спре.

— Това няма да ви помогне — каза Швец с наставнически тон. — Искам или не, аз съм свързан с вас и ако ви предстои разпит пред колегите във Федералната служба за сигурност, трябва да запазите бистър ум.

Иванов потрепери при мисълта как агентите от ФСС ще го завлекат в подземията на Лубянка, страховитата бивша главна квартира на КГБ. Много добре знаеше какво се случва в онези мрачни килии. По-скоро щеше да се самоубие, отколкото да отиде там.

34.

ЮЖНА ГЕРМАНИЯ

Пътуването мина гладко. Подкараха големия мерцедес на юг и само с две спирания стигнаха германско-швейцарската граница. Осем часа се движиха с почти постоянна скорост от 120 километра в час по гладкия, плавно криволичещ аутобан. Налагаше се да намаляват само когато преминаваха покрай големи градове, а в планините криволичещият, издигащ се с лек наклон път почти не ги забави. Добре, че нямаше сняг.

Минаха покрай ХанOVER, Касел, Франкфурт, Страсбург и множество други градове и през цялото време Хърли внимателно изучаваше съкровището от информация, което бяха взели от сейфа на банкера. Ричардс включи лаптопа и с помощта на дешифрираща програма прехвърли данните от дисковете на Дорфман по сателитния телефон. Във Вашингтон Кенеди бе събрала екип от специалисти, които превеждаха и анализираха информацията. Когато стигнаха в Касел, Ричардс вече бе приключил с трансфера. След това се отпусна на седалката и поспа два часа. Рап чуваше откъслечни разговори от задната седалка и се питаше какъв ще бъде следващият им ход. Хърли обичаше да им дава само информацията, свързана с непосредствената задача, а това означаваше, че според него спътниците му не трябваше да знаят почти нищо.

След няколко часа пътуване Хърли нареди на Рап да отбие и да се смени с Ричардс. Заредиха, отидоха до тоалетна и Хърли купи кафе и нещо за ядене за себе си и Ричардс. Рап нямаше нищо против да кара, но старият шпионин настоя да се сменят. Много беше важно да си починат добре. Никога не се знаеше кога ще стане напечено. Типично в негов стил, той не последва собствените си съвети и продължи да работи на пълни обороти. Мич седна на задната седалка и след няколко минути мълчание попита:

— Какво правиш?

Нетипично за него, Хърли се засмя:

— Ще ви обясня, преди да стигнем до границата. Сега ме остави да разнищя тази работа.

Рап си помисли, че шефът му вече е позамаян от умората, но това не го засягаше особено. След няколко минути от плавното полюшване на колата, носеща се с висока скорост по гладката магистрала, започна да се унася. Той сгъна якето си, пъкна го между главата си и вратата и заспа. В продължение на няколко часа ту се будеше, ту пак задрямваше, пронизителният звън на сателитния телефон прекъсваше сънищата му за пудели, лоши прически и овързани като кренвирши дебели германки. При едно от разсънванията си се запита какво ли ще прави фрау Дорфман с кучетата сега, след като съпругът ѝ напусна този свят. Незнайно защо се замисли за локвата кръв около главата на банкиера. Колко се беше разпростряла? Беше ли започнала да съхне на сухия зимен въздух? Колко кръв всъщност имаше в човешката глава? Половин литър? Преди да направи окончателно предположение за количеството, отново заспа.

Хърли не спираше. Преглеждаше внимателно всеки документ, всяка папка, всяка бележка или разписка. Изписа почти цял бележник с най-важната информация. В 5:00 спряха пред един мотел в покрайнините на Фрайбург и наеха две свързани помежду си стаи, където се изкъпаха и преоблякоха за преминаването през границата. Хърли ги накара да приберат оръжията си в тайниците на куфарите. В шест отново бяха на път, с топло кафе и кифли. Хърли бе готов да обясни какво прави. За съжаление избра неподходяща военна кампания, за да илюстрира действията си.

— Запознати ли сте с морския поход на Шърман?

Рап шофираше. Тъй като беше израснал в Северна Вирджиния, той не се смяташе за южняк, но познаваше историята на Гражданската война. За истинския южняк Ричардс, израснал в Ковингтън, щата Джорджия, самото споменаване на Уилям Текумсе Шърман бе достатъчен повод за сбиване.

— Война по всички фронтове — обяви Хърли. — Точно както Шърман. Ако врагът не иска да излезе на открито, ще го бием в собственото му леговище. Трябва да унищожим съпротивителните им способности. Трябва да ги подплашим така, че да изпълзят на открито и там да ги смачкаме.

Рап виждаше лицата и на двамата си спътници в огледалото. Хърли не забелязваше отвратеното изражение на Ричардс.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ние сме Шърман? — попита Ричардс.

— И още как — вдъхновено заяви старият шпионин. — Той е излязъл победител, нали?

Рап не можа да се сдържи и прихна да се смее.

— Какво е толкова смешно? — изръмжа Хърли.

Когато се овладя, младият мъж отговори:

— Седнал си до един от най-запалените патриоти на Джорджия. Все едно да хвалиш Андрю Джаксън пред индианци.

— О... — Хърли осъзна грешката си. — Не исках да обидя никого. Някоя вечер можем да обсъдим тази тема на по бира. Шърман е бил негодник. А пък Лий и Джаксън са гениални стратегии, не може да се отрече. — Реши да смени темата: — Добре. Ходили ли сте на лов за патици?

— Да.

— Защо използваме кучета?

— За да подплашат птиците да излетят.

— Точно така. През последните десет години арабите доста успешно ни убягваха, докато се занимавахме с проблемите в Латинска Америка и се опитвахме да не дразним ония малоумници на Капитолия. Нали ви казах за агента ни, който беше отвлечен в Бейрут преди няколко месеца... Е, това не е първият такъв случай. През осемдесетте политиката ни много се смекчи и позволихме на тези мръсници да се измъкнат безнаказано с много престъпления. — Погледна лицето на Рап в огледалото и продължи: — През април осемдесет и трета взривяват посолството ни... шейсет и трима убити. ЦРУ загуби осем от най-способните си служители, включително директора за Близкия изток и началника на местната централа.

Хърли премълча факта, че същия ден е бил в града. Че можеше и той да е сред жертвите. Премълча също, че сред загиналите бе бащата на Кенеди. Не беше сега моментът да влиза в такива лични подробности. Ако тя искаше да им каже, можеше да го направи някой ден.

— Как постъпихме ние? Изпратихме морски пехотинци. През октомври осемдесет и трета срещу американските и френските части

бяха извършени два атентата със заредени с експлозив камиони. Двеста деветдесет и девет души загинаха, защото няколко тъпоумни дипломати подлъгаха командването, че вземането на прекалено строги охранителни мерки можело да се изтълкува грешно. Забележете, че нито един от тези дилетанти не беше прекарал дори един ден в онзи проклет град. Как реагирахме след удара над базите ни? Казахме, че няма да си тръгнем, пуснахме няколко бомби и си тръгнахме.

Хърли изпсува.

— Така мръсниците си въобразиха, че могат да ни разиграват като маймуни. През март осемдесет и четвърта отвякоха новия началник на ливанската ни централа, стария ми приятел Бил Бъкли. Беше ветеран от Корея и Виетнам. Прекрасен човек. — Хърли тъжно се загледа през прозореца за момент. — Измъчвали са го близо година и половина. Изпратиха го в Техеран. Бяха записали всичко. Гледах някои откъси.

Той поклати глава, за да прогони мрачните мисли.

— Изстискали са всяка капчица информация от него, после го продадоха на руснаците или друг, който е имал интерес. Бил знаеше много неща. Информацията, която получиха от него, им позволи да ни нанесат тежки поражения. Не мога да ви опиша колко нощи не съм мигнал да умувам по какъв начин да се справя със ситуацията. Използваха един така наречен „експерт“. Азиз ал-Абуб, член на „Хизбула“, психиатър по образование. Обучен от руснаците в Университета за дружба между народите. От имената, които измислят тия негодници, направо ми се драйфа. Ал-Абуб го напомпал с наркотици, подложил го на какви ли не изтезания. Говори се, че имал двама помощници. Превърнали разпита в истински научен експеримент. Накрая сърцето на Бил не издържало, но преди това успели да се доберат до някои от най-строго пазените ни тайни.

— Един по един агентите ни започнаха да изчезват. Информатори на високи постове из целия регион и не само. Какво направихме ние? Не си мръднахме пръста! Това още повече ги окуражи. Кадафи, тоя шарлатанин, нареди да взривят онази дискотека в Берлин. Тогава най-сетне решихме да му пуснем няколко бомби. За съжаление не особено точно. После, през юли осемдесет и осма, на самонадеяния капитан на „Венсен“ му идва гениалната идея да

преследва пластмасови катери за по десет хиляди долара с ракетоносач „Егида“ за половин милиард в Ормузкия проток.

Хърли спря и затвори очи, сякаш още не можеше да повярва, че това фиаско наистина се е случило. Рап довърши вместо него:

— Полет 655 на иранските авиолинии. Двеста и деветдесет цивилни загиват.

— Да. — Старият шпионин осъзна, че покрай смъртта на приятелката си в атентата над Локърби по-късно същата година Рап вероятно е добре запознат с този случай. — Срамно петно в нашата история. Каквото и да разправят някои, вината за това беше само наша. Вместо да си признаем и да покажем на иранския народ, че не се бием срещу него, ние се опитахме да отричаме. Дори стигнахме дотам, че да обвиняваме тях. Е, не че и те не са имали вина. Обаче капитанът е имал два хеликоптера, с които е можел да се справи с катерите. Силата на ракетоносача „Егида“ е в далекобойността. Не се налага да се приближаваш до врага и да използваш оръдия от Втората световна война. Ако има реална опасност, отстъпваш и изпращаш самонасочващите се ракети.

— И всичко това доведе до трагедията над Локърби — вметна Рап.

Хърли кимна:

— Нещата са малко по-сложни, но в общи линии... да.

— Хубаво, но каква е нашата роля сега?

— Нека просто да кажа, че някои хора във Вашингтон осъзнаха грешката си. Тероризмът, особено радикалният ислямизъм, сериозно стресна определени лица, и с право. Те видяха какво стана, когато допуснахме човек като Бъкли да бъде отвлечен, без да си мръднем пръста. Това създава грешно впечатление. Сега отвлякоха Шноз и нещата започват да се повтарят. Не би трябвало да ви казвам това, момчета, но пък какво ще навреди? През последните няколко месеца бяха убити петима наши информатори. Наложих се да отзовем повече от десет други. Пипаме на сляпо. И отново, като не правим нищо, затвърждаваме убеждението на ония мръсници, че каквото и да правят, няма да си мръднем пръста.

— Ами това, върху което работиш цяла нощ? Каква е неговата роля? — попита Рап.

— Представи си, че имаш пет милиона долара в швейцарска банка. Спечелил си ги от рекет, търговия с наркотици и оръжие, фалшифициране на банкноти и куп други престъпни дейности. С години си се трудил да натрупаш тези пари. Какво ще направиш, ако една сутрин се събудиш и установиш, че някой е източил сметката, твоята сметка?

— Ще превъртя.

— Сигурно веднага ще се хванеш за телефона и ще започнеш да звъниш насам-натам, за да разбереш какво е станало.

— Да.

— И още как. Сега онези мръсници спят спокойно в леглата си, като си мислят, че парите им са на безопасно място в Швейцария. По някое време през следващите двайсет и четири часа ще научат, че незаконните им авоари са изчезнали, ще хванат телефоните и ще изпаднат в бяс. И когато това стане... — Хърли посочи небето — ... ние ще слушаме.

35.

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ

Както беше предсказал Хърли, минаха през границата безпроблемно. Кой би се усъмнил в трима сериозни, намусени англоговорящи бизнесмени с хубави костюми и лъскава кола, преминаващи от една богата европейска държава в друга, още по-богата. Продължиха по криволичещия път към банковата столица на света и докато слънцето се издигаше над хоризонта, Хърли обясни с повече подробности в какво се състои задачата им. След още четирийсет минути стигнаха Цюрих. Хърли каза на Рап от кой изход да излезе и къде да завие. След няколко минути спряха пред портите на голямо имение.

— Какво е това, посолство ли? — попита Мич.

— Не — усмихна се Хърли. — Това е домът на един стар приятел.

Едва бяха спрели и тежката черна порта със златни орнаменти започна да се отваря. Рап бавно навлезе по чакълестата алея. Лехите в градината бяха голи, а изящно оформените чемшири — увити със зебло, за да ги предпази от тежките, мокри снегове, характерни за този сезон. Имението сигурно беше прекрасно през лятото. Къщата приличаше на някоя от посланическите резиденции, с които бе осеяна околността западно от Вашингтон. Хърли го накара да обиколи отзад, където вратата на една празна гаражна клетка ги чакаше отворена.

Карл Олмайер ги посрещна в библиотеката. Беше висок, слаб мъж с величествено излъчване. На пръв поглед приличаше повече на англичанин, отколкото на германец, но силният му акцент го издаваше. Носеше елегантен костюм с жилетка. Хърли накратко им беше разказал за домакина. Бяха се запознали в Берлин. Олмайер бе сред онези щастливци, оцелели след Втората световна война, но имаше нещастното фермата на родителите му да се намира на трийсет километра източно, а не западно от столицата. Беше получил началното си образование от йезуити, които му втълпили, че Бог

очаква от него да се усъвършенства непрекъснато. Както е казано в Евангелието на Лука, стих 12:48: „И от всеки, комуто много е дадено, много и ще се изисква.“ Тъй като Олмайер бе талантлив математик, от него изискаха много. Когато бил на шестнайсет, руските танкове дошли по същия черен път, по който само няколко години преди това били минали германските, но в обратната посока, разбира се. И със себе си донесли смърт и разрушение.

Две години по-късно кандидатствал в престижния Хумболтов университет в контролирания от руснаците Източен Берлин. През следващите три години станал свидетел как руската тайна полиция арестува един след друг негови преподаватели и състуденти и ги изпраща в Сибир заради единственото прегрешение, че са дръзнали да критикуват комунистическия режим. От великия университет, обучавал навремето държавници като Бисмарк, философи като Хегел и физици като Айнщайн, останала една гола фасада.

Сгради, пострадали от бомбардировките, стояли така, без никой да направи опит да ги възстанови. В същото време на запад американците, британците и французите усилено възстановявали разорената страна. Олмайер осъзнал, че комунизмът е една голяма лъжа — банда скотове вземат властта в името на народа само за да потискат този същия народ, който твърдят, че представляват. Хърли им изрецитира наизуст максимата на Олмайер, че „форма на управление, която репресираща, затваря и ликвидира онези, които не са съгласни с нея, в никакъв случай не може да бъде власт на народа“.

В следвоенните години обаче, след смъртта на милиони хора, народът не искал повече да воюва. Затова Олмайер си траел и чакал. След като се дипломирал като икономист, избягал в американския сектор. Няколко години по-късно, вече като банков чиновник, случайно се запознал с един нахакан млад американец, който мразел комунистите дори повече от него. Това бил Станли Албъртс Хърли и между тях се създадо приятелство, далеч надминаващо общата им омраза към комунизма.

Когато видя стария си приятел, Олмайер заряза всякакви официалности и скочи от стола си да го приветства. Стисна дланта му с двете си ръце и започна да го хока на немски. Хърли не му остана дължен. След кратка размяна на остроумия Олмайер погледна двамата младежи и каза на английски:

— Това ли са двамата, за които ми разправяше?

Приятелят му кимна:

— Да. Това са Майк и Пат.

— Да... сигурно — усмихна се Олмайер и им подаде ръка, без нито за секунда да повярва, че това са истинските им имена. — Не мога да ви опиша колко се вълнувам, че ви виждам. Стан ми каза, че сте двама от най-добрите, които е срещал от години.

Немецът забеляза изненадата върху лицата на двамата младежи. Той също се престори на учуден и се обърна към Хърли:

— Нещо, което не трябваше, ли казах?

Хърли не изглеждаше очарован от приказливостта на приятеля си.

— Моля да извините стария ми приятел — продължи Олмайер, като постави ръка върху рамото му. — Стан не умее да изразява възхищението и привързаността си. Така няма да му е съвестно, когато ви бие по главите.

Младите мъже се засмяха. Хърли остана сериозен.

— Моля, разполагайте се. На онази масичка има кафе, чай, сок и пресни кифли. Ако се нуждаете от още нещо, не се стеснявайте да си поискате. Със Стан имаме малко работа, но няма да продължи дълго. Съветвам ви след това всички да поспите. Ще останете за вечеря... нали?

Олмайер се обърна към приятеля си за отговор.

— Надявам се.

— Хайде, без увъртане. Задължително ще останете.

Хърли не обичаше да поема ангажменти.

— С удоволствие бих останал, но не се знае какво може да изникне през деня.

— Така е. Ще наредя да приготвят частния ми самолет, та утре сутринта да можете да отлетите за което място кажете. Но задължително ще останете за вечеря. Не приемам отказ. Имам много да наваксваме заедно, пък и трябва да разкажа на тези момчета за нашите приключения.

— Не съм сигурен, че идеята е добра.

— Глупости.

Олмайер махна небрежно, сякаш притесненията на Хърли бяха абсолютно безпочвени. Погледна куфарчето в ръката му и попита

лукаво:

— Носиш ли шифрите.

— Не... бих целия този път от Хамбург само за да видя грозната ти физиономия. Разбира се, че ги нося.

Германецът се разсмя сърдечно, после се обърна към Рап и Ричардс:

— Виждали ли сте някога толкова нацупен човек?

— Не — без колебание отговори Рап, докато Ричардс само поклати глава.

Когато двамата младежи отидоха в другия край, за да хапнат нещо, в стаята влязоха още двама мъже. Бяха около четирийсетгодишни и имаха вид на бизнесмени. Вероятно банкери. Четиримата с Хърли и Олмайер застанаха около масивното бюро и възрастният германец започна да дава заповеди на немски. След четирийсет минути двамата непознати излязоха, всеки с по една купчина листове.

Точно в девет получиха обаждане, че седемнайсетте сметки са източени, но това беше само началото. През следващите три часа компютрите продължиха да извършват банкови преводи. Всяка сметка се разделяше на три нови, после на още три, докато се получиха общо 153 нови влога. Парите преминаваха от едно място на друго, през офшорни сметки в Кипър, Малайзия, Хонконг и на Карибските острови. Всеки превод изяждаше по няколко процента за банкови комисиони, но на Хърли не му пукаше. Нали играеше с чужди пари. Най-важното бе да заличат максимално добре следите си. При толкова много различни законодателства и юрисдикции за разгадаването на плетеницата щяха да са необходими цяла армия адвокати и години работа. До обявения броят на сметките намаля на пет с общ баланс от 38 милиона долара.

36.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Белите дробове и бедрата на Саяд го боляха от изкачването на изронената бетонна стълба. Седмицата му вървеше от отвратително към непоносимо, започвайки с пътуването до Москва и завършвайки с прибирането в Дамаск, където получи от началниците си една от най-идиотските заповеди в цялата си кариера. Окуражени от дългото примирие, проклетите маронити бяха решили да ускорят заграбването на земи. Явно бяха хвърлили око на важния исторически район около Площада на мъчениците в центъра на Бейрут. Началниците в Дамаск наредиха на Саяд да отиде на площада и да забие флага си там, и то бързо. Като пълководец, получил заповед да задържи определена територия на всяка цена и без допълнителна помощ, на него оставяха да измисли как ще го постигне.

От петнайсетгодишния си опит в този град той знаеше колко е важно да стоиш настрана от другите въоръжени групировки. Автоматите и картечните бяха опасно нещо, а в ръцете на малолетни деца, и доста непредсказуемо. Идеята да окупира единия край на площада, докато маронитите завземат другия, го накара да потрепери. Един случаен изстрел, един млад побъркан католик, който иска да отмъсти за убийството на брат си или изнасилването на сестра си, и целият град отново можеше да пламне. Заповедите, уви, трябваше да се изпълняват и колкото и да се изкушаваше, не можеше да се престори, че не ги е разбрал. Затова Саяд изпрати Самир и Али да изберат подходяща сграда. И докато размишляваше как да я напълни с достатъчно мъже, за да спре маронитите, изведнъж му хрумна гениална идея.

Швец трябваше да дойде от Москва само след няколко дни, за да вземе агента от ЦРУ. Така при Саяд щеше да остане само американският бизнесмен Закари Остин. Той не беше шпионин, Саяд бе сигурен в това. Единственият въпрос беше колко могат да вземат за него и как ще разделят парите с оня тъпак Абу Радих. Стрелецът от

„Фатах“ плачеше като малко дете, задето го принудиха да предаде бизнесмена. Ако Саяд му го върнеше, другите щяха да видят в това голям жест на зрялост и благоволение. И може би щяха така да се споразумеят, че хората на „Фатах“ да окупираат цялата западна страна на площада.

Миналия следобед двамата се бяха видели на чай. Радих доведе повече от дванайсет души — абсурдно голяма охрана при сегашното положение на нещата. Саяд му обясни как маронитите се опитват да установят контрол над Площада на мъчениците. Надяваше се емоционалната стойност на тази ивица земя да подтикне Радих към действия и не се разочарова. Човекът от „Фатах“ толкова искаше да демонстрира верността си към каузата, че сам предложи да завземе западната половина на площада. Без да поиска нищо в замяна, заяви, че ще изпрати петдесет души.

Тази численост изненада дори Саяд и той се изкуши да отложи предаването на американеца. Радих беше емоционален глупак. Хвърляше толкова сили, без да спазари нито една отстъпка за себе си. Саяд обаче имаше един проблем. Не можеше да изпрати всичките си хора на площада и да остави двамата американци в подземията на улица „Хамра“ само с няколко души охрана. Преди да постъпи в сирийското разузнаване, той беше служил три години в армията и си спомняше много добре какво го бяха учили там. Никога не разпокъсвай силите си. Руснаците щяха да се появят само след няколко дни и да откарат шпионина от ЦРУ. Саяд не се интересуваше какво ще се случи с бизнесмена след това, стига само да получи своя дял от откупа.

Сириецът погледна събеседника си и обяви:

— Приключих с разпита на бизнесмена от Тексас.

— Е, шпионин ли е? — поинтересува се Радих.

— Не. Със сигурност е бизнесмен.

— Чудесно. Значи мога да започна преговори за освобождаването му.

Саяд не каза нищо. Чакаше предложение от Радих — същото, за което се бяха споразумели предишния път.

— Ще ти дам двайсет процента от откупа.

Саяд се изкушаваше да поиска петдесет. Другите щяха да го подкрепят, но сега имаше нужда от помощта на Радих за решаване на

проблема с маронитите.

— Мисля, че трийсет процента е по-справедливо... като вземем предвид всичко останало. — Преди Радих да възрази, той добави: — Ще го докарам в новата сграда довечера заедно с другия американец. Можеш да организираш командния си пункт там за няколко седмици.

Това беше чест, която Радих не би могъл да откаже. Така щеше да застане на предната линия в борбата срещу настъплението на християните.

Самата сграда в крайна сметка щеше да бъде разрушена. Беше наклонена към площада под пет градуса, сякаш някой по-силен вятър можеше да събори всичките ѝ седем етажа върху улицата, но конструкцията беше от гъвкав железобетон и трябваше да я взривят, за да я сринат. От всички сгради около площада това бе може би втората най-силна позиция. За съжаление маронитите бяха заели най-добрата, на не повече от сто метра срещу тях.

Радих вече бе допуснал една грешка и Саяд обвиняваше отчасти себе си за това. Честолюбивият глупак тръгна от мизерните предградия около летището с конвой от десет автомобила и накара местните селяни да изпратят него и хората му като храбри воители на исляма, тръгна на поход за прогонване на кръстоносците. Вместо да се промъкнат незабелязано, те нахлуха на площада, развявайки яркожълтото знаме на „Фатах“. Предпоставките за ескалация на напрежението бяха налице.

Саяд би предпочел да го избегне. Последното, което му трябваше сега, беше Швеца да дойде за пленника от ЦРУ и да завари открит конфликт. Пленниците бяха дошли миналата вечер само с две коли. По най-подходящия начин. Без никакъв шум. През следващите няколко часа постепенно прехвърлиха всички хора и оборудване от улица „Хамра“. Успешно бяха преместили почти всичко и накрая, само с един жест на егосцентрична помпозност, Радих обявяваше пред целия град, че са решили да разширят периметъра си. Дори да постигнеш краткосрочните цели на Дамаск, рискуваха в града отново да настъпи хаос.

Когато излезе на покрива, Саяд си даде сметка, че така могат да го убият. Надникна зад ъгъла и огледа улицата. Сградата на маронитите беше с един етаж по-висока и от пръв поглед той успя да преброи пет глави и три дула на покрива ѝ. Току-що му бяха

докладвали, че противникът трупа торби с пясък и барикадира вратите и прозорците на първия етаж. Логично. Той също го правеше. Хубаво щеше да бъде, ако успееш да се измъкнат от тази ситуация без стрелба, защото един изстрел бе достатъчен, за да се превърне целият площад в бойно поле. Беше виждал как става. За броени минути щяха да се изстрелят хиляди куршуми. Непременно трябваше да предупреди хората си да държат оръжията си на предпазител.

Саяд намери Самир от другата страна на таванското помещение по средата на покрива. Това беше мястото с най-добра защита от огневите позиции отсреща. Самир подаде на командира си сателитния телефон, който женственият помощник на Иванов беше дал на Саяд преди заминаването му от Москва.

— Ало.

— Как вървят нещата, приятел?

Саяд се намръщи. Иванов звучеше, сякаш беше пиян, а едва беше минало обяд.

— Добре съм — отговори, като хвърли бърз поглед зад ъгъла.

Слънцето се отразяваше в нещо отсреща и той изпита ужасяващото предчувствие, че е мерник на снайпер.

— Как е положението във вашия прекрасен град?

Саяд свали телефона от ухото си и го погледна подозрително. На Иванов му ставаше нещо. Той ненавиждаше Бейрут. Сириецът въздъхна и отново вдигна апарата.

— Малко е напрегнато в момента, но ще се оправя.

— Какво има?

— Една от местните милиции се опитва да разширява позициите си. Получи се малко напрежение.

— Други мюсюлмани?

— Не — отговори Саяд, подразнен от намека.

Руснакът си умираше да се напие и да започне да го поучава. Любимата му тема беше, че мюсюлманите обичали да се избиват помежду си и спирали да го правят само когато решили да избиват евреи, християни или индуисти.

— Маронити.

— Аха... пожарът в Близкия изток не спира да тлее. Не се ли опитвате да ги унищожите вече хиляда години?

— Какво искате?

— Моята пратка — заваляно измънка Иванов, — готов ли е? Нали не си започнал да преговаряш с персийците?

— Спазвам уговорката. Кога да очаквам да го вземат? Предполагам, че ще изпратите някого.

— Да... макар че се чудя дали да не дойда лично. — Последва дълга пауза. — Ти ме покани... нали?

— О... — Саяд се изненада, че Иванов е запомнил лицемерното му предложение. — Разбира се.

— Добре. Ще дойда след три дни. Може и по-рано.

— Чудесно. Ще подготвя всичко. Сега трябва да тръгвам. Имам да свърша нещо спешно. Обадете се, ако ви трябва нещо друго.

Саяд прекъсна връзката. Огледа пустия пейзаж с надупчени от куршуми и снаряди постройки и се запита как ще посрещне Иванов в тази купчина развалини.

Когато се обърна, за да слезе по стълбите, се озова лице в лице с Имад Мугния, водача на „Ислямски джихад“. Мугния, който и без това трудно се владее, изглеждаше, сякаш е готов да убие някого.

— Имад, какво има?

Мугния погледна към стълбите и даде знак на телохранителите си да ги оставят насаме.

— С кого говореше? — попита, като посочи телефона.

— С Иванов.

— Какво искаше?

— Да ме обиди, струва ми се, но не се хванах.

— Нещо друго?

— Щеше да изпрати свой човек да вземе шпионина, но сега е решил да дойде лично.

— Просто така е решил, а?

— Да — отговори Саяд, който вече се питаше какво означават всичките тези въпроси. — Какво е станало?

Другият се огледа, за да се увери, че никой не ги слуша, и понижи глас:

— Банковите ми сметки... в Швейцария... празни са.

— Как така празни?

— Празни... източени... няма нищо в тях.

Саяд беше сигурен, че е станала грешка.

— Не е възможно.

— Проверих три пъти. И не са само сметките на „Ислямски джихад“. Личната ми сметка, с чиято помощ създадох организацията, също е празна.

Думите на Мугния звучаха като обвинение.

— Не може да бъде. Сигурно има грешка. Обажда ли се в Хамбург?

Мугния кимна:

— Братовчед ми звъня шест пъти.

— Свързал ли се е с Дорфман?

Мугния поклати глава:

— Дорфман е мъртъв.

— Какво?

— Снощи са го убили в дома му.

Коленете на Саяд се подкосиха. Той лично бе препоръчал Дорфман на Мугния и останалите.

— Ти беше единственият сред нас, който познаваше банкера. Уверяваше ни, че никога няма да съжаляваме, че сме вложили парите си при него.

Саяд усети накъде върви работата. Търсеха си виновник и той беше най-удобният.

— Сигурен ли си, че е мъртъв?

— Толкова сигурен, колкото мога да бъда, докато стоя тук.

Не му харесваше как го гледа водачът на „Ислямски джихад“.

— Ще изясним какво е станало. Уверявам те, че нямам нищо общо с това. Ела с мен. — Искаше да слязат по-бързо от покрива, преди Мугния да реши да го хвърли от горе. — Ще отидем в моята банка тук, в града. Сигурен съм, че има грешка. Аз също имах пари при него.

— Каж ми пак... откъде познаваше Дорфман?

Саяд вече бе стигнал до първата площадка на стълбите. Той се закова на място и погледна Мугния.

— Иванов ни запозна преди шест години.

— И той току-що ти се обади, без да спомене нищо за това?

— Нито дума.

— Проклети руснаци... това е тяхна работа!

37.

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ

Рап и Ричардс пропуснаха най-вълнуващата част. След прехвърлянето през няколко часа пояса и няколко безсънни нощи и двамата приеха поканата на Олмайер да поспят. Рап събра сили само колкото да съблече костюма и да дръпне завивките. Дори не направи опит да си измие зъбите. Просна се по очи в голямото легло и тутакси заспа. Понякога му се случваше. Просто лягаше, затваряше очи и „лека нощ, Мич“. Единственият проблем идваше, когато се събудеше. Като лежеше по корем, кръвта от синусите се събираше около очите му.

Лежеше с ръце, свити под тялото. Отвори едното си око и се замисли за вечно допълващите се противоположности — животът и смъртта. Почуди се дали е нормално да мисли за това толкова много и дали не трябва да каже на Люис при следващата им среща. Ако имаха следваща среща, разбира се. Тази мисъл го накара да се усмихне. Не можеше да разбере защо мисълта, че някой иска да го убие, толкова го забавлява. Може би защото който и да беше бъдещият му убиец, той нямаше да има никаква представа каква е неговата битка. Рап не беше споделял мислите си с никого, дори с Люис и Кенеди, но този занаят му се удаваше и той постоянно се усъвършенстваше.

Едва двамайсет и три годишен, той вече познаваше смъртта отблизо. Първо баща му, после Мери. А преди по-малко от седмица бе погледнал в очите човека, когото смяташе да убие, и дръпна спусъка. И когато гледаше как животът напуска лицето на жертвата, не изпита нищо. Нито вина, нито жал, нито безпокойство. Бе обхванат от абсолютно спокойствие. Накрая, снощи, странното проникване в дома на Дорфман. Когато кандидатстваше като доброволец при Кенеди, не си представяше, че ще върши такива неща. Хиляди пъти бе сънувал убийства като това на Шариф, но никога не си беше представял, че ще застреля в главата някого, който прегръща любимия си пудел.

Внезапно, без да вземе съзнателно решение, Рап скочи от леглото, легна и започна да прави лицеви опори. Замисли се за старата

максима: „Ако не живееш на пълни обороти, значи умираш.“ Доставяше му удоволствие да живее. Той бързо направи петдесет лицеви опори, после се обърна и направи петдесет коремни преси. След това реши да излезе да потича. Извади екипа си. Часът беше 16:37. Маратонките му бяха чисто нови, защото старите бе изхвърлил при изтеглянето си от Истанбул. Предположи, че в толкова голяма къща ще има зала за фитнес, и се оказа прав. Един служител от прислугата го беше чул да слиза по стълбите и го посрещна във фойето. Заведе го на горния етаж, по коридора пред спалнята му до едно помещение в другото крило на сградата. Стаята имаше три прозореца, обзаведена с пътека за тичане, велоергометър и гребна машина, а също универсален тренажор и лежанка за щанги.

Рап се качи на пътеката, нагласи програмата за планински терен и включи апарата. В продължение на трийсет минути рампата ту се вдигаше, ту се смъкваше, но това не повлия върху скоростта на тичането му. Когато цифровият дисплей показа, че е пробягал седем километра, Рап спря пътеката и скочи от нея. Беше задъхан и изпотен. Не му остана време да си почине. Приведе се, опря ръце върху коленете си и тъкмо се чудеше дали ще повърне, когато тя влезе. Рап се изправи с мъка и се опита да си поеме дълбоко въздух.

— Ето къде сте били — каза момичето на перфектен английски.
— Навсякъде ви търсих.

Рап не успя да скрие изненадата си. Пред него стоеше може би най-красивата жена, която някога бе виждал. Все още задъхан, той понечи да каже нещо, но бързо се отказа. Отново започна да му се повдига и ако не отвореше някой прозорец, имаше опасност да повърне пред красавицата. Вдигна показалец.

— Извинете ме.

Отвори един прозорец и вдиша дълбоко свеж въздух. Гаденето му понамаля.

— Съжалявам — каза и отново се обърна към жената. — Излязъл съм от форма.

Русокосата красавица постави ръце на кръста си и го огледа изпитателно.

— Не виждам нищо лошо във формата ви.

Рап се засмя смутено и като не се сети какво друго да каже, измънка:

— Вие също изглеждате добре... тоест не изглежда да имате нужда от тренировка... искам да кажа.

След като изрече това, си помисли: „Глупак такъв!“

— Благодаря — отговори тя и белите ѝ зъби блеснаха.

Тогава Рап забеляза трапчинката на брадичката ѝ. Външността ѝ толкова го беше смаяла, че още не можеше да оцени чертите ѝ поотделно: сините очи, платиненорусата коса, вързана на опашка, високите скули като на скандинавска богиня. Всъщност нали и немците спадаха към северните народи? Изящно чипо носле. Необяснимо, но трапчинката на брадичката ѝ му направи най-силно впечатление.

— Дано ме прати да ви търся.

Ето защо му изглеждаше позната. Олмайер имаше същата трапчинка. На нея, разбира се, ѝ отиваше много повече. Рап се усмихна и ѝ подаде ръка.

— Аз съм Мич... тоест Майк.

„За бога, овладей се“ — смъмри се.

— Грета. Приятно ми е да се запознаем.

Усмивката ѝ накара коленете му да се подкосят. „Колко типично“ — помисли си. Представи си Грета с плитки, кожен брич и бяла блуза с дълбоко деколте и две петна от бира отпред. „Какво ми става, по дяволите?“ Тя леко присви очи и погледна ръката си, която той все още стискаше.

— О, извинявайте — смотолеви Рап и я пусна.

Отиде при полицата с кърпите и взе една за Грета, но вместо да ѝ я подаде, започна да бърше ръката си.

— Много съжалявам.

Тя се засмя смутено и взе кърпата от него.

— Дядо поръча да ви кажа, че аперитивът ще бъде сервиран точно в шест в библиотеката. Сакото и вратовръзката са задължителни. Той определя правилата, не аз.

— Добре — отвърна Рап; после, подтикнат от някаква подсъзнателна нужда да чува гласа ѝ, добави: — Вие какво ще облечете?

Тя сбърчи носле:

— Забавен сте.

След това се обърна и излезе. Рап стоеше като вцепенен. Не знаеше как е възможно, но отзад изглеждаше толкова добре, колкото и отпред. Носеше дънки с крачоли, напъхани в кафявите ѝ кожени ботуши за езда. Вратата се затвори и изщракването на бравата го изкара от трансa. Той си удари две плесници.

— Осъзнай се, глупако. Не си на петнайсет.

Опита се да довърши тренировката, но мислите му бяха другаде, затова се върна в спалнята, взе студен душ и отново се замисли за Грета. Любов, съжителство... откакто бе изгубил Мери, не се бе замислял за тези неща. От време на време излизаше с някоя жена, но отношенията им бяха чисто физически. Всички искаха да го поправят, сякаш беше повреден. Там бе проблемът. Те знаеха кой е и че е изгубил училищната си любов в терористичната атака, която толкова покрусил Сиракюз. Като капитан на националния отбор по лакрос в учебно заведение, отдаващо огромно значение на спорта, на практика всяко момиче можеше да бъде негово. За жалост рано или късно всички решаваха да говорят за чувствата му, интересуваха се как се справя със загубата и мъката. Нямахше нищо по-отблъскващо. Чувствата му, личната му трагедия не засягаха никого друго освен него.

Оттогава бяха минали четири години. Може би точно това се случваше сега. Времето наистина лекуваше. А може би беше заради Шариф и Дорфман. Може би това, че бе запратил телата им в бездънната яма на съзнанието си, му помагаше да преодолее болката. Или просто красотата на Грета бе толкова ослепителна, че го накара да забрави за миг миналото. Не, не можеше това да е причината. Поне не единствената. През последните няколко години беше срещал достатъчно красиви жени и никоя от тях не го бе поразила така.

Рап върза вратовръзката си пред огледалото и реши да не мисли повече за това. Нека си остане загадка. Може би всички причини, за които се сецаше, бяха верни, може би само някои. Какво значение имаше? Той почувства нещо, което не беше изпитвал от години и не беше сигурен, че ще изпита отново. Моментна симпатия или любов от пръв поглед, нямаше представа какво. Не искаше да повярва, че е било второто. По-скоро чист нагон. Това бе нормално за двама млади, пълни със сексуална енергия. Имаше ли шанс да е изпитала същото? Рап си спомни погледа ѝ, когато го оглеждаше.

Погледна отражението си и попита на глас:

— Какво значение има? Утре си тръгвам. Отивам на сафари.

След тези думи стегна възела и реши да се наслаждава на вечерта. Да забрави вчера и утре, болката и задълженията и просто да се опита да живее като нормален човек поне за една нощ.

38.

МОСКВА, РУСИЯ

Иванов остави слушалката и посегна към чашата с водка. Части от секундата, преди да я достигне, тя внезапно изчезна от полезрението му. Пръстите му се затвориха във въздуха. Той примигна няколко пъти; погледна нагоре и видя чашата в ръката на Швец.

— Моя — успя да изпелтечи.

На Швец му идеше да отбележи, че когато се напие, говори като дете, но в момента нищо нямаше да спечели с това.

— Какво каза Саяд?

— Не знае нищо.

— Сигурен ли сте?

Швец съжали, че не е подслушвал разговора. Когато шефът изпаднаше в това състояние, не можеше да му се има никакво доверие.

— За какво трябва да съм сигурен? — Иванов се облегна назад във високото кожено кресло. — Тоя камилар не е достатъчно хитър, за да ни окраде.

В този момент нищо не би могло да достави по-голямо удоволствие на Швец от това, да каже на впиянчения си началник, че Саяд е много по-умен от него, но го беше виждал да застрелва човек за такава обида, затова попита:

— Да отида ли в Хамбург?

— Не. Трябваш ми тук. Изпрати Павел.

„Е, това вече е идиотско“ — помисли си Швец. Павел Сокол се справяше добре с числата и балансите, но във всичко друго се държеше като умствено изостанал. Никаква полза нямаше да има, ако го пратят в Хамбург.

— Трябва ни информация — изтъкна Швец — и ако седим тук, нищо няма да постигнем. Изпращането на Павел само ще доведе до допълнително объркване. Вие няма да позволите да обсъждам проблемите ни с друг освен с вас и Павел, затова ще ни бъде много трудно да се доберем до тази информация.

— Ама ти ми трябваш тук!

— След няколко дни няма да има „тук“. Разчуе ли се, че парите са изчезнали, телефоните ще започнат да звънят. Рано или късно проблемът ще стигне до горния етаж или по-лошо, до другия край на града, а случи ли се това, влакът ви ще дерайлира.

— Нашият! *Нашият* влак ще дерайлира — почти изкрещя Иванов. — Не забравяй, че твоят вагон е закачен за моя локомотив.

— Повярвайте ми, нито за минута не съм го забравил.

— Винаги съм се отнасял добре към теб.

— Да, така е — неохотно призна Швец.

— И занапред смятам да се грижа за теб. Сега просто трябва да разберем какво става.

— Спешно ни трябват пари — напомни Швец, който се опитваше да накара шефа си да осъзнае същината на проблема. — Информацията може да ни помогне да открием парите, но няма да се доберем до такава, ако киснем в Москва.

— Стига си говорил със загадки.

— Нека аз да отида в Хамбург и да се опитам да открия нещо. Ще излетя довечера и ако всичко мине добре, ще се върна с първия полет сутринта.

— А аз какво да правя?

Швец изведнъж се сети правилния отговор:

— Идете някъде и се напийте. Повикайте си някоя курва и отидете в хотел „Балчуг“.

Иванов се намръщи. Не беше в настроение да се забавлява.

— Трябва да се държите нормално. Знаете как е в този град. Ако тръгнат слухове, че имате проблеми, и никой не ви вижда на публични места, това ще потвърди подозренията. Ако се държите както винаги, хората няма да повярват на слуховете.

Швец бе готов да каже всичко, за да го убеди. Ако продължаваха да седят със скръстени ръце, нищо нямаше да постигнат. Беше виждал шефа си в такива кризи и преди. Това обикновено продължаваше не повече от ден-два. Започваше да се самосъжاليا, но след време отчаянието някак му помагаше да се вземе в ръце и той излизаше от емоционалната дупка като разярена мечка от бърлогата си. И когато това станеше, Швец трябваше да има по-ясна представа какво се е случило, ако не искаше да бъде една от жертвите.

— Извикайте Алексей и Иван — предложи той. — Те ще се грижат за вас.

„Да — помисли си Иванов. — Моите верни кучета пазачи. Никой няма да посмее да ме пипне, докато те са с мен.“ От самата мисъл за преданите му войници се почувства по-добре. Освен това малко женска компания можеше да разсее мрачното му настроение. И задължително трябваше да пийне нещо.

— Добре — склони накрая. — Но искам да ми се обадиш веднага щом откриеш нещо.

Тази идея не хареса на Швец. И без това бяха провели прекалено много телефонни разговори днес. В ерата на електронното наблюдение не се знаеше кой може да ги подслушва.

— Обещавам — излъга той и тръгна към вратата. — И помнете... дръжете се, сякаш нищо не се е случило.

39.

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ

Рап влезе в кабинета няколко минути преди шест и завари Хърли сам, с телефон в лявата ръка и чаша алкохол в дясната. Гледаше през плъзгащия се прозорец към увенчаните със снежни шапки върхове в далечината. Хърли погледна през рамо, за да види кой влиза, и продължи разговора. Рап обиколи стаята, застлана с голям персийски килим. Библиотеката беше на две нива. На втория етаж имаше балконче, позволяващо достъп до етажерките с книги, заемащи четирите стени. Върху нито една книга не се виждаше дори пращинка.

Голямата врата с дървен фурнир отляво на Рап се отвори с изщракване. Олмайер влезе широко усмихнат. Вдигна дългия си показалец и мълчаливо даде знак на Рап да отиде с него. Младежът хвърли кратък поглед на Хърли, за да види дали шефът му не иска да говори с него, но той още говореше по телефона. Последва Олмайер в съседната стаичка.

Помещението изглеждаше странно. Не на място по някакъв начин. Олмайер затвори вратата и тя изщрака злокобно. Настъпи пълна тишина. Единственият шум бе тихото бръмчене на един компютър. Рап чуваше собственото си дишане и осъзна, че помещението е шумоизолирано. Подът бе с няколко сантиметра по-висок от този на съседната стая; стените и таванът бяха покрити с изолационен слой. Зад бюрото имаше няколко черно-бели монитора на охранителната система, три реда по пет, разположени един върху друг. Пред бюрото масичка с четири обикновени дървени стола. Помещението беше и такъв силен контраст с останалата част на къщата, че Рап трябваше да е спял, за да не му направи впечатление.

Германецът забеляза интереса на младежа и отбеляза:

— В моя занаят човек трябва да взема известни мерки.

Издърпа един от столовете, покани Рап да седне и взе една папка от бюрото си. След като я постави върху масата, сподели:

— Възхищавам се на това, което правите. Избрали сте нелек път.

Мич кимна небрежно, но не коментира.

— Съжалявате ли за нещо вече?

— Не — отговори Рап без колебание.

— Нямате проблеми със съня... нямате съмнения?

— И без това не спя много.

Олмайер се усмихна и се почеса по брадичката.

— Да, това е характерно за хората като вас.

— Хората като мен?

— Да. Ловците. Това е записано в генетичния ви код. Почти у всеки го има, наследено от прадедите ни. При мнозина инстинктът не е достатъчно силен, за да го използват. Водят заседнал живот, който не им поставя никакви предизвикателства, нито физически, нито умствени. Те, разбира се, нямат вашите способности и вашата мотивация.

В думите на немеца вероятно имаше голяма доза истина; Рап просто не се беше замислял много за това досега.

— Тук има няколко документа. — Олмайер потупа по папката. — Стан знае за тях, но не желае да научава подробностите.

— Подробностите ли? — Рап се запита какво е намислил сега Хърли.

— Работата ви е изключително опасна. Вие сте като малка лодка, закотвена в пристанище за танкери. Понякога тези огромни кораби се блъскат помежду си и претърпяват леки повреди, но за вас един такъв сблъсък може да бъде фатален. — Олмайер удари юмруци, за да илюстрира как ще се разбие лодката на Рап. — Във вашата работа ви трябва една по-особена застраховка и знаете ли защо?

Рап можеше да предположи, но Олмайер явно държеше той да говори.

— Не точно.

— Защото хората в тези танкери изобщо не се интересуват от вас. Може да изпитат съжаление за съдбата ви, но само за кратко. Танкерът, самолюбие то на капитана... всичко е по-важно от вас. Това са корабите на властта. Вие сте млад и ако имате късмет, кариерата ви може да продължи още четири десетилетия. През тези години началниците ще идват и ще си отиват, политическите ветрове ще променят посоката си безброй пъти и рано или късно някой в правителството ще започне да вижда във вас проблем. Капитаните на

корабите на властта не обичат неприятностите и ако за да ги избегнат, от време на време трябва да потопяват по някоя малка лодка... е, в техните очи това е напълно оправдано.

Рап имаше подозрението, че това не отива на добре.

— Какво има в тази папка?

— Това е застрахователната ви полица. — Олмайер отвори папката; за най-горния лист с кламер бе закрепен швейцарски паспорт. — Стан ме увери, че говорите перфектно френски.

Рап кимна.

— Италиански, немски, арабски?

— Италианският ми е добър, немски знам слабо, арабски — доста добре.

Олмайер кимна. Това съвпаднаше с информацията, която имаше от Хърли.

— Приготвил съм ви три фалшиви самоличности. Швейцарска, френска и италианска. — Немецът извади три комплекта документи. — Трябва да запомните наизуст всичко в тези досиета и по-важно, да посетите и опознаете Париж и Милано през идните няколко седмици.

— Защо?

— В тези два града имате сейфове на ваше име, а също един в Цюрих, но за тукашния аз ще се погрижа. В тези сейфове ще можете да съхранявате определени неща. Неща, които ще ви помогнат да оцелеете, ако се наложи да излезете в нелегалност.

Рап се намръщи:

— Стан знае ли за това?

— Идеята беше негова. Също и моя. Преди години направих подобно нещо за него. — Олмайер извади един лист, на който бяха написани три имена: две френски и едно италианско. — Напишете няколко пъти всяко от тези имена, докато свикнете, преди да ви дам да се подпишете на документите.

Рап взе химикалка и започна да се упражнява да пише името Пол Жирар.

— Защо Стан не се занимава с това?

— Не иска да знае подробностите.

— Защо?

— Защото всеки във вашата професия трябва да има лични тайни.

— Дори от началника и правителството си?

— Най-вече от началника и правителството.

Рап се чудеше как ще успее да запомни подробностите за всички тези фалшиви самоличности, без да ги бърка. Хърли вече му беше дал две, а сега получаваше още три. Той написа няколко пъти всяко от имената и се подписа където трябваше.

— Във всеки сейф ще има по двацет хиляди долара в брой и различни документи, като свидетелства за раждане, в случай че загубите някой от паспортите си, а също кредитни карти и шофьорски книжки на съответното име. Както казах, може да слагате и други неща за съхранение в сейфовете, но за това ще говорите със Стан. Освен това ще ви открия банков влог тук, в Швейцария.

— Банков влог — повтори Рап изненадан.

— Да. Стан ме помоли и за това. Упълномощи ме аз да управлявам средствата ви.

Мич се изкушаваше да попита за сумата във влога, но се сдържа.

— Може ли един, личен въпрос?

Олмайер кимна и се усмихна, сякаш вече знаеше въпроса.

— Защо правите това? Защо ни помагате?

— Довечера ще поговорим повече за това, но краткият отговор е, че вярвам в свободата.

— Свобода. Това е доста абстрактно понятие.

— Не чак толкова абстрактно. Ако искате да разберете мотивите ми, трябва да имате предвид, че съм израснал в Източна Германия. Познавам отблизо съветската система.

Рап помнеше черно-белите снимки на различни жестокости, които беше гледал като дете в предаването „Светът във война“.

— Значи мразите руснаците?

— Нека просто да кажа, че разделям хората на добри и на лоши — с усмивка отговори Олмайер.

40.

ХАМБУРГ, ГЕРМАНИЯ

До ранния следобед научиха, че Дорфман е бил убит. Новината изкара Иванов от кожата. В продължение на пет минути той крещя; повтаряше, че никога не е имал доверие на банкера, което накара Швеца да се запита защо, по дяволите, глупакът е поверил толкова много пари на човек, на когото не вярва. След това Иванов, който живееше в постоянна параноя, измисли десетина конспиративни теории за случилото се. Беше убеден, че Дорфман се е напил и е издал тайната на когото не трябва. После този човек е решил да се отърве от банкера и да прибере всичко за себе си. Как обаче беше преодолял системата за охрана? Явно извършителите бяха опитни престъпници.

Иванов имаше дълъг списък от врагове. Например онзи кубински генерал, когото бе прецакал преди няколко години при един обмен на информация. Как би могъл този човек да стои зад източването на сметките, Швеца не можеше да си представи, но след като бе попитал шефа си за вероятните заподозрени, трябваше да изслуша цялата информация, изливаща се от замъгления от водката мозък на Иванов. Имаше някакъв германски индустриалец, когото беше измамил преди около година, един испански магнат, а също цял куп евреи и бивши комунистически функционери, които открай време чакаха удобен случай да му отмъстят. Никой не изглеждаше способен да организира такава операция.

Швец взе цялата информация и замина за Хамбург с полет на „Луфтханза“. Преди да тръгне, телефонира на техния човек в консулството и му нареди да се свърже с местната полиция и да направи копие на доклада от огледа на местопрестъплението. В пет и половина вечерта Пьотър Сергеевич го чакаше на летището с документа в ръка. Швеца се беше срещал веднъж с Пьотър преди няколко години. След кратка размяна на любезности помощникът на Иванов поиска да отидат в банката. Качи се в колата и разгърна доклада. Дорфман бе прободен с нож в бедрото и застрелян с един

куршум в главата. Жена му била открита вързана и със запушена уста в мазето. Според нейните показания около десет вечерта в къщата нахълтали двама маскирани. Не ги беше чула да говорят и единственото описание, което можеше да даде на полицията, бе, че са били еднакви на ръст.

Странно, но кучетата бяха невредими. Едното бе намерено заключено в мазето с жената, а другото обикаляло из къщата. Беше стъпило в локвата кръв около главата на Дорфман и оставило стъпки навсякъде. Нямаше следи от взлом и съседите не бяха видели нищо. Фактът, че жената и кучетата са оставени живи, се стори интересен на Швеци. Така можеха да изключат различните враждебно настроени групировки в Москва, макар че ако потърсеха мнението на Швеци, той би ги посъветвал да нанесат на Иванов точно такъв удар. Извършителите очевидно бяха професионалисти.

Швец прочете доклада, затвори го и реши, че е безполезен. Всичко беше възможно. Можеше Дорфман да е казал на някого за парите и той да е решил да ги открадне. Двайсет и шест милиона беше сума, за която много хора биха направили всичко. Швеци размишляваше и за себе си. Той също беше подготвен да извърши такъв удар. Колко по-просто щеше да му бъде, ако Дорфман бе откраднал парите и се беше опитал да се скрие. Лесно щяха да го открият. Винаги ги откриваха. Глупаците обикновено бягаха в някой тропически курорт, като наивно си мислеха, че ще останат незабелязани между местните и туристите.

Стигнаха в банката след шест и половина и Швеци се замисли за предимствата и недостатъците, ако Сергеевич влезе с него. Реши да не го прави. Нямаше нужда от физическа сила, поне засега. Освен това колкото по-малко знаеше Пьотър за уязвимото положение на Иванов, толкова по-добре. Банката имаше типичен външен вид. Висока, величествена, цялата в стъкло — проектирана така, че да създава впечатление за стабилност и сигурност. Това бе едно от многото неща, на които разчиташе Швеци.

На входа го пресрещна въоръжен охранител и му каза, че е затворено, но той го увери, че няма намерение да прави финансови операции. Изкушаваше се да добави, че може да направи изключение, ако пазачът възстанови дваайсет и шестте милиона, откраднати от шефа му и неговите съдружници, но знаеше, че човекът няма такива

правомоция. Затова просто поиска да говори с началника на охраната. Пазачът се подвоуми, затова Швец добави:

— Свързано е със смъртта на хер Дорфман.

Това коренно промени нещата. След по-малко от минута Швец беше на горния етаж и говореше с друг, доста по-възрастен охранител, носещ същата бяла риза с черни пагони и черни панталони. Руснакът показва документите си от СВР и заяви, че е много важно посещението му да остане в тайна. Началникът на охраната го уведоми, че президентът на банката е много зает.

— Сигурно е на среща с борда на директорите — предположи Швец и смутеното изражение на охранителя му даде отговора, от който имаше нужда. — Давам ви две минути. Обадете му се веднага и му кажете, че искам да говоря с него за Дорфман. Някои много влиятелни хора в Русия искат отговори, и то веднага.

Охранителят излезе. Върна се след по-малко от минута в компанията на добре облечен мъж, който изглеждаше като след труден ден.

— Казвам се Кьониг — представи се президентът на банката. — Какво желаете?

— Николай Швец, от руското правителство. — Руснакът отново показва документите си и кимна към охранителя. — Може ли да поговорим на четири очи.

— Да. Елате с мен.

За голямо разочарование на Швец влязоха в една работна кабинка с остъклени стени, а не в кабинета на президента. От голото помещение не можеше да получи никаква информация. Нямаше снимки на любими хора. Никакъв личен предмет. Трябваше да накара Сергеевич да се поразрови в биографията на президента, за да имат лостове да му влияят.

Кьониг остана прав; явно бързаше да се върне на заседанието.

— Какво ви интересува?

— Разбрах, че Дорфман е имал много неприятна случка снощи.

Банкерът се изкашля нервно:

— От полицията ме посъветваха да не обсъждам с никого обстоятелствата около смъртта на хер Дорфман.

— Искате ли да информирам полицията, че тази сутрин са били откраднати 26 милиона долара от парите на Майка Русия, или направо

да го разгласим в медиите?

Това беше откровена лъжа, но Швеци нямаше как да признае, че част от парите са на различни терористични групи, а друга — на страховития Директорат Ес на СВР.

Банкерът пребледня, подпря се на един стол и тихо повтори сумата.

— Нямам желание да намесваме полицията или пресата, но това зависи от вас, хер Кьониг.

— Какво искате да знаете?

— Колко пари общо са изчезнали?

— Заедно с вашите двайсет и шест милиона... четирийсет и седем. Но тези пари не са били в нашата банка — опита се да се оправдае Кьониг. — Още изясняваме какво е вършил Ханс през последните години.

— Как така не са били във вашата банка?

— Всички пари са били в швейцарски банки и офшорни сметки на Карибските острови и в Далечния изток.

— Но Дорфман е управлявал средствата в качеството си на вицепрезидент на *тази* банка.

— За момента това не е сигурно. Досега не сме намерили никакви официални документи за въпросните влогове в компютърната ни система.

Швец не беше сигурен дали може да му вярва.

— Допреди минута мислехте, че сте загазили с около двайсет милиона. Сега знаете, че са двойно повече. Защо сте толкова сигурен, че утре няма да се окаже, че са изчезнали още толкова?

— Не съм съгласен с глагола „загазили“. Когато е оперирал с тези сметки, хер Дорфман несъмнено е действал на своя глава, не като представител на банката.

— Хер Кьониг — каза Швеци, като се изсмя мрачно, — и двамата добре знаем, че това оправдание няма да мине. Парите може да не са били във вашия трезор, но ваш висш служител е оперирал ежедневно с минимум четирийсет и седем милиона долара, вероятно и повече. Банката ви печели комисионни от тези транзакции...

— Но...

— Оставете ме да довърша. Не съм дошъл, за да ни вменявам вина. Тук съм, за да хвана онзи, който е откраднал парите, и да ги

върна на законните им собственици.

Може би за първи път от срещата им лицето на Кьониг придоби някакъв цвят.

— Както винаги в такива случаи... в момента се води финансово разследване.

— Колко време ще продължи?

— Може да се проточи.

— Съветвам ви да бъдете честен с мен. Утре се връщам в Москва, а хората, за които работя... не се церемонят много. Не си падат по дългите разговори. Биха предпочели да ви вържат и да обработват тестисите ви с разни уреди. Затова ви съветвам да ми кажете какво знаете. — Швеец добави с приятелски тон: — Така ще мога с чиста съвест да им кажа, че сте разбран човек. Човек, на когото може да се има доверие.

Кьониг изпелтечи:

— Опасявам се, че никога няма да намерим тези пари.

— Защо?

Банкерът разпери ръце:

— Сякаш са се разлетели по всички посоки на света. През цялата си кариера не съм виждал такова нещо. Първите искания за превод са се получили по факса, на три етапа. От всички точки на света.

— Откъде?

— Хонконг, Сан Франциско, Ню Йорк, Лондон, Берлин, Париж, Истанбул, Москва, Делхи...

— Москва ли?

— Да.

— Искам да видя факсовете.

Банкерът поклати глава.

Швеец въздъхна:

— Ох... защо толкова усложнявате нещата? Хер Кьониг, знам къде са били влоговете. В женевския клон на вашата банка. Не сте толкова невинни, колкото се опитвате да се изкарате. Или ще ми покажете факсовете, или рискувате някоя нощ да ви пратим гости като тези, които са посетили Дорфман.

Кьониг преглътна тежко.

— Мисля, че мога да направя едно изключение.

— Добре. Сега обяснете защо мислите, че никога няма да успеем да си върнем парите.

— Юридическият ни съветник ме уведоми, че никоя от банките, в които са били прехвърлени парите тази сутрин, не се е съгласила да ни предостави информация.

— Сигурно има начин да ги принудите.

— За целта ще трябва да се съдим с години и дори така ще успеем да открием само част от парите.

— Може би трябва да приложите по-голям натиск.

Кьониг осъзна, че думите му постигат обратния ефект на този, който целеше. По лицето му пролича напрегнатост.

— Трябва да ви предупредя, че някои членове на борда имат силни подозрения, че това са мръсни пари.

— Мръсни пари ли? — сопна се Швец, сякаш прие това като обида.

— Има слухове, че хер Дорфман е работил за източногерманското ЩАЗИ преди падането на Стената.

— Слуховете са лошо нещо.

— Говори се също, че е работил и за вашето ГРУ. Че е помагал на някои хора да перат пари.

Швец се ухили злорадо. Дорфман наистина беше шпионирал, но за КГБ, не за ГРУ.

— Откъде чувате такива неща?

— От хора, които знаят такива неща — многозначително отговори Кьониг. — Искате ли да говорите с тях?

Швец изведнъж осъзна, че започва да губи инициативата. Трябваше да каже нещо, което да смути Кьониг.

— Да се върнем пак на банковото законодателство. Предполагам, че същите тези закони могат да се използват за прикриване на сериозната некомпетентност на хората ви в Женева... или за прикриване на онзи колега на хер Дорфман, който му е помогнал да си играе с милиони долари, които не му принадлежат. Публична тайна е, че в повечето банкови обири участват вътрешни лица.

— Това са безпочвени обвинения.

— Както и слуховете, че хер Дорфман е бил шпионин на ГРУ.

Шах и мат. Кьониг замълча за момент, после предложи:

— Искате ли да говорите с хората, които твърдят, че хер Дорфман е бил шпионин?

— Разбира се — отвърна руснакът, макар че нямаше такова намерение, — но преди това искам да видя факсовете. Особено изпратените от Москва.

Кьониг го изгледа изпитателно. След малко каза:

— Ще наредя да ви направят копия. Изчакайте една минутка.

Излезе от стаята, като преди да затвори вратата, погледна намръщено назад.

Швец нервно закрочи из стаята. Бъркотията беше голяма. Ако тези крадци със скъпи костюми намереха доказателства, че Дорфман е работил за КГБ, нямаше да им върнат нито долар. Германците мразеха руснаците почти толкова, колкото руснаците мразеха германците. Кьониг се върна след няколко минути. Този път с него имаше още двама души и Швец разбра, че всичко пропада. Банкерът му даде купчина листове. Бяха празни, само в горния край имаше преснимани факсовите номера на подателя и получателя. Със същия успех можеше да напише „Начукай си го“ с големи букви върху листа. Все пак и това беше нещо.

41.

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ

Пийнаха по чашка в библиотеката и Рап си спомни за студентските си напивания в колежа, само дето сега не го правеха в някой нюйоркски бар, а в луксозна резиденция в околностите на Цюрих. Олмайер не допускаше хубавият алкохол да се разрежда с друго освен с лед, затова не им сервираха нещо за ядене и безалкохолно. Рап предпочете чаша шестнайсетгодишно шотландско уиски „Лангавулин“ и помоли за няколко бучки лед. На Олмайер му доставяше удоволствие да се прави на домакин и го поздрави за избора. Мич се усмихна и вдигна чашата си:

— Благодаря.

Грета още не беше дошла, затова Рап използва възможността да поговори с Хърли, който стоеше до масивната гранитна камина и приказваше с единия от двамата синове на домакина. Приблужи се зад гърба на стария шпионин и го потупа по рамото.

— Трябва да поговорим.

Хърли каза на събеседника си нещо на немски, което Рап не разбра, и след като синът на Олмайер се отдалечи, попита:

— Какво има?

Мич кимна към вратата на шумоизолираната стаичка:

— Какво означава това?

Шефът му стисна устни, както правеше, когато не искаше да говори за нещо, но отговори:

— Това е част от сделката. Не се безпокой. Довери се на Карл, той знае какво прави.

— Айрини знае ли за това? Или Спенсър Трейси, типът, чието истинско име не трябва да знам?

Рап имаше предвид мъжа, с когото се беше срещнал за кратко в офиса на „Интернешънъл Софтуер Лоджистикс“ и за когото предполагаше, че командва операцията. Вените на врата на Хърли

изпъкнаха, което накара младежа леко да отстъпи назад. Стариият шпионин реагираше така, преди да избухне.

Хърли почувства погледа на Олмайер върху себе си и вдиша дълбоко през носа и издиша през устата. Беше научил този трик от Люис. Помагаше му да се овладее. Олмайер мразеше скандалите.

— Виж какво, момче... това е сериозна работа. Има неща, които не е необходимо да знаеш, и уверявам те, за теб е по-добре да не ги знаеш.

— Това може ли да ми докара неприятности?

— Почти всичко, което правим, може да ти докара неприятности. Вземаме тези мерки, за да можеш сам да се грижиш за себе си, ако нещо се случи. Затова никой друг освен Карл и двамата му синове не бива да знае.

Мич отпи глътка уиски и понечи да попита още нещо, но се отказа. „На харизан кон зъбите не се гледат“ — помисли си.

Хърли съжаляваше, че не може да му обясни повече, но младежът трябваше да се научи от собствен опит, както той преди години. Отпи глътка бърбън и си помисли колко по-лесно би било, ако някой му беше показал някои неща. Това го накара да размисли и той заговори:

— Слушай... ти си способно момче, а от моята уста това е голям комплимент. Работата ми е да намирам недостатъци и да ги избивам от главата ти. Ще дойде момент... колкото и да си печен, колкото и да си нахъсан... ще дойде момент, когато ще се озовеш затънал до гуша в лайна. Може да е по твоя вина, но по-скоро ще е заради някой малоумен чиновник, тръгнал да гони кариера. Той ще те вземе на прицел и помни ми думата, колкото и да ти се иска да се защитиш, ще се наложи да бягаш. Да бягаш и да се скриеш... да се снишиш... да изчакаш бурята да отmine.

— И после какво?

— Ще излезеш, за да продължиш да се биеш, а може би ще изчезнеш завинаги. — Рап се намръщи и другият мъж се досети за какво си мисли. — Ние двамата много си приличаме, момче. Не е в природата ни да се крием, но винаги е хубаво да имаш вратичка за отстъпление. Така ще имаш възможност да помислиш, да откриеш кой ти върти номера и да се отървеш от него.

Мич замълча, докато осмисли този съвет. Огледа луксозно обзаведената библиотека.

— Кога заминаваме?

— Утре сутринта. По-късно ще ви направя инструктаж.

— Къде отиваме?

— В устата на лъва.

— Бейрут?

— Да. — Хърли вдигна чашата си. — Но преди това имам една малка задача за теб.

— Каква задача?

— Може би имаме нов заподозрян.

— Кой?

— Рано е да ти кажа.

— Хайде!

— Не... няма смисъл да те настройвам предварително. Айрини ще дойде сутринта да ни инструктира. Ако е получила потвърждение на информацията, ще те изпратя на едnodневна екскурзия някъде, а после ще дойдеш при нас в Бейрут.

— Ами сведенията от Бейрут?

— Добри са... много добри. Онези негодници пеят цял ден като птички.

Стояха в библиотеката още трийсетина минути. Олмайер представи синовете си на Рап и Ричардс. По-големият се казваше Аугуст, а по-малкият — Роберт. И двамата бяха вицепрезиденти на банката и членове на управителния съвет. Главата на семейството увери двамата млади американци, че могат да имат пълно доверие на синовете му, и Хърли потвърди. Тъй като заминаваха на другата сутрин, Олмайер предложи да се съберат по-рано, за да си преговорят подробностите по фалшивите си самоличности.

42.

Малко преди седем се преместиха в дневната, която бе декорирана във френски бароков стил. Белите орнаменти с форма на цветя, листа и раковини върху мебелите и стените бяха в силен контраст с естествената дървесина в библиотеката. На един от четирите дивана в помещението седеше Грета. До нея имаше по-възрастна жена, за която Рап предположи, че е баба ѝ, тоест жената на Олмайер старши.

Грета му се усмихна. Този път Рап не загуби самообладание, отговори с дяволита усмивка и се приближи към тях.

— Добър вечер, дами. — Подаде ѝ ръка. Този път суха. — Грета, изглеждаш прекрасно.

— Благодаря, Мич... тоест Майк.

Той се засмя:

— Добро попадение.

— Запознай се с баба ми Елза.

Рап се ръкува с възрастната жена.

— Много ми е приятно, фрау Олмайер. Имате прекрасен дом.

Тя се усмихна и на него му се стори, че има проблем с очите. Гледаше малко разфокусирано. Ръката ѝ също бе доста слаба и той се почуди дали не е болна.

Неочаквано Олмайер се озова при тях.

— Майкъл, виждам, че с Грета вече се познавате.

— Да, срещнахме се по-рано следобеда.

— И с жена ми. — Олмайер постави ръка върху рамото ѝ.

— Да.

Немецът погледна внучката си и отбеляза:

— Грета е нашата най-голяма гордост и радост.

— Напълно ви разбирам. Много е умна.

— И засега единствена от внуците ми не е проявила интерес към банковото дело.

През следващите пет минути Рап научи цялата история на семейството. Карл и Елза имаха две момчета и две момичета. Едната

им дъщеря беше омъжена и живееше в Лондон, другата беше разведена и живееше в Испания. Съпругите на Аугуст и Роберт в момента бяха на почивка при етърва си. Имаха единайсет внуци, като Грета беше трета по възраст. Елза не говореше, само от време на време се усмихваше. Ричардс, Хърли и двамата братя бяха в другия край на стаята и явно обсъждаха важни неща, но Рап не бързаше да отиде при тях. По-приятно му беше с Грета. Той използваше всяка възможност да ѝ се наслаждава. Сега бе хванала косата си отзад с шнола, което ѝ придаваше по-зрял вид. Носеше кобалтовосиня блуза, черна пола и сиви чорапогащи. Рап забеляза, че Олмайер проследи веднъж погледа му, а нямаше представа какво мисли Елза. Тя продължаваше да се усмихва.

Олмайерови проявиха тактичност и не го разпитваха за семейството му, в който случай щеше да се принуди да ги излъже. Домакинът реши, че е време за вечеря. Подкани жена си да му подаде ръка, но преди да се изправи, тя дръпна внучката си към себе си и ѝ прошепна нещо на ухото. Грета се изкиска. Фрау Олмайер се усмихна дяволито на Рап, после пак дръпна внучка си и ѝ прошепна още нещо. След това хвана ръката на съпруга си и се изправи.

Елза направи няколко стъпки към Рап и за негова изненада, протегна ръка и го погали по бузата. Усмихна се топло и без да продума, се отдалечи.

Мич се обърна към Грета:

— Баба ти е много интересна жена.

Тя го хвана под ръка и го поведе към трапезарията, но не бързаше да настигнат останалите.

— Баба Елза е удивителна жена. За съжаление не е добре.

— Какво ѝ е? — попита Рап; докосването на Грета накара сърцето му да се разтупти лудо.

— Има Алцхаймер.

— Съжалявам.

— Няма защо да съжаляваш. Случва се. Такъв е животът.

— Вероятно.

Той я погледна. Тя ухаеше така прекрасно, че му се искаше да зарови лицето си в буйната ѝ руса коса.

— Тя не съжалява — продължи момичето. — Само допреди година водеше много активен живот. Сега живее при тях и работя в

банката. Така имам повече време да бъда с нея... докато все още ме помни.

— Много мило.

— По цяла вечер разглеждаме стари писма и снимки. Има толкова много семейни тайни, които само тя знае. Дядо ми е изключително умен човек, но понякога не си спомня имената дори на собствените си внуци.

— Твоето със сигурност не го забравя. Личи си, че те обожава.

— Е... нали работя за него. Желателно е да знае името ми.

Когато влязоха в трапезарията, Рап каза:

— Може ли да те попитам какво ти прошепна баба ти?

Грета се засмя нервно и за миг допря глава до рамото му, преди да пусне ръката му.

— Може би след няколко питиета.

Рап я последва като кученце от дясната страна на дългата маса. Имаше дванайсет стола, но те бяха само осем, затова се настаниха в единия край, като Карл седна на челното място, с Елза отляво, после — Грета и Рап. Хърли се настани отдясно на стария си приятел, последван от Аугуст, Ричардс и Роберт.

Напълниха чашите с вино и продължиха да разговарят по стари и нови теми. По едно време Ричардс успя да привлече вниманието на Рап и съзаклятнически поклати глава, като посочи с очи Грета. В този момент Рап водеше доста скучен разговор с чичото на момичето, седнал точно срещу него. Когато Грета изпи виното в чашата си, младият американец се наведе към нея и попита:

— Сега ще ми кажеш ли?

Тя го потупа по крака.

— Хайде още една чаша. — Вдигна чашата си и един прислужник я напълни. — Сега ти кажи... как хубав американски младеж като теб е попаднал в този мръсен занаят?

— Набират ни, както във всяка друга професия.

— Сигурно си служил в армията.

Рап поклати глава и се усмихна:

— Завършил съм магистратура по изобразителни изкуства и съм бакалавър по литература.

На лицето ѝ за момент се изписа изненада, но тя бързо се усети.

— Будалкаш ли ме?

— Да, разбира се.

— Защо? — игриво попита тя.

— Знаеш, че не мога да говоря за миналото си... освен това обичам да се шегувам с хората, които харесвам.

— Значи ме харесваш, а? — попита тя, като кимна одобрително.

Рап не можеше да си обясни защо ѝ каза тези думи. Може би заради виното, може би заради новото му самочувствие, че прави нещо смислено, че е част от нещо важно. Той се наведе към нея и прошепна:

— Не знам как се чувстваш ти, но откакто се видяхме следобед, мисля само за теб.

Тя се усмихна и се изчерви.

— Ти си различен. Не толкова сдържан.

Рап се засмя:

— Аз съм може би най-сдържаният човек, когото си виждала. Но не и когато съм с теб. Не знам защо.

— Това хубаво ли е или лошо?

— Мисля, че е хубаво. Поне така се чувствам.

Рап се вгледа в сините ѝ очи. Тя се усмихваше. Тъкмо щеше да излее пред нея всичките си чувства, когато Олмайер почука с ножа по чашата си и се изправи. Домакинът вдигаше тост. Рап извъртя малко стола си, за да се обърне към него, и коляното му се доближи на сантиметри до крака на Грета. Тогава тя бавно спусна лявата си ръка и я постави върху коляното му. От този момент нататък той престана да чува Олмайер. Не чу какво говори Хърли, когато и той стана, за да вдигне тост.

Сервираха основното ястие: печено говеждо с гъби, картофи, сос и зеленчуци — от ястията, които Мич най-много обичаше. Имаше само един проблем. Тъкмо бе налапал една хубава мръвка, когато Грета се наведе към него и му каза какво ѝ е прошепнала баба ѝ:

— Баба мисли, че си голям красавец. Каза ми, че трябва да спя с теб.

Рап щеше да го приеме, ако беше свършило дотук. Точно когато се опитваше да преглътне обаче, Грета отново се наведе и прошепна:

— Каза, че ако не я послушам, тя ще го направи.

Рап се вцепени и очите му изскочиха от орбитите. По рефлекс мускулите на врата му се свиха и изстреляха мръвката като бейзболна топка. Единственото, което спаси Ричардс да не получи парче месо в

лицето, беше бързата реакция на Мич. Пристъпът на кашлица премина в гръмогласен смях, от който очите му се насълзиха. Грета го удари няколко пъти по гърба и се наложи да закрие устата си със салфетка, за да скрие смеха си от поразията, която бе причинила. Разговорите около масата секнаха и всички се втренчиха в двамата млади.

Грета спаси положението, като обясни:

— Съжалявам. Разказах му един мръсен виц.

Рап най-сетне се овладя и другите възобновиха разговорите си. Хърли го изгледа предупредително, но останалите като че ли не забелязваха флирта. След десерта Елза потупа Грета по крака и обяви, че е уморена. Всички се изправиха, докато двете жени излязат. После Олмайер предложи да отидат в библиотеката. Хърли влезе в шумоизолираната стаичка и сега дойде ред на Рап да говори с двамата чичовци. Дадох му номер на гласова поща, на който можеше да се обади винаги, когато има нужда от помощта им. В никакъв случай не биваше да звъни на служебните им телефони, особено ако беше в беда. Той постоянно се оглеждаше с надежда Грета пак да се появи, но тя не дойде. След около час синовете на Олмайер решиха, че са постигнали достатъчен напредък и могат да продължат, когато Рап отново ги посети през някоя от следващите седмици.

Двамата си тръгнаха около десет. Рап благодари на Олмайер за интересната вечер и тръгна към стаята си с една-единствена мисъл в главата — Грета. Постоя пред вратата няколко минути, като се надяваше, че тя ще се появи. Нямахше представа къде е стаята ѝ, но предполагаше, че гостите са в едното крило на къщата, а другото е за семейството. След още петнайсет секунди чакане, през което време се чувстваше като пълен глупак, той отвори вратата.

Съблече сакото и свали вратовръзката си, преметна ги на облегалката на стола. Пусна водата, изми си зъбите и започна да разкопчава бялата си риза. Върна се в спалнята и тъкмо се канеше да преметне ризата върху сакото и вратовръзката, когато му се стори, че чу шум откъм вратата. Застина. Дали беше Грета? След няколко секунди чу отдалечаващи се стъпки. Той отиде при вратата, послуша се и след няколко секунди отвори и погледна в коридора. Беше празен. Рап затвори вратата и подпря главата си на нея. След около минута си каза, че се държи като глупак. Заклучи и легна в голямото легло, като си мечтаеше Грета да беше до него.

Прозина се и потърка очи. Беше уморен. Обърна се, изгаси нощната лампа и се замисли за предстоящия ден. Малката екскурзия, за която бе загатнал Хърли, беше събудила интереса му. Чудеше се кого ще го изпратят да убие и дали е от преките виновници за атентата над Локърби. С тези радостни мисли, че ще ликвидира още един мръсник, започна да се унася. Изведнъж чу леко почукване.

Отметна завивките и изтича при вратата. Отново се почука, този път по-силно. Рап отключи и леко откряна вратата, после се усмихна широко. Грета бързо се промъкна вътре, затвори вратата след себе си и заключи.

Рап отвори уста да каже нещо, но тя постави пръст на устните му. Бутна го към леглото и като се изправи на пръсти, го целуна по устата. Той я притисна към себе си и я прегърна през кръста. Ръцете му трескаво започнаха да изучават тялото ѝ, целувките им ставаха все по-горещи. Хвана главата ѝ и опря челото си в нейното. Вгледа се в очите ѝ, но преди да успее да заговори, тя се усмихна дяволито и го бутна на леглото.

Грета разкопча халата си и го пусна да се свлече на пода. Остана гола. Рап протегна ръце към нея и тя бавно се качи при него в леглото. Той я придърпа към себе си, започна да целува врата ѝ, прокара длани по изящната гладка кожа на гърба ѝ. Тя измърка от удоволствие, леко ухапа ухото му, после плъзна устни към други места. Рап я притисна към себе си, взе инициативата, извъртя я към себе си. Хвана прекрасното ѝ лице с две ръце и се вгледа в очите ѝ. В този момент съществуваха само те, сега, тук. Нямаше вчера или утре. Не се беше чувствал толкова жив от години.

43.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Трябваше да се срещнат два часа след изгрев. Саяд попита Мугния защо точно два часа и получи отговор, че страхливите американци атакували само под прикритието на нощта, а еврейските псета — когато издигащото се слънце свети зад гърба им. Саяд бе виждал израелците да нападат по всяко време на денонощието, но не смяташе да спори с Мугния, поне при сегашното му настроение.

Погледна своята опитна мишка от ЦРУ. Не се представяше много добре. Никой от ноктите му не беше пораснал достатъчно, за да използва клещите, затова се наложи да пробие дупка в единия му пръст, за да го принуди да отговори на няколко въпроса. Пленникът обаче припадна. В тези ситуации имаше определени параметри, но те не бяха ясно очертани. Човек никога не знаеше дали няма да попадне на костелив орех. Затова Саяд още не беше сто процента сигурен за Къминс. Имайки предвид плачевните хигиенични условия, нищо чудно, ако беше получил сериозна инфекция. От Азиз ал-Абуб Саяд знаеше, че пленникът може толкова да се разболее, че нервната му система буквално да изключи. Случеше ли се това, единственото решение беше да го излекуваш и чак след това да възобновиш разпитите.

За съжаление Мугния и другите искаха отговори, които не съществуваха. Поне не в главата на Къминс. Нямаха доверие на Иванов с постоянните му интриги, но в същото време омразата към американците и евреите бе толкова силна, че решиха все пак да проверят какво знае руснакът за изчезването на парите им. Освен това бяха пренебрегнали един много важен проблем, което бе нормално за такава голяма организация. Гледната им точка беше твърде ограничена и те подхождаха към ситуацията, сякаш все още водеха улични боеве в кварталите на Бейрут. Нападение, отстъпление, окопаване и сражения — с това се изчерпваха военните им умения. В сферата на шпионажа Саяд трябваше да анализира нещата от всички страни, да предвиди

всички възможни изходи. Джон Къминс в крайна сметка щеше да попадне в ръцете на Иванов по единствената причина, че руснакът бе свикнал винаги да получава своето. Саяд трябваше много да внимава какви въпроси задава, защото рано или късно пленникът щеше да изпее на Иванов какво са го питали.

Трябваше да проведат усилено лечение с антибиотици на пленника. Другите можеха да си говорят, че няма да предадат Къминс, но Саяд бе приключил. Нямаше какво повече да научи от агента и не си струваше заради него да си създава проблеми. Избърса една капка кръв в бялата си касапска престилка и се почуди какво ще каже на Дамаск. Шефовете му щяха да поискат пълен доклад за ситуацията, но не желяеха да се занимават с тези малоумни палестинци.

Това беше парадоксът на Ливан по принцип и на Бейрут в частност. Палестинците би трябвало да си стоят в Палестина, не да идват тук. Те бяха нарушили баланса, който турците с векове бяха поддържали. Прогонването им от евреите бе разбило крехкия мир и тласнало страната към гражданска война. Сега, повече от петнайсет години по-късно, войната беше свършила и палестинците ставаха все по-самоуверени. В тази сравнително спокойна обстановка Дамаск губеше влиянието си върху поведението на различните враждуващи фракции. Сирийското ръководство обаче твърде бавно осъзнаваше очевидното. Детето беше пораснало и вече не се интересуваше, нито се нуждаеше от одобрението на родителя си. За щастие Саяд играеше ролята на чичо — много ненатрапващ се чичо. Особено тази сутрин.

Той почука на металната врата и изчака да му отворят. Излезе в коридора и затвори след себе си. Погледна двамата пазачи и каза:

— Трябва да го види лекар. Кажете на другите. Искам да се грижите за него като за малко дете. Никакви удари или ритници.

Двамата кимнаха и той се отдалечи по коридора, като още умуваше какво ще каже на началниците си. В швейцарските влогове, които с толкова усилия бяха създали, сега нямаше нищо. Дамаск не беше вложил нито цент в тях, но знаеше за съществуването им. На никого там обаче не му беше известно, че с помощта на Шариф и Иванов Саяд бе открил депозит и за себе си. Вземаше процент от всяка оръжейна пратка, пристигаща в страната, а в замяна се грижеше враждуващите мюсюлмански групировки да не създават проблеми на търговците. В Дамаск не трябваше да научават за това.

Той спря в едно малко помещение на партерния етаж, барикадирано с торби пясък. Вратата беше напълно блокирана, а от високите прозорци бяха оставени само малки дупки за амбразури. Ох, как искаше тия нагли маронити да изчезнат. Саяд се качи на горния етаж и като проследи електрическите удължители и телефонните жици, намери импровизирания команден пункт. Коридорът беше пълен с въоръжени мъже, но този път те не го притесниха. Бяха му необходими, за да не позволят на християните да направят някоя глупост.

Живееха в пълна мизерия. Нямаше течаща вода, електричество и телефонна връзка. Мъжете се облекчаваха в различни стаи и ъгли на подземиеото. Нищо чудно, че Къминс се беше разболял. Налагаше се да прокарат ток и телефони от три пресечки с помощта на снабдени кабели.

Пазачите се отдръпнаха, за да му направят път, и той влезе в командната стая. Мъжете стояха около една талашитена плоскост, поставена върху два варела. Тук бяха Мугния и Бадредин от „Ислямски джихад“, Джалил от иранското разузнаване и Радих от „Фатах“. Всички те печелеха стабилно от сделките с търговеца на оръжие от Истанбул, а сега нямаха пукнат цент.

— Затвори вратата — заповяда Мугния.

Саяд затвори и отиде при другите.

— Е? — попита Мугния.

— Нищо.

— Нищо ли? — подозрително попита Радих.

Саяд погледна жалкото нищожество от „Фатах“ и каза:

— Разбрах, че хората ти са си позволили известни волности с моя пленник през последните дни.

— Твой ли? — изкрещя Радих. — Той е мой пленник!

— Пленникът е бил ритан и тормозен и заради лошата хигиена, понеже хората ти серат като кучета, където им скимне в подземиеото, сега е сериозно болен.

Бадредин се намръщи отвратено:

— Да... трябва да спазвате елементарна хигиена. Или поне кажи на хората си да ходят на покрива. Слънцето ще реши проблема.

— Нима искаш да се катерим седем етажа, за да отидем до тоалетната? — възмути се Радих.

— Стига! — изкрещя раздразнено Мугния. Огледа всички, давайки да се разбере, че няма да търпи повече дребнави заяждания. — Някой е откраднал милиони долари от сметките ни, а вие спорите къде трябва да се сере!

— Аз само...

— Млък! — Мугния се обърна намръщено към Радих: — До гуша ми дойде. Само се оплаквате, спорите, мрънкате, и за какво? Така няма да постигнем нищо. Милиони долари са изчезнали, Шариф е мъртъв, а оня лешояд Иванов се кани да идва в Бейрут. Аз ли съм единственият, който смята това за обезпокоително?

— Иванов ми каза, че не знае нищо за убийство на Шариф — обади се плахо Саяд.

— Откога вярваш на всичко, което излиза от устата на един руснак?

— Нямам му доверие, но ми се стори много разтревожен от убийството на Шариф.

— Може би някой друг е очистил Шариф и след като турският ни приятел вече го няма, Иванов да е решил да източи всичките ни пари.

Саяд се замисли за момент над тази възможност. Не беше изключено. Иванов многократно бе доказвал, че не се спира пред нищо.

— И за капак, тия проклети християни решиха точно сега да показват сила. — Мугния поклати глава. — Тази работа никак не ми харесва. Нещо не е наред, а нямаме почти никаква информация.

— Защо му е на Иванов да идва в Бейрут? — попита Бадредин.

— Земя.

Всички погледнаха полковник Джалил от иранското разузнаване.

— Обясни — изръмжа Мугния.

— Тук, в Бейрут, има много ценна земя. Мнозина смятат, че след края на войната тук ще се правят големи пари.

— Защо просто не ни оставят на мира? — попита Мугния, без да се обръща конкретно към някого.

— Ами американците? — намеси се Радих. — Държим един от агентите им.

— Да, и той е бил изпратен, за да преговаря за освобождаването на бизнесмена им — добави Саяд с тон, подсказващ, че вече е мислил за тази възможност.

— Така твърди той.

— Да не би да се съмняваш в способността ми да принудя някого да ми каже истината? — заплашително попита Саяд, като се обърна към Радих.

— Никой от нас не е свършен.

— Значи смяташ, че американецът крие нещо, така ли? Че идването му тук е част от плана на американците да установят контрол над Бейрут?

— Не съм казал такова нещо.

— Каза го, но с други думи. — Саяд се обърна към двамата от „Ислямски джихад“: — Нямаме достатъчно информация, за да знаем със сигурност какво се случва. Виновникът може да е всеки, но от първоначалните сведения изглежда, че Иванов играе основна роля.

— Какво ще правим? — попита Бадредин.

— Нека да дойде в Бейрут — отговори Саяд, след като се замисли за момент. — А ние ще продължим да се оглеждаме и слушваме и ще разберем какво става.

Мугния се почеса по главата и измърмори:

— Бейрут е нашата крепост. Кажете на информаторите ни от пристанището и летището. Искам да научавам за всичко, което изглежда подозрително. Американци, руснаци, израелци... няма значение.

— Също така трябва да предупредим нашите съюзници — добави иранецът. — Всички трябва да бъдат изключително внимателни, докато не разберем какво става.

— Съгласен съм. Без много шум уведомете нашите приятели в Европа. Особено по-тясно свързаните с Шариф. Съобщете им нашите опасения... че някой ни е вдигнал мерника.

Това беше правилно решение, но Саяд се почувства длъжен да добави още нещо:

— Обаче да не споменаваме нищо за парите. Поне засега.

Един по един другите кимнаха в съгласие, както и очакваше. Всички бяха твърде горди, за да допуснат да се разчуе, че са изгубили толкова много пари.

44.

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ

Самолетът се приземи на цюрихското летище. Трябваше да презареди, преди да продължи пътя си за Кувейт. Цистерната чакаше и докато един служител развиваше маркуча, друг, със син гащеризон, се приближи до самолета и удари няколко пъти с длан по обшивката на корпуса. След секунда капакът се отвори и стълбата се спусна. Мъжът се качи по нея и в горния край натисна копчето за вдигането ѝ и затварянето на капака. Погледна, за да се увери, че вратата на кокпита е затворена, и отиде в кабината.

Хърли свали спортната шапка, която носеше, и седна на едното от двете кресла срещу Айрини Кенеди от другата страна на масичката.

— Добро утро. — Потупа по папката, поставена пред младата специалистка от службата за борба с тероризма. — Предполагам, че това е за мен.

Тя придърпа папката към себе си и отговори:

— Преди да стигнем до това, трябва да обсъдим няколко неща.

— Давай по-бързо, защото гоня срокове и трябва да се махна оттук, преди от митницата да дойдат да душат.

Тя кимна в знак на съгласие. После попита:

— Колко излезе крайната сума?

— На кое?

— Знаеш много добре.

— О... това ли? — Хърли се огледа, сякаш се опитваше да пресметне наум. — Струва ми се някъде около... — Вдигна ръце и показа четири пръста с едната и пет с другата. — Приблизително, разбира се. Има много комисионни при прехвърлянето. Такси и други глупости.

— Сигурен ли си? — настоя Кенеди, почти убедена, че я лъже.

— Айрини, не се сърди, но изобщо не ти влиза в работата. Това засяга само мен и Том.

— Томас ми каза да те попитам лично заради параноичния ти страх да говориш по телефона.

— Много добре знае защо не трябва да използваме телефони. По същата причина, поради която и той не ги използва.

— Така е... но все пак иска да знае.

— Защо?

— Защото мисли, че криеш нещо от него.

Хърли се изсмя. Стансфийлд отлично знаеше, че няма да получи истински отчет. За нелегалната операция, която го караха да ръководи, Хърли имаше нужда от купища пари.

— Мила моя племенничке, мисля, че или изкривяваш истината, или се опитваш да блъфираш. Кое от двете е?

Кенеди го изгледа намръщено, разочарована, че я е разкрил.

— По малко и от двете, предполагам.

— И защо си бъркаш хубавото носле там, където не ти е работа?

— Защото един ден, надявам се не много скоро, двамата с Томас ще умрете и някой трябва да знае как да разнищи плетеницата, която ще оставите след себе си.

— Ако ми се случи нещо в близките дни, кажи на Томас да отиде на гости при стария ни приятел от Берлин, който живее в Цюрих. Той ще ви даде всички отговори, от които се нуждаете.

След като блъфирането ѝ не мина, Кенеди вдигна една папка от седалката до себе си. За разлика от големия хартиен плик върху масичката, тази беше сива. Тя я постави пред Хърли и я отвори. Отвътре извади черно-бяла снимка на мъж, слизащ от кола на непозната улица.

— Познат ли ти е?

Хърли погледна снимката и излъга:

— Не бих казал.

— Това е Николай Швец. Името говори ли ти нещо?

— Звучи ми познато. Знам толкова руски имена. Все не мога да запомня кой какъв е. Все едно да помня героите от „Война и мир“.

— Аха — измърмори Кенеди, без ни най-малко да му повярва. — Познай къде е направена снимката.

Хърли погледна часовника си и отбеляза:

— Нямаме време да си играем на викторина, сладката. Давай по същество.

— В Хамбург. Посетил е една банка, която вчера е спечелила сериозни комисионни. Имаш ли представа защо един от главните помощници на Михаил Иванов ще реши да ходи в Хамбург точно в този ден?

Хърли поклати глава.

— Заплашил е президента на банката заради изчезването на някакви пари. — Кенеди се вгледа в лицето му, за да види как ще реагира. — Ако продължаваш да твърдиш, че нищо не знаеш, явно няма смисъл да ти пускам един разговор на Иванов с терорист, когото доста отдавна издирваме.

Хърли се намръщи. Не обичаше толкова нисши служители да се опитват да му измъкват информация по този начин.

— Томас ме предупреди, че няма да искаш да говориш — продължи Кенеди, — но въпреки това имам заповед да получа отговор от теб.

— Какъв отговор?

— Колко души бяха ужилени вчера освен онези, за които бяхме говорили?

— Папката беше дебела. — Той сви рамене. — Срещу някои сметки имаше имена, срещу други — само числа.

— Значи първоначалната ти оценка може би е леко занижена, а?

— Какво имаш предвид?

— Изглежда, че си настъпил интересите на някои хора в Москва, а знаеш на какво са способни, като се ядосат. Не си играй с огъня. Ако само заподозрат, че ние стоим зад това... — Тя поклати глава. — Ще си имаме сериозни неприятности.

— Е, какво? Искаш да потвърдя онова, което не искаш да чуеш, така ли?

— Искам само да знам фактите, за да кажа на Томас. Трябва да предупреди хората ни в посолствата и всеки, който има досег с Иванов, че съществува опасност от наказателни действия.

Хърли изруга, но все пак каза:

— Да, отклоних от парите на кучия син и ако имаме късмет, това ще е началото на края му.

При тези негови думи Кенеди извади малък касетофон и го постави на масата.

— Добре... Чуй тогава този разговор. Много е интересен.

Кенеди натисна копчето и от касетофона се чу пиянският глас на Михаил Иванов:

— *Моят пакет... Готов ли е? Нали не си решил да преговаряш с персийците?*

— *Спазвам уговорката.*

Тя спря записа.

— *Познат ли ти е първият глас?*

Хърли кимна:

— *Иванов.*

— *Да. Ами вторият?*

— *Не го познавам.*

— *Полковник Асаф Саяд.*

Хърли се впечатли.

— *Какво ги е прихванало, та говорят по обикновен телефон?*

— *Не е по обикновен, но забрави, че съм ти го казала.*

— *Откъде имаш тогава този запис?*

— *Не мога да ти кажа.*

Кенеди пак пусна записа.

— *Кога да очаквам да си го вземете? Предполагам, че ще изпратите някого?*

— *Да... макар че се чудя дали да не дойда лично... Ти ми предложи... нали?*

— *Разбира се.*

— *Добре. Идвам след три дни. Или по-рано.*

Кенеди спря записа.

— *Има и още. Записи на разговори на Иванов, Саяд и други хора. Няма да е зле да ги изслушаш, но Томас не искаше да ги носиш в Бейрут.*

— *Разбрано. Случайно да сте записали Бадредин и Мугния?*

— *За съжаление не, но имаме записи на няколко други, които ще се зарадваш да чуеш. — Извади друга папка от куфарчето си и му я подаде. — Тарик ал-Исмаил.*

— *Музика за ушите ми. Кажете ми, че сте открили този мръсник.*

— *Криел се е под носа ни. На няколко километра от тук.*

— *Къде?*

— *Работи в квартирата на ООН в Женева. В Службата за координация на хуманитарната помощ, моля ти се. Отслабнал е,*

подстригал се е, обръснал си е брадата и е сменил очилата с лещи. Заслужава възхищение. — Тя извади една негова стара снимка от времето, когато работеше за либийското разузнаване, и една актуална. — Доста се е променил.

— Сигурна ли си, че е той?

— Деветдесет процента по снимката и деветдесет и девет от анализа на гласа му. Обадил се е да пита за изчезването на пари от сметката му. Ако не подслушвахме банките, никога нямаше да го пипнем.

Хърли се замисли за разговора им от миналата нощ и се намръщи.

— И какво? Искаш да изпратя Рап да го очисти?

— Не само аз. Исмаил е на челно място в списъка на Томас.

— Не знам, Айрини. Исмаил може да хапе. Това не ти е някой дебел трафикант на оръжие. Той е истински убиец.

— Идеалният вариант би бил да отидете и тримата, но в момента не можем да си позволим такъв лукс.

— Защо? Да отложим ходенето до Бейрут за няколко дни.

С жест на крупие от Лас Вегас Кенеди плъзна сивата папка настрана и бутна на нейно място жълтия плик.

— На записа чухме, че Иванов пита за някакъв негов пакет, нали?

— Да.

— Попита Саяд дали не е започнал да преговаря с персийците за него...

— Да.

— Спомняш ли си какво направиха на Бъкли?

— Спомням си... не спирам да мисля за това. Тия дни разказвах за него на Мич и Боб Ричардс.

— Е, Томас мисли, че въпросният „пакет“ е Шноз.

Хърли се вцепени за няколко секунди. Познаваше Шноз от близо двайсет години и не можеше да изброи всички операции, в които бяха участвали заедно. Той се облегна назад и набързо се опита да прецени възможните истински мащаби на проблема. Преди да отиде в Дамаск, Къминс бе работил в Москва. Ако попаднеше в ръцете на руснаците, някои от най-важните операции на ЦРУ можеха да се провалят. Хърли поклати глава:

— Не бива да го допускаме.

— И Томас мисли така. Имаме сведения, че Шноз още е жив. Измъчен и пребит, но жив.

— По дяволите.

— Затова Томас иска с Ричардс да заминете веднага за Бейрут. Както говорихме снощи, Рап ще дойде утре или вдругиден. Докато го чакате, двамата ще разучите какво става. Ако до четирийсет и осем часа не откриете нищо, Томас иска да използвате част от новосъбраните средства, за да спазарите освобождаването на Шноз. Много дискретно, разбира се.

— Разбира се. — Хърли още се опитваше да оцени истинския мащаб на пораженията. — Някакви подкрепления?

— Ще изпрати ударен отряд, но не иска да ги вкарва в страната, докато няма сигурна информация.

— Ясно. Въздушна помощ?

— Ако се наложи, ще изпратим. Само в краен случай обаче.

В този момент някой издумка по корпуса на самолета. Време беше Хърли да си тръгва. Кенеди му даде двете папки.

— Тези са за теб. А тази... — подаде му трета — ... е за Мич. Напомни му да я унищожи, преди да се доближи до Исмаил.

— Непременно. — Той се изправи. — Нещо друго?

Тя тръгна с него към вратата. Не ѝ се искаше да го пуска, но той беше опитен войник, а и нямаше как да го спре. Толкова много неща ги свързваха с онзи прекрасен навремето град на източния бряг на Средиземно море.

Хърли забеляза загрижеността ѝ и се досети за причината. Прегърна я и се опита да я успокои:

— Не се тревожи. Всичко ще мине добре.

— Да — промълви тя, като едва сдържаше сълзите си. — Бейрут е опасно място.

Държеше се заради него. След като му беше казала всичко, нямаше връщане. Единственото, което ѝ оставаше, бе да го подкрепя. Целуна го по бузата и добави:

— Пази се.

45.

ЖЕНЕВА, ШВЕЙЦАРИЯ

Когато всичко свърши, Рап бе готов да се закълне, че е почувствал течението от преминаването на куршума покрай лявото му слепоочие. Размина му се на милиметри. Спаси го само непохватното движение, с което либиецът извади пистолета си. Зле изпълнен жест за отвличане на вниманието. Погледна през лявото си рамо твърде театрално, после се извъртя надясно и измъкна оръжието, а палтото му се развя като плащ на тореадор. Единствената причина, поради която Мич не се хвана на номера, бе онзи стар негодник Стан Хърли. За първи път младежът изпита истинска благодарност за всички гадости, които беше изтърпял от вкиснатия дъртак. Ползата от проклетите нескончаеми, изстискващи тренировки пролича в частта от секундата, необходима на Исмаил, за да извади пистолета и да се завърти към него.

Куршумите, които с обезпокоителна честота дрънчаха по метала на швейцарската пощенска кутия, зад която се криеше Рап, потвърждаваха, че не са сбъркали човека. Хърли, разбира се, се оказа прав. Беше им казал, че има два начина да победиш в престрелка. Или като улучиш още с първия изстрел, или като се скриеш и пестиш боеприпасите си. Старият шпионин ги беше поставял в ситуации, толкова близки до сегашната, че шумът от безогледната стрелба на врага по четвъртитата метална кутия, устояла в продължение на половин век на всички прищевки на времето, действаше на Рап почти успокоително.

Преди няколко месеца, в горите на Вирджиния, задачата беше да намериш прикритие максимално бързо, докато Хърли те обсипва с истински куршуми. И забележете, той не стреляше на безопасна височина над главите им. Напротив, обичаше да се цели в различни предмети много близо до тях. Не в камъни или други твърди неща, от които би могъл да се получи фатален рикошет, а по-меки обекти — пръстта, чували с пясък, дърветата. Целта на занятието беше да

разбереш как се чувства човек, когато е под обстрел, за да се настроиш психически за реалната ситуация. В допълнение трябваше да броиш не само куршумите, които ти си изстрелял, а и тези на противника. Отначало упражнението беше страшничко, но с времето, както с повечето неща в живота, човек свикваше и се научаваше да се справя.

Рап беше клекнал, опрял гръб в пощенската кутия, и броеше изстрелите — досега осем. Чакаше неминуемото затишие в бурята. Имаше обаче един проблем. Докато неговият пистолет бе снабден със заглушител, либиецът нямаше. Осем изключително силни гърмежа бяха проехтели в града с най-нисък брой на убийствата в целия индустриален свят. Сигурно звучаха като артилерийска канонада.

Не знаеше колко резервни пълнителя носи либиецът, но със сигурност не можеха да се сравняват със седемдесет и двата патрона, които имаше той. Рап отпусна все още неизвадената от кобура берета и натисна голямото сиво копче на електронния си часовник „Таймекс“. Беше нагласен на хронометър. Средното време за реакция на полицията в голям град е около три минути. Стига, разбира се, наблизко да няма патрулна кола. Някои правила бяха гъвкави, но имаше и такива, които не можеха да се нарушават. Едно от тези твърди правила бе забраната да се убиват полицаи. Хърли им беше казал: „Ако убиеш полицай, аз ще те убия преди тях.“

Първите осем изстрела следваха бързо един след друг. Съдейки по гърмежите, оръжието беше максимум 9-милиметрово или 40-ти калибър. Рап не чу къде се заби първият куршум, след като прелетя покрай главата му, но вторият разби страничното стъкло на едно бяло беемве, паркирано наблизко, и сега алармата свиреше и пиукаше като обезумяла. Следващите шест улучиха пощенската кутия. Либиецът не действаше много умно, освен ако нямаше втори пистолет или не се приближаваше. Рап се съмняваше, че случаят е такъв. Исмаил беше уплашен и искаше да избяга, което само по себе си бе обезпокоително.

От Цюрих дотук бе стигнал лесно — за малко под три часа, включително краткото спиране, за да се обади на един номер за гласова поща и да получи потвърждение, че субектът е на работното си място. Информацията бе повече от ясна. Подслушваха разговорите на либиеца от служебния му телефон, знаеха къде живее и каква кола кара. Хърли даде на Рап специални указания. Да проследи Исмаил след работа до апартамента му. Ако вечерта излезе да свърши нещо

или на разходка и има удобна възможност, да го ликвидира. Ако не, да изчака до сутринта и да го застреля, когато се качва в колата си. Рап спазваше стриктно инструкциите и когато либиецът излезе в десет и девет вечерта, тръгна след него.

След една пресечка му направи впечатление, че Исмаил носи голям сак, праметнат през рамо. Едва тогава започна да се замисля. Запита се нормално ли е човек да излиза от жилището си в студена зимна нощ, в час, когато вече би трябвало да е в леглото. Разбира се, имаше хора, които излизат след десет, но това далеч не беше обичайно поведение. Особено във вторник. С този голям сак либиецът приличаше на човек, който спешно се евакуира. Такива мисли преминаха през главата на Рап секунди преди Исмаил да изпълни некадърния тореадорски номер. Вече се канеше да ускори крачка, за да го настигне преди следващата пресечка, да го застреля в тила и да отпраши към Франция.

Сега, единствено защото бе пренебрегнал предупрежденията на Хърли, трябваше да се крие зад тази пощенска кутия, да брои изстрелите и да се чуди дали Исмаил няма и втори пистолет. Поредният куршум издрънча върху кутията, после — две секунди затишие. Рап извади ръката си, за да провери дали няма шанс за един изстрел. Дръпна я бързо, защото наблизко изсвистя нов куршум — десетият. Рикошира от бордюра и отхвърча някъде по улицата. На него му се стори, че долови изщракване от пълнител, но не беше сигурен. След части от секундата чу отдалечаващи се стъпки на тичащ човек. Това беше. Негодникът бягаше.

Рап измъкна пистолета изпод дясната си ръка и скочи между две паркирани коли вляво. Като стоеше приведен, надникна над покрива на едната. В този момент либиецът изчезна зад близкия ъгъл. Мич се усмихна доволно. „Бягай колкото искаш — помисли си. — Колкото повече се отдалечим от мястото на изстрелите, толкова по-добре.“

Рап бързо изтича до ъгъла, като се стараеше да се крие зад паркираните коли. Намираха се на левия бряг на Рона и Исмаил тичаше към реката. Излязоха от жилищната част на квартала на някаква търговска улица. Магазините бяха затворени, тротоарите — пусти. Рап излезе на платното и спринтира. Женева, притисната между планините от едната и езерото от другата страна, бе по-гъсто застроена

от повечето европейски градове. Улиците едва стигаха да се разминат две малки коли. За американски джип и дума не можеше да става.

Исмаил бягаше трийсетина метра напред. На такова разстояние не беше лесно да го улучиш и от неподвижна позиция, камо ли докато тичаш и се целиш в движеща се мишена. Рап държеше пистолета отстрани на тялото си. Всичко, което носеше, беше черно — дългото палто, панталоните, обувките, оръжието. Черно на черен фон. Идеалното прикритие. С всяка крачка настигаше Исмаил, но в същото време се прикриваше — темето му едва се показваше над покривите на колите. Исмаил го забеляза, когато минаваше между две от тях. Бяха на не повече от двайсет метра един от друг. Или либиецът беше много бавен, или Рап тичаше много бързо.

Вече бяха достатъчно близо. Рап вдигна пистолета, за да стреля, но в този момент либиецът завъртя сака и тогава настана ад. Чантата изригна фонтан от червено-оранжеви искри.

Мич спря и залегна зад парче здрава германска стомана. Броенето на изстрелите нямаше да му помогне срещу оръжието в сака. От скоростта на стрелба предположи, че е или „Узи“, или МАК-10. За лаика всички автомати са еднакви, но в неговия нов занаят калибърът имаше същото значение, както скорострелността. Тъй като мерцедесът лесно спираше куршумите, Рап заключи, че става дума за 9-милиметрово узи. Ако беше МАК-10, щеше да чувства как 5-калибровите боеприпаси пробиват ламарината и рикошират във вътрешността на колата.

Под дъжда от стъкла от счупените прозорци Рап погледна часовника си. Представяше си как либиецът отстъпва, докато стреля. Узито имаше пълнител с двайсет, трийсет и два или четирийсет патрона. В случая едва ли беше с четирийсет, защото нямаше да се побере в сака, а ако бяха двайсет, вече щяха да са свършили. Значи Исмаил имаше трийсет и два патрона и скоро щеше да ги изхаби. Нямаше как да извади оръжието от сака и да го презареди, преди Мич да го настигне.

Гърмежите спряха и на тяхно място улицата се огласи от воя на пет-шест автомобилни аларми. Този път Рап се показва с насочен напред пистолет и пръст на спусъка, готов да стреля. Исмаил го нямаше. Мерна го по-напред по улицата и хукна след него, отново по платното, за да използва колите за прикритие. Мислено отброяваше

секундите. Отново се приближи на двайсетина метра. Исмаил погледна назад, вдигна сака и изстреля още един откос. Рап приклекна зад една кола, но не спря. Не успя да преброи дали бяха четири или пет куршума, но изстрелите спряха и либиецът отново побягна. Рап реши, че патроните му са свършили, и се изправи. Вече се тревожеше повече за бързината, отколкото за прикритието си.

На следващата пресечка Исмаил свърна вляво. Рап заобиколи по средата на улицата и когато се показва зад ъгъла, завари неприятна гледка — либиецът стискаше някаква жена за гърлото. Рап не я погледна. Не искаше да я гледа. Млада, стара, слаба, дебела, нямаше значение. Исмаил държеше дясната си ръка в сака, стискаше узито, което може би имаше още патрони, а може би не. Закрепя на Рап да хвърли оръжието, защото иначе ще убие жената. Младежът продължи да се приближава, както го бяха обучавали. Държеше пистолета насочен напред, като продължение на лявото му око, свързано директно с мозъка, който още отброяваше секундите и му крещеше да свършва работата и да се маха.

Жената запищя и едва сега той забеляза, че има кученце на каишка, което лаеше и се опитваше да ухапе Исмаил. Нямаше съмнение, че либиецът ще я убие, но какво щеше да му помогне това? Ако имаше още патрони в автомата, можеше да стреля още сега и да надупчи гърдите на Рап. Ако застреляше жената, той също щеше да умре, а както бе доказал много гръмогласно през последната половин минута, нямаше никакво желание за това. Единственото му спасение беше да убие преследвача си. Жената му служеше като щит. Стигаше само да се завърти и да стреля. Рап спря на пет метра от него и реши, че след като Исмаил не се цели в гърдите му, значи блъфира.

В крайна сметка кученцето наклони везните в полза на Рап. Исмаил хитро се опита да увеличи разстоянието, като отстъпи назад. Това, което не знаеше, защото не си беше дал труда да погледне надолу, беше, че в яростта си кученцето бе направило две обиколки около краката му и верижката бе омотала глезените му. Той се препъна и се залюля наляво, за да запази равновесие. За миг част от главата му се показва зад жената. Мич беше само на пет метра от него. Дръпна спусъка само веднъж и това беше достатъчно.

46.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Хърли се качи на покрива с бутилка „Джак Даниелс“ в ръка, но мислено се намираше другаде. Хотелът бе в квартала „Бурж Хамуд“. Тази част на Бейрут не се контролираше от арменците, затова го беше избрал. Арменците бяха една от малкото общности, съумели да запазят неутралитет през гражданската война. От време на време бяха влизали в кратки престрелки със съседите си маронити, но не бяха водили истински битки.

Странен ден беше днес — срещата с Кенеди, инструктажът на Рап, преди да го изпрати, и анализът на транскриптите от подслушаните разговори. Нищо не можеше да вбеси един човек толкова, колкото ако му отнемеш богатството. Гласове, които не бяха засичани от години, отново се обаждаха. В Бейрут ги чакаха много мишени. Преди да тръгнат обаче, трябваше да се приведат в подходящ външен вид. Хърли завлече Ричардс в един магазин за употребявани дрехи в Цюрих и там си купи няколко зле скроени костюма, ризи, износени обувки и изтъркани кувари. Хърли допълнително изсветли косата си и двамата престанаха да се бръснат. Отидоха до Париж, откъдето взеха самолет за Бейрут — двама мъже в морето от пътници.

Пристигнаха, когато слънцето залязваше зад хоризонта на Средиземно море, обхванати от очакване, гняв и безпокойство. Бейрут винаги се отразяваше така на Хърли. Бе живял дълги години в града преди войната, когато християни и мюсюлмани заедно благоденстваха, живееха врата до врата, ходеха си на гости, отглеждаха заедно децата си, радваха се на живота и през повечето време се разбираха добре. В един момент ООП започна да насъсква мюсюлманите и да се опитва да командва. Маронитите нямаха намерение да делят управлението с рязаните и така бяха очертани фронтовите линии. Никой, дори Хърли, не беше очаквал един толкова дребен спор да тласне града към петнайсетгодишна гражданска война, но точно така стана. Над един милион избягаха, 250 000 бяха убити, стотици хиляди — ранени и

осакатени, а икономиката и голяма част от центъра на Бейрут бяха в руини. Фактът, че е възможно такъв проспериращ град да бъде сринат до основи, можеше да разклати вярата и на най-големия оптимист.

На летището имаше някои признаци, показващи, че нещата вървят в правилната посока. Онази част от терминала, която бе пострадала тежко при израелската бомбардировка през 1982 година, сега беше съборена и течаха възстановителни работи. Хърли и Ричардс слязоха по металната стълба заедно с останалите пътници от самолета. Уморени и скучаещи въоръжени ливанци ги ескортираха до гишетата за паспортен и митнически контрол. При последното идване на Хърли пътниците се проверяваха от един-единствен дебел служител, седнал на метално бюро на самата писта. Повече го интересуваше не сигурността на границите, а възможността да събере повече рушвети от желаещите да посетят страната. Сега в сградата на терминала ги посрещнаха големи постери, обявяващи амбициозни планове за реконструкция.

Наредиха се на опашката пред митницата, като се стараеха да изглеждат уморени и отегчени. Ричард мина безпроблемно. Подаде парите, които тук наричаха такса, но си бяха чист подкуп, защото така и не стигаха до държавната хазна, за която бяха предназначени. На Хърли му се наложи да отговори на няколко въпроса на митничаря, но нямаше нищо обезпокоително. Стори му се, че един от началниците, застанали зад тримата служители, го загледа с повече внимание от обичайното, но в крайна сметка нали това му беше работата. Накрая и той мина. Началникът не се намеси и не поиска да види багажа му.

Взеха куфарите си и отново се наредиха на опашка. Този път претърсиха и двамата. След това на стоянката на такситата Хърли пхна двайсет долара на отговорника и му каза на арабски, че иска сам да си избере кола. Качи се на четвъртото такси по единствената причина, че го избра случайно. Влязоха в ремонтация се хотел „Интерконтинентал“, отидоха в бара и си взеха нещо за пиене. Хърли убеди бармана да му продаде цяла бутилка „Джак Даниелс“. После взеха друго такси, заобиколиха деловия район и слязоха на три пресечки от хотел „Мар Юсиф“.

Хърли би предпочел тайната квартира вече да е готова, но нямаше как. Искаше да използва човек, на когото има абсолютно доверие. Освен това почти нищо не зависеше от него. Не беше лесно

да подготвиш нещата на ново място, още по-малко в град като този, където фронтовите линии постоянно се променяха.

Той погледна над града. Не беше сто процента сигурен, но му се стори, че вижда повече светлини, отколкото при последното си идване. Може би имаше някакъв напредък. Чу гласове и надникна зад бетонната надстройка над стълбището. Имаше маса, около която на пластмасови столове седяха няколко служители на хотела. Те му помахаха. Хърли се усмихна и се отдалечи в другия край на покрива. Както в повечето гъсто населени градове, в Бейрут хората се качваха на покривите, за да се отърсят от клаустрофобията на затворените помещения. В ъгъла имаше още един пластмасов стол, но не му се сядаше на него. Хърли се загледа над покривите към морето. На северозапад над хоризонта проблясваха светлините на Кипър. На юг ярко осветеното летище приемаше последните полети за деня.

Врълетяха го лоши спомени. Той стисна силно бутилката, вдигна я към устните си и отпи голяма глътка, като се надяваше да удави мрачните мисли в уискито. След минута му стана топло и се опита да си спомни последния път, когато беше идвал. Не броеше посещението отпреди две години, защото тогава мина само за един ден. Нямахме време да се види със старите си познати. Градът му навяваше толкова много спомени. Някои добри, повечето лоши.

Отпи още една глътка, но този път не му помогна. Очите му като че ли сами търсеха на запад мястото на бившето посолство. През онзи ден бе дошъл тук — в „Бурж Хамуд“. Сутринта се срещна на кафе с един от информаторите си, Левон Петросян — арменски мафиот, чийто бизнес процъфтяваше през войната. Освен че се грижеше в квартала му да има ток, вода и храна, Петросян владееше хазарта и проституцията, а също изкарваше доста пари от рекет. След срещата Хърли реши да пробва част от услугите на лудия арменец. Както се забавляваше с две арменки от Източна Турция, стаята изведнъж се разтнесе от експлозия.

Най-лошите му страхове се потвърдиха, когато изтича на покрива, все още обувайки панталоните си. През 1983-та бомбените атентати все повече зачестяваха, но това звучеше много по-силно от обикновена мина или снаряд от РПГ. Мястото, от което излизаше димът, не оставяше съмнение, че мишена е била посолството. Единственият въпрос беше колко сериозни са пораженията. Хърли

изтича обратно в стаята, за да си прибере нещата, и хукна на улицата, където шофьорът му дремеше зад кормилото на служебния джип. Хърли го изблъска от седалката, запали и даде газ по улицата.

Когато стигна до седеметажната сграда, сърцето му се сви. Главният вход го нямаше и по средата на цялата постройка, от първия до седмия етаж, зееше огромна дупка. Основната част от посолството като че ли се беше отцепила от едното странично крило. Странно, но покривът изглеждаше почти незасегнат. Хърли си спомни, че е бил укрепван допълнително, за да издържи тежестта на цялата комуникационна техника. Когато прахта се послегна, първите оцелели започнаха да се измъкват от руините. На този етап Хърли все още имаше надежда.

Два дни трябваше да минат, докато осъзнаят мащаба на трагедията. Дотогава надеждата, която Хърли още таеше, докато гледаше как първите оцелели се измъкват навън, съвсем си беше отишла — заедно с един от най-добрите му приятели, бащата на Айрини Кенеди, и още шейсет и двама души. Както беше нормално за ливанската гражданска война, повечето загинали бяха от местните, но в качествено отношение ЦРУ претърпя много по-тежки поражения. Осем служители на Управлението загубиха живота си, а отделът за Близкия изток бе обезкървен.

Стансфийлд — по онова време помощник-оперативен директор — веднага долетя да оцени щетите. Чувството на вина, което Хърли изпитваше, бе непоносимо. Той се опита да се оттегли, но Стансфийлд не искаше да чуе. Не го интересуваше защо Хърли е пропуснал заседанието за един часа в посолството. Появиха се спекулации и по този въпрос. Дали терористите от „Ислямски джихад“ просто са извадили късмет, или са имали вътрешна информация. Ако второто бе вярно, изглеждаше, че Хърли е избрал подозрително подходящ момент да отсъства. Няколко души от висшето ръководство го наблюдаваха под лупа, но Стансфийлд уреди нещата. Подчиненият му отишъл на среща с Петросян и тя се проточила повече от предвиденото. Нямаше нужда никой да знае повече. Фактът, че когато натовареният с експлозивни микробус се е врязал във входа на посолството, Хърли е бил в компанията на проститутки, бе маловажен. Вече бяха загубили достатъчно добри служители и нямаше нужда да губят още един

заради пороците му — пороци, за които Стансфийлд много добре знаеше.

Хърли съзнаваше, че началникът му е прав, но това не означаваше, че може да отмени случилото се ей-така. През следващите няколко месеца той се държеше като обезумял. Шефът му получи доклад за зачестили убийства на мюсюлмани в различни райони на града, които дотогава бяха сравнително спокойни. Ставаха абсолютно произволно, по всяко време на денонощието. Един човек бил застрелян, докато си четял вестника на балкона, друг бил удушен в обществена тоалетна, трети — убит на излизане от дискотека. И тримата имаха някакви връзки с „Ислямски джихад“. Стансфийлд извика Хърли във Вашингтон, попита го дали знае нещо и за негова изненада той призна за убийствата.

Стансфийлд не можеше да позволи един от най-старите му приятели и най-добрите му служители да обикаля и да убива, когато поиска, дори това да беше оправдано до известна степен. Както бе изтъкнал Хърли, „Ислямски джихад“ беше обявил война на Съединените щати; той просто отговаряше на поканата. В мисленето му имаше известна логика, но в онзи момент ЦРУ не можеше да си позволи повече проблеми с медиите и политиците. Решението беше лесно. На афганистанско-пакистанската граница напрежението растеше, а Хърли познаваше руснаците повече от всеки друг. Затова Стансфийлд го изпрати в Пешавар да обучава и въоръжава муджахидините.

Ето сега, след близо десет години, той беше тук, за да затвори кръга. Отново в това свърталище на религиозни фанатици, които си мислеха, че те единствени знаят какво иска Господ. От години се опитваше да предупреди началниците си, че тези ислямски откачалки ще им създават големи главоболия. Той познаваше отблизо и двете страни — Бейрут и Афганистан — а в сравнение с афганистанците тези тук бяха направо дилетанти. На хора, които принуждават жените си да ходят омотани от главата до петите с чаршафи и отказват да близват и капка алкохол, докато изнасят опиум в промишлени количества, определено нещо им хлопаше. Едно от железните правила на Хърли бе да не се доверява на никого, който не пие. Афганистан беше цяла общност, която не близваше алкохол, и това го плашеше до смърт.

Хърли отпи глътка уиски и изтръска още една цигара от пакета. Запаля я, издиша дима и се замисли за утрешния ден. Дотогава тайната квартира щеше да бъде обезопасена и оборудвана, а до ранния следобед и подкрепленията щяха да са готови. Той трябваше да провери каква информация има техният човек от ЦРУ и ако не беше достатъчно, да се види с Петросян. Говореше се, че арменецът притежава над две хиляди апартамента в квартала. Това сигурно му носеше големи доходи, но хората като Петросян винаги искаха още пари, а пари Хърли най-после имаше много.

Това, което нямаше, беше време. Ако искаха да спасят Шноз, трябваше да действат бързо. Понякога бързите действия носеха преимущество, но човек се нуждаеше и от почивка, а през последната седмица действаша на пълни обороти. Шариф, Дорфман, сега и Исмаил. Атаката щеше да продължи още няколко дни.

Той погледна бутилката и се запита дали това идване в Бейрут няма да му коства живота. Като се замислеше само колко пъти е лъгал смъртта, колко души е убил, колко богове, истински или въображаеми, е разгневил. Ако на някого му беше писано да умре в тази операция, това бе той. Погледна към небето и изрече:

— Не предизвиквайте боговете.

Изля още уиски в гърлото си и се усмихна. Ако това беше неговият час, той бе готов да го посрещне.

ПЛОЩАДЪТ НА МЪЧЕНИЦИТЕ, БЕЙРУТ

Слънцето залязваше малко след пет вечерта и изгряваше малко след шест сутринта. При този слаб ток и без пердета на прозорците след залез в сградата нямаше какво да се прави и Саяд си беше легнал рано. Преданият Самир бе довял дюзек и газов фенер и му беше подготвил стая на петия етаж, далеч от бойците и шума. Саяд бе минал да провери двамата затворници, за да се увери, че всичките му заповеди се изпълняват. Бизнесменът изглеждаше доста по-добре от шпионина. Саяд беше довел лекар да се погрижи за Къминс, но прогнозата не беше добра. Имаше опасения, че побоите, гладуването и нехигиеничните условия са причинили чернодробна недостатъчност.

Тази новина разтревожи Саяд. От няколко седмици предупреждаваше пазачите да стоят далеч от пленниците. Те обаче не можеха да проумеят, че двамата американци няма да им донесат никаква полза, ако са мъртви. В комбинация със стреса от изчезналите пари и идването на Иванов, това бе достатъчно, за да разгневи Саяд. Той събра хората в мазето и заплаши, че ще разстреля първия, който дръзне да посегне на пленниците. Забеляза, че единият завъртя очи, когато чу заповедта, и докато нещастникът се усети, дулото на Саядовия „Макаров“ сочеше челото му. Другите най-последно си взеха бележка.

Когато си лягаше, Саяд се запита дали негодниците ще спазят заповедта му, или ще вдигнат бунт. Само това му липсваше сега. Не успя да се наспи. Измъчваха го кошмари, реалистични и странни. Той бягаше. Сигурно се намираще на някакъв плаж, защото колкото и усилия да полагаше, краката му едва се движеха, сякаш затъваха в дълбок пясък. Имаше гъста мъгла, толкова гъста, че не можеше да види по-далеч от протегнатата си ръка. Отгоре летяха самолети, бръмчаха и пускаха оглушителни бомби в далечината. В мъглата блясваха ярки искри, влагата във въздуха заглушаваше тътена. Защо

тичаше към бомбите? От какво бягаше? Събуди се внезапно, облян в пот и с разтуптяно сърце.

Огледа помещението, в което бе решил да прекара нощта. През дупката на мястото на прозореца проникваше мека лунна светлина. Самир беше натрупал стъклата и парчетата мазилка в един ъгъл. Всичко друго, което е било вътре, бе отъмкнато от мародери. Нямаше мебели, подът беше гол, с остатъци от лепило от мокета. Обстановката бе потискаща. Онези гении от Дамаск трябваше да бъдат принудени да прекарат поне една нощ на такова място.

Саяд реши да глътне малко свеж въздух. Облече ризата си, но без да я закопчава. Изкачи двата етажа до покрива и тихо поздрави двамата часови. От другата страна на площада беше тихо. Той запали цигара и се почуди какво е замислил Иванов. Руснакът винаги кроеше някакви планове. Ако трябваше да избира между това, честно да спечели пари или да открадне от някого, Саяд бе сигурен, че ще предпочете да открадне. Иванов беше крадец по душа. Изобщо не беше изключено да е убил Шариф, а после, след като е отстранил турчина от пътя си, да е ликвидирал и Дорфман и да е прибрал всичко за себе си.

Саяд въздъхна. Искаше му се да може да прескочи един-два дни напред. Да приключи с тази бъркотия и да се върне в Дамаск за няколко седмици. Двете му дъщери вече бяха големи, задомени и не се интересуваха много от него, но това не го тревожеше. Не гореше от желание да се вижда със съпрузите им. Освен това така или иначе не им беше обръщал много внимание, докато растяха, затова не изпитваха особено топли чувства един към друг. Жена му... с нея почти не си говореха. Не жените го теглеха към дома. Привличаше го цивилизацията. Течаща вода, работеща тоалетна и спането в чисто легло без страх, че един тон стомана и експлозив могат да ти се стоварят на главата. Ето от това се нуждаеше. От видео, купчина видеокасети и малко здрав сън. Имаше нужда да се зареди с енергия.

Ако можеше да избяга, щеше да го направи. Да се махне от този ад и да остави всичко зад гърба си. Беше мислил за това много пъти, докато банковата му сметка растеше под грижите на хер Дорфман. Още година-две и щеше да го направи. Можеше да се върне в Дамаск, да се пенсионира и да използва парите, натрупани в Швейцария, за да инвестира във възстановяващия се Бейрут. Можеше да живее като

богат шейх. Всички тези години на усилен труд бяха пропаднали. Невъзможно бе да го понесе.

Изпуши цигарата и погледна звездите. Не обичаше да се застоява така на едно място, особено на такива мизерни места. Храната беше ужасна и недостатъчно, хигиената — под всякаква критика, не можеше да спи, а когато не си dospиваше, започваше да допуска грешки. Това не можеше да си позволи. Не искаше да се върне в потискащата стаичка при мръсния дюшек, но трябваше да затвори очи поне за малко и да си почине.

Саяд слезе по стълбите до тъмното помещение. Съблече ризата си, остави я на пода и отново легна на мръсния дюшек, като се опитваше да не обръща внимание на вонята. Основният проблем бяха парите — много по-голям, отколкото осъзнаваха. Всички оплакваха загубата на личните си средства, но най-опасното беше това, че нямаше с какво да платят на хората си.

Имаше някои превъртели фундаменталисти, които бяха готови да работят безплатно, но повечето наемници щяха просто да си тръгнат. Те получаваха надниците си всяка седмица и денят за плащане бе четвъртък. Можеха да съберат достатъчно, за да закърпят положението тази седмица, но след това щяха да фалират. Другата седмица трябваше да платят ежемесечните си рушвети на цял куп полицаи, политици, чиновници и шпиони в противниковите лагери. Щяха да ги посрещнат стотици, ако не и хиляди протегнати ръце, а зад тях цели семейства чакаха за храна на масата. Ако не се справеха със ситуацията навреме, рискуваха сериозна катастрофа. Маронитите и другите милиции щяха да се възползват и да завземат територии, отвоювани с цената на години труд и живота на хиляди души.

Всичко, за което бяха работили, щеше да пропадне. Щеше да се наложи да уведоми Дамаск, без, разбира се, да спомене за личната си загуба. Вероятно щяха да го накажат, като го изпратят в бежанския лагер „Ямук“ в покрайнините на Дамаск — мизерна дупка, гъмжаща от паплач, търсеща възможност да си намери постоянен дом. В коридора се чува стъпки и гласове. Звучаха, сякаш проверяваха стаите една по една. От празната каса на вратата се видя светлина на фенерче. Саяд грабна пистолета си и седна на дюшека.

— Тук някъде трябва да е — каза някой отвън.

— Кой е? — попита Саяд.

— Аз съм. Точно тебе търсим.

Той позна гласа на Радих и свали пистолета.

— Тук съм.

Радих се показва на вратата. Зад него имаше още трима.

— Асаф, няма да повярваш каква новина ти нося — обяви палестинецът, като плесна с ръце.

Саяд се огледа за часовника си, но не го намери.

— Колко е часът?

— Около два. Ставай бързо. Имам удивителна новина.

Саяд въздъхна. Завъртя се на дюшека и затърси часовника си. Намери го, сложи си го и взе ризата си.

— Дано наистина да е хубава. Умирам за сън.

— Няма да се разочароваш.

Той се чувстваше като пребит. Умираще от жажда, после му трябваше едно кафе и накрая да хапне нещо. Едва след това може би щеше да е в състояние да мисли. Даде знак на Радих да разказва.

Палестинецът нареди на хората си да излязат и прошепна:

— Спомняш ли си американеца, който се представяше като Бил Шърман?

Дали си го спомняше? Мръсникът беше убил предшественика на Саяд, както си закусвал една пролетна утрин.

— Разбира се, че си го спомням.

— Моите хора на летището... единият от тях твърди, че тази вечер е видял Шърман.

— На летището ли?

— Да. Дошъл от Париж с някакъв друг човек.

На Саяд не му се вярваше много. И преди беше чувал, че Шърман се е върнал. Всъщност всяко убийство на някой високопоставен човек се приписваше на него.

— Откъде е толкова сигурен? От години никой не е виждал Шърман.

— Моят човек казва, че е остарял. Косата му е побеляла, но очите... — Радих посочи своите. — Каза, че имал същите очи. Като на дявол. Казва, че си го спомня като много коварен човек, с много пороци.

Саяд почувства устата си необичайно пресъхнала. Намери каната с вода, която Самир му беше оставил в един ъгъл, и отпи няколко

гълтки. Защо ли американците изпращаха Шърман в Бейрут след толкова години? Най-очевидният отговор се намираше в мазето на сградата. Искаха да си приберат агента. Но защо изпращаха убиец като Шърман? Този човек бе предвестник на смъртта, не парламентър. Саяд се обърна пак към Радих:

— Твоят човек видял ли е случайно накъде отива?

Палестинецът се усмихна самодоволно:

— Вчера след срещата ни дадох нареждания. Казах на всички да си отварят очите за всичко подозрително. Хората ми си разбират от работата. Проследили са него и другия американец до „Интерконтинентал“.

— И?

— Пили по чаша в бара, после Шърман купил бутилка „Джак Даниелс“ и пак взели такси, едно от нашите. Слезли пред хотел „Даура“. След като таксито си тръгнало, отишли пеша до друг хотел, на три пресечки оттам.

— Кой?

— „Мар Юсиф“.

— Там ли е сега?

— Да. Взели са две стаи за една нощ. Току-що говорих с управителя. Още са там.

— Сигурен ли си? — скептично попита Саяд. — Онзи Бил Шърман, когото познавам, никога не би позволил да го проследят.

— Хората ми са добри. Обучил съм ги да работят с радиостанция. Имат изградена система на летището. Когато видят някого, от когото можем да изкараме пари, го проследяват и ми докладват. После го отвличаме. Вече изпратих хора натам. Има само един проблем.

— Какъв?

— Хотелът е в „Бурж Хамуд“.

Саяд тръсна глава, за да се разсъни. При нормални обстоятелства не би задал такъв глупав въпрос. Много добре си спомняше, че Шърман има тесни връзки с арменците. Ситуацията беше деликатна.

— Ако се замесим в престрелка в „Бурж Хамуд“, няма да излезем живи оттам.

Радих не се опита да му противоречи.

— Ще чакаме и ще го следим. Ако излезе от „Бурж“, ще го хванем.

Самият факт, че го бяха забелязали, беше голям шанс. С човек като Шърман късметът нямаше да е дълго на тяхна страна. Рано или късно щеше да забележи, че го следят. Тогава щеше да убие всеки, който го наблюдава, и да изчезне вдън земя.

— Кажи на хората си да стоят настрана.

— И после какво?

— Комисарят на полицията ми дължи услуга. Те могат да влизат в „Бурж Хамуд“ без проблеми.

Този път Радих поклати глава:

— Не съм сигурен.

— По принцип си прав, но има някои неща, които не знаеш. Няколко влиятелни арменци дължат услуги на комисаря. Ако полицията не създава проблеми на техните хора, всичко ще мине гладко.

— Ако се изстреля дори само един куршум... — измърмори Радих и присви очи.

Саяд завърши изречението му:

— Целият квартал ще пламне.

Такава беше бейрутската действителност. Един изстрел стигаше, за да тласне целия град обратно към хаоса и гражданската война.

48.

Когато стигна до последната площадка на стълбите, водещи към малкото фойе, Хърли забеляза някакъв тип, седнал на едно кресло с гръб към вратата. Можеше да не е нищо, но шпионинът беше оцелял толкова години именно благодарение на това, че забелязваше дребните неща. Ако се натрупаха прекалено много от тях, обикновено идваха неприятности. Имаше канапе и три кресла. Подозрителният тип седеше на най-крайното вляво — същото, на което Хърли би седнал, за да наблюдава кой слиза по стълбите. Американецът мина през фойето, като внимателно наблюдаваше другия човек. Непознатият бавно затвори очи и продължи дрямката си. Вместо да излезе, Хърли спря пред рецепцията. Там нямаше никого. Той погледна през отворената врата в стаичката отзад. Не видя никого, но отвътре се чуваше телевизор. Хърли погледна крадешком назад, за да се увери, че дебелакът е още на креслото. Онзи седеше със затворени очи, сякаш спеше. Хърли се успокои.

Телефонът се намираще зад дебелака, в старомодна, тясна кабинка. Хърли реши да не се обажда, а да излезе и да разучи околността. На входната врата спря и се огледа за подозрителни субекти. Ако забележеше нещо, веднага щеше да се върне вътре, да вземе Ричардс и да се качат на покрива. Можеха да се прехвърлят по покривите през две сгради във всяка посока и да се измъкнат оттам. Тротоарът пред хотела беше пуст, затова излезе, извади една цигара „Кемъл“ и я запали. Огледа се небрежно. Преброи осем коли, които стояха там от миналата вечер. Имаше само една нова — малка, с две врати. Нищо обезпокоително.

Надясно или наляво? Странно колко често нещата опираха до това — ези или тура. Избра наляво. В тази посока улицата се изкачваше с лек наклон, не че имаше значение, но миналата вечер беше видял натам някакво магазинче с уличен телефон отпред. Хърли фаса си на улицата, за да допълва асортимента остатъци от всякакви марки цигари, и тръгна. Още нямаше осем и по улицата не се виждаха много хора. Всъщност бе почти пуста. През близкото кръстовище в

посока отдясно наляво минаха две коли; някакъв човек тътреше куфар по тротоара. Хърли не си спомняше дали за град като Бейрут е нормално да е толкова пусто в този час. Всеки град имаше различен пулс. В някои блъсканицата започваше още в седем, но повечето средиземноморски градове живееха на доста бавни обороти. Особено ако са преживели такава травма като този.

Пред магазинчето седеше някакво хлапе. Изглеждаше на около осем. Когато американецът го доближи, то размаха някакъв вестник и започна да цитира основните новини. Хърли се усмихна. Независимо къде се намираше, нямаше как да не се възхити на дете, което е станало толкова рано, за да продава нещо. Бръкна в джоба си и тъкмо напипа портфейла, когато вътрешната му аларма се включи. Мярна някакво движение отляво, от магазинчето, две или три коли запалиха едновременно, чуха се стъпки. Огледа се в двете посока и забеляза, че симпатичното хлапе бърза да се махне от улицата.

От магазинчето излязоха двама мъже — едри, яки, с униформи — спряха точно до него. С бръмчене и свирене на гуми от всички посоки се приближаваха коли. Хърли се обърна с намерението да побегне към хотела, но други двама мъже му препречиха пътя. Единият водеше голяма германска овчарка. „Това е нещо ново“ — помисли си. Досега не беше виждал местната полиция да използва кучета. За по-малко от пет секунди го обградиха десет души и три коли. Шестима бяха с полицейски униформи, четирима — цивилни. Цивилните бяха извадили пистолети. Можеше да са от местните милиции, детективи или най-лошото, от сирийските тайни служби. Униформените полицаи размахваха дървени палки.

„Интересно“ — помисли си Хърли. Никой от тях не се опита да му направи нещо. Хърли посегна към цигарите, като се опита да прецени шансовете си. Дори да беше въоръжен, нямаше начин да се измъкне. Мъжете изглеждаха неспокойни, което бе показателно. Някой ги беше предупредил. Имаха указания да се държат на разстояние, което бе необичайно за тази част на света. Тук обикновено първо биеха, а после питаха.

Той запали цигарата с нетрепваща ръка като на мозъчен хирург. Попита на арабски:

— Какъв е проблемът?

— Добро утро — поздрави го един усмихнат мъж с костюм и жилетка, застанал зад стената от юначаги. — Очаквахме ви, господин Шърман.

Обърна очи към двамата, които бяха застанали зад Хърли, и им кимна почти незабележимо.

Американецът се обърна и парира удара с китката на лявата си ръка, после фрасна с длан първия нападател по носа. Изтръгна палката от ръката му и се наведе точно навреме, за да избегне удара на партньора му. Полицаят загуби равновесие и остави ребрата си незащитени. Хърли го удари с палката там и го изпрати на земята. Точно когато се обръщаше към другите, получи удар по главата, после в гърба. Падна на колене и в този момент върху него се изсипаха удари и ритници. Последната му мисъл, преди да припадне на тротоара, беше: „Дано Ричардс има време да избяга.“

49.

Рап смени скоростите на малкото сребристо рено клио и намали дистанцията с предната кола, чакаща пред пропускателния пункт за влизане в Бейрут. Това беше третата проверка от сирийската граница насам. Малкият 1,2-литров двигател имаше мощност почти колкото старата градинска косачка на баща му. Ако се наложеше да бяга от властите, гонитбата нямаше да продължи дълго. Чакаше вече петнайсет минути и колоната едва пълзеше. В колата нямаше климатик, затова беше смъкнал прозорците.

Рап потупваше по кормилото с ръка в ритъм с агресивната техномузика от касетата, която бе купил на летището. Заглавието на албума беше „Юро Траш“ и наистина беше боклук. Би предпочел „Ю ту“ или Боб Сигър, но целта му бе да убеди властите, че е французин, не американски професионален убиец, тръгнал на сафари. Когато стигна на три коли от кабинката, той се показва през прозореца, за да огледа по-добре юношата, въоръжен с автомат „Калашников“. Не личеше към коя фракция принадлежи, но изглеждаше доста спокоен. Първите пропускателни пунктове бяха под контрола на сирийската армия, но с приближаване към града навлизаше във владението на местните милиции.

По пътя бе намерил обществен телефон на една бензиностанция и се обади да провери как вървят нещата. Гласът от автоматизираната услуга му съобщи, че стаята е готова и му даде адреса. Рап го записа, запомни го, докато караше, после смачка хартиятката и я хвърли през прозореца. От информацията, която имаше, знаеше, че трябва да мине през четири пропускателни пункта, включително граничния. Всяко минаване му струваше между пет и двайсет долара. Досега всичко отговаряше на предварителните сведения.

Колите се преместиха с още една напред и Рап се прозина. Умората започваше да го надвива.

След като пръсна главата на Исмаил, Рап се оттегли бързо, държейки пистолета насочен към жената, все още вцепенена от ужас. Нямаше намерение да я убива, нито се опасяваше, че тя може да стреля

по него. Държеше пистолета вдигнат, за да закрие лицето си и да не й даде възможност да го види добре. Хората по принцип не обичат да гледат право в дулото на насочено към тях оръжие. Когато жената най-сетне сведе очи към човека, който за малко щеше да я убие, Рап се обърна и побягна.

Не зави на първата пресечка, защото не искаше да се връща на улицата, където Исмаил бе стрелял с узито. Сигурно половината квартал надничаше през прозорците и мнозина се бяха обадили в полицията. Затова продължи направо с притиснат отстрани на тялото пистолет. След малко свърна рязко надясно и спря. Задъхваше се, но все още контролираше дишането си. Прибра пистолета в кобура и потърси място, където да обърне якето си. На няколко метра напред имаше навес, предоставящ някакво укритие. Рап се скри в тъмното, съблече якето и го обърна от другата страна, от която беше жълтеникавокафяво на цвят. Хвърли очилата с черни рамки, които носеше, и приглади косата си с гел, преди отново да излезе на открито. Върна се на ъгъла, от който току-що бе дошъл. В далечината вече се чуваха полицейски сирени.

Спокойно пресече улицата, като се огледа наляво. От това разстояние още можеше да различи жената, вече заобиколена от трима-четирима души. Престори се, че не ги е видял. След като се увери, че улицата е пуста, ускори крачка, но не толкова, че да събуди подозрения. Приличаше на човек, излязъл да се разходи. Реката беше на около една пресечка. Шумът от сирените се усилваше, но това не го притесняваше. Първо щяха да огледат тялото и щетите, причинени от автомата на либиеца, и едва след това да търсят заподозрени.

Рап стигна до реката, която на това място бе доста широка. Свърна надясно и след като се огледа, за да се увери, че никой не го гледа, небрежно пхна ръка под якето си и взе беретата, с която беше убил Исмаил. Когато навлезе в тъмното пространство между две улични лампи, извади пистолета и с бързо движение го хвърли в леденостудената вода. След още една пресечка се отърва и от второто си оръжие. Тогава дойде моментът да вземе едно важно решение. На другия бряг на реката, само на около километър, се намираще женевското летище. Ако побързаше, можеше да хване последния полет за Париж.

Летищата обаче винаги го изнервяха. Навсякъде имаше камери, полицаи и ако искаше да си купи билет, човек трябваше да покаже паспорт, а това оставяше следа. Фалшивите му самоличности бяха за краен случай, не за удобство. Затова Рап се върна при взетата под наем кола и си преговори лъжите, които щеше да каже на полицията, ако го спрат. За щастие не се наложи. В района гъмжеше от полицейски коли, но всички отиваха към местопрестъплението. По пътя не видя нито една, която да обикаля в търсене на подозрителни лица. Когато се качи в колата, погледна часовника си. От престрелката около пощенската кутия досега бяха изминали четири минути и трийсет и седем секунди. Никак не беше зле.

След като седна зад волана, имаше много възможности за действие. Според първоначалния план трябваше да влезе във Франция и да отиде до Лион, но беше твърде афектиран и понеже граничният пункт бе съвсем наблизко, властите може би вече търсеха човек с неговия външен вид. Наистина, нямаше никакви улики, които да го свържат с убийството на Исмаил, но защо да рискува?

Рап не беше сигурен, че ще успее да се успокои достатъчно, докато стигне границата. Истината бе, че преживяното започваше да му се отразява. Не изпитваше безпокойство и не му се гадеше, просто адреналинът му се беше покачил, както след вкарването на решителен гол. Пусна радиото и потегли обратно към Цюрих. Мислеше си за Грета, но нямаше да има време да се срещнат. Трябваше да хване първия полет за Париж или Истанбул, а после — към Дамаск.

Стигна в Цюрих малко преди четири, спря в паркинга на фирмата за коли под наем и се опита да поспи до началото на работното време в шест. Не успя да заспи и просто поседя на наклонената назад седалка, анализирайки всяка секунда от случилото се с Исмаил. Търсеше грешките си и разсъждаваше как би могъл да ги избегне, но както обичаше да казва треньорът му в гимназията: „Победата си е победа. Няма значение по какъв начин си я взел.“

В крайна сметка това беше най-важното. Рап беше победил, Исмаил бе загубил. Когато слънцето започна да се показва, той огледа бетонния паркинг и се замисли, че един ден може да е на мястото на либиеца. През следващите няколко часа размишлява как би могъл да избегне тази съдба. От Цюрих до Истанбул, после през Дамаск и по целия пращен път насам, проиграва в главата си различни сценарии.

Какво би могъл да направи Исмаил и как би могъл да реагира той, ако либиецът беше постъпил по различен начин?

Изтощението започваше да го надвива. Рап се прозина широко и в този момент младежът му даде знак да се приближи. Рап поздрави на френски. Момчето едва ли имаше повече от шестнайсет години. Мич се усмихна, като потупваше в такт по волана и дъвчеше дъвка.

— Цел на посещениято? — попита хлапето с отегчения глас на човек, на когото се очертава цял ден да виси на слънце, да диша автомобилни газове и да повтаря безброй пъти един и същи въпрос.

— Бизнес.

— Какъв?

— Софтуер.

— Какво е това?

— Компютърни неща.

Рап извади лъскавата брошура, която бе поръчал от една френска софтуерна фирма. Показа я на момчето, което вече започваше да се отегчава от разговора.

— Тази музика ми харесва.

— Наистина ли? — изненада се той. — Всеки ден ли си тук?

Момчето кимна.

Рап погледна прашния касетофон на младежа. Пресегна се и извади касетката от уредбата на колата. Пъхна я в кутията и я подаде на момчето.

— Слушам я цяла седмица. Ето, забавлявай се. Ще си я взема, когато се връщам след няколко дни.

Момчето се зарадва и свали автомата към земята.

— Благодаря... За тебе... днес на половин цена.

Показа му пет пръста.

Рап даде пет долара, усмихна се, включи на скорост и потегли. След двайсет минути стигна до тайната квартира. Като си спомняше историите на Хърли, малко се изненада, че не срещна повече въоръжени мъже. Съгласно правилата, които бе научил по време на обучението си, мина веднъж покрай сградата, без да се заглежда прекалено. Единственото, което искаше сега, бе да поспи, но предпазните мерки можеха да му спасят живота, затова отмина, направи един кръг в квартала, върна се и огледа улицата в двете посоки.

Пететажният жилищен блок не се открояваше с нищо сред околните сгради. Рап беше твърде уморен, за да се интересува от архитектурните достойнства на постройката. Стигаше му да има преден и заден вход. Спря колата, взе куфара си и влезе. Не носеше оръжие, поне за момента, затова нямаше много възможности. Тръгна нагоре по стълбите. Ако имаше клопка, просто щеше да се предаде и да легне да спи. На петия етаж беше чисто. Имаше три врати отляво и три отдясно. Двете най-крайни отдясно бяха на тайната квартира. Поне така мислеше отначало. Рап провери первазите над касите на двете врати, но нямаше нищо. Провери двете отсреща и намери два ключа. В този момент си спомни, че трябваше да влезе през задния вход на сградата.

Това го накара да се стъписа. Отново се замисли, че един ден може да сподели съдбата на Исмаил. Каза си да се успокои, да не бърза. Погледна часовника си. Показваше два и единайсет. През изминалото денонощие не беше спал, а предишното — само няколко часа. Влезе в апартамента, затвори и заключи след себе си. Едва държеше очите си отворени, но събра сили да извади гумената тапа и да я пъхне под вратата. Без да прави пълен оглед на жилището, отиде в спалнята и отвори дрешника. На пода вътре имаше куфар, подобен на онзи от Истанбул. Рап го постави на леглото, отвори го и намери три пистолета „Берета 92F“ със заглушители и резервни пълнители. Куфарът беше същият.

Зареди единия пистолет и прибра куфара. С последни сили се съблече по боксерки и се пъхна под завивките на голямото легло. Пъхна пистолета под възглавницата и се запита кой е този непознат човек, който пътува от град на град и им доставя оборудването. Щеше ли някога да се срещне с тази мистериозна личност? Сигурно не. Както обичаше да казва Хърли, от тях се очакваше да знаят само онова, което трябва, а такива бяха малко неща. Рап започна да се унася, макар че очакваше Хърли и Ричардс да се появят всеки момент. Колкото и малко да успееше да поспи, пак щеше да му е полезно.

50.

Торбата, която му нахлузиха на главата, вонеше на цял букет от гадости: изпражнения, повръщане, сополи и кръв, смесени с потта на всички, които я бяха носили преди него. И не пот от физическо натоварване, а пот от страх, атака върху обонянието, предназначена да сломи съпротивата му срещу този, който щеше да влезе в стаичката и да започне да го разпитва. Хърли нямаше представа къде се намира, знаеше само, че е в някакво подземие. Беше преброил стъпалата, докато го водеха надолу.

Докараха го в багажника на втора кола, не тази, в която го бяха вкарали отначало. Сред ударите и ритниците бе успял да извика единственото име, което имаше някаква надежда да му помогне:

— Левон Петросян! Приятел съм на Левон Петросян!

Изведнъж побоят спря и един от мъжете го накара да повтори. Хърли разпозна гласа на едрия тип с костюма. Той накара подчинените си да му сложат белезници и да го качат на задната седалка на едната от колите. Отнасяха се доста грубо с него, но той и не очакваше друго. Тогава му сложиха първата качулка. Тя всъщност не беше много зле. Имаше нужда да се изпере, но поне не вонеше на лайна.

Хърли отмерваше времето, което минаваше, докато го превозваха, като броеше секундите и се опитваше да долови някакви звуци отвън. Металните белезници се забиваха в плътта му. Той завъртя китките си, за да провери дали не може да се освободи, но нямаше шанс. След двайсет и седем секунди вратите на колата се отвориха. Не беше сигурен, но му се стори, че отпред се качиха двама, а един се настани до него отзад. Някакъв твърд предмет го сръга в ребрата.

— Не мърдай, или ще те убия.

Хърли не можеше да определи дали предметът е дуло на оръжие или палка.

— Майната ти.

Предметът се заби по-силно.

— Не смей да държиш такъв тон на полицай — чу се глас от предната седалка.

— Полицай ли? — презрително изсумтя Хърли. — Ако сте от полицията, за какво ме арестувате?

— За нападение над полицай. Счупи носа на един от хората ми.

— Оня, дето се канеше да ме удари по главата с палка ли? Имам едно предложение. Не се опитвайте да ме баламосвате и аз няма да ви баламосвам.

— Нападението над полицай е сериозно престъпление.

— Да... отвличането също. Затова хайде да ме пуснете и ще се погрижа никой да не обявява награда за главата ви.

— Заплашваш ли ни?

— Само ви казвам истината. По принцип не убивам полицаи, освен ако не са корумпирани.

Мъжът до него го удари с неизвестния предмет и Хърли се преви от болка. След като се окопоти, добави:

— Нямам търпение да разкажа на Петросян как се отнасяте с мен... и първото, което ще направя... — Хърли се обърна надясно, сякаш виждаше човека до себе си — ... ще е да взема тая палка и да ти я завра в задника. Макар че това сигурно ще ти хареса, а?

Този път очакваше удара и бързо сви ръце, като блокира предмета между бицепса и предмишницата си. В следващия момент рязко наклони глава и нанесе удар с все сила по посока на негодника. Челата им се сблъскаха като билиардни топки. Чу се силно издумкване. Въпреки болката Хърли се разхили като обезумял, започна да ритя и да се мятя.

Тогава решиха да спрат и да го напъхат в багажника. Не след дълго, може би след десет минути, отново спряха, измъкнаха го навън и го съблякоха гол, както майка го е родила. Хърли изтърпя това мълчаливо. Имаше лошо предчувствие за намеренията им. Само се надяваше Ричардс да се е измъкнал. Похитителите бързо го напъхаха в багажника на втората кола и потеглиха. Друсаше ужасно. Автомобилът сигурно беше стар, защото така димеше, че Хърли започна да се опасява, че ще се задуши. Хрумна му, че може би това ще е най-добрият изход за него. Просто да заспи и да умре от отравяне с въглероден окис. Така щеше да избегне мъченията и да запази тайните си.

За съжаление го докараха жив и го довлякоха във влажното подземие, вонящо на клозет. Смениха качулата, която му бяха сложили полицаите, с тази брезентова торба. Хърли си поемаше въздух на малки глътки през устата и се опитваше да запази самообладание. Ако повърнеше под торбата, щеше да бъде изключително неприятно, но при униженията и мъченията, които вероятно му предстояха, какво значение имаше всъщност?

Знаеше, че човек може да издържи само определени издевателства, преди да се огъне. Казваха, че всеки рано или късно проговаря, но той не беше всеки. Той бе коварен, жесток човек, който, макар и може би загубил тренинг, все още доста добре владееше ума си. Замисли се за изпитанието, което му предстоеше, и се усмихна под смрадливата торба. Мислено изброи дълъг списък от гадости, които можеха да му сторят. Беше решен да се съпротивлява при всяка възможност и ако имаше късмет, можеха неволно или умишлено да го убият. А това щеше да бъде победа, която бе готов да приеме на драго сърце.

Седя така близо час. Беше му скучно, защото познаваше методите им и искаше да се започва по-скоро. Изолацията бе стандартен метод за изтезание и разпит и макар че действаше при повечето хора, не вършеше никаква работа с Хърли, защото той си беше темерут. Познаваше единици, които печелеха симпатията му, но повечето хора го дразнеха и отегчаваха.

Отвън се чуха стъпки, гласове и вратата се отвори. Хърли се опита да преброи хората по стъпките им. Доколкото можеше да прецени, бяха трима или четирима. Застанаха около него. Някой се приближи зад гърба му и той преодоля рефлексите си да се свие. Оня хвана торбата и я вдигна от главата му. Хърли примигна и се огледа. На тавана висеше силна крушка. От нея към вратата вървеше кафяв кабел. Той погледна тримата, които стояха пред него. Две от лицата му бяха познати.

— Господа, сигурно има някакво недоразумение — заговори спокойно. — Мислех, че бойните действия в Бейрут вече са минало.

Двамата мъже пред него се усмигнаха леко и се спогледаха. По-възрастният каза:

— Господин Шърман, от години чакам този ден.

— Аз също, Саяд.

— Знаеш кой съм? — вдигна вежди сириецът.

— Разбира се. Ти си главният агент на сирийските тайни служби в Бейрут.

— А ти, Шърман, си професионален убиец на ЦРУ.

Хърли си даде вид, че премисля това определение. След секунда кимна:

— Звучи много точно. Убивам хора като теб и така си изкарвам прехраната. Всъщност навремето убих предшественика ти Хишам.

Саяд кимна. Очертаваше се много интересен разговор.

— Много жалко, че не беше в посолството онзи следобед. Бяхме планирали операцията с надеждата да си там.

— Да... много жалко. Макар че с годините се опитах да се реванширам, като избих доста мръсници от вашите.

Арабинът се усмихна безгрижно:

— Скоро няма да можеш да убиваш.

— Възможно е. — Хърли огледа мрачното помещение. — Нещата не изглеждат много добре за мен, но аз винаги търся нови предизвикателства.

— С това предизвикателство няма да се справиш.

— Вероятно не, за съжаление. Виж какво, аз съм побъркан човек. Не съм добре с главата и повече мразя импотентните глупаци като теб, отколкото обичам живота. Затова доста ще се наложи да се изпотиш.

— Ох, Шърман, тази типично американска престорена храброст... като в холивудски филм.

Хърли присви очи при споменаването на Холивуд, сякаш самото име му беше неприятно.

— Това не е престорена храброст, Саяд. Ще те баламосвам до последния си дъх. Ще ти изпея толкова много фалшива информация, че няма да знаеш на какво да вярваш. Ще те накарам да избиваш собствените си хора. Няма да можеш да заспиш нощем, а когато успееш, ще сънуваш предатели на всеки ъгъл. Шпиони в собствения ти лагер. Животът ти ще стане ад.

— Нима?

— Да. Дватама заедно ще предприемем едно малко пътуване из дебрите на съзнанието ми и повярвай, няма да се измъкнеш невредим.

— Ха-ха — изсмя се другият. Това му звучеше като виц. — Чудесно. В такъв случай нека да започваме. Съгласен ли си?

— Разбира се. Колкото по-бързо, толкова по-добре, това е моят девиз.

— Защо се върна в Бейрут след толкова години?

— Знаеш защо.

— Да предположим, че не знам.

Хърли се усмихна:

— Имаш нещо, което искам да взема.

— И какво би могло да бъде то?

Той беше мислил за този разговор, докато седеше с вонящата торба на главата. Иванов се очакваше да се появи вдругиден и сигурно беше отчаян. Всички бяха отчаяни заради източването на тайните им сметки. Хърли се надяваше, че не са хванали Ричардс, а ако са, да запази достатъчно самообладание и да не издава за Хамбург, когато го разпитват. Трябваше да споменат основната цел на идването си, без да намесват парите.

— Идвам да преговарям за освобождаването на Джон Къминс.

— Защо си мислиш, че ще ти го дам?

Хърли вдигна лице към тавана.

— Ами, нека да помисля. Ако ми го предадеш, няма да те убия.

Избухна дружен смях, към който се присъедини и Хърли.

Саяд рязко престана да се смее и щракна с пръсти. Погледна единия от хората си и посочи вратата. Другият излезе и след няколко секунди докара количка от неръждаема стомана. Саяд я пое и я постави до пленника. Усмихна се на Хърли, взе клещите и започна да ги отваря и затваря.

— Маникюр? — попита американецът.

— Мога да го нарека „Двайсетте въпроса“.

— Много си умен, Саяд. — Хърли симулира възхищение. — Звучи като някаква игра. Нямам търпение да започваме.

— Добре. Да започнем с истинското ти име.

— Дамигод Ухаш — отговори Хърли абсолютно сериозно.

— Дамигод Ухаш? Това ли е истинското ти име?

— Разбира се, че не, кретен такъв. Дамигод Ухаш... да ми го духаш! Хайде да започваме. Първи нокът. Аз загубих. Ти печелиш. Хайде, давай.

Саяд се вгледа в лицето на пленника за признаци на страх. Никога не му се беше случвало някой доброволно да го кара да му

изтръгне нокътя. Е, американецът скоро щеше да запее друга песен. Той хвана показалеца на лявата му ръка и пъхна клещите под нокътя.

— Последен шанс. Истинското ти име!

— Не променяй правилата заради мен. Така ще се объркаш. Нали каза „Двайсет въпроса“. На първия не успях да отговоря. Хайде, действай.

Саяд стисна клещите и разклати нокътя.

— Ох, да — извика Хърли. — Да започваме купона.

Другият дръпна силно и изтръгна нокътя.

— Леле-мале... — Хърли избълва куп ругатни, после прихна да се смее. — Мамка му, боли! Идеално за разсънване. Супер! — Разхили се толкова силно, че изгуби контрол. Очите му се насълзиха. — Ох... нямам търпение за следващия въпрос. Това беше яко.

Саяд запази самообладание.

— Как се казваш?

— Бил Донован.

— Наистина ли?

— Не.

— Стига, Шърман, какво толкова, ако ни кажеш името си?

— Предполагам, че нищо. Просто обичам да се ебавам с такива като теб.

— Ще попитам още веднъж. Какво е истинското ти име?

— Юлисъс С. Грант.

— Лъжеш ли?

— Разбира се, кретен такъв. Не четеш ли история?

Саяд избра друг нокът. Пъхна клещите отдолу, стисна здраво, разклати и го погледна в очите. Онова, което видя, не му хареса. Безумния поглед на един луд.

— Хайде. Давай — подразни го Хърли. — Какво чакаш? Нали не се плашиш от мен?

Саяд съзнаваше, че е най-разумно да спре и да се върне по-късно сам. Хората му обаче гледаха и той знаеше, че трябва да изтръгне и втория нокът, после да остави този луд и да обмисли по-добре нещата. Можеше да използва електрически ток. Той стисна клещите и изтръгна нокътя.

Хърли отново се разкикоти като откачен. Целият се тресеше от смях. От очите му потекоха сълзи. Той закрепця:

— Още осемнайсет! Ииихууу!

Саяд остави клещите на количката и обяви:

— Точно така. Ще те оставя да си починеш, преди да продължим.

Тръгна към вратата. Хърли погледна другия арабин, който му беше познат.

— Я, това май е Абу... Абу Радих. Не съм те виждал от години. Чух, че си имаш собствена терористична група. „Фатах“. Я, колко си пораснал.

Радих поклати глава и се усмихна. Вече беше убеден, че американецът е луд.

Хърли наклони главата си назад, сякаш се опитваше да си припомни нещо.

— Струва ми се, че беше съвсем мъничък, когато чуках майка ти. Казвал ли си на приятелите си, че беше проститутка? — Погледна другите двама. — Майка му умееше да духа по-добре от всяка друга курва, с която съм бил, а повярвайте ми, през мен са минали много.

Усмивката тутакси изчезна от лицето на Радих. Той замахна с юмрук и го заби в устата на Хърли. Главата на американеца се килна назад, но преди палестинецът да нанесе втори удар, Саяд го хвана отзад.

— Не — заповяда сириецът. — Не му позволявай да те изкара от нерви.

Хърли тръсна глава, за да се отърси от болката и замайването, и се ухили. Един от предните му зъби липсваше и устата му беше пълна с кръв.

— Виж какво направи! — изкрещя, като показа езика си през дупката. — Счупи ми зъба!

Двамата араби спряха да се борят за момент и тогава Хърли изплю кръв заедно с избития зъб право в лицето на Радих. С вързани ръце и крака заподскача, като местеше стола, затрака със зъби и залая като куче.

51.

МОСКВА, РУСИЯ

Наближаваше пладне, а Иванов беше още в леглото. Твърдеше, че не му е добре. Мърмореше нещо за снега, студа и сивото, потискащо московско небе. Разбира се, ако го питаш, неразположението му нямаше нищо общо с водката, виното и храната, с които се беше натъпкал през нощта. На Швец му се искаше да го хвърли гол в някоя преспа, за да го свести шоково. Младият руснак нямаше представа какво е депресия. Не можеше да разбере защо някои хора се докарват до такова състояние, че да не могат да станат от леглото; не проумяваше, че алкохолът и сънят те оплитат като голям чаршаф, който постепенно те стяга така, че не можеш да мръднеш. И после започва потъването. За него решението беше просто: спри да пиеш, скачай от леглото и се залавяй за работа. Намери си цел в живота. Изобщо не беше сложно.

Швец отиде в другия край на салона и хвърли поглед на Алексей, единият от двамата любими телохранители на Иванов. Намираха се в ъгловия апартамент на последния етаж в хотел „Балчуг“. Погледна през прозореца към замръзналата Москва река и Кремъл, Червения площад и катедралата „Свети Василий Блажени“. Той така и не можеше да си обясни защо болшевиките са я оставили. След като бяха такива противници на монархията и религията, защо не я бяха сринали като толкова други черкви? Вероятно не са били толкова уверени в правотата на това, което са правили. Бяха взели властта с помощта на народа, а народът бе труден за укротяване. Предполагаше, че са се страхували от друга революция.

По ъглите на прозореца се беше образувал скреж. Навън бе минус двайсет градуса по Целзий и вятърът вдигаше облаци от сняг, но какво от това? Това беше нормално за Москва през февруари. Само слабохарактерен човек можеше да позволи на времето да влияе върху настроенията му. Швец издиша и кондензираната влага от дъха му върху стъклото веднага замръзна. Имаше реална опасност Иванов да

завлече и него към дъното, като някой глупак, тръгнал да се разхожда по замръзналата река през март. Времето на заточенията в Сибир и екзекуциите до стената на Лубянка беше минало, но властите не бяха станали по-справедливи. Новият режим просто държеше повече на официалния си образ. Полицията пак биеше, пак принуждаваше хората да подписват фалшиви самопризнания. После щяха да ги закарат някъде в гората и да ги застрелят, далеч от обществеността и медиите.

Иванов, разбира се, щеше да се опита да спаси спиртосаната си с водка кожа. Такава му беше природата. Щеше да обвини всички други освен себе си и понеже Швеци бе най-отпред на огневата линия, единственият освен Иванов, който познаваше Дорфман, най-вероятно него щяха да посочат за изкупителна жертва. Младият руснак изведнъж изпита паника и непреодолимо чувство да избяга. Върна се в другия край на салона и опита да се успокои, но не можа. Идеята за бягство се беше загнездила в главата му, сякаш виждаше огромен червен светец знак за аварийен изход в тунела. Все го теглеше натам.

Все пак имаше жена и двама синове — не че се виждаха много често или пък изпитваше особена любов към тях, по-точно към нея. Момчетата бяха твърде малки, за да чувства привързаност към тях. Жена му, от друга страна, си беше чиста грешка. Бе станала дебела и мързелива, затова той гледаше да прекарва колкото можеше по-малко време с нея. Със сигурност можеше да живее без тях, но щеше ли да може да живее със съвестта си, ако им се случеше нещо? За това не беше сигурен. Започването от нулата също беше проблем. Като главен помощник на Иванов се движеше из висшите среди в СВР и също както шефа си използваше влиянието си за лична изгода в недалечното бъдеще.

От това не беше готов да се откаже без бой, но слуховете вече вървяха и до другата седмица никой нямаше да е в състояние да ги отрече. Трябваше или да избяга, или да предаде Иванов — да отиде в главната квартира на СВР и да поиска лична среща с директора Примаков. Съзнаваше, че това ще е много по-рисковано, отколкото да избяга. Лесно можеше да си повярва, че ще го наградят за тази проява на честност, но сегашната Служба за външно разузнаване с нищо не се различаваше от старото КГБ. Можеха да те наградят, задето си предал, съсипал и смачкал политическите или професионалните си противници, но не и за честността. Ако предадеше Иванов по този

начин, нямаше да го наградят, а да го накажат. Не веднага, но рано или късно щеше да се случи. Щяха да го изпратят на някое забутано място. Всички щяха да му обърнат гръб, защото щеше да им напомня за собствения им провал.

Дори и през ум не му минаваше да отиде във Федералната служба по контраразузнаване. ФСК веднага щеше да използва възможността да удари конкурентната си служба, но Швец не желаше да бъде дамгосан като предател до края на живота си. Сред хората, които се обръщаха срещу националната служба за сигурност, се наблюдаваше необичайно висок процент на самоубийства.

Швец беше изключителен прагматик, но бездействието само щеше да му навреди. Трябваше да предприеме нещо. Той се обърна към дебеловратия бодигард и попита:

— Алексей, имаш ли ми доверие?

Телохранителят вдигна глава и го погледна. Сви рамене, сякаш не виждаше смисъл да отговаря.

— Знаеш ли какво се случва с нашия шеф?

Алексей отново сви рамене.

— Знаеш, че е загазил, нали?

Този път мъжката кимна.

— Сериозно е загазил и не иска да го признае. Предпочита да се напие до безпаметност и да се затвори в спалнята, като се надява, че проблемът ще изчезне от само себе си. Проблемът няма да изчезне. Напротив, ще се задълбочава. — Изкушаваше се да му разкаже точно какво става, но още беше рано. — Имам нужда от помощта ти, Алексей. Трябва да го изкараме от леглото и да го отрезвим дотолкова, че да може да се защитава. Разбираш ли?

— Да.

— Добре — отбеляза Швец, доволен, че е получил някаква реакция от бодигарда. — Сега ме пусни да вляза и да го събудя.

Алексей стисна устни и се замисли дълбоко. След малко избуча:

— Каза. Никой. Дори ти.

— Работата ти е да го пазиш, нали? Ако допре пистолет до главата си, няма ли да го спреш?

— Ще го спра.

— Е, точно това направи сега. Като се напива и проспива дните си, той се убива толкова необратимо, колкото ако допре пистолет до

главата си и дръпне спусъка. Трябва да ми помогнеш да го спасим.

— Какво искаш да направя?

— Нищо. Само си стой... и не прави нищо.

Швец не изчака отговор. Отиде при вратата на спалнята, почука два пъти и отвори. Леглото беше огромно, с купчина възглавници, юргани, две проститутки и толкова слабо осветено, че не си личеше кое какво е. Швец отиде при прозореца и дръпна тежките кадифени завеси. В стаята проникна сивкава светлина и Иванов изстена. Швец огледа внимателно плетеницата от тела, но пак не можа да намери главата на шефа си.

— Другарю директор, директор Примаков иска да ви види.

Изведнъж под завивките настана суматоха. Двете момичета запищяха, Иванов ги разбута с лакти и колене и червеното му лице се появи някъде по средата на леглото.

— Какво? — попита ужасено. — Не говориш сериозно.

— Разбира се, че не говоря сериозно, но ако не станете от леглото и не предприемете нещо, наистина ще се появи, и то по-рано, отколкото очаквате. А може би предпочитате посещение от директор Баранников и неговите момчета от ФСК?

Иванов скри главата си под юргана.

— Махай се.

— Не, няма да се махна. Вече три дни не правите нищо. Трябва да измислим план за действие, иначе сме обречени.

— По-зле от обречени... Прецакани сме.

— Хайде, не се дръжте като малко дете.

— Внимавай как ми говориш, Николай, да не стана да те метна през прозореца.

— Ще бъде по-добър край, отколкото в ръцете на ФСК. За съжаление нямате нито силата, нито смелостта да ме хвърлите през прозореца, затова явно ме чакат дълги изтезания в подземията на Лубянка. — Швец погледна леглото, но не видя никаква реакция. — Моля ви, другарю началник! Умолявам ви да направите нещо... каквото и да е. Защитете се. Кажете на другаря Примаков, че парите ги няма.

— Глупак. Ще ме подложат на разпит, на който няма да издържа.

— Тогава хвърлете обвиненията върху кирливите палестинци. Знаете, че Примаков ги мрази. Кажете му, че са убили Шариф, защото

ги е излъгал, и са отмъкнали парите. Обвинете американците, британците, французите, германците... когото и да е. Само хвърлете вината върху някого и започнете да разследвате. Това, което правите...

— Какво каза преди малко? — сепна се Иванов и отново показва главата си.

— Да хвърлите вината върху някого и да започнете да разследвате.

— Не, преди това... в началото.

— Да обвините арабите.

— Прав си. Примаков наистина ги мрази. Но парите ми... как ще си ги върна?

Швец се зарадва на тази малка победа. Сега оставаше само да подхвърли примамката.

— Имам идея и за това. — Тръгна към двойната врата. — Но първо станете и си вземете един душ. Ще поръчам закуска. Можем да обсъдим вашите финанси на кафе и яйца.

52.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Рап стоеше по боксерки и с пистолет в едната ръка, гледаше вратата на апартамента и се опитваше да реши какво да прави. Беше тъмно и нямаше представа колко е спал. Някой се опитваше да отключи с шперц. Рап вдигна пистолета и се прицели. А може би натрапникът имаше ключ. Той свали пръста си от спусъка. Може би беше любопитната хазайка или пък Хърли го изпитваше. Не, едва ли. Ако още беше на обучение, старият негодник с удоволствие би му скроил такъв номер, но не и на такова опасно място. Най-малкото рискуваше Рап да го застреля.

Рап стоеше в коридорчето, за да използва стената за прикритие. Вратата започна да се отваря, но спря. Гумената тапа, която бе поставил отдолу, си вършеше работата. Той чу някакво мърморене. После някой извика на английски:

— Хей... Я отваряй!

Едната страна на проблема беше, че нямаше представа колко е спал и затова не знаеше колко е часът. Беше се събудил от леко почукване на вратата и последвалото стъргане в ключалката. Натрапникът повиши глас:

— Хей, кретен такъв... Отвори проклетата врата. Имаме голям проблем.

Глаголната форма „имаме“ привлече вниманието на Рап. Онзи отвън не беше Хърли или Ричардс, така че това „ние“ добавяше ново измерение към загадката.

— Знаем, че си вътре. Отвори шибаната врата да не я разбивам.

Рап безшумно пресече помещението. Вратата бе откряната на два сантиметра.

— Кой е?

— Спящата красавица, глупако. Разкрити сме. Отвори вратата. Трябва да те евакуирам веднага.

Сърцето на Рап туптеше възбудено. Спящата красавица... разкрити... Какво, по дяволите, ставаше?

— Дай парола — нареди той.

Отвън се чуха приглушени псувни.

— Аз не участвам във веселата ви дружинка. Не знам паролата.
— Последва кратка пауза. После: — В дрешника в спалнята има кожено куфарче с няколко полезни неща. В момента сигурно държиш една от беретите със заглушител, които бях оставил вътре.

Рап се намръщи.

— Ходил ли си в Истанбул миналата седмица?

— Да... ти ли беше?

— Хубав апартамент с изход към парка и задната уличка.

— Куфарът беше в един гардероб.

— С възглавница и одеяло отгоре.

— Точно така.

— Чакай първо да затворя вратата и ще те пусна.

— Добре.

Рап затвори вратата и изрита тапата настрани. Отвори и се дръпна, като стискаше пистолета с две ръце. Непознатият влезе и затвори вратата след себе си. Носеше кафяви панталони, кафява риза и кафява спортна шапка. Това облекло изглеждаше познато на Мич.

Посетителят остави картонената кутия, която носеше, и вдигна ръце.

— Момче, свали тоя патлак. Ако бях терорист, просто щях да гръмна цялата сграда.

Без да откъсва беретата, Рап каза:

— Още няколко въпроса. Какво става?

— Откриха ви. От Вашингтон ми заповядаха да дойда да те прибера.

— Кой?

— Айрини.

Рап свали пистолета.

— Защо?

— Ела. — Посетителят вдигна кутията и тръгна към спалнята. — Стан и другият ти колега бяха отвлечени от хотела тази сутрин.

— Тази сутрин ли? — стресна се Рап. — Сега колко е часът?

— Около шест и половина. Ченгетата ги арестуваха, после ги предадоха на ония мръсници от „Ислямски джихад“.

Рап спря.

— Какво?

— Не спирай, момче. В момента може да идват насам и няма да е никак здравословно, ако ни заварят да киснем тук и да си приказваме. — Отвори кутията и извади комплект дрехи като неговите. — Ето... облечи ги. И си събирай боклуците.

Изсипа дрехите на леглото, отиде при дрешника, за да вземе куфара на Рап и онзи с пистолетите.

Мич се опитваше да осмисли това, което току-що беше научил.

— Ама...

Непознатият го погледна; в очите му се четеше страх.

— Няма „ама“ — изсъска. — Никакви въпроси, никакви приказки. Трябва да се махаме веднага.

Рап кимна и започна да се облича. Непознатият, разбира се, беше прав. Той бързо си сложи кафявите дрехи, а своите пъхна в куфара си. Непознатият избърса дръжката на вратата. След по-малко от две минути бяха на стълбите. Непознатият излезе първи и след като се огледа небрежно, даде знак на Рап. Хвърлиха двата куфара и празната кутия в задницата на един невзрачен бял микробус и потеглиха. Рап погледна колата под наем и понечи да каже нещо, но замълча. Имаха по-сериозни проблеми.

53.

Мугния отказа да дойде на Площада на мъчениците, затова се наложи да отидат при него. Саяд го разбираше. Нямаше търпение тази история с маронитите да свърши и да се отърве от заложниците. Чувстваше се прикачен към тях като кърмачка към невръстните си рожби. Все пак се очертаваше и нещо положително в цялата тази бъркотия. Бил Шърман беше един уникален експеримент. Американецът едновременно възбуждаше любопитството му и го караше да настръхва от страх. Саяд бе участвал в близо сто разпита, но никога не беше виждал нещо подобно на това, на което стана свидетел днес. Другият мъж, когото заловиха, по-младият, беше лесен. Няколко заплахи, няколко юмрука и ритника и един нокът бяха достатъчни, за да пропее. Саяд вече знаеше името му. Всъщност няколко имена. Можеше всичките да са фалшиви, но за момента нямаше значение.

Важното беше, че великата, могъща Америка отново бе победена. Опитаха се да се месят в работите на малкия Бейрут и той ги разгроми със собствените им оръжия. Този път щеше да ги заболи жестоко. Къминс беше полезен, но Бил Шърман знаеше ценни тайни. Тайни, за които Москва щеше да плати прескъпо.

Намираха се в подземията на едно бистро на булевард „Генерал дьо Гол“ — в западния район на града, само на една пресечка от морето. Гражданската война следваше логиката на всяка друга война, но в по-малък мащаб. Къщите на две пресечки от двете страни на демаркационната линия бяха почти напълно разрушени от снаряди и мини. Дори в кварталите, напълно изравнени със земята обаче, тук-там се издигаше по някоя свършено непокътната сграда. Изглеждаше нелогично точно тази да се е запазила, докато на неколкостотин метра около нея всичко е разрушено, но това беше факт — във война някои хора и някои постройки като че ли имаха невидим предпазен щит около себе си. По-далеч от демаркационната линия имаше запазени цели квартали, само с по една-две сгради, пострадали от хаотичните бомбардировки. Точно тях обичаше Мугния. Набелязваше си ги и ги използваше за важни срещи.

Ресторантът беше в една от тези сгради. Отначало Саяд се подразни от прекалените мерки за сигурност. Разкарваха ги през три сгради и ги накараха да сменят няколко коли, преди да стигнат до бистрото. Мугния беше най-големият параноик сред присъстващите. Намериха го в задния салон с Бадредин. На масата имаше чинии с хумус, бяло сирене акауи, печени фъстъци, кибе, къпоолу и риба с подправки. През последните няколко дни Саяд не можеше да се съдържа. Взе една плоска питка и загреба от хумуса, после сложи няколко маслини и сирене. Радих си наля само чаша вода.

Мугния наблюдаваше с интерес как Саяд се тъпче с храна. Беше чул за плачевните условия на Площада на мъчениците. Голяма част от живота си бе прекарал в мизерия, затова мръсотията не го плашеше. Мразеше маронитите колкото всички останали, ако не и повече. Онова, заради което не искаше да ходи там, бяха американските пленници. Те привличаха твърде много внимание. Американците ги търсеха и ако ги намереха, щяха да изравнят сградата със земята заедно с всички вътре.

— Радих, защо не ядеш? — попита Мугния.

— Не съм гладен.

Мугния усещаше, че нещо тревожи палестинеца, но не му пукаше много за чуждите проблеми. Той загаси фаса си и отбеляза:

— Сигурно ли е, че това е същият Бил Шърман, който се измъкна от взривяването на посолството през осемдесет и трета?

Саяд кимна.

— Да, той е.

— Научи ли вече нещо от него?

— Трябва да го убием — намеси се Радих. — Той е истински дявол. Не трябва да предизвикваме втори път съдбата. Само кажи и ще го убия още тази вечер.

Мугния се почуди какво е накарало човек, който толкова обича да търгува заложници срещу пари, да вземе такова радикално решение. Обърна се към Саяд:

— Какво мислиш?

— Този Шърман е интересен тип. Професионален лъжец и провокатор, но също и много ценен актив за нас.

— Този човек е проклятие — възрази Радих. — Казвам ви, трябва да се отървем от лъжите му и да го убием още тази вечер.

Сириецът реши да отклони темата и попита:

— Между другото, къде е полковник Джалил?

— Няма да дойде — отговори Мугния и с Бадредин се спогледаха съзаклятнически.

Явно криеха нещо, за Саяд беше очевидно. Е, ако искаха да действат зад гърба на иранеца, той нямаше нищо против. Мугния изведнъж се начумери. Саяд беше виждал как се променя настроението му и знаеше, че в такива моменти е склонен и към насилие. Като капризен султан от петнайсети век можеше неочаквано да поиска нечия глава да бъде отделена от тялото. В групичката им нямаше официално утвърдена йерархия, но нещата изглеждаха ясни. Мугния командваше всички по простата причина, че беше най-жесток.

Той знаеше от личен опит, че в такива случаи трябва много внимателно да подбира думите си.

— Какво си намислил, Мустафа? — попита.

Преди Мугния да отговори, Радих отново занарежда:

— Мисля, че трябва да го убием. — Не поглеждаше другите и гласът му, лишен от обичайния му младежки ентузиазъм, звучеше зловещо. — Мисля, че този човек е самият Шейтан. Трябва да го заведем пред статуята и да го изкормим жив. Да го оставим да умира бавно. Нека да крещи лъжите си на луната. Това ще бъде за назидание на американците и всички други, които изпращат убийците си в Бейрут.

Саяд затаи дъх. Очите му се стрелкаха ту към палестинеца, ту към свирепия му колега. Радих не беше много религиозен и твърденията му, че новият пленник е въплъщение на дявола, би трябвало да стъписа двамата водачи на „Ислямски джихад“, но Мугния не обичаше да го прекъсват.

— Асаф? — обърна се той към сириеця.

Саяд издиша бързо и отговори:

— Не бих нарекъл този човек Шейтан, но наистина на тоя Бил Шърман нещо не му е наред. — Погледна Радих и добави: — Разбирам защо Абу иска да го убием, но така ще се лишим от една много ценна стока.

Мугния се усмихна с разбиране. Двамата бяха на едно мнение.

— Преди да се решим на толкова крайна стъпка — намеси се Бадредин с обичайния си небрежен тон, — трябва да обмислим някои неща. Например финансовото ни състояние.

Мугния вдигна ръка:

— И до това ще стигнем. Нека преди това да поговорим за Шърман. Защо се е върнал след толкова години?

— Казва, че е дошъл да ни избие, но не е разумно да вярваме на всичко, което излиза от устата му. — Саяд погледна Радих и кимна. Казаното от Шърман за майката на младежа нямаше нужда да се повтаря тук. — На колегата му може да се вярва повече. Той ми каза, че са дошли да преговарят за освобождаването на Къминс.

— Не вярвам на никого от двамата — измърмори Радих и разтри подутите кокалчета на ръката си.

— Съмняваш се, че са дошли да преговарят за Къминс? — попита Мугния.

— Не вярвам на нищо, което излиза от устите им.

Мугния очевидно вече едва се сдържаше да не избухне.

— Знаеш ли какво означава терминът „непредвидени обстоятелства“?

Младият водач на „Фатах“ сви рамене, сякаш не му дремеше.

— Нека да го кажа по-просто. Късмет... добър или лош късмет.

Този път Радих кимна.

— Добре, нека сега да ти обясня защо поведението ти започва да ме дразни. Преди шест месеца решавах да отвлечеш един американски бизнесмен, който се оказа, че е точно такъв. Не е шпионин. Отвлече го, без да поискаш одобрението ни. Само това беше достатъчно, за да те застрелям. Въпросното отвлечане повлече след себе си редица събития. Американците изпратиха агент Къминс, за да преговаря за освобождаването на бизнесмена. Ти реши да отвлечеш и него, вместо да преговаряш. За щастие или за нещастие открихме, че Къминс е шпионин от ЦРУ.

— Защо за нещастие? — измърмори Радих.

Мугния се облегна назад и стисна страничните облегалки на креслото, сякаш това му помагаше да се сдържи.

— Тази вечер съм в много лошо настроение, Абу, затова те съветвам да не ме прекъсваш. Има опасност да изгубя самообладание и да ти счупя хилавия врат като на пиле. — Замълча, за да се увери, че е приковал вниманието на по-младия мъж, преди да продължи: — Така, какво говорех? А, да, оказа се, че Къминс не е този, за когото се представя. Той е американски шпионин. Сега, няколко дни преди да го

предадем на руснаците, довтасват прословутият Бил Шърман и някакъв друг слуга на ЦРУ. Следваш ли мисълта ми?

Радих кимна.

— Всичко това беше предизвикано от едно-единствено събитие. Отвлечането на бизнесмена. Ето това са непредвидени обстоятелства. Колко още събития ще повлекат след себе си? Има ли в града още американци, ще се появят ли други? Ще оцелеем ли четиримата до края на седмицата? Това са въпроси, на които няма да разберем отговорите, докато не видим резултата. Сърцето ти е на правилното място и си предан на каузата, но трябва да разбереш, че всяко твое действие води последствия. Ясно ли е дотук?

— Да.

— Така. Лошото сега е, че американците явно са си научили урока, след като изпратихме предишния им главен агент в Техеран, за да го разпитат качествено, и разкрихме и обезвредихме цялата им мрежа от шпиони. Този път изглежда, че са решили да освободят своя човек. Единственото странно нещо е, че не опитаха по-рано, но сега, след като държим легендарния Бил Шърман, положението става още по-опасно.

— Как така? — попита Радих, като се стараеше да говори смирено.

— Шърман е особено хитър агент и несъмнено пази много важни тайни в безумната си глава. ЦРУ със сигурност не иска тези тайни да станат чуждо достояние, затова се опасявам, че ще се опитат да го освободят.

— Затова трябва да действаме бързо и внимателно да се отървем от всички американски пленници — намеси се Бадредин.

— Тук се намесва руснакът. — Мугния погледна Саяд. — Асаф, кога за последно се чу с него?

— Вчера. Днес не успях да го намеря.

— Спомена ли нещо за Дорфман и изчезналите пари?

— Не.

Мугния и Бадредин се спогледаха и кимнаха едновременно. Бадредин попита:

— Това мълчание не ти ли се струва подозрително?

— Да, определено.

— Има три възможни обяснения. — Бадредин вдигна един пръст. — Първо, руснакът да не знае, че банкерът е бил убит в неделя в дома си, а на следващата сутрин депозитите ни, които той ни помогна да открием, са били източени. Някой тук вярва ли, че руснакът не знае нищо? — Когато никой не се обади, Бадредин вдигна втори пръст. — Руснакът е алчен мръсник. Може той да е убил Дорфман и да е взел всички пари.

Мугния вдигна два пръста и обяви:

— Аз съм за тази възможност.

— Каква е третата? — попита Саяд.

— Някой друг е убил Дорфман и е откраднал парите. Единственият проблем в тази теория е, че банкерът много внимателно избираше клиентите си. Нямаше навик да общува с хора. Интересуваше се единствено от кучетата си.

— Все пак някой може да е научил за него — отбеляза Саяд, който не искаше да отхвърлят напълно тази вероятност.

— Нека да те попитам нещо — каза Мугния, като се наведе напред. — Познаваш ли някого, който има репутация на мошеник, ограбващ парите на съдружниците си?

— Не се опитвам да защитавам Иванов, но мисля, че трябва да имаме доказателства, преди да го обявим за крадец.

— Не ми отговори на въпроса.

Саяд кимна:

— Прав си. Михаил Иванов не е най-почтеният човек, когото познавам.

— Нека да не забравяме и малките му търкания с турския ни приятел — добави Бадредин.

Имаха тази информация именно от Саяд, който я беше получил от Дамаск. Говореше се, че Хамди Шариф, търговецът на оръжие, с когото работеха повече от десетилетие, е имал спорове с Иванов за някаква пратка. Месец по-късно бяха намерили Шариф застрелян на пейка в градинката пред дома му. Саяд бе попитал Иванов, но той, разбира се, отрече да има нещо общо.

Мугния постави голямата си космата десница върху масата. Потупа по повърхността с дебелия си пръст и каза:

— Москва е свърталище на крадци. Преди няколко години ви предупреждавах. След падането на комунизма там всеки си прави

каквото иска.

— Е, какво ще правим? — попита Саяд.

— Руснакът трябва да дойде в петък, нали?

— Да.

— Хубаво. Ще направим малък търг.

Тази дума като че ли събуди Радих.

— Какъв търг? — сепна се той.

— Ще предложим американските шпиони на този, който е готов да даде най-голяма сума.

— Кои ще са другите играчи? — поинтересува се Саяд.

— Ще видиш. Ти само се погрижи руснакът да дойде, а аз ще уредя другото.

— Ами Дамаск? Трябва да докладвам за изчезналите пари.

Мугния поклати глава:

— Още не. Изчакай още няколко дни, преди да им кажеш.

54.

Рап излезе под горещото следобедно слънце и погледна от верандата. Тясната улица, криволичеща нагоре по хълма, беше широка, колкото да мине една кола. Отдолу, на около стотина метра, пътят бе препречен от един пикап „Тойота“. Всички къщи на възвишението бяха с плоски покриви. По просторите пред много от тях се развяваха ризи, панталони и други дрехи. Долу в тясното дворче бяха спрени три автомобила, почти допрени един до друг. Вдясно, на верандата имаше натрупани няколко зелени сандъка. Отстрани с черно бяха щамповани букви и цифри с неясно значение.

Сандъците бяха пълни с противотанкови установки M72 LAW. До тях бе облеган един със снаряди за гранатохвъргачка M203. Отгоре, на стената, висеше рисуванa на ръка ламинирана карта с отбелязани различни ориентири, разстояния и височини. Точно когато се чудеше за какво е всичко това, чу гласа на мъжа, който го беше взел от тайната квартира миналата вечер.

— Наричаме това място Трибуната... Е, вече не, но в разгара на войната често идвахме тук и наблюдавахме бойните действия.

Рап се обърна. Роб Ридли пиеше кока-кола от яркочервена алуминиева кутия.

— Трибуната, а?

Ридли отиде до края на балкона, посочи към морето на север и прокара ръката си на юг.

— Виждаш ли онзи широк грозен белег, който пресича града от север на юг?

— Да.

— Това е Зелената линия. Седяхме тук и ги гледахме как се бият, сякаш бяхме на мач. Затова наричахме това място Трибуната.

Рап посочи сандъците:

— Май не сте се задоволили само с гледане?

— Тези неща са повече за самоотбрана, макар че повече главоболия ни създаваха снайперистите. Това е неписаната история на тази досадна война... снайперите. Те нанасяха най-тежки поражения.

По едно време започнаха да идват прекалено близо. — Ридли махна към хълма. — Обстрелваха ни ежедневно. Натрупахме торби с пясък, но когато убиха един от нашите, извикахме двама специалисти от Форт Браг. Дойдоха след няколко дни. — Посочи картата на стената. — Те нарисоваха това нещо. За шест дни отбелязаха трийсет и шест точни попадения и това почти реши проблема. Все едно бяхме повикали службата за обезпаразитяване. — Той се засмя и добави: — Това е поверителна информация, не я разгласявай.

— От колко време имаме тази база?

— Трябва да попиташ Стан. Бях още в морската пехота, когато взривиха казармата ни. — Ридли посочи на юг. — Ето там. Дойдох през осемдесет и осма. Тогава почнахме да пращаме снайперисти. Момчетата се кефеха много. Тук отряд Д тества първите берети, 50-ти калибър. Улучи един тип от две хиляди и сто метра.

— Доста е.

— Да — Ридли погледна пак към демаркационната линия. — Странни птици са тия снайперисти. Мълчаливи... нямаха навик да приказват много, но онази нощ се натряскаха като мотики и танцуваха чисто голи. Два километра явно е рядко постижение. Поне беше през осемдесет и осма.

— Мислех, че сме се оттеглили — отбеляза Мич.

— ЦРУ никога не се оттегля... или поне рядко го прави. По дяволите, тази скромна база е единственото, което предотврати тоталната катастрофа. Имахме информация за всички планове на Дамаск. Взривяхме конвои с доставки, застрелвахме някой и друг негодник, отклонил се твърде много от територията на бандата си. Дори ги учехме на непряко мерене. Противникът знаеше, че сме тук, затова пращаха снайперистите.

— Тук ли е базата ви сега? — попита Рап, като си мислеше, че мястото не е много подходящо.

— Не. От повече от година не е. Тук стана прекалено спокойно.

— Каква точно работа вършите за Ленгли?

— Обикалям насам-натам. Като свободен електрон.

Рап нямаше представа какво има предвид, но му стана ясно, че Ридли няма намерение да му казва повече. Рап се прозина. Дните и нощите му съвсем се бяха объркали. След бягството от апартамента Ридли му беше разказал всичко. Основният проблем бе, че извън

очевидния факт, че Хърли и Ричардс са заловени, не знаеха други подробности. Мич го притисна с въпроси, искаше да разбере какво прави ЦРУ, за да ги освободи. Ридли призна, че не много. От Ленгли бяха изпратили малък отряд за бързо реагиране и усилено се опитваха да съберат информация, която би помогнала за спасителната операция.

Ридли се свърза с информаторите си през нощта, но всички даваха противоречиви сведения. Към 4:00 изпрати Рап да си ляга. Увери го, че има опит с доста отвличания и нещата обикновено се развиват бавно, особено през първите няколко дни. Рап не можеше да заспи. Представяше си на какво са подложени Хърли и Ричардс. Като част от обучението си бе прекарал два дни вързан за стол. От време на време влизаше някой и му удряше по няколко плесници. Дори му пускаха ток от автомобилен акумулатор. Преживяването беше доста неприятно, а Хърли ги предупреди, че е нищо пред онова, което може да им причини някой опитен специалист по разпитите със садистични наклонности. Малко преди изгрев най-после заспа.

— Слушай, знам какво изпитваш.

Рап погледна другия мъж. Ридли беше с няколко сантиметра по-нисък и с десетина години по-възрастен. Рап не можеше да определи дали е оптимист или песимист. Изглеждаше нещо средно между двете.

— Познавам Стан от шест години. Готов съм на всичко, за да го спася, но преди да правим каквото и да било, трябва да имаме надеждна информация.

Докато го обучаваха, ако някой поискаше от него да жертва живота си за Стан Хърли, Рап щеше да му се изсмее, но сега беше на друго мнение.

— Имаш ли представа къде ги държат?

Ридли посочи на изток:

— Отвъд ивицата на разрушението. В индийския квартал.

— Ходиш ли често там?

Ридли се изсмя:

— Старая се да е по-рядко.

— Значи си ходил.

— Няколко пъти. Е, сега не е толкова страшно, колкото беше в разгара на войната. — Ридли се вгледа в лицето на Рап, опитвайки се да разчете мислите му. — Но мястото все още е опасно за чужденец, момче.

Рап кимна, макар че не слушаше много внимателно.

— Значи няма да е разумно да отида там и да започна да разпитвам.

— Това би било най-глупавото нещо, което можеш да направиш. — Ридли видя, че младежът вече не го слуша, затова го стисна за ръката. — Бил съм в онази къща при езерото в Южна Вирджиния. Виждал съм как Стан избира коравите мъже и ги ошлайфва и как разкатава майката на лигльовците. Затова предполагам, че щом си минал през процеса на селекция, имаш сериозни умения. Прав ли съм?

Рап се вгледа в него, докато той пусна ръката му.

— Какво имаш предвид?

— Не ме интересува колко си добър. Ако отидеш в индийския квартал, това ще е равносилно на самоубийство. Тогава ще трябва да търсим трима, а не само двама.

— Виж какво. Не съм свикнал да седя и да бездействам, затова се погрижи някой да измисли някакъв план, и то бързо.

Чуха се три изпиуквания и клаксон. Двамата погледнаха към подножието на хълма, където пред блокадата на улицата беше спрял конвой от три коли.

— Най-сетне — възкликна Ридли.

— Кой е този?

— Един местен, който познава тази дупка по-добре от всеки друг.

55.

МОСКВА, РУСИЯ

Швец нервно погледна часовника си. Чакаха тук повече от час и с всяка изминала секунди безпокойството му се засилваше. Най-малкото, не му харесваше да седи в чакалнята на директор Примаков на последния етаж в главната квартира на СВР. Всяко пътуване до тези опасни висоти беше изпитание за нервите, но в светлината на последните събития основното му притеснение сега беше как ще излезе. Съмняваше се Примаков да знае за изчезналите пари или за другите гафове, които продължаваха да се натрупват. Службата за външно разузнаване бе комплексна организация, водеща хиляди операции. Иванов се славеше като дързък мъж, който знае кога да бъде безкомпромисен и кога да се усмихва, и в годините между режима на Сталин и разпадането на СССР това би било повече от достатъчно. Сега Швец не беше толкова сигурен.

Живееха в нов свят. Боричкането за пари беше в разгара си. Олигарсите се въдеха като мухи, понесени от вятъра на децентрализацията, но не се разминаваха без проблеми. Възмущението сред селяните от явната алчност и корупция растеше и мнозина московчани все повече се бояха да не би нов тиранин като Сталин да яхне вълната на народното недоволство. Тълпата бе като дърен бог, изискващ редовни жертвоприношения. Властите знаеха това и за да задоволят масите и да предотвратят излизането им по улиците, бяха готови да им хвърлят тела. Някоя и друга показна екзекуция би допринесла много за уталожването на народното недоволство.

Швец имаше план. Миналия следобед, след като насила натъпка известно количество храна в гърлото на шефа си, той започна да очертава стратегията си. Щяха да разчитат на подозрителността на Примаков към „Ислямски джихад“ и сродните му организации. На тях трябваше да припишат изчезването на парите и убийството на германския banker. Коварният мозък на Иванов най-после заработи и той предложи да припишат на арабите и убийството на Хамди Шариф.

Швец не беше сигурен, че е разумно. Той бе от младото поколение. От друга страна, Иванов се придържаше към максимата: „Ако ще е гарга, да е рошава.“

Деликатният момент беше с агента, когото смятаха да принесат в жертва. Един от информаторите им в ЦРУ бе потвърдил, че в Управлението наистина има човек на име Марк Къминс и преди да бъде преместен в Дамаск, той е работил в Москва. Ако получеше от Иванов такъв подарък, Примаков вероятно щеше да си затвори очите за изчезналите пари. Единственият проблем беше с какво ще платят на палестинците. Иванов трябваше да убеди началника си да му осигури средства за разплащането.

След обаждането на Саяд тази сутрин ситуацията стана още по-интересна. Той обясни, че вече държи още двама американци, които били изпратени, за да преговарят за освобождаването на агент Къминс. Единият от тях бил дребна риба, но за другия арабинът твърдеше, че е от хората, които ти се случва да заловиш веднъж в живота. Въпреки настояването на Иванов обаче Саяд отказа да даде повече подробности. Каза, че иска да обсъдят нещата на четири очи, когато руснаците пристигнат в Бейрут. Пак не спомена нищо за Дорфман и изчезналите пари.

Мълчанието на сирийския агент относно източените влогове накара Иванов да преосмисли плановете си. Дали „Ислямски джихад“ и „Фатах“ бяха престанали да се боят от него? Дали не бяха отблъснати от липсата на стройна организация в Русия. С годините между различните палестински групировки бяха възникнали доста конфликти и Саяд бе извлякъл голяма изгода от търговията с оръжие. Дали оня мафиот Мугния не беше решил да вземе каквото му се полага? Може би той бе убил Дорфман и бе откраднал парите, за да затвърди позицията си и да покаже среден пръст на Иванов.

Тези мисли накараха заместник-директора да посегне към водката, но Швец го спря. Срещата с Примаков бе уговорена за след час и Иванов трябваше да остане трезвен. Швец също осъзнаваше проблема. Каква друга би могла да бъде причината Саяд да не споменава нищо за източените депозити? Ако и неговите пари бяха изчезнали, би трябвало да иска отговори. Единствената логична причина за мълчанието му беше, ако самите араби бяха източили влоговете и сега чакаха руснаците първи да повдигнат въпроса.

Иванов допускаше, че са откраднали от Дорфман цялата дискредитираща информация за него. За всичките му банкови сметки и как е лъгал собствените си началници с милиони долари от оръжейните пратки чрез посредничеството на Саяд. Само тази информация бе достатъчна, за да го погуби. Ръцете му бяха вързани, поне за момента. Швец го посъветва да продължи да се преструва, че не знае нищо. Да отиде в Бейрут, да погледне онези мошеници в очите и да ги попита какво са направили с парите му. Да демонстрира сила така, че вече да не се изкушават да го мамят.

Идеята хареса на Иванов. Пред кабинета на Примаков той се обърна и каза на Швец да го изчака. Младият агент много добре познаваше шефа си и знаеше, че е двулична душица. Не му оставаше друго, освен да чака и нервно да поглежда часовника си. Вече се досещаше как ще постъпи Иванов. Сигурно щеше да обвини него за изчезналите пари. Вероятно беше заповядал на някого да създаде фалшива връзка между Швец и Дорфман. Така, когато всичко лъсне, Иванов можеше да се дръпне и да хвърли цялата вина върху некадърния си помощник. Швец не знаеше дали да се ядосва повече на Иванов или на себе си, че не е предвидил това по-рано. Трябваше да остави шефа си да се излежава и лично да отиде при Примаков, пък каквото ще да става.

Вратата най-сетне се отвори и Иванов се появи със стоическо изражение на лицето. Без да спира, тръгна към асансьора. Когато минаваше покрай помощника си, щракна с пръсти. Швец скочи на крака, закопча сакото си и го последва.

След като се качиха в асансьора, по-младият мъж попита:

— Е, какво стана?

— Мина добре. Той разбира какво трябва да се направи.

Швец понечи да попита още нещо, но Иванов поклати глава в знак, че тук не е мястото да говорят. След по-малко от минута, когато влязоха в кабинета му, началникът на Директорат Ес веднага се хвана за водката. Този път Швец не се опита да го спре. Беше късно следобед и самият факт, че е задържал шефа си в трезво състояние толкова дълго, бе постижение. Изчака Иванов да изпие една чаша, преди да попита:

— Какво каза Примаков?

— Вижданията му съвпадат с нашите — отговори Иванов, като разхлаби вратовръзката си. — Той много добре познава истинската същност на онези маймуни с чаршафи.

Швец беше свикнал с расистките определения на шефа си. Освен това знаеше, че Иванов е голям параноик, още повече днес. Опасяваше се, че кабинетът му се подслушва.

— Добре, какъв е планът?

— Тръгваме утре сутрин.

— Сами ли? — попита Швец, разтревожен.

— Не. — Иванов се усмихна широко. — Директорът беше доста щедър. Изпраща ни хора от спецчастите. Един отряд от подразделение „Вимпел“.

Швец не можеше да определи дали новината е добра или лоша. „Вимпел“ беше подразделение, специализирано в убийствата и саботажа.

— Защо „Вимпел“?

— Защото ни праща с пари.

— Колко?

Иванов се усмихна и показа пет пръста.

— Наистина ли? — не скри изненадата си Швец.

— Не се чуди. Сигурен съм, че са фалшиви. Може би в момента ги печатат.

Швец беше чувал слухове за нелегалната печатница на старото КГБ, произвеждаща франкове, марки, лири и долари по поръчка.

— Ами ако видят, че са фалшиви?

— След като американците не могат да ги различат, значи и палестинците няма да могат?

Швец не беше убеден в това, но трябваше да се примири.

— Не се тревожи. — Иванов постави ръка на рамото му. — Разказах му колко добре си вършиш работата. След като се върнем с тайнствените американци, със сигурност ще получиш повишение.

Швец се усмихна, макар че имаше сериозни съмнения. По-вероятно да получи място в някоя мръсна, влажна килия.

56.

БЕЙРУТ, ЛИВАН

Според Ридли срещата с информатор в тайната квартира беше сериозна грешка, но за този направиха изключение. Причината бе очевидна. Информаторът беше собственик на къщата. Левон Петросян имаше черти на човек, произхождащ от по-северни географски ширини, но живееше достатъчно отдавна в този нажежен град, за да придобие кожата му ухабен вид и тен, с който изглеждаше, сякаш постоянно страда от слънчево изгаряне. Плешивината над челото му бе заела почти цялото му теме, увенчано с бяла коса, а по тялото му имаше доста излишни килограми. Той влезе в къщата задъхан, с цигара в уста и в компанията на четирима телохранители, двама отпред и двама отзад. И четиримата бяха млади, едри, яки. Двама имаха вид на местни, другите бяха със северняшките черти на шефа си.

Петросян се приближи до Ридли, хвана го за раменете и го целуна по двете бузи. После, без да го пуска, го погледна в очите и заговори. Лицето му бе спокойно като на статуя. Дори не мигаше. Движеха се само устните му. След дълъг монолог арменецът пак прегърна Ридли и премести погледа си върху Рап. След като пусна по-възрастния агент, попита:

— Този ли е?

Ридли кимна.

Петросян огледа Мич от главата до петите и обяви:

— Искам да ти стисна ръката.

Арменецът говореше добър английски, но със силен руски акцент. Рап нямаше никаква представа защо този човек ще иска да стисне ръката му, но я подаде от учтивост. С шепнещ глас, който само младежът можеше да чуе, Петросян каза:

— Мразех онази турска свиня Хамди Шариф. Искам да ти благодаря, че ни отърва от него. Когато научих, че е мъртъв, плаках от радост.

Сърцето на Рап се разтуптя от вълнение. Откъде, по дяволите, знаеше този човек, че точно той е убил Шариф? Рап извъртя главата си, за да види лицето на Ридли. Възрастният агент сви виновно рамене. И това ми било секретност!

— Много съжалявам за Бил — добави Петросян.

Рап трябваше да си припомни, че за тези хора Стан Хърли е Бил Шърман.

— Благодаря. Намерихте ли информация, която може да ни помогне?

— Не знам дали това ще ви помогне — отговори арменецът, като присви очи, сякаш беше разочарован от себе си. — Получих потвърждение, че полицията е задържала приятеля ви пред хотела тази сутрин. По изрична заповед на оная свиня, комисар Габир Хадад.

— Хадад не е лош човек — намеси се Ридли. — Просто е много корумпиран. Понякога ни съдейства.

— Съдейства на всеки, който му предложи достатъчно пари — измърмори арменецът.

— Левон, ще пиеш ли нещо?

— Не, благодаря. Днес не съм добре със стомаха.

— Този Хадад... чия поръчка е изпълнявал? — попита Рап.

— Почти съм сигурен, че на вашите приятели от „Ислямски джихад“, но по-късно ще знам повече. Днес съм на вечеря с Хадад.

— По твоя или по негова идея? — поинтересува се Ридли.

— По негова. Страхува се да не ме ядоса, което, разбира се, вече го направи. Знае, че не може да влиза в моя квартал и да отвлича приятелите ми. Трябваше да ме предупредите, че Бил ще идва. Така всичко това можеше да се избегне.

— Знам... нали ти казах, че съжалявам. Той смяташе да ти се обади днес. Не искаше да се разчуе, че се е върнал.

— Не е искал, ама виж какво стана.

— Знам... само внимавай с Хадад. Не можем да си позволим да те загубим.

— Винаги внимавам. Ще се срещнем в ресторант по мой избор и ще се погрижа улицата да бъде блокирана. Повярвай ми... той е този, който трябва да се притеснява.

— Точно това ме тревожи. Ами ако е отчаян?

— Той си е едно отчаяно нищожество. Знае, че е направил голям гаф. Сигурно трепери от страх и точно това ще използвам, за да му измъкна сведения.

— Имате ли някаква представа къде може да са ги завели? — намеси се Рап.

— Това е главният въпрос. Къде са ги завели? — Петросян излезе на терасата. — Бейрут е голям град. Е, не е като Ню Йорк или Чикаго, но не е малък. Успяхте ли да разберете как са ги разкрили?

— Не — отвърна Ридли. — Пристигнаха са снощи малко след девет. Само това знаем.

— Говорих с хората в хотела и те не знаят кой е. Може би някой го е познал на летището. Някой, който го е познавал отпреди. Той остави доста ярки спомени в някои среди навремето, а тия палестински плъхове вършат цялата черна работа на летището. Товарене на багажа, зареждане, миене на чинии, чистене на терминала. Държат се, сякаш им е бащиния. Чувам, че някои шофьори на таксите също са замесени в отвличанията.

— Имат ли влияние върху Хадад?

— Не — отговори Петросян, като изтръска пепелта от цигарата си през терасата върху колите долу. — Сигурно са му поръчали от по-високо. Предполагам, същите хора, които отвлякоха другия ви човек... оня Шноз, нали така го наричате?

— Да. „Ислямски джихад“ ли имаш предвид?

— Точно така. С известна помощ от някои други.

— Нещо друго?

— Дочути неща отгук-оттам. — Арменецът замълча и прехапа устни за момент. — Знаеш ли за напрежението около Площада на мъчениците?

— Чух нещо вчера, но не знам подробности.

— Странна работа — измърмори Петросян и се загледа в далечината.

— За какво говорите? — попита Рап.

Ридли посочи на север:

— Погледни ивицата от разрушени сгради до морето. На една пресечка от брега има по-широк празен участък. Това е Площадът на мъчениците.

— Преди войната беше хубаво място. Кипеше от живот — тъжно добави Петросян.

— Сега при това продължително примирие някои групировки решиха да разширят позициите си, докато все още могат. В началото на седмицата маронитите започнаха да окупира сградите от източната страна на площада. Мюсюлманите научиха за това и разположиха хората си от западната страна.

Рап погледна мястото. Намираше се на около три километра от тях.

— Означава ли това, че има опасност от нови бойни действия?

— Отчасти ми се иска да се избият взаимно, та да можем да възстановим нещата такива, каквито бяха, преди да започне този ад, но знам, че това не е решение. Имаме нужда от траен мир.

— Какво общо има тази ситуация около Площада на мъчениците с нашия проблем?

— Може би няма, но тук се намесва проблемът с човешкия ресурс.

— С човешкия ресурс ли? — не разбра Рап.

— Да. И двете групировки имат ограничени ресурси. Налага се да извозват боклуците, да събират данъци, да организират пътни блокади, да наказват онези, които са се провинили... и така нататък, и така нататък. Мисълта ми е, че ако са съсредоточили всичките си сили около Площада на мъчениците, е трябвало да изтеглят голяма част от хората си от други места.

Рап се замисли как би могъл да използва това. Като гледаше как слънцето се спуска към хоризонта, все повече го обхващаше чувството, че пропиляват шансовете си. Беше убеден, че ако не действат, ако не предприемат нещо решително, и то скоро, Ричардс и Хърли могат да последват съдбата на Бил Бъкли.

Хърли бе загубил чувство за време. След издевателството над ноктите му го бяха оставили сам. Изгасиха лампата и затвориха вратата. Ръцете му бяха омотани с тиксо за страничните облегалки, а глезените му — за предните крака на стола. Раменете му също бяха закрепени към облегалката. Бяха го омотали като мумия с дебел сребрист изолирбанд. През първите няколко часа той се опита да анализира всичко, което бе видял, казал и чул. Абу Радих беше точно такъв, какъвто си го представяше — обидчиво, страхливо дете в тяло на възрастен. При малко късмет можеше да го провокира да го убие. Това щеше да е основният му приоритет. Трябваше да вбеси глупака дотолкова, че да пренебрегне заповедите на останалите. Нямаше да се даде без бой. Така, с мисли за собствената си смърт, Хърли задряма. Би било достоен край, ако успееше да го осъществи. Щеше да наложи волята си върху свободен човек. Да причини на Радих такова емоционално страдание, че да го принуди да стори нещо, за което знае, че не е правилно.

Тази мисъл го накара да се усмихне, той подпря брадичката на гърдите си и заспа. Събуди се след известно време. Не знаеше колко време е минало — час, три часа, половин ден — но какво значение имаше? В помещението вонеше ужасно, но не беше като качулката. Облекчи се върху стола, урината му потече по пода. Това му помогна да се отпусне, но пръстите му вече бяха сериозно изтръпнали и за да отклони мислите си от болката, започна мислено да говори с Бог.

Хърли нямаше илюзии за шансовете си да попадне в рая. Знаеше къде му е мястото, след като играта свърши. Да, наистина, той вярваше в онзи горе и онзи долу. Беше видял достатъчно гадости в живота си и не се съмняваше, че на света съществуват добро и зло. Къде беше неговото място в тази система, бе доста сложен въпрос. Беше убеден, че призванието му е да се бори срещу лошите. Добрите хора се нуждаеха от такива като Хърли, дори да не го признаваха. Може би Бог щеше да се смили над него. А може би нямаше.

Хърли наведе глава и помоли Бог да му прости за невинните хора, които бе убил, но само толкова. За мръсниците нямаше намерение да се извинява. После отново задряма. Събуди се от писъци. Веднага позна гласа на Ричардс. Не искаше да си представя какво му правят. Писъците се усиливаха и заглъхваха като морски вълни, разбиващи се в скалист бряг. Бяха много ритмични и Хърли скоро се досети на какво са подложили младежа. Пускаха му електрически ток, без изобщо да го разпитват. Искаха да го омаломощят. Да слуша виковете от болка на един от хората си, бе най-мъчителното за Хърли.

Той сведе глава и помоли Бог да му даде сили да убие тези мръсници. Четири-пет пъти премина през тази последователност. Опита се да не зацикля. Следващия път, когато се събуди, реши да се подготви за това, което предстоеше. От всички ужасни неща, които можеха да се случат, едно го плашеше най-много. И когато вратата най-сетне се отвори, мъчителите му като че ли бяха прочели мислите му.

Влезе някой, включи лампата и на вратата се показва окървавеният и пребит Ричардс. Двама го придържаха от двете страни. Ръцете му бяха вързани пред тялото с тиксо. Червените белези по гърдите му потвърждаваха опасенията на Хърли, но това не беше всичко. Лицето на Ричардс бе обезобразено и подпухнало, едното му око не можеше да се отваря.

Саяд влезе и след него друг от хората му донесе стол, подобен на онзи, за който бе завързан Хърли. Сириецът посочи къде да го оставят и се обърна към пленника:

— Как си днес?

— Отлично! — бодро отвърна Хърли. — Вие умеете да създавате уют на гостите си.

— Да. — Сириецът се усмихна. — Сигурен съм, че и ти щеше да ни окажеш същото гостоприемство, ако бяхме в твоята страна.

— Малко по-добро — отвърна той, като показва дупката между зъбите си. — Знаеш какви сме американците, винаги искаме да сме най-добри. Не изпратихме човек на Луната, като сме карали жените си да ходят омотани с чаршафи и сме се избивали помежду си.

— Всички знаем, че това беше лъжа.

— Определено — съгласи се Хърли.

Другите мъже поставиха Ричард на празния стол. Един извади нож, за да пререже тиксото около китките му. Хърли искаше този нож.

— Къде е моят приятел Радих? — попита на арабски. — Някой от вас пробва ли вече професионалните умения на майка му.

Хърли продължи с вулгарно описание на всички сексуални удоволствия, които е получил от жената. Саяд никога не би го признал, но способностите на американеца да разказва съперничеха на неговите. Дори за момент се почуди дали пък всичко това не е вярно.

Хърли забеляза смутените погледи на другите двама араби и добави:

— Наистина ли не знаехте, че майката на Радих е курва? Трябва някой път да я пробвате. Е, малко се е отпуснала с годините... не е толкова стегната отдолу, ако ме разбирате.

Намигна им, сякаш и тримата си мислеха за едно и също.

— Стига — заповяда сириецът.

Нареди на подчинения си по-бързо да стегне китките на Ричардс, после накара двамата да излязат.

Хърли им се усмихна и точно когато затваряха вратата, извика:

— И не забравяйте да попитате Радих за майка му. Това е най-голямата мръсница, с която съм спал.

Вратата се затвори. Саяд сложи ръце на кръста си и въздъхна разочаровано.

— Това е самата истина — заяви Хърли, като закима енергично. — Истинска сексмашина. Всъщност тя трябваше да ми плаща.

Саяд знаеше, че според правилата не трябва да отговаря, но се почувства длъжен да каже нещо.

— Много интересен тип си, Шърман. Сигурно си много неуверен в себе си.

— Защо мислиш така, полковник?

— Очевидно е. Трябва ли да ти го казвам?

— Е, все още не мога да чета мисли, тъй че изплюй камъчето.

— Страхуваш се, че няма да издържиш на методите ми, затова се опитваш да ядосаш един от другарите ми дотолкова, че да те убие.

Американецът го изгледа объркано:

— Полковник, много ме надценяваш. Не съм толкова умен. Просто съм един потентен мъж, който е преспал с безброй проститутки... една от които, между другото, е майката на Радих.

Саяд се изсмя:

— Да, ти си необикновен човек.

— Какво трябва да направя, за да ми повярвате? Наистина, ще ви излъжа за много неща, но за майката на Радих казвам самата истина. Не искам да ѝ правя комплимент, но е неповторима в леглото. Освен това кой може да я обвинява, че се опитва да изкара пари за децата си?

Саяд се замисли за момент и поклати глава. Крайно време беше да поеме нещата в свои ръце. Докара металната количка и разгледа инструментите. След като се подготви, отвори шишенце амоняк и го поднесе под носа на Ричардс. Младежът се закашля и отвори очи. Саяд се обърна към застаряващия циник:

— Твоят приятел, господин Ричардс, беше достатъчно любезен да ни каже името си.

— Изобщо не го познавам.

— Аха... Добре, ще се опитаме да опресним спомените ти. Ето какво ще направим. — Саяд взе една ножица за ламарина и продължи: — Аз ти задавам въпрос. Ако откажеш да ми отговориш или излъжеш, отрязвам един от пръстите на Ричардс.

— Супер. — Хърли се надигна доколкото му позволяваше тиксотото. — Искам да видя как го отрязваш още сега. Хайде, давай.

— Шърман, кое е истинското ти име?

— Хайде, отрежи му пръста. Отрежи му цялата ръка... ще бъде голям купон.

Ричардс съвсем се свести и на лицето му се изписа паника.

— Какво приказваш?!

— Той вече ни каза името ти — добави Саяд, — но искам да го чуя и от теб.

— Добре... Уилям Текумсе Шърман. Сега доволен ли си? Може ли да си ходим вкъщи?

— Не. Не е това името, което ни каза той.

— Мислиш, че не знам собственото си име?

— Последна възможност.

Саяд отвори ножицата и постави челюстите около лявото кутре на Ричардс.

— Уилям Текумсе Шърман.

— Грешен отговор.

Саяд натисна червените дръжки, ножицата се затвори с изщракване и пръстът падна на мръсния под. Ричардс запищя от болка, а Саяд премести ножицата около кутрето на Хърли.

— Сега е твой ред! — изкрещя. — Името?

Хърли бе извъртял главата си настрана, сякаш нямаше нерви да гледа. Размърда устни и измърмори нещо.

— По-силно... не чух!

Хърли бавно завъртя глава, погледна Саяд, после сведе очи към кутрето си. Разстоянието бе подходящо. Престори се, че ще заплаче, пак измърмори нещо и когато другият се наведе още малко, за да чуе по-добре, рязко наведе главата си надясно. Захапа ухото му, стисна зъби и ръмжейки като звяр, дръпна с всички сили главата си назад.

Саяд изкрещя и отскочи, хвана с две ръце разкъравеното си ухо. Направи няколко крачки назад и погледна пленника. Онова, което видя, го ужаси. Бил Шърман държеше парче от собствената му плът в устата си. Лудият американец се ухили и задъвка ухото като парче чипс.

58.

Рап се загледа над града. Беше се стъмнило и сега дълбокият белег, известен като Зелената линия, приличаше на широка, страховита река — черна бездна, разделяща града през средата. На две пресечки от двете ѝ страни обаче се забелязваха признаци на живот. Прозорците на сградите светеха, по улиците минаваха коли, свиреха клаксони, бръмчаха стари двигатели — всички нормални признаци и звуци на един голям град. Но не и в пустия коридор на разрушението. През последния час само две коли бяха пресекли тази ничия земя. Явно примирието бе постигнато, както често става, след разделянето на враждуващите общности. От мястото му не се виждаха улиците, преминаващи в посока изток-запад и може би през сектора преминаваха и други автомобили, но не чак толкова много, за да променят очевидното. Това беше един разкъсан на парчета град.

Проблемът, който Рап виждаше, бе чисто географски. Той беше от тази страна, а те — от другата. Единственият начин да ги спаси бе да отиде там, но Ридли твърдеше, че това е лудост. Ако отидеше, щяха да заловят и него, да го измъчват и да го убият.

Мич отговори:

— Значи признаваш, че Стан и Боб ще бъдат измъчвани и убити?

— Не признавам такова нещо.

— Признаваш, и още как! — не се сдържа Рап.

Ридли не остана длъжен:

— Виж какво. Знам, че си новото дете чудо, затова може би ти е трудно да разбереш, но има неща, за които никой не ти е казвал.

— Какви например?

— Неща, които надхвърлят твоята компетентност, новобранец.
— Ридли осъзна грешката и се опита да смекчи думите си, като добави: — Слушай, не съм аз този, който измисля правилата. Има устав, който трябва да спазвам. От Ленгли ми казват с кого каква информация мога да споделям. Ако не си в този списък, не мога да ти кажа нищо.

— Като случая с Петросян например, така ли? И това ли беше съгласувано с Ленгли? Да кажеш на един ливански мафиот, че аз съм убил Шариф. — Рап погледна Ридли и той сведе очи. — Я не ме гъбаркай. Изключено е Айрини да ти е позволила да му издадеш такава информация.

Ридли въздъхна:

— Петросян ни е нужен, а той е подозрителен към непознати. Дадох му тази информация, защото знаех, че ще се зарадва. Той мразеше Хамди Шариф повече от всеки друг човек на планетата. Враждата им е още от началото на гражданската война. И двамата търгуваха с оръжие и се бяха споразумели да не продават на „Фатах“. Петросян живееше тук и смяташе, че въоръжаването на палестинците ще удължи военните действия. Шест месеца по-късно научи, че Шариф ги снабдява с оръжие. Предположенията му се потвърдиха. Войната се проточи, хиляди бяха убити, а Шариф натрупа състояние. Петросян се зарече да го убие, но той повече не стъпи в града.

— Добре, значи си използвал моето име за своя изгода, което означава, че си ми длъжник. Имам право да знам какво се случва тук, по дяволите. — Рап видя, че Ридли се колебае, затова реши да го притисне: — Със същия успех можеше сега аз да съм на тяхно място. Заслужавам да знам какво прави Ленгли, за да ги спаси.

— Работи се на различни нива. Засичане на сигнали, оказване на натиск, искане на услуги...

— Говори по-ясно, мамка му.

— Нещата са много сложни. И на всичкото отгоре за Стан, приятеля ти Боб и теб изобщо никой не би трябвало да знае. Как, по дяволите, очакваш да отидат в Държавния департамент за помощ? „Извинете, двама от нелегалните ни агенти бяха отвлечени в Бейрут — преправи гласа си Ридли. — Бихте ли ни помогнали да ги измъкнем?“

— Дрън-дрън.

— Дрън-дрън? Какво означава това?

— Означава, че говориш глупости. Ако наистина мислиш, че Държавният департамент може да ни помогне, ако началниците в Ленгли смятат така... е, тогава със сигурност ни е спукана работата.

— Не твърдя, че това е единствената ни надежда. Просто казах, че положението е сложно. Абе, изобщо какво ти обяснявам? На един обикновен новобранец.

— Обикновеният новобранец е достатъчно умен, за да разбере, че говориш глупости — изкрещя Мич. — Много добре знаеш какво е правилното решение, но не искаш да го кажеш, защото на теб... — посочи с пръст — ... и на всички останали страхливци в Ленгли не ви стиска да го осъществите.

— Моля те, осветли ме, вундеркиндче. Какво е това решение?

— Да направим като руснаците.

— Какво са направили руснаците?

— Ами... през осемдесетте, след като четирима техни дипломати били отвлечени...

— Кой ти разказа за това? — сепна се Ридли.

— Стан.

— Боже Господи — измърмори Ридли, очевидно не много доволен, че Хърли е приказвал за това.

— Една от палестинските групировки отвлеча двама дипломати и двама агенти на тайните служби, между които е шефът на местния клон на КГБ. Руснаците са знаели какво се е случило с нашия главен агент, защото са платили за информацията, която иранците са измъкнали от него. И тъй като не са искали всичките им тайни операции да излязат на светло, изпращат съвместен отряд на спецчастите и КГБ, който започва да трепе хора.

Другият поклати глава:

— Това не е решение.

— Така ли мислиш? Добре, след като явно знаеш случая, кажи ми как е свършило всичко.

Ридли поклати глава:

— Не.

— Един от похитените е убит, другите трима са освободени. И колко руснаци са били отвлечени след това?

— Нула — неохотно призна Ридли.

— Точно така. А колко американци?

Ридли сви рамене:

— Повече от нула.

— Каква е поуката?

— Ние не сме руснаците.

— Това ли е отговорът ти?

— Чуй ме... знам, че си разстроен. Аз също съм разстроен, но те уверявам, че такова решение не ни влиза в компетенциите. Има много влиятелни хора, които искат това примирие да продължи. Никога няма да позволят да тръгнем да избиваме хора, както направиха руснаците.

— Значи ще позволим на палестинците да отвличат *наши* хора, така ли? — Рап изчака отговор и след като не получи, добави: — Както ти казах... това са пълни глупости.

Бяха провели този разговор пред повече от три часа. Оттогава не си бяха проговорили. Мич се опитваше да се успокои, като разглеждаше картата на Западен Бейрут, четеше разузнавателните доклади и се опитваше да измисли начин за предотвратяване на катастрофа, подобна на онази при предишните преговори за освобождаване на заложници. Всеки, който не разбираше накъде отиват нещата, или се самозалъгваше, като не гледаше историята, или беше твърде глупав, за да свърже събитията. В безсилието си той осъзна какво ще означава всичко това за бъдещето му.

През последните години си беше мислил почти само за това, как ще бие врага, а сега, след цялото обучение, точно когато започваше да осъществява мечтата си, всичко бе заплашено с провал. Хърли и Ричардс рано или късно щяха да се разприказват и да издадат на арабите всичко, което знаеха за него. Това означаваше край на кариерата му. Обхвана го гняв. Загледа се към града и почувства как все повече се отчуждава от хората, които дърпаха конците във Вашингтон. Половинчатите мерки и нерешителността им го отвращаваха. В главата му отново прозвучаха думите на Хърли след Хамбург: „През осемдесетте много омекнахме и оставихме тези негодници безнаказано да си разиграват коня.“ Очевидно във Вашингтон още не си бяха извадили поука.

Ридли излезе при него на верандата. Носеше две бири. Остави едната пред Рап и отпи от другата.

Мич погледна кутията и измърмори:

— Не съм в настроение.

— Млъкни и пий. И слушай внимателно. Много мислих. Тази работа не отива на добре. Отвличането на Къминс беше тежък удар, сега Стан... нещата, които знае... нещата, които е видял през годините. — Той потрепери при мисълта какво ще стане, ако врагът се добере до тази информация. — Дори не мога да си представя какви вреди ще ни

донесе това. — Отпи глътка бира и поклати глава. — Някой трябва да направи нещо и ти изглеждаш достатъчно луд, за да поемеш такава задача, която всъщност не е никаква задача. Никой не трябва да знае за това. Тази вечер така ще се натряскам, че ще заспя като заклан. А утре, ако те няма, когато се събудя, ще се обадя в Ленгли и ще им кажа, че си изчезнал безследно.

— А аз къде ще бъда?

— Петросян ще дойде след час. Уредил е да те прехвърли от другата страна. Ще те прекара самият началник на полицията.

Рап се изненада:

— Онзи, който отвлече Стан?

— Същият.

— Мога ли да му имам доверие?

— Сто процента.

— Откъде си толкова сигурен?

— Дал е на Петросян дума, че нищо няма да ти се случи.

— И очакваш това да ме успокои?

— Би трябвало. Комисарят ще те остави пред едно хотелче на няколко пресечки западно от площад „Ниджме“. След това си сам. Съветвам те да раздадеш малко пари, да подшушнеш на управителя на хотела и местните търговци, че искаш да се срещнеш с полковник Асаф Саяд. Ще кажат, че не са чували това име, но всички го познават. Ще му съобщят, че го търсиш, и той ще изпрати някой да те вземе още същия ден. След това има две възможности. — Ридли отпи още бира и се опита да подреди мислите си. — Може да се съгласи да преговаряте и Петросян ще осигури до един милион долара.

— Сигурно се шегуваш.

— Не. Арменецът обича да парадирва с щедростта си. Освен това съвсем наскоро ти елиминира един от основните му конкуренти. Това ще се отрази добре на бизнеса му.

— Един милион ще стигне ли?

— Едва ли, но така ще се уверят, че сме сериозни, а всички знаят, че с Петросян не е здравословно да си играят.

— Добре, но ако парите не са достатъчно...

— Тогава ще се опитам да събера още.

— От Ленгли ли?

— Може би, но има и друга възможност. Само още не знам дали ще мога да я използвам.

Рап се замисли за парите, които бяха отклонили от швейцарските влогове. Изкуши се да каже на Ридли за тях, но реши засега да запази тайната.

— Това беше първата възможност. Каква е втората?

— Да затворят и теб, да те измъчват и накрая да те убият.

— Обаче аз съм само един новобранец. Каква вреда мога да причиня?

— Точно така. Пешка за офицер. — Ридли сви рамене. — При малко късмет може да успееш да убиеш няколко от тях. — Допи бирата и погледна на запад. — Има още нещо. За руснаците.

— Да?

— Стан не ти е казал всичко. Руснаците... избиха две семейства. С жените и децата. Шибани касапи. — Той поклати глава, за да се отърси от лошите спомени. — Ние не сме като руснаците. Не убиваме жени и деца. Поне не умишлено. Никога не забравяй това.

59.

Саяд вдигна огледалцето, завъртя главата си надясно и погледна превръзката, като внимателно опипа краищата ѝ. Утринното слънце огряваше стаята му. Нямахше шанс да му пришият надъвкания хрущял и кожа — поне така твърдеше лекарят, макар той да подозираше, че просто не е в час с последните открития в медицината. След като всичко това свърши, смяташе да отиде в Париж и да потърси пластичен хирург, който да направи нещо за чуканчето, останало от ухото му.

Ако си пуснеше по-дълга коса, можеше временно да реши проблема, но не искаше да живее до края на дните си с белега от срещата си с Бил Шърман. Засега това беше единственото име, което знаеше. Другият американец, Ричардс, им бе казал, че не знае истинското име на шефа си. За да разбере дали казва истината, Саяд трябваше да го поразпитва още малко, а както вървяха нещата, едва ли щеше да има тази възможност.

Едно бе сигурно: душевното състояние на Шърман беше извън всякакво съмнение. Саяд се занимаваше с това от близо двайсет години, но досега не беше срещал никого, който дори малко да се доближава до това животно. Този тип очевидно бе луд. Кой нормален човек би отхапал нечие ухо, та после да вземе и да го сдъвче? Твърде пресният спомен за това го накара да потрепери. Никога не му се беше случвало нещо толкова странно. Болката бе силна, нетърпима на моменти, но вече отшумяваше. Сцената обаче — как друг човек дъвче ухото му — ставаше все по-жива в съзнанието му. Чувството бе мъчително и още повече засилваше желанието му да се отърве час по-скоро от Бил Шърман, или както беше истинското му име.

Закопча чистата бяла риза, която му беше донесъл Али, и облече сакото си. Чу стъпки по коридора и се обърна. Радих бе застанал на вратата.

— Искал си да ме видиш.

— Да. Какво правят съседите ни отсреща?

— Нищо ново. Имат общо между трийсет и петдесет души.

— А ние?

— Трийсет и двама.

Саяд кимна. Толкова стигаха, за да се справят, ако изникне проблем. Той смени темата:

— Чу ли за новия американец? Оня, дето е отседнал в „Големия кедър“.

Радих кимна:

— Двама от моите хора го следят. — Извади малка радиостанция. — Постоянно ме държат в течение. Казаха, че е глупак.

— Глупак ли? Защо? — поинтересува се сириецът, на когото определението се стори интересно.

— Обикаля магазините и разпитва наляво и надясно за отвлечените американци. Навсякъде повтаря твоето име. Раздава пари и казва на всички къде е отседнал. Твърди, че бил упълномощен да преговаря за освобождаването им.

Саяд не се изненада, че американецът е споменавал името му. Комисар Хадад му беше казал всичко. Фактът, че Петросян се бъркаше в техните работи, също не го изненадваше. Още когато изпращаше полицейския началник в Бурж, за да хване двамата американци, Саяд знаеше, че ще има последици. Точно затова бе платил на Хадад такава безбожна сума.

Нещо очевидно тревожеше Радих, затова сириецът попита:

— Какво има?

— Опасявам се да не го отвлекат от някоя групировка. Дори бих се изненадал, ако изкара до обяд. А пък ако някой го отвлече... — Той се намръщи и изцъка с език.

— Това би усложнило преговорите — завърши Саяд.

— Точно така.

Хадад му беше казал, че новодошлият американец е млад, неопитен и много притеснен. Радих имаше право. Ако някоя друга групировка го отвлечеше, щяха да поискат откуп за него, а това още повече щеше да усложни нещата, особено ако искаха да приключат сделката днес. Имаше още една страна на въпроса, но Саяд не желаше да казва на никого за това. Ако американците наистина бяха готови да наддават, те вероятно щяха да предложат много по-висока цена, отколкото очакваха палестинците. В крайна сметка Мугния и Бадредин можеха да откажат да върнат пленниците на американските

власти, но нищо не пречеше да се опита. Най-разумното решение бе да говори с новия играч и да види какво искат американците.

— Доведи го, но бъди внимателен. Знаеш колко са коварни тия американци. Първо го закарай на друго място и го съблечи. Провери дали не носи предавател. След това го докарай тук и му покажи бясното куче в подземие... да видим дали ще направи сериозно предложение.

— Сериозно ли мислиш да върнеш пленниците на американците?

Може би не, но Саяд не трябваше да изключва и тази възможност. Америка беше много богата страна. Може би така щяха да успеят да си възстановят откраднатите пари. Това щеше да даде на Саяд възможност да си върне предишния охолен живот. При ненавистта, която Радих таеше към американеца, сириецът не биваше да издава мислите си пред него.

— Не, не смятам да им ги връщам, но ще пробвам да използвам американците, за да вдигна малко мизата.

Радих се втренчи в него и след няколко секунди заяви:

— Трябва да ми позволиш да го убия. За да елиминираме всички изкушения.

„Мога ли да поверя зложниците на Радих?“ — запита се Саяд. Хубаво би било, ако можеше да убеди Мугния да ги наглежда, но той искаше да участва в преговорите на летището. Разбираше гнева на колегата си, но не и упорството му. Радих просто не проумяваше какъв е истинският залог днес. Вероятно това се дължеше отчасти на младостта му. Радих можеше да се върне в Сабра или Шатила и да се прехранва от черната борса и от рекет на мизерстващите бежанци. Той имаше много години пред себе си и много възможности да възвърне богатството си. Освен това не се налагаше да дава отчет пред Дамаск за изчезналите пари. Преценката му бе замъглена от омразата. При други обстоятелства Саяд би наказал или унизил Радих, но не и сега. Просто трябваше да преживеят днешния ден, после всичко щеше да се нормализира. Сириецът реши да опита по-разумен подход.

— Разбирам гнева ти, Абу, но трябва да го преодолееш.

Палестинецът поклати глава:

— Не мога. Сърцето ми е изпълнено с омраза към този човек. Няма да мога да спя, докато не го видя мъртъв.

— Разбирам те, но би трябвало да намериш утеха във факта, че той ще умре хиляда пъти в ръцете на онзи, който го купи днес. Ще изпита толкова болка, колкото не можем да си представим.

— Не ме интересува. Трябва да го убия със собствените си ръце.

На Саяд му хрумна един компромис, който, макар и неосъществим, можеше да успокои Радих достатъчно, за да не проваля шансовете им отново да напълнят касите си.

— Обещавам ти, Абу, че който и да купи американците днес, ще се договоря с него така, че след като свършат с Шърман, да ти окажат честта лично да го убиеш.

Палестинецът се замисли. Личеше, че не е много склонен да му повярва, затова Саяд добави:

— И ще ти позволя да прекараш известно време с него днес, за да му дадеш хубав урок, преди да го изпратим.

Радих леко се усмихна.

— Ще ми доставиш огромно удоволствие.

— Добре. — Саяд го потупа по рамото. — Сега иди да доведеш новия американец и внимавай да не те проследи някой. Докарай го да видим какво иска да ми каже, пък после ще ти дам няколко часа да си успокоиш нервите с нашия господин Шърман.

60.

Рап седеше на ръба на леглото в хотелската стая и потропваше с крак. Часът беше десет и девет сутринта и той едва се сдържеше. Носеше само един малък брезентов сак, който Ридли му беше помогнал да приготви. Петросян бе дошъл в тайната квартира след срещата си с полицейския началник и заедно съставиха плана. Арменецът не беше оптимист за шансовете на Рап да успее, но се съгласи, че бездействието е най-лошото решение. Затова малко преди полунощ Мич се прехвърли от бронираната кола на Петросян в пезото на шефа на бейрутската полиция. Отначало идеята не му харесваше много, но арменецът го увери, че комисарят иска да се реваншира за прибързаните си действия от миналия ден, и той се съгласи. Освен това полицаят щеше да каже на подходящите хора, че се е появил още един агент от ЦРУ, който иска да преговаря за освобождаването на заложниците.

Минаха без проблеми през пропускателния пункт, но Рап едва се сдържаше да не застреля този самодоволен дребен боклук, полицейския началник, и двамата му подчинени. Така би дал добър пример, но нямаше да е правилно. Освен това трябваше да изпълнява ролята си, затова с приближаването на хотела започна да задава въпрос след въпрос, кой от кой по-глупави. Комисарят правеше всичко, за да успокои госта си, но Рап играеше неутешим, обхванат от параноя наивник по-добре, отколкото сам бе очаквал.

Стигнаха до хотел „Големият кедър“ в дванайсет и двамайсет през нощта. Ридли беше избрал точно този хотел, защото се намираше точно по средата на индийския квартал. Тримата полицаи заведоха Рап във фойето. Началникът поиска да поговори насаме с управителя и двамата се оттеглиха в малкото помещение зад гишето на рецепцията. Другите двама полицаи се настаниха до вратата и започнаха да пушат цигара след цигара, а Рап застана пред регистратурата, като си даваше вид на много изнервен, което не му беше никак трудно, защото адски му се искаше да разбие вратата и да счупи с пистолета си носа на продажния комисар.

След пет минути Хадад излезе, като поглаждаше мустаците си, и му каза, че всичко е уредено. Лицемерният управител също се появи и започна да го уверява, че няма да има проблеми. Рап беше убеден, че нищо няма да е наред и че единствената мисъл на двамата е как да изкарат пари, като го предадат на „Ислямски джихад“, но нали все пак това беше крайната цел на безумния му план. Затова той тревожно запристъпя от крак на крак и продължи да потърква врата си, сякаш много се страхуваше. Посочи към вратата и попита:

— Може ли един от хората ви да остане през нощта?

— Съжалявам, но не е възможно. Освен това тук сте в пълна безопасност.

Рап се престори на още по-разтревожен, но всъщност абсолютно нищо не го притесняваше. Смяташе да се наспи хубаво, а на заранта да излезе да търси информация. Самата мисъл, че комисарят може да не каже на същите хора, които му бяха наредили да отвлече Хърли, беше абсурдна, но се престори, че му вярва.

Асансьорът не работеше, затова се качи на четвъртия етаж по стълбите. Затвори и заключи вратата, после заклеци гумената тапа в тесния процеп отдолу. Дръпна завесите, за да провери какви възможности за бягство предлага прозорецът. Намираше се на седем-осем метра над земята. Ридли му беше приготвил цяла торба с полезни неща, между които имаше и петнайсетметрово въже. Той завърза единия край за крака на леглото и остави останалата част навита при прозореца. След това извади снабдения със заглушител пистолет „Берета“ и радиостанцията „Моторола“. Постави оръжието на нощното шкафче и натисна копчето за предаване на радиостанцията.

След няколко секунди се чу гласът на Ридли. Рап му съобщи, че вече е в хотела. Радиостанциите не използваха закодирана честота, затова разговаряха съвсем кратко и без да споменават нищо конкретно. Рап потвърди, че ще се обади за проверка в осем и после на всеки два часа. Ако пропуснеше някоя от проверките, Ридли щеше да знае, че е влязъл в контакт. След това можеха само да гадаят как ще се развият събитията. Рап си изми зъбите и си легна с дрехите. Не очакваше, че ще може да заспи, но ако успееше, толкова по-добре.

Лежеше в тъмното със затворени очи и обмисляше всички възможности. Опитваше се да си представи как ще се развият нещата. Ако искаше да има някакъв шанс всички да оцелеят, трябваше да

запази спокойствие и да се възползва от първата удобна възможност. Разбира се, ако видеше такава. Самият Петросян му го беше казал. В дългото примирие „Фатах“ и „Ислямски джихад“ изпитваха недостиг на хора. Бойците напускаха редиците им и си търсеха работа. Имаше голяма вероятност да допуснат грешка. За Рап оставаше само да я види и да я използва.

Все пак заспа. Нямаше представа кога е задрямал и за колко време, но беше достатъчно, за да се зареди с енергия. Свърза се с Ридли в уречения час и после, за да не се изнервя излишно, излезе от хотела и тръгна направо към улица „Марад“, намираща се на няколко пресечки. Търговците разпъваха сергиите си с всякакви продукти и храни. Той започна да обикаля от двете страни на улицата, като говореше английски, а ако се наложеше да каже нещо на френски, нарочно се преструваше, че не го знае добре. Продължаваше да играе ролята на глупак. Почти всички се отдръпваха, когато попиташе за полковник Саяд. Един обаче се оказа приказлив. Беше търговец на електроника: малки радиоприемници, касетофони и уоки-токита като моторолата на Рап.

Влезе в малката шатра и поздрави. Размениха любезности, после Рап попита:

— Знаете ли нещо за американците, които бяха отвлечени преди няколко дни?

Търговецът посочи два радиоприемника и попита високо:

— Кое повече ви харесва? — По-тихо добави: — Да, знам за американците.

Протегна ръката си за пари.

Рап извади седем стодоларови банкноти. Търговецът ги прибра и взе едно малко радио с будилник. Започна да обяснява различните му функции. Между хвалбите за разни специални компоненти понижи глас и каза:

— Носят се слухове, че ги държат в подземията на една стара сграда от западната страна на Площада на мъчениците.

Преди да успее да му зададе още въпроси, продавачът сложи радиото в една торбичка, пхна я в ръцете му и го отпрати. Тогава Рап забеляза двамата мъже със сурови лица и изразени издутини под якетата. Веднага се върна в хотела. Искаше да предаде научената информация, преди да го хванат. Когато стигна улицата, на която се

намираше хотелът, зави наляво, което беше грешната посока. Направи две крачки натам, после, сякаш едва сега забелязваше, че е сбъркал, отново зави наляво и видя двамата мъже на половината разстояние до следващата пресечка. Просто стояха и го гледаха. Рап продължи към тях, сякаш не подозираше, че го следят. Не му убягна, че се стараят да скрият интереса си към него.

Стигна до хотела и когато влезе, видя на рецепцията друг администратор, който го изглежда много мрачно. Като че ли служителят очакваше някой да взриви хотела заради самото присъствие на американеца вътре. Докато се качваше към стаята, си помисли, че човекът вероятно има право. Той реагираше като собствениците на барове в старите уестърни, където всички престъпници искат да убият новия шериф.

Когато влезе в стаята си, седна на леглото и събра мислите си, като се опитваше да отсее важната информация. Търговецът на електроника беше единственият му източник, и то не много сигурен. Дали беше само слух, или реален факт? Знаеше, че докато не поговори по-внимателно с човека, няма как да разбере. Двамата, които го следяха, го тревожеха. Може би вече се качваха към стаята му и всеки момент щяха да разбият вратата и да го отвлекат.

Рап натисна копчето за предаване на радиостанцията и каза:

— Кърли, тук Мо, край.

Прякорите от сериала „Тримата глупаци“ бяха идея на Ридли.

— Слушам те, Мо. Какво става?

— Бях на пазара. Двама мъже ме проследиха до хотела.

— Не се учудвам. Какво откри на пазара?

— Повечето ме отбягваха като прокажен... точно както ти очакваше.

— Да... лош квартал. Отдавна не са виждали жив гринго. Сигурен съм, че си бил големият хит тази сутрин.

— Попадна ми една информация. — Рап замълча, докато се чудеше каква част да съобщи по несекретния канал. — Спомняш ли си снощи... когато нашият приятел разправяше за недостига на хора.

Последва кратка пауза, преди Ридли да отговори:

— Да... спомням си.

— Ставаше дума за един конфликт... опит за преразпределяне на територии... един вид демонстриране на сила в ничията зона.

— Да?

— Един от търговците... предпазлив човек... той ми каза, че от едната страна на ничията зона държат някои неща в мазето на една сграда.

— Разбрах. Можеш ли да ми кажеш повече за източника?

— Продава електроника. Приемници, малки радиостанции, часовници, такива неща.

Ридли поиска описание на човека и сергията. След като го получи, добави:

— Ще предам информацията на арменеца, да видим той какво знае. Нещо друго?

— Не. — Рап отиде до прозореца и дръпна леко завесата. Двамата мъже, които го следяха, бяха застанали точно отсреща на улицата. — Ония двамата, които споменах, са заели позиция пред хотела.

— Не съм изненадан. Сигурен ли си, че още искаш да продължиш?

Рап току-що си беше задал същия въпрос. Но както обичаше да казва треньорът му по лакрос в училище, няма как да вкараш гол, ако не стреляш.

— Няма проблем — отговори Рап по малката радиостанция. — Ако не се обадя в дванайсет, значи или съм убит, или вода преговори.

— Да се надяваме, че ще е второто.

— Дадено. Край.

Рап съблече камуфлажното си яке и отиде в банята да наплиска лицето си със студена вода. Попи капките с кърпата и се погледна в прашното, напукано огледало. Вгледа се в мътното си отражение; гъстата черна коса, наболата брада, загорялата кожа и очите си, толкова тъмни, че бяха почти черни. Можеше да проникне сред врага, без да събуди подозрения, но имаше опасност сериозно да пострада, ако не вземеше предпазни мерки. Рап много внимателно притисна косата си с показалец. Едва напипа малкото метално парче. Ридли бе взел една трийсет и пет сантиметрова лента за банциг и отрязал от нея гладко седемсантиметрово парче. С дебелина само три милиметра и широчина около един сантиметър, черният метал не се забелязваше под черната коса на Рап.

Думите на Ридли още звучаха в главата му:

— От информаторите знаем, че отвличанията следват определена последователност. Най-напред обикновено те удрят с нещо по главата, но не винаги. После те натоварват или на задната седалка, или в багажника, закарват те някъде, събличат те чисто гол, и след това те преместват още веднъж или два пъти. Има вероятност да не те закарат в сградата, където са заложниците. А може да са на два етажа под теб, но няма как да разбереш, докато не ги видиш.

Рап се погледна в огледалото и отново се усъмни в нормалността си.

— Луд ли си? — попита на глас.

Не си спомняше друг път да си е говорил така пред огледалото. Може би, когато е бил пиан, но никога в трезво състояние. За момент си представи един друг изход. Можеше да се измъкне от задната врата и да се добере някак до другия край на града. Снощи Ридли му беше казал: „Ако се уплашиш, никой няма да те обвинява.“ Освен самият Рап, разбира се. Не искаше да живее до края на дните си по този начин. Това нямаше да е грешка в разгара на битка. Това щеше да бъде съзнателно взето решение за дезертиране. И не само щеше да избяга от битката, а и да изостави двама свои другари на сигурна смърт. Познаваше се достатъчно добре и знаеше, че провал с такъв мащаб няма да даде мир на душата му до края на живота му.

Отдалечи се от огледалото, преди куражът съвсем да го напусне. Отново отиде до прозореца. Те още бяха долу. Трети мъж, който стоеше в другия край на пресечката, вероятно също беше с тях. Рап погледна пистолета си на нощното шкафче. Ридли бе отбелязал, че за да изиграе ролята си най-правдоподобно, би трябвало да го остави в хотела, но идеята не му харесваше. По-скоро би излязъл гол, но въоръжен, отколкото без пистолета. Можеше да го обясни като мярка за самозащита. Всички други в града се разхождаха с пистолети, защо и той да няма? Радиостанцията беше единственото друго нещо, за което трябваше да решава. Предпочете да я вземе. Ако не го отвлечаха по правилния начин, можеше да се наложи да се свърже с Ридли. Като предпазна мярка смени канала и я изключи.

Бързо написа една бележка и я остави на малкото бюро в ъгъла. Облече якето си и провери всичките си джобове. Всичко беше както трябва. Вдигна дрехата, пъкна беретата на кръста си и взе очилата,

картата и голяма пачка банкноти. На вратата се поколеба за момент, но си каза, че не трябва да мисли прекалено.

— Нека шоуто да започва — измърмори и затвори вратата.

Ако оцелееше след това приключение, трябваше да попита Люис дали говоренето сам е признак, че се побърква.

Бързо слезе във фойето. На рецепцията стоеше нов служител. Изглеждаше адски нервен, което Рап прие като признак, че някой е говорил с него. Това беше. Представлението започваше. Излезе под ослепителната слънчева светлина и вдигна картата, за да закрие очите си, докато оглеждаше улицата. Престори се, че не забелязва двамата от „Ислямски джихад“. Заби поглед в картата, зави надясно и тръгна на изток, сякаш се връщаше на пазара.

След половин пресечка нервната система започна да изпраща в мозъка му предупредителни сигнали, всеки по-настойчив от предишния. Отново си говореше сам, но този път комуникацията се извършваше в главата му. Съзнателната, разумна, високофункционална част на мозъка му се опитваше да успокои по-първичната, инстинктивна половина, както жокей успокоява коня си, докато се приближават към старта. „Спокойно, спокойно“ — повтаряше си постоянно. Наложил се да мобилизира цялото си самообладание, за да овладее рефлексите, придобити по време на обучението си, и развивалите се с милиони години еволюция инстинкти за самосъхранение, записани като компютърна програма в човешкия мозък. Малко по-напред Рап разпозна една черна кола, спряна от другата страна на улицата. Сутринта колата беше празна. Той се престори, че не вижда мъжа, седнал зад кормилото, и свърна по една тясна странична уличка. Трийсетина крачки напред друг мъж със суров вид стоеше пред едно магазинче. Левият му крак бе изпънат, здраво стъпил на паважа, десният — подвит и подпрян на близката сграда. Беше се облегал на стената и пушеше цигара. Носеше прашни черни панталони и бяла риза с петна от пот под мишниците. Изглеждаше смътно познат. Рап се запита дали не го е виждал на някоя от снимките, които му беше показал Ридли.

Иначе улицата беше пуста. Оцелелите от кръвопролитната гражданска война умееха да надушват проблеми и разумно бяха решили да си останат къщи, докато свърши тазсутрешната драма. Рап чу мъжете зад себе си, стъпките на тежките им обувки. Изведнъж

забръмча кола и преследвачите му забързаха. С всяка крачка Рап чувстваше как се приближават. През главата му преминаваха различни сценарии за бягство, но той отхвърли тази възможност; наложи си да продължи напред като капитан, насочил кораба си с издути платна към плитчините.

Идваха все по-близо. Чувстваше присъствието им. Мъжата отпред хвърли цигарата и се отдели от стената. Усмихна се на Рап и извади кожена палка от задния си джоб. В този момент младежът го позна. Рап изпусна картата, симулирайки изненада, и се обърна, като че ли искаше да побегне. Двамата мъже бяха точно там, където очакваше да ги види, с извадени пистолети, единият — насочен към главата му, другият — към гърдите.

Колата спря със свирене на гуми точно до него и дясната врата се отвори. Рап знаеше какво ще последва. Затвори очи и стисна зъби точно в момента, когато палката го удари отзад по главата. Залитна напред и очилата му паднаха на земята. Двамата въоръжени мъже го подхванаха, преди да падне. Той отпусна краката си и ги остави да поемат цялата тежест на тялото му. Едрият мъжага го подхвана през гърдите и измъкна пистолета от колана му. След това го завлякоха до колата. Рап се приземи в багажника с главата напред. След това набутаха тялото му и затръшнаха капака.

Моторът изрева и задните гуми заораха в пясъка и прахта, преди да зацепят в асфалта. Колата тръгна рязко и Рап се залепи в задната част на багажника. Той бавно отвори очи и както очакваше, се озова в пълен мрак. Главата леко го наболяваше от удара. Не изпитваше страх, не го измъчваше съмнение. Спомни си за приятеля си от детството Кал Бъркли и змията, която си отглеждаше, и се усмихна. Най-голямата гордост и радост на Кал беше боата Бъкай. Когато им доскучаеше някой горещ летен ден, момчетата отиваха у тях и гледаха как й дава живи плъхове. Един ден Кал се прибрал вкъщи и намерил Бъкай мъртва, с дупка в корема. В терариума пълзял един изцапан с кръв бял плъх. Явно от мързел боата го била погълнала жив. Веднъж попаднал в стомаха й, гризачът си прогризал път, за да се измъкне.

Рап се усмихваше, защото точно така смяташе да постъпи с тези негодници. Това или щеше да се превърне в най-великото постижение на живота му, или щеше да доведе до неговия край. Страхът и колебанието вече нямаха място в мислите му. Нямаше връщане назад.

Не можеше да се двоуми. Оставаше само да доведе докрай измамата и да действа. Играта бе започнала. Рап беше проникнал в корема на звяра. Единственият въпрос беше дали щеше да съумее да си проправи път навън.

61.

Самолетът Ту-154 получи разрешение за кацане на единствената работеща писта на бейрутското летище. Иванов бе възвърнал самоувереността си. Примаков го подкрепяше безрезервно в тази кратка екскурзия. Палестинските псета си мислеха, че са предвидили всичко, но както винаги, той беше с три хода пред тях. Съжеляваше само за една грешка, която бе допуснал досега. Защо не се беше сетил първи да убие Дорфман? Сега всички пари можеха да са негови. Как можеше да изпусне такава възможност? Предполагаше, че го е пропуснал от необходимост. В неговия свят беше абсолютно задължително да имаш опитен банкер, който знае как да заобикаля законите и да крие пари. Това бе друг проблем, с който трябваше да се заеме. Къде щеше да търси друг човек с такива умения? След като закараше американците на Примаков, трябваше спешно да замине за Хамбург. Щеше да се срещне с шефа на Дорфман, хер Кьониг, и да му поиска някакво обезщетение.

Това беше идея на Швец. Да принудят Кьониг да одобри няколко заема за няколко фиктивни фирми, регистрирани на името на Иванов и управлявани от Швейцария. Швец обясни, че банка с такива размери ежегодно губи по сто милиона долара от лоши кредити. Ако действат по правилния начин, можеха да убедят хер Кьониг да се лиши от по няколко милиона годишно. Можеха да приложат същия принцип към няколко новопоявили се банки в Москва. Само за няколко години Иванов щеше да си възвърне изгубеното богатство. Тоя Швец беше умно момче. Може би прекалено умно.

Иванов погледна помощника си, който влезе в кабината и затвори вратата. Младежът седна и погледна чашата с водка на шефа си, без да прави опит да скрие раздражението си.

— Кацаме след по-малко от минута — отбеляза, като закопча колана си.

— Хубаво. Нямам търпение да свършим тази работа и да потегляме обратно към Москва.

Швец се почуди кой нормален човек ще иска да се махне от определено място още преди да е пристигнал.

Иванов погледна през прозореца и попита:

— Дали ще успеем да убедим Кьониг да дойде в Москва в началото на идната седмица? Как мислиш?

— Едва ли.

— Опитай все пак. Ако не пожелае, аз ще отида при него. Искам обаче първо да опитам с добро. Като между делови хора, търсеци взаимна изгода.

— В някои страни го наричат изнудване.

Иванов изпи водката си и погледна мрачно помощника си. Швец осъзна, че шефът му е преодолял кризата и отново е в обичайното си свирепо настроение.

— Извинявайте.

Иванов замълча за момент. Беше забелязал как с годините помощникът му става все по-нагъл, но през последната седмица започваше да прекалява. Може би беше време да го смени. Въпросът бе с кого. В частния сектор имаше доста ценни кадри и СВР не отбираше каймака. Иванов реши, че не трябва да се лишава от Швец. Можеше да му даде някой хубав урок, за да го дисциплинира, и ако това не помогне, чак тогава да нареди да го очистят. Голяма глупост би било, ако го изгони. Швец знаеше твърде много тайни.

Самолетът се приземи на сравнително късата писта. Докато отиваха към района за разтоварване, Швец се наведе към шефа си и попита:

— Какво смятате да правите, ако наддаването мине пет милиона долара?

Иванов се изсмя:

— Няма.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Защото съм много по-умен от тези псета.

— Какво сте замислили, другарю директор? — заинтригувано попита Швец.

— Ще ти кажа само, че се обадох на няколко приятели в Техеран и Багдад.

— И?

— Съгласиха се, че би било глупаво да плащат за нещо, което съм готов да им дам безплатно.

— Откъде знаете, че може да им се има доверие? — подозрително измърмори Швец.

Самолетът спря пред един стар, ръждясал хангар. Вратата беше отворена, от дупките в покрива проникваха светли лъчи. Саяд излезе от полумрака и им помахаша. Когато го видя, Иванов се изсмя:

— Има две неща, които трябва да знаеш за Близкия изток. Първото е, че всички мразят евреите. Второто е, че презират палестинците.

62.

Минаха не повече от пет минути. Багажникът се отвори. Рап не можа да определи колко са, но бяха повече от двама и по-малко от петима. С блъскане, удари и дърпане го изкараха навън и го повалиха на земята. Той се опитваше да се пази, но ударите идваха от всички страни и понеже целта му бе да не издава колко добре умее да се бие, единственото решение беше да се свие като таралеж и да търпи. След известно време закрепя и започна да ги моли да спрат. Боят наистина спря, но веднага след това започнаха да го събличат.

Оставиха го да лежи гол, скимтящ на твърдия, пращен под. Доколкото можеше да прецени, намираха се в някаква изтърбушена от бомбардировките сграда. Взеха всичките му дрехи и вещи и ги хвърлиха в багажника, от който току-що го бяха извадили. Колата запали и потегли рязко, като го обсипа с дребни камъчета. Четиримата мъже, застанали около него, се разсмяха.

Приблужи се още един — онзи, когото Рап бе видял облегнат на сградата, преди да го хванат. Това беше един от лидерите на „Фатах“.

— Защо се отнасяте така с мен? Имам пълномощия от моето правителство да преговарям с вас.

Радих клекна и размаха беретата пред очите му.

— Като искаш да преговаряш, за какво ти е това?

Мич сви рамене:

— Това е опасен град... Не знам.

Арабинът го удари през лицето.

— Мисля, че лъжеш.

— Не...

— Млък!

— Ама парите...

Радих го удари още веднъж и Рап заскимтя.

— Аз съм само парламентъор.

— Какво предлагаш?

— Пари. Много пари.

— Колко.

— Един милион долара.

Радих се изсмя:

— Ще трябва да се бръкнете за много повече.

— Мога да намеря още пари.

— А може да те продадем на руснаците заедно с другите.

— Ще намеря пари.

— Парите не ме интересуват. Освен това не приличаш на човек, от когото можем да изкараме много. — Другите мъже се разхилиха. На Радих изведнъж му хрумна, че на този тип не му е чиста работата. Сигурно беше ниско в йерархията. — Защо изпращат теб?

Рап сви рамене и не отговори. Радих го удари, а един от другите го изрита и закрепця:

— Отговаряй!

— Дойдох доброволно. Моля ви, не ме бийте.

— И какво те накара да дойдеш доброволно?

Мич замърмори тихо, свел лице към пода.

— Говори по-високо!

— Роднина съм на един от заложниците.

— Роднина ли? На кого?

— На Стан Хърли.

— Нямаме заложник с това име.

— Имате. Хърли е истинското му име. Може би се представя като Бил Шърман. Затова изявих желание да преговарям. Моля ви, не ме бийте — проплака Рап. — Нищо няма да ви направя, искам само да освободите тези хора. Обещавам, че няма да ви досаждам след това...

— Каква ти е връзката с него?

— Той ми е баща.

Радих не повярва на късмета си. Можеше да не позволят да убие Бил Шърман, но Саяд не беше казал нищо за сина му. Палестинецът се изправи.

— Да тръгваме — заповяда на хората си. — Вържете му ръцете и го качете в багажника.

Рап безучастно ги остави да омотаят китките му с тиксо. Преброи десет намотки. Вързаха ръцете му пред тялото и не си дадоха труда да омотаят глезените му.

— Мога да ви направя богати — започна да ги увещава, когато го хвърляха в багажника на друга кола.

Затръшнаха капака и потеглиха. Рап нямаше представа къде го карат, затова двайсет и няколко минутната обиколка на града беше излишна. Малко преди да спрат обаче, навън стана много по-тихо. Сякаш бяха излезли от града. Багажникът се отвори и той замижа на ярката слънчева светлина. Видя сграда, която изглеждаше подготвена за събаряне. Двама едри мъжаги го измъкнаха от багажника. Рап стъпи с босите си крака на асфалта. Намираха се в тясна уличка между надупчени от снаряди сгради с изпочупени прозорци. На две пресечки се виждаше чисто небе, но преди да огледа по-добре, го набутаха в сградата, после го поведоха по стълбите към мазето. Блъсна го смрад на отходни води. Започна да му се повдига и този път не се преструваше.

Коридорът беше широк около три метра, със стаи от двете страни. Всички врати липсваха с изключение на три по средата от дясната страна. Рап видя двама пазачи с кърпи на носовете и устата. Това бяха първите, които се опитваха да скрият лицата си, но после осъзна, че е заради вонята. Мъжете, които го водеха, изкрещяха на пазачите да отворят първата стая. Те свалиха катинара, дръпнаха резето и отвориха вратата. Рап остана доволен от това, което виждаше — с малко късмет можеше да успее да разбие резето.

— Моля ви — проплака той. — Аз съм само чиновник. Не се занимавам с такива неща. Моля ви, върнете ми дрехите и ми дайте да се обадя във Вашингтон. Ще ви намеря пари.

Блъснаха го в стаята като непотребна вещ. Той се изтърколи на пода, като ги умоляваше да го пуснат. Вратата се затвори и настъпи мрак. Рап заскимтя, първо тихо, после — по-силно. Незнайно защо тази стая не вонеше толкова, колкото коридора. Като че ли нарочно я бяха чистили. Рап си спомни улицата и тънката ивица синьо небе в далечината. Там сигурно се намираше морето, а надупчените от снаряди сгради съвпадаха с описанието на района около Площада на мъчениците. Търговецът явно бе казал истината. Рап се извъртя на една страна, вдигна вързаните си ръце и ги зарови в косата си. Не знаеше защо не му бяха сложили качулка и това го притесняваше. Намери тънкото острие и го стисна със зъби. Нагласи го върху тиксото и бавно започна да движи ръцете си напред-назад.

63.

Стълбата на руския самолет се спусна и отвътре започнаха да се изнизват войници с черни униформи. Саяд преброи трийсет. Всички бяха тежко въоръжени. От руските специални части. Иванов очевидно ги беше докарал, за да покаже сила и още веднъж да унижи арабските си партньори. Саяд вдигна радиостанцията към устата си и каза:

— Ти беше прав.

— Колко са? — чу се гласът на Мугния.

— Трийсет от специалните части. Силно въоръжени.

След кратка пауза Мугния обяви:

— След пет минути идвам.

Саяд закачи радиостанцията на колана си, докато руските войници заеха позиции в хангара. Най-накрая се появиха Швец и Иванов. И двамата бяха с костюми и носеха черни очила, за да предпазят деликатните си северняшки очи. Генералът извика гръмогласно на Саяд от основата на стълбите. Разпери големите си ръце и тръгна към него, сякаш не се бяха виждали от цяла вечност.

Сириецът не искаше да се прояви като лош домакин, затова и той разтвори обятия и въпреки неприязънта си посрещна Иванов с усмивка. Колкото и да не харесваше този човек, в него имаше някакъв чар.

— Асаф, приятелю, как си? — Иванов буквално вдигна Саяд в обятията си.

— Добре съм. Благодаря, че дойде.

Иванов избута сирийския разузнавач назад и го задържа с изпънати ръце пред себе си, за да го огледа.

— Какво се е случило с ухото ти?

— О, нищо, малък инцидент — измънка арабинът, като леко докосна превръзката.

— Иначе добре ли си?

— Да.

Иванов погледна над очилата си, за да огледа околния пейзаж — надупчения хангар, един самолет само с едно крило, още няколко без

двигатели.

— Виждам, че Бейрут не се е променил много.

— Нещата вървят към по-добро. — Саяд посочи към строителната техника на главния терминал. — Решихме, че е най-добре да проведем тази среща на тайно място. — Махна към хангара. — Обещавам, че усилията ви ще бъдат възнаградени.

— Добре, но какви са тези глупости, които чувам? Че трябва да се съревновавам за информацията, която ми се полага, като някой селянин, наддаващ за глави добитък?

Тръгнаха към сянката на хангара. Саяд следваше сценария, измислен от Мугния.

— Е... ако зависеше от мен, щяхме да преговаряме само с теб. Но аз не съм единственият, който взема решенията.

— Мугния? — попита Иванов.

— Да.

— Предупреждавах те. Той е близък с религиозните фундаменталисти в Иран, а двамата с теб много добре знаем, че това никога няма да доведе до траен мир в Бейрут.

— Знам... знам. — Сириецът потупа Иванов по рамото и двамата влязоха в хангара. — Но това е всичко, което мога да направя.

— Ти винаги си ни помагал много. Сигурен съм, че това няма да остане незабелязано. — Руснакът свали очилата си. — Така, къде са сега въпросните американци?

Саяд посочи наляво. В тъмния край на хангара до ръждясал, счупен камион имаше стол, на който седеше мъж с качулка на главата.

— Ама нали щяха да са трима?

— Трима са. Този е само за проба.

Иванов се намръщи:

— Не съм бил толкова път, за да ме разиграват. Това не ми харесва, Асаф.

— Никой не те разиграва — излъга Саяд. — Сигурността е много важна. Един от американците е толкова едра риба, че трябва страшно да внимаваме.

— Как се казва?

— Още не мога да кажа.

— Какво?

— Трябва да изчакаме останалите.

Иванов огледа празното помещение. Швец и командирът на момчетата от спецчастите предвидливо бяха спрели на няколко метра отзад, за да му дадат възможност да говори на четири очи с арабина. Къде бяха представителите на Иран и Ирак? Той се обърна към Саяд и го попита.

— Всеки момент ще дойдат — отговори сириецът.

Иванов погледна часовника си и изпуктя. Интуицията му подсказваше, че тук става нещо нередно.

— Това не ми харесва. Изобщо не ми харесва. Дойдох точно в уречения час. Имам много важна работа в Москва.

— Съжалявам, Михаил.

— Не ми трябва извинения. — Иванов се наведе и погледна Саяд в очите. — Когато идваш в Москва, аз се отнасям с теб като с принц. А гледай ти как се държиш. — Махна, за да посочи мизерната обстановка.

— Михаил, моля да ме извиниш. Ние нямаме вашите ресурси.

— Така е и не трябва да го забравяш. С нищо не съм заслужил да се държат така с мен.

— Съжалявам — повтори Саяд.

— Ако наистина съжаляваш, престани да ме мотаеш и кажи коя е голямата риба. В противен случай ще ме принудиш и аз да взема мерки. Много лесно мога да се кача на самолета и да отлетя за Москва, пък вие провеждайте този глупав търг без мен.

— Михаил, аз...

— Замълчи. Ако наистина съжаляваш, ще ми кажеш кой е тайнственият американец. Ако не, ще ми писне от твоите игрички и ще си замина.

Мугния беше казал изрично да не издава информацията, преди той да дойде, но сириецът започваше да се притеснява от растящата параноя на руснака. Той нямаше доверие на Иванов, но не виждаше причина да не му каже за Бил Шърман.

— Добре, ще ти кажа, но искам, когато Мугния дойде, да се престориш, че не знаеш. Имам информация, че този човек е свързан с някои от най-важните операции на ЦРУ, включително насочени срещу твоята страна.

Приблжиха се до една сгъваема масичка, на която имаше три папки. Саяд взе едната и я подаде на Иванов.

Руснакът се бе подготвял за този момент през последните двайсет и четири часа. Беше се надявал да види пленника лично, но така пък по-лесно щеше да прикрие реакцията си. Отвори папката, погледна снимката на американския шпионин и почти ахна. Успя да овладее емоциите си и наклони главата си на една страна, сякаш се опитваше да си спомни откъде му е познато лицето, въпреки че отлично знаеше кой е този човек. Беше се сблъскал със Стан Хърли преди много години в Берлин. Хърли създаваше толкова главоболия, че една нощ Иванов изпрати двама души да го ликвидират. Повече не ги видя живи. Телата им бяха открити в река Шпрее. На следващия ден американецът нахълта в кабинета му посред бял ден и допря пистолет в главата му. Обясни му правилата — правила, които Иванов много добре знаеше, но беше решил да не ги спази. Американците и руснаците не можеха да се избиват взаимно. Това бе част от новата тенденция в Студената война, намаляването на напрежението в началото на седемдесетте, постигнато от Никсън и Брежнев. Хърли върза Иванов, завърза очите му, запуши устата му и започна да рови из тайните документи в кабинета му. След като свърши, разхлаби въжетата около китките му и прошепна:

— Сега ще можеш сам да се освободиш след няколко минути. Дотогава ще съм изчезнал, а ти ще имаш две възможности. Можеш да вдигнеш шум и да хукнеш да ме гониш. Така началниците ти и всички в Москва ще научат, че си допуснал един американски шпионин да влезе в кабинета ти посред бял ден, да те върже и да открадне документацията ти. Ще се злепоставиш пред КГБ, а и двамата знаем какво правят от КГБ, когато се ядосат. Другата възможност... е, мисля, че си достатъчно умен, за да се сетиш сам.

Иванов беше достатъчно умен и не каза на никого за случилото се през онзи ден. Сега се изкашля, като закри устата си с ръка, и се обърна към Саяд:

— Май съм чувал за този човек. Какво друго можеш да ми кажеш за него?

Саяд реши засега да не му казва всичко. Ако издадеше, че американецът е най-упоритият и побъркан човек, когото е виждал, можеше да навреди на преговорите. За щастие появата на няколко автомобила го избави от неловкото положение.

64.

Хърли висеше на ръцете си от метална кука. Пръстите на краката му бяха само на няколко сантиметра от земята. Болката в раменете му бе нетърпима. Така го наказваха за отхапаното ухо на Саяд. Освен това залепиха устата му с тиксо, но повече за да не му дадат възможност да говори, отколкото от страх, че може да ги ухапе. Единственото хубаво нещо в тази ситуация беше, че го оставиха на спокойствие. Не че беше много приятно да виси на китките си на няколко сантиметра от земята, но все пак го предпочиташе пред изтръгването на нокти и мъченията с електрически ток.

От вратата се чу шум. След секунда тя се отвори и лампата светна. Хърли примигна няколко пъти, докато различи лицето на Радих. Водачът на „Фатах“ се приближи и издиша цигарен дим в лицето му. Хърли вдиша дима и си помисли, че за едно дръпване е готов да се извини за всички гадости, които беше наговорил за майката на арабина. Радих вдигна ръка и дръпна тиксото от устата му.

— Имам изненада за теб.

— Ще ми потанцуваш по еротично бельо?

— Не, нещо по-хубаво.

— Чудесно — възкликна той с престорен ентузиазъм. — Нямам търпение. Слушай... за тия неща, които наговорих за майка ти...

Преди да довърши, Радих го фрасна с юмрук в корема.

— Писна ми от лъжите ти. Сега ще ти причиня повече болка, отколкото можеш да си представиш.

— Хубаво. Надявам се да ме убиеш, защото, ако го направиш, Мугния ще те очисти. Нищо няма да ме направи по-щастлив от това, да знам, че ще ме последваш в ада.

— Не се безпокой, няма да те убия. — Радих се усмихна. — Ще убия сина ти.

Хърли се изсмя:

— Що за глупости?

Радих се обърна към хората си:

— Доведете го.

— Синът ми? — повтори. — Сигурно се шегуваш, освен ако нямаш, разбира се, предвид копелетата, които съм направил на майка ти.

— Да... продължавай да приказваш. Сега ще видим колко си смел.

Двамата пазачи се върнаха, хванали Рап под мишниците. Той влачеше краката си по земята и бърбореше несвързано колко пари щял да им осигури. Когато видя Хърли, изкрещя:

— Тате! Не се тревожи, ще оправим нещата. Вашингтон ще плати, за да те освободят.

Хърли го погледна смаяно:

— Какви са тези глупости? Да не си полудял?

Най-сетне се очертаваше и Радих да се позабавлява.

— Прекрасно. Да, прав си. Не мога да те убия, но мога да убия сина ти. Можеш да си го начукаш, както казвате в Америка. — Палестинецът щракна с пръсти и посочи пода пред себе си. — Доведете го тук.

Двамата пазачи довякоха Рап и го пуснаха на земята в краката му.

— Гледай сега какво ще стане. — Радих извади беретата на американеца, все още със завит на дулото заглушител. — Дръжте главата на бащата и не позволявайте да затвори очи.

Двамата мъже оставиха Рап и застанаха от двете страни на Хърли. Хванаха го за главата, подпряха с палци кожата точно под веждите му и я дръпнаха нагоре.

— Дръжте го да гледа — заповяда Радих и хвана Рап за косата. — Тук.

— Защо правиш това? — проплака уплашено Мич. — Нашето правителство ще ви плати.

Радих се наведе и изсъска:

— Правителството ви ще плати за него, идиот такъв. Ти не ни вършиш никаква работа. — Изправи се и погледна Хърли. — Има ли още лъжи, които искаш да наприказваш за майка ми?

Хърли не отговори.

— Чудя се как може човек с твоя талант да зачене такъв глупав син.

Рап погледна нагоре. Почти не слушаше какво говори арабинът. Само следеше с очи хубавия си 9-милиметров пистолет. Радих размахваше оръжието. Ту го насочваше към лицето на Хърли, ту към главата на младежа. Рап следеше движенията му като топка на тенисмач. Радих държеше пръста си на спусъка, а червената точка над палеца му показваше, че предпазителят е разблокиран, пистолетът — готов за стрелба. Палестинецът изричаше обида след обида. Говореше нещо за майката на Рап — жената, за която предполагаше, че е спала с Хърли. Той пъкна заглушителя под носа на Хърли и му заповяда да моли за живота на сина си. Когато възрастният шпионин заговори, арабинът бавно започна да премества оръжието към младежа.

Тогава Рап реши да действа. Докато беше затворен в съседната стая, бе прерязал част от тиксото с парчето от ножовка. Сега, понеже не беше сигурен, че то ще се скъса, скочи и хвана цевта на пистолета с две ръце. Оръжието все още сочеше настрани. Рап се изправи и го вдигна право нагоре, за да предотврати някой случаен изстрел, който би могъл да улучи Хърли. Обърна се наляво, вдигна пистолета над главата си и направи пълно завъртане, като по този начин блокира ръката на Радих. Палестинецът не можеше да мръдне от тази позиция, освен ако не пуснеше оръжието. Рап нанесе бърз удар с коляно в лицето му и един куршум се заби в бетонната стена, без да засегне никого.

След като зашемети врага, Рап издърпа пистолета и удари Радих по главата с тежката метална ръкохватка. Арабинът се свлече на земята. Рап се опита да освободи китките си от останалите намотки тиксо, но то държеше. Другите двама араби най-после се окопитиха. Хърли осъзна, че някой от тях може да извика за помощ, затова закрепя колкото му глас държеше, сякаш го измъчваха.

Рап отстъпи крачка назад за по-добра позиция и дръпна пак китките си, но тиксото не се скъса, затова завъртя пистолета във въздуха и го хвана с две ръце за ръкохватката. Мъжът от лявата му страна беше само на метър от него. Рап стреля два пъти, улучи го в сърцето и той се просна в краката му.

Рап обърна пистолета към другия, който се опитваше да отстъпи към вратата, но видя, че няма да я стигне, затова спря и вдигна ръце.

— Застреляй го — заповяда Хърли.

Рап дръпна спусъка и куршумът улучи арабина в челото.

— Свали ме... бързо — изсъска Стан.

— Ами той? — попита Рап и посочи с пистолета Радих, който започваше да се размърдва.

— Първо ме свали.

Мич разкъса остатъците от тиксото около китките си, изтича до стената и освободи импровизираната лебедка. Хърли се спусна на земята. Олюля се за момент, но запази равновесие.

— Дай ми пистолета — заповяда — и провери в десния джоб на последния, когото уби. Трябва да има нож.

Рап пхна пистолета в ръцете му и отиде да потърси ножа.

Хърли се приближи до Радих, чиито ръцете потрепваха, сякаш се будеше от дълбок сън. Стъпи върху корема му и очите на палестинеца се отвориха. Хърли се наведе и допря заглушителя до гърдите му. Погледна го в очите и прошепна:

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност, глупако.

След това дръпна спусъка.

65.

Две от колите влязоха в хангара, а другите три спряха отпред. Всички врати се отвориха почти едновременно и отвътре слязоха една дузина въоръжени мъже. Разположиха се така, че образуваха жива стена, разделяща Иванов от хората на специалните части.

Руснакът тревожно погледна командира.

Мугния се приближи и на лицето му се изписа самоуверена усмивка. Четирима от телохранителите му вървяха на няколко крачки зад него.

— Михаил, добре дошъл в Бейрут.

— Не ме посрещате много добре.

— Моля да ни извиниш, но днес съм в лошо настроение.

— Защо така?

— Защото току-що научих, че кроиш тайни планове зад гърба ми.

— Какво говориш?

— Сигурно си забелязал, че иракските и иранските ни приятели ги няма.

— Защо? — разтревожено попита Саяд.

— Защото се оказва, че Михаил е сключил тайна сделка с тях. Нали така, Михаил?

Иванов се изсмя, сякаш това беше безобидно отвличане на вниманието.

Мугния се обърна към Саяд:

— Определил е праг от пет милиона. Разбрали са се, когато търгът достигне тази сума, те да се откажат.

— Къде са те сега? — поинтересува се Саяд.

— За момента са мои гости. По-късно ще реша дали да ги убия.

Иванов плесна с ръце и се изсмя. Не беше очаквал Мугния да се окаже толкова съобразителен.

— Ти ме надхитри, Имад, а това не се случва много често — отбеляза. — Сега ще ме отпратиш ли, или ще говорим делово? Можем да се споразумеем.

— За нищо няма да преговарям с тебе. Ще кажа цена и ти ще платиш.

— Така ли? Ами ако цената не ме устройва?

— Това ще е голям проблем.

Руснакът кимна, сякаш му беше забавно.

— Преди това обаче искам да върнеш всички пари, които източи от швейцарските ни сметки.

— Парите, които аз съм взел!? — Очите на Иванов почти изскочиха от орбитите си. — Не съм взимал никакви пари.

— Според мен си ги взел.

— Всъщност по-скоро трябва *ти* да ми върнеш парите.

— Твоите пари ли?

— Да, моите. — Иванов почервения като рак. — Парите, които *ти* открадна. Нали не си въобразяваш, че не те подозирам от самото начало? Ти никога не си обичал Шариф. Постоянно се оплакваше колко скъпо взимал. Наричаше го отрепка и предател, задето надувал цените.

— Не съм убил Шариф — спокойно заяви Мугния.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Защото съм човек с достойнство. Боря се за кауза, в която вярвам... не съм крадец като теб.

— Достойнство! Колко хубаво звучи. Всички приказвате за достойнство. Имад Мугния, похитителят на пътнически самолети, който отвлича университетски преподаватели и бомбардира цели квартали с жени и деца. Ти ли ще ми говориш за достойнство? Не ме карай да се смея.

Иванов буквално изплю последната дума срещу арабина. Мугния посегна към пистолета си, но командирът на отряда от руските спецчасти го изпревари и насочи дулото на оръжието си към главата му. Изведнъж се оказа, че всички са въоръжени. Отвсякъде се чу щракане на предпазители и зареждане.

— Стига — изкрещя Саяд. — Омразата ви един към друг е замъглила мозъците ви.

— А ти си глупак — изрева Мугния.

Саяд се приближи до него и прошепна така, че само той да чуе:

— Ти пък си без пукната пара. Как ще платиш на хората си тази седмица, ами следващата? Успокой се и ме остави да говоря. —

Обърна се към останалите и нареди: — Всички да свалят оръжието.

Даде знак с ръце и повтори още два пъти, преди всички да приберат пистолетите или да ги насочат в безопасна посока.

— Знам със сигурност, че Имад не е откраднал парите, и не мисля, че Михаил ги е взел.

— Откъде можеш да си сигурен? — попита Мугния.

— Кажи ми, защо ще идва днес, ако ги беше откраднал?

Докато Мугния разсъждаваше над този аргумент, Швеци направи крачка напред и заговори:

— Мога да ви уверя, че шефът ми няма нищо общо с открадването на парите. Миналата седмица бях при началника на Дорфман в Хамбург. Изчезнали са повече от петдесет милиона долара. Изглежда, че ние не сме единствените потърпевши. — Швеци искаше да си тръгне жив оттук, затова бързо добави: — Проверяваме няколко възможности, включително парите да са били откраднати от една престъпна организация в Прага.

— Гарантирам ви — побърза да се намеси Иванов, — че щом намерим виновниците, ще ги накажем и ще върнем парите.

— Благодаря — каза Саяд. — Сега трябва да се споразумеем за нещо много важно. Държим трима американци. Джон Къминс, който е служил четири години в Москва, а после четири в Дамаск, един сравнително млад агент на име Робърт Ричардс и прословутия Бил Шърман. — Саяд взе папката от масата и я подаде на Иванов, за да я разгледа. — Колко са готови да платят началниците ви за тези трима души?

Иванов несъзнателно навлажни устните си с език. Находка като Стан Хърли на практика щеше да му осигури пълна власт. Примаков беше вече стар и не притежаваше животинските инстинкти, необходими, за да ръководи СВР. Иванов можеше да проведе разпита и да използва избирателно информацията, която щеше да получи. Мисълта как ще затвори Хърли в подземията на някое от тайните си скривалища като екзотично животно бе неустоима. Наложил се да си напомни, че това са търговски преговори и не разполага с неограничени средства.

— Началниците ми са готови да платят пет милиона долара за тримата.

— Не е достатъчно — заяви Мугния, преди другите да осмислят предложението.

Започнаха да се пазарят. Накрая Иванов вдигна сумата с още три милиона. За няколко минути сякаш бяха в безизходица, защото Мугния не искаше да свали под шестнайсет милиона. Иванов и Саяд се опитваха да му обяснят, че проблемът с откраднатите пари и цената на отвлечените американски шпиони нямат нищо общо. Иванов вдигна мизата на десет милиона и се готвеше да се откаже, когато Мугния най-после свали на четиринайсет. След трийсет секунди се съгласиха на дванайсет и всички си отдъхнаха облекчено, най-много Саяд.

Това обаче бе само половината от работата. Мугния искаше да получи всички пари, преди да предаде пленниците, а Иванов отказваше да даде дори цент, докато не види Стан Хърли.

Саяд пак се притече на помощ, като попита:

— Трябва да се обадиш в Москва, нали?

— Да.

— Добре. Аз ще отида да доведа пленниците. Не са далеч. През това време вие можете да уредите прехвърлянето на парите и когато се върна, ще ги преведете.

Иванов, който нямаше търпение да се махне от това отвратително място и тези ужасни хора, веднага се хвана за предложението.

— Отлична идея. — Обърна се към Швец: — Николай, отиди с Асаф да докарате пленниците.

Последното, което искаше Швец, бе да напусне сравнително безопасния хангар и да обикаля из Бейрут. Замисли се дали да не поиска няколко души от спецчастите, но знаеше, че няма да му дадат. Когато отиваше със Саяд и хората му към колата, се запита колко още ще продължава да работи за Иванов.

66.

Рап намери ножа, извади го от джоба на убития и отиде в другия край на стаята. Взе пистолета си, пъкна го под мишница и сряза тиксото около китките на Хърли.

— Дай ми пистолета — заповяда възрастният шпионин, когато се видя свободен.

Рап му подаде ножа.

— Намери си сам.

Хърли изръмжа, но взе ножа.

— В коридора има двама — продължи Рап. Хвана един от трупите и го завлече до стената. — Ще отворя вратата, а ти се опитай да си преправиш гласа като на Радих. Извикай ги да дойдат веднага и тогава ще ги очистя.

След като премести телата, за да не се виждат от вратата, Рап постави ръка на дръжката. Хърли застана зад него. Мич кимна и дръпна вратата. Шефът му измърмори нещо за бъркотията, която е станала, и заповяда на двамата пазачи да дойдат. За съжаление дойде само единият. Рап го застреля в тила, като в същото време отвори пошироко вратата и се огледа за другия. Върхът на заглушителя се оказа само на една педя от лицето на пазача. Рап го застреля в носа и из коридора се разхвърча кръв. Той прекрачи трупа и се огледа в двете посоки. Коридорът беше празен.

Рап завлече трупа в стаята. Хърли вече събличаше първия пазач. Рап направи същото с втория. Каза на Хърли да си върже кърпата на устата. След като намери радиостанцията си, попита:

— Знаеш ли къде сме?

— Не.

— Мисля, че аз знам. Къде са Боби и Къминс?

— Боби трябва да е тук, но мисля, че закараха Къминс на летището. Опитват се да продадат задниците ни на търг.

— След секунда ще отида да освободя Боби, но първо трябва да се обадя на Ридли.

Рап нагласи честотата и натисна копчето за предаване. Чу се само прашене.

— Тук връзката е лоша — каза Хърли. — Трябва да излезем от мазето.

— Добре... — Рап се огледа. — Предполагам, че Боби също е гол.

— Да... Дай да му намерим дрехи.

Рап съблече още един от мъртъвците, а Хърли взе два калъфа с осем резервни пълнителя за автомат „Калашников“. След като свършиха, вързаха кърпите на устите си и Рап провери коридора. Все още беше празен. Двамата излязоха, затвориха вратата и заключиха. Съседната врата бе заключена и Рап простреля катинара с пистолета си. Хърли отвори вратата и се вцепени. Ричардс висеше обесен по средата на стаята.

— Кучи синове!

Рап отиде да провери пулса на другаря си, но кожата на Ричардс бе бледа като платно. Беше мъртъв от няколко часа.

— Да го вземем ли?

Хърли поклати глава:

— Не.

Мич затвори вратата на килията и си наложи да не мисли за това. Върнаха се в коридора, но когато наближиха стълбите, чуха гласове. Хърли започна да дава знаци с ръка, но Рап му махна да спре и го дръпна настрана от стълбите. Прошепна му на ухото:

— Хрумна ми нещо. — Подаде му радиостанцията. — Опитай пак да се свържеш с Ридли. Кажи му, че сме на Площада на мъчениците. Ще изтичам отпред да видя дали можем да устроим едно хубаво представление.

Понечи да тръгне, но Хърли го хвана за ръката.

— Какво си намислил?

— Почакай и ще видиш. Ако съм прав, след половин минута ще чуеш голяма стрелба. Тогава ще избягаме. — Той посочи радиостанцията. — Само се свържи с Ридли. Сега се връщам.

Рап изтича до стълбите към предната част на сградата. Спря и се послуша, но не чу нищо. След малко долови шум от стъпки по пода и тих глас. Не можеше да разбере дали идва от партерния етаж, или от по-горе. Замисли се дали да не се върне при Хърли. Можеха да

използват пистолета със заглушител, за да застрелят охраната на задния вход, и да избягат. Имаше обаче един проблем. Намираха се в неподходяща част на града, с голямо числено превъзходство на врага. За да се измъкнат, трябваше да отвлечат вниманието.

— Пълен напред — измърмори той и тръгна към стълбите с пистолета в едната ръка и автомата в другата.

От средата на стълбите успя да мерне малкото преддверие вляво. Преброи трима души. Главният вход и прозорците от двете страни бяха барикадирани с торби пясък. Между тях имаше оставени няколко дупки за амбразури — и точно това търсеше Рап.

Когато се качи, видя още двама мъже, легнали на пода. Един стоеше и надничаше през една от амбразурите; други двама седяха на сгъваеми столчета и играеха табла. Рап отиде право при онзи, който стоеше прав. Вървеше спокойно и заклати глава, сякаш се канеше да се оплаче колко гадно е долу. Един от мъжете замърмори нещо на арабски. Доколкото Рап можа да разбере, обясняваше, че след един час му се пада да дежури пред клозета. Рап се изсмя и вдигна беретата. Пълнителят побираше общо осемнайсет патрона, а сега бяха останали дванайсет.

Първо уби онзи, който стоеше прав — точен изстрел от три метра в лявото око. Двамата с таблата: единият получи куршум в тила, другият — в отворената уста. Рап не спря нито за миг. Това бе още едно полезно нещо, което знаеше от Хърли. Когато имаш преимущество, нападай стремително. След няколко крачки застреля и двамата спящи. Първия уби на място, но за втория прицелът му малко се развали от първия изстрел, затова се наложи да изхаби още един куршум, за да го избави от земните страдания.

Оставаха му шест куршума. Рап погледна наляво. Коридорът беше барикадиран с парчета от счупени мебели. Стълбището към горните етажи бе пусто. Той се приближи до дупката между торбите с пясък и надникна навън. На стотина метра насреща имаше друга сграда, подобна на тази. Да, това трябваше да е Площадът на мъчениците. Рап праметна автомата си през рамо, пхна пистолета в колана си и взе оръжието на убития часови. Хвана го здраво, нагласи го на автоматична стрелба и се прицели в сградата отсреща. Нямахше намерение да убива никого там, но искаше да привлече вниманието им, затова избра една позиция на втория етаж и дръпна спусъка. Тракането

на автомат проряза следобедната тишина, куршумите започнаха да се забиват в торбите с пясък, после все по-високо в стената на отсрещната постройка. Рап изпразни целия пълнител и пусна оръжието на земята.

Без да се замисля, изтича до амбразурата от другата страна на входа и се прицели с другия автомат. Този път обсипа с няколко откоса цялата фасада. След броени секунди сградата от другата страна на площада избухна в изстрели. Рап избяга обратно в мазето под шума от рикошетите в горните помещения.

Хърли го чакаше в другия край на коридора.

— Какво, по дяволите, направи?

— Създадох големи главоболия на Вашингтон и осигурих отвличане на вниманието. — Той погледна нагоре по задното стълбище. Вече нямаше никого. — Хайде, да се махаме.

Когато се качиха на партерния етаж, отгоре дотича набит мъж със зелена униформа и закрещя да се качват и да стрелят. Хърли посочи задната врата с автомата си и когато арабинът погледна натам, ловко извади ножа и преряза сънната му артерия. Кръвта бликна на тласъци.

Двамата с Рап изскочиха през задната врата точно когато между две купчини отломки спря някаква кола. От предните седалки слязоха двама мъже и закрещяха. От стрелбата Рап не чуваше какво викат и тъй като не насочваха оръжията си към него, не изпита непосредствена нужда да ги убие. Трябваше му само колата им. От задницата слязоха още двама, европейец и арабин. Лицата им изглеждаха познати на Рап, затова предположи, че ги е виждал на снимките на Ридли.

В този момент Хърли извика:

— Весела Коледа, тъпаци!

И застреля двамата отпред. Рап се прицели с беретата в европейеца, но Хърли изкрещя:

— Не убивай комунистическото педалче. Фрасни го по главата и го пъхай в багажника. Аз ще обезвредя другия.

Двамата се приближиха с насочени напред оръжия. Хърли замахна с автомата и удари с приклада Саяд по слепоочието. Сириецът падна на колене.

— Саяд, стари друже! — извика Хърли. — Нямам търпение да поиграя на „Двайсет въпроса“ с теб.

ПОСЛЕСЛОВ

ЦЮРИХ, ШВЕЙЦАРИЯ, ЧЕТИРИ ДНИ ПО-КЪСНО

Томас Стансфийлд седеше на една пейка и гледаше към музея „Ритберг“. Обожаваше Цюрих — езерото, уникалната атмосфера, красивите планини, но най-важното, безопасността, която осигуряваше на човек с неговата професия. Малката държава, в която се намираше, бе съумяла да запази неутралитет през Втората световна война, въпреки че от всичките ѝ страни са бушували сражения. И през годините след това продължаваше да осигурява убежище на бойци от Студената война като него и човека, с когото имаше среща. Тук можеха малко да свалят гарда — не съвсем, но достатъчно, за да се наслаждават на живота и от време на време да се срещат и да обсъждат взаимноизгодни сделки или, както в този случай, да уреждат важни трансфери.

Две черни коли влязоха по алеята в парка и Стансфийлд погледна часовника си. Срещата щеше да започне точно навреме, което го изненада приятно. Човекът, с когото имаше среща, бе известен с големите си закъснения. Колите спряха зад двата автомобила от антуража на Стансфийлд. Всяка подробност бе договорена предварително, за да не се изнервя никой излишно. От първата кола слязоха двама мъже с черни палта и слънчеви очила. Приличаха на източноевропейски копия на двамата мъже, стоящи на десетина метра от заместник-директора по оперативната дейност на ЦРУ.

От втората кола слезе мъж с необикновено големи уши и подпухнали очи и закопча синьото си двуредно сако. Един от подчинените му се приближи с вълнено палто в ръка, но той махна пренебрежително, което предизвика лека усмивка на лицето на Стансфийлд. Американецът бе живял шест години в Москва. На руснака сегашните четири градуса сигурно му се струваха като лятна температура. Евгений Примаков даде знак на хората си да останат при колата и се приближи към пейката.

Стансфийлд не се изправи да го посрещне, а и Примаков не очакваше такъв жест. Никой от двамата не протегна ръка, за да се здрависат. Това бяха хора, чиято работа бе свързана главно с опити да прозрат през измамните на противника.

— Водиш ли моя човек? — попита Стансфийлд.

— Да. А ти моя?

— Това не беше част от сделката.

— А трябваше — изръмжа Примаков.

— Има един проблем, Евгений.

— Какъв?

Стансфийлд се обърна, за да го погледне.

— Моят човек иска да се върне в Америка. А твоят... — поклати глава — ... не иска да си ходи в Русия. Какво ти говори това?

— Откъде мога да знам? Не ми дадохте възможност да говоря с него.

Стансфийлд извади изпод сакото си един голям хартиен плик и обясни:

— По телефона ти описах положението в общи линии. Неговият шеф, един от твоите заместници, е откраднал повече от двайсет милиона долара от Майка Русия и нейния трудов народ. Тези пари в момента са разпръснати в различни влогове по целия свят. Каква съдба мислите, че ще сполети другаря Швец, ако ви го предам?

Примаков не отговори.

— Евгений, осъзнаваш ли, че мога да дам това на Белия дом? При подходяща възможност оттам ще го изпратят на вашия президент и ти ще бъдеш заподозрян в източването на тези пари заедно с Иванов.

Примаков нямаше как да му благодари, затова само попита:

— Защо това благоволение?

— Защото не обичам хората ми да бъдат отвличани и третираны като опитни мишки. Водиш ли ми Къминс?

— Да. — Примаков посегна да вземе плика.

— Първо да видя Къминс.

Руснакът даде знак на хората си и те отвориха вратата на първата кола. Единият помогна на Къминс да слезе. Изглеждаше страшно отслабнал, но се държеше. Стансфийлд погледна зад рамото си и щракна с пръсти. Един от хората му изтича към колите, за да помогне при предаването.

— Плика.

Стансфийлд го даде на Примаков, който веднага го отвори. Разлисти двайсетината страници и попита:

— Откъде мога да съм сигурен, че не е изфабрикувано?

— Направи проверка. Всички кодове за достъп са тук. Парите още са на сметките, макар че, честно казано, се изкушавах да ги използвам за няколко от по-нестандартните ни програми.

Примаков се замисли. След малко най-сетне измънка:

— Благодаря.

— Моля. — Стансфийлд се изправи. — Направи ми само една услуга, Евгений. Нека да спазваме старите правила. Ти стой далеч от моите хора и аз няма да закачам твоите.

Стансфийлд се отдалечи, последван от другия си телохранител. Спря при първата кола да види как е Шноз, после отиде до втората и се качи отзад. Телохранителят затвори вратата му, после заобиколи от другата страна и се качи до него. Когато излязоха от парка, бодигардът свали черните си очила и попита:

— Хвана ли се, сър?

Стансфийлд погледна Мич Рап и отговори:

— Сто процента.

Рап погледна през прозореца и се замисли за Хърли, който имаше репутацията на най-коварния кучи син в занаята. Само на един истински зъл гений би му хрумнало да върне парите на Иванов в сметките му и после да накара Швец да го издаде.

— Какво ще стане сега с Иванов?

Стансфийлд го погледна и нагласи вратовръзката си, преди да отговори:

— Мисля, че през следващите няколко месеца Михаил Иванов ще бъде щателно разследван от специализираното поделение в СВР.

— Ами после?

— Няма да може да отрече, че е присвоил парите, нали?

— Не.

Стансфийлд кимна:

— Ти си умно момче. Можеш сам да се досетиш какво следва.

— Каквото повикало, такова се обадило. — Рап сви рамене, сякаш му беше все едно. — Ами Саяд?

— За някои неща не е хубаво да се пита.

Рап се намръщи. Не обичаше да го държат в неведение.

— Виж какво — добави Стансфийлд. — Не мога да пусна човек като Саяд. Той просто ще се върне и ще изтезава още наши хора. — Поклати глава. — Този човек ще получи каквото заслужава.

— Сър, надявам се, знаете, че не давам пукнат цент какво ще се случи с него.

— Хубаво.

— Ами Швец?

— Нищо няма да му се случи, ако продължи да ни съдейства. След няколко години ще го освободим и ще го оставим да си живее живота.

Замълчаха за известно време. След малко Рап попита:

— Сър, защо ме извикахте с вас? Работата ми не е да охранявам началниците си.

Стансфийлд беше очаквал този въпрос от новобранеца. Усмихна се и се обърна към него:

— Мислиш ли, че Стан Хърли е гадно копеле?

— Най-гадното, което съм виждал.

Стансфийлд се изсмя:

— Да. Е, нали знаеш, че не го бива много по комплиментите?

Рап кимна.

— Когато се върнахте от Бейрут, той ми каза някои много изненадващи неща за теб. Ридли също. Айрини от две години ме убеждава, че имаш данни, и от това, което ти показва през последната седмица, изглежда, че е права.

— Благодаря, сър.

— Затова исках да те видя по-отблизо... и да ти покажа, че каквото и да си си помислил за мен в Бейрут, аз съм готов на всякакви мерки, за да измъквам хората си от беда.

Рап кимна. Явно Ридли бе предал горчивите му упреци към началството.

— Вече знам, сър.

— Хубаво. Сега мисля, че можеш да си вземеш една седмица отпуск. Заслужи си го. Не ме интересува къде ще го прекараш, стига да е на запад от тук. След седем дни, смятано от днес, ще се явиш пред Стан. Имам нова задача за вас.

Рап се изкушаваше да попита каква, но реши, че не иска да мисли за това, докато си почива.

— Имаш ли вече идея къде искаш да отидеш? — попита Стансфийлд. — Да знам, ако решим да се свържем с теб.

Рап се загледа към заснежените планински върхове и си помисли за Грета. Усмихна се и отговори:

— Мисля да остана тук, в Цюрих.

Издание:

Винс Флин. Всичко е лично

Американска, първо издание

Превод: Марин Загорчев

Редактор: Лилия Анастасова

Художествено оформление на корицата: Стефан Маринов

Печат: „Експертпринт“ ЕООД

ИК „Ера“ — София, 2011 г.

ISBN: 978-954-389-117-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.